БИБЛИЈА

СВЕТО ПИСМО

НОВИ ЗАВЈЕТ ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА

СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАТЕЈА

1 Родослов Исуса Христа и његово рођење**.**

(Зач. 1).

1. Родослов Исуса Христа, сина Давидова, Авраамова сина.
2. Авраам роди Исака. А Исак роди Јакова. А Јаков роди Јуду и браћу његову.
3. А Јуда роди Фареса и Зару с Тамаром. А Фарес роди Есрома. А Есром роди Арама.
4. А Арам роди Аминадава. А Аминадав роди Наасона. А Наасон роди Салмона.
5. А Салмон роди Вооза с Рахавом. А Вооз роди Овида с Рутом. А Овид роди Јесеја.
6. А Јесеј роди Давида цара. А Давид цар роди Соломона са Уријиницом.
7. А Соломон роди Ровоама. А Ровоам роди Авију. А Авија роди Асу.
8. А Аса роди Јосафата. А Јосафат роди Јорама. А Јорам роди Озију.
9. А Озија роди Јоатама. А Јоатам роди Ахаза. А Ахаз роди Језекију.
10. А Језекија роди Манасију. А Манасија роди Амона. А Амон роди Јосију.
11. А Јосија роди Јехонију и браћу његову, у сеоби вавилонској.
12. А по сеоби вавилонској, Јехонија роди Салатила. А Салатил роди Зоровавеља.
13. А Зоровавељ роди Авиуда. А Авиуд роди Елиакима. А Елиаким роди Азора.
14. А Азор роди Садока. А Садок роди Ахима. А Ахим роди Елиуда.
15. А Елиуд роди Елеазара. А Елеазар роди Матана. А Матан роди Јакова.
16. А Јаков роди Јосифа, мужа Марије, од које се роди Исус звани Христос.
17. Свега, дакле, кољена од Авраама до Давида, кољена четрнаест, а од Давида до сеобе вавилонске кољена четрнаест, и од сеобе вавилонске до Христа, кољена четрнаест.

(Зач. 2).

18. А рођење Исуса Христа овако би: Кад је мати његова Марија била обручена Јосифу, а прије него што се бјеху састали, нађе се да је затруднила од Духа Светога.
19. А Јосиф муж њезин, будући праведан и не хотећи је јавно изобличити, намисли је тајно отпустити.

20. Но кад он тако помисли, гле, јави му се у сну анђео Господњи говорећи: Јосифе, сине Давидов, не бој се узети Марију жену своју; јер оно што се у њој зачело од Духа је Светога.

21. Па ће родити сина, и надјени му име Исус: јер ће он спасти народ свој од гријеха њихових.
22. А све се ово догодило да се испуни што је Господ казао преко пророка који говори:
23. Ето, дјевојка ће зачети, и родиће сина, и надјенуће му име Емануил, што ће рећи: С нама Бог.
24. Уставши Јосиф од сна, учини како му заповједи анђео Господњи и узе жену своју.
25. И не знадијаше за њу док не роди сина својега првенца, и надјену му име Исус.

2 Долазак мудраца са Истока. Бјекство Исусово у Египат. Ирод убија витлејемску дјецу. Исусов повратак из Египта у Назарет.

(Зач. 3).
1. А када се Исус роди у Витлејему јудејскоме у дане Ирода цара, гле, дођоше мудраци од Истока у Јерусалим и рекоше:
2. Гдје је цар јудејски који се роди? Јер видјесмо његову звијезду на Истоку и дођосмо да му се поклонимо.
3. Када то чу цар Ирод, уплаши се, и сав Јерусалим са њим.
4. И сабравши све првосвештенике и књижевнике народне, питаше их гдје ће се Христос родити.
5. А они рекоше: У Витлејему јудејскоме; јер је тако пророк написао:
6. И ти Витлејеме, земљо Јудина, ни по чем ниси најмањи међу кнежевима Јудиним; јер ће из тебе изићи Вођа који ће напасати народ мој Израиља.
7. Онда Ирод, тајно дозвавши мудраце, сазнаде од њих када се појавила звијезда.
8. И пославши их у Витлејем, рече: Идите и распитајте се добро за дијете, па када га нађете, јавите ми, да и ја дођем да му се поклоним,
9. А они, саслушавши цара, пођоше, и гле, звијезда, коју су видјели на Истоку, иђаше пред њима док не дође и стаде одозго гдје бјеше дијете.
10. А кад видјеше звијезду, обрадоваше се веома великом радости.
11. И ушавши у кућу, видјеше дијете са Маријом матером његовом, и падоше и поклонише му се, па отворивши ризнице своје принесоше му даре: злато, тамјан и смирну.
12. И примивши у сну заповјест да се не враћају Ироду, другим путем отидоше у земљу своју.
(Зач. 4).
13. А кад они отидоше, а то анђео Господњи јави се Јосифу у сну и рече: Устани, узми дијете и матер његову, па бјежи у Египат, и буди ондје док ти не кажем: јер ће Ирод тражити дијете да га погуби.
14. И он уставши, узе дијете и матер његову ноћу и отиде у Египат.

15. И би тамо до смрти Иродове — да се испуни што је Господ рекао преко пророка који говори: Из Египта дозвах сина својега.
16. Тада Ирод, видјев да су га мудраци преварили, разгњеви се веома и посла те погуби сву дјецу по Витлејему и по свој околини његовој од двије године и ниже, по времену које је тачно дознао од мудраца.
17. Тада се испуни што је рекао пророк Јеремија говорећи:
18. Глас у Рами чу се, плач и ридање и нарицање много, Рахиља оплакује дјецу своју, и неће да се утјеши, јер их нема.

19. А по смрти Иродовој, гле, анђео Господњи јави се у сну Јосифу у Египту.
20. И рече: Устани, узми дијете и матер његову и иди у земљу Израиљеву; јер су помрли они који су тражили душу дјетета.
21. А он уставши, узе дијете и матер његову, и дође у земљу Израиљеву.
22. Али чувши да Архелај царује у Јудеји умјесто Ирода, оца својега, побоја се онамо ићи, него, примивши у сну заповијест, отиде у крајеве галилејске.
23. И дошавши настани се у граду званом Назарет, да се испуни што су рекли пророци да ће се Назарећанин назвати.

3 Проповијед Јована Крститеља. Крштење Христово.

(Зач. 5).
1. У оне пак дане дође Јован Крститељ и проповиједаше у пустињи Јудејској.
2. И говораше: Покајте се, јер се приближило Царство небеско.
3. Јер то је онај за кога је рекао пророк Исаија говорећи: Глас вапијућег у пустињи: припремите пут Господњи, поравните стазе његове.
4. А сам Јован имаше хаљину од камиље длаке и појас кожни око бедара својих, а храна му бијаше биље и дивљи мед.
5. Тада излажаше к њему Јерусалим и сва Јудеја, и сва околина јорданска.
6. И он их крштаваше у Јордану, и исповиједаху гријехе своје.
7. А кад видје многе фарисеје и садукеје гдје долазе да их крсти, рече им: Породи аспидини, ко вам каза да бјежите од гњева који иде?
8. Родите, дакле, род достојан покајања.
9. И не мислите и не говорите у себи: Имамо оца Авраама; јер вам кажем да може Бог и од камења овога подигнуги дјецу Аврааму.
10. А већ и сјекира код коријена дрвећу стоји; свако, дакле, дрво које не рађа добра рода, сијече се и у огањ баца.
11. Ја вас крштавам водом за покајање; а онај што долази за мном јачи је од мене: ја нисам достојан њему обуће понијети; он ће вас крстити Духом Светим и огњем.
12. Њему је лопата у руци па ће отријебити гумно своје, и скупиће пшеницу своју у житницу, а пљеву ће сажећи огњем неугасивим.
(Зач. 6).
13. Тада дође Исус из Галилеје на Јордан Јовану да га овај крсти.
14. А Јован му брањаше говорећи: Ти треба мене да крстиш, а ти ли долазиш мени?
15. А Исус одговори и рече му: Остави сада, јер тако нам треба испунити сваку правду. Тада га остави.

16. И крстивши се Исус изиђе одмах из воде; и гле, отворише му се небеса, и видје Духа Божијега гдје силази као голуб и долази на њега.
17. И гле, глас са небеса који говори: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи.

4 Кушање Христа у пустињи. Почетак Христове проповиједи у Галилеји. Позив првих апостола. Прва чудеса.

(Зач. 7).
1. Тада Исуса одведе Дух у пустињу да га ђаво куша.
2. И постивши дана четрдесет и ноћи четрдесет, напосљетку огладње.

3. И приступи к њему кушач и рече: Ако си Син Божији, реци да камење ово постану хљебови.
4. А он одговори и рече: Писано је: Не живи човјек о самом хљебу, но о свакој ријечи која излази из уста Божијих.
5. Тада га ђаво одведе у Свети град и постави га на крило храма,
6. Па му рече: Ако си Син Божији, скочи доље, јер је писано: Анђелима својим заповиједиће за тебе, и узеће те на руке, да како не запнеш за камен ногом својом.
7. А Исус му рече: И ово је написано: Немој кушати Господа Бога својега.
8. Опет га узе ђаво и одведе на гору врло високу, и показа му сва царства овога свијета и славу њихову,
9. И рече му: Све ово даћу теби ако паднеш и поклониш ми се.
10. Тада му Исус рече: Иди од мене, Сатано, јер је написано: Господу Богу своме клањај се и њему јединоме служи!
11. Тада га ђаво остави, и гле, анђели приступише и служаху му. (Зач. 8).
12. А када чу Исус да је Јован предан, отиде у Галилеју.
13. И оставивши Назарет, дође и настани се у Капернауму приморскоме, у крајевима Завулоновим и Нефталимовим,
14. Да се испуни што је рекао пророк Исаија говорећи:
15. Земља Завулонова и земља Нефталимова, на путу к мору с оне стране Јордана, Галилеја незнабожачка;
16. Народ који сједи у тами видје свјетлост велику, и онима који сједе у области и сјени смрти, свјетлост засија.
17. Од тада поче Исус проповиједати и говорити: Покајте се, јер се приближило Царство небеско.
(Зач. 9).
18. А идући покрај мора Галилејског видје два брата. Симона, званога Петар,
и Андреја, брата његова, гдје бацају мрежу у море, јер бијаху рибари.
19. И рече им: Хајдете за мном и учинићу вас ловцима људи.
20. А они одмах оставише мреже и пођоше за њим.
21. И отишавши одатле видје друга два брата, Јакова Зеведејева и Јована брата његова, у лађи са Зеведејем, оцем њиховим, гдје крпе мреже своје, и позва их.
22. А они одмах оставише лађу и оца својега и пођоше за њим.

23. И прохођаше Исус по свој Галилеји учећи по синагогама њиховим, и проповиједајући јеванђеље о Царству, и исцјељујући сваку болест и сваку немоћ у народу.
24. И отиде глас о њему по свој Сирији; и приведоше му све болеснике, разним болестима и мукама обузете, и бјесомучне, и мјесечаре, и одузете, и исцијели их.
(Зач. 10).
25. И за њим иђаше народа много из Галилеје, и из Декапоља, и из Јерусалима, и Јудеје и испреко Јордана.

5 Бесједа на гори: Блаженства. О достојанству апостола. О Закону старозавјетном и заповијестима Христовим.

1. А кад он видје народ многи, попе се на гору, и сједе, и приступише му ученици његови.
2. И отворивши уста своја учаше их говорећи:
3. Блажени сиромашни духом, јер је њихово Царство небеско;
4. Блажени који плачу, јер ће се утјешити;

5. Блажени кротки, јер ће наслиједити земљу;
6. Блажени гладни и жедни правде, јер ће се наситити;
7. Блажени милостиви, јер ће бити помиловани;
8. Блажени чисти срцем, јер ће Бога видјети;
9. Блажени миротворци, јер ће се синови Божији назвати;
10. Блажени прогнани правде ради, јер је њихово Царство небеско.
11. Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве ријечи, због мене.
12. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке прије вас.
13. Ви сте со земљи: ако со обљутави, чиме ће се осолити? Она већ неће бити ни за шта осим да се проспе напоље и да је људи погазе.
(Зач. 11).
14. Ви сте свјетлост свијету; не може се град сакрити кад на гори стоји.
15. Нити се ужиже свјетиљка и меће под суд него на свијећњак, те свијетли свима који су у кући.
16. Тако да се свијетли свјетлост ваша пред људима, да виде ваша добра дјела и прославе Оца вашега који је на небесима.
17. Не мислите да сам дошао да укинем Закон или Пророке: нисам дошао да укинем него да испуним.
18. Јер заиста вам кажем: Док не прође небо и земља, неће нестати ни најмањега словца или једне црте из Закона док се све не збуде.
19. Ако, дакле, ко укине једну од ових најмањих заповијести и научи тако људе, назваће се најмањи у Царству небескоме; а ко изврши и научи, тај ће се велики назвати у Царству небескоме.
(Зач. 12).
20. Јер вам кажем да, ако не буде правда ваша већа него правда књижевника и фарисеја, нећете ући у Царство небеско.

21. Чули сте како је казано старима: Не убиј: јер ко убије, биће крив суду.
22. А ја вам кажем да ће сваки који се гњеви на брата свога ни за што, бити крив суду; а ако ли ко рече брату своме: „Рака!" биће крив синедриону; а ко рече: „Будало!" биће крив паклу огњеноме.
23. Ако, дакле, принесеш дар свој жртвенику, и ондје се сјетиш да брат твој има нешто против тебе,
24. Остави ондје дар свој пред жртвеником, и иди те се најприје помири са братом својим, па онда дођи и принеси дар свој.
25. Мири се са супарником својим брзо, док си на путу с њим, да те супарник не преда судији, а судија да те не преда слуги и у тамницу да те не вргну.
26. Заиста ти кажем: Нећеш изићи оданде док не даш до посљедњега новчића.
(Зач. 13).
27. Чули сте како је казано старима: Не чини прељубу.
28. А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом за њом, већ је учинио прељубу са њом у срцу своме.
29. А ако те око твоје десно саблажњава, ископај га и баци од себе; јер ти је боље да погине један од удова твојих неголи све тијело твоје да буде бачено у пакао.
30. Ако ли те десна рука твоја саблажњава, одсијеци је и баци од себе; јер ти је боље да погине један од удова твојих неголи да све тијело твоје буде бачено у пакао.
31. Тако је казано: Ко отпусти жену своју, нека јој да књигу отпусну.

32. А ја вам кажем да сваки који отпусти жену своју, осим због прељубе, наводи је да чини прељубу; и који се ожени отпуштеницом, прељубу чини. (Зач. 14).
33. Још сте чули како је казано старима: Не куни се криво, а испуни што си се Господу заклео.
34. А ја вам кажем: Не куните се никако: ни небом, јер је пријесто Божији;
35. Ни земљом, јер је подножје ногама његовим; ни Јерусалимом, јер је град великога Цара.
36. Ни главом својом не куни се, јер не можеш ни длаку једну бијелом или црном учинити.
37. Дакле, нека буде ријеч ваша: да, да; не, не; а што је више од тога од злога је.
38. Чули сте да је казано: Око за око, и зуб за зуб.
39. А ја вам кажем да се не противите злу, него ако те ко удари по десном образу твом, окрени му и други;
40. И који хоће да се суди с тобом и кошуљу твоју да узме, подај му и хаљину;
41. И ако те ко потјера једну миљу, иди с њим двије. (Зач.
15).
42. Који иште у тебе, подај му; и који хоће од тебе да позајми, не одреци му.
43. Чули сте да је казано: Љуби ближњега својега, и мрзи непријатеља својега.

44. А ја вам кажем: Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који вас мрзе и молите се за оне који вас вријеђају и гоне,
45. Да будете синови Оца својега који је на небесима; јер Он својим сунцем обасјава и зле и добре; и даје дажд праведнима и неправеднима.
46. Јер ако љубите оне који вас љубе, какву плату имате? Не чине ли тако и цариници?
47. И ако поздрављате само браћу своју, шта одвише чините? Не чине ли тако и незнабошци?
48. Будите ви, дакле, савршени, као што је савршен Отац ваш небески.

6 Наставак Бесједе на гори**:** О милостињи**.** О молитви**:** Оче наш**.** О праштању**,** посту**,** истинском богатству**,** служењу Богу и уздању у Оца небеског**.**

(Зач. 16).
1. Пазите да милостињу своју не чините пред људима да вас они виде: иначе плате немате од Оца својега који је на небесима.
2. Када, дакле, дајеш милостињу, не труби пред собом, као што чине лицемјери по синагогама и по улицама да их људи хвале. Заиста вам кажем: Примили су плату своју.
3. А ти кад чиниш милостињу, да не зна љевица твоја шта чини десница твоја,
4. Да би милостиња твоја била у тајности: и Отац твој који види тајно, узвратиће теби јавно.
5. И када се молиш Богу, не буди као лицемјери, који радо по синагогама и на раскршћу улица стоје и моле се да их виде људи. Заиста вам кажем: Примили су плату своју.
6. А ти када се молиш, уђи у клијет своју, и затворивши врата своја, помоли се Оцу своме који је у тајности: и Отац твој који види тајно, узвратиће теби јавно.
7. А када се молите, не празнословите као незнабошци, јер они мисле да ће за многе ријечи своје бити услишени.
8. Не будите, дакле, слични њима; јер зна Отац ваш шта вам треба прије но што заиштете од њега.
9. Овако, дакле, молите се ви: Оче наш који си на небесима, да се свети име твоје;

10. Да дође царство твоје; да буде воља твоја и на земљи као на небу;
11. Хљеб наш насушни дај нам данас;
12. И опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим;
13. И не уведи нас у искушење, но избави нас од злога. Јер је твоје царство и сила и слава у вијекове. Амин.
(Зач. 17).
14. Јер ако опростите људима сагрјешења њихова, опростиће и вама Отац ваш небески.

15. Ако ли не опростите људима сагрјешења њихова, ни Отац ваш неће опростити вама сагрјешења ваша.
16. А кад постите, не будите суморни као лицемјери: јер они натмуре лица своја да се покажу људима како посте. Заиста вам кажем: примили су плату своју.
17. А ти када постиш, намажи главу своју, и лице своје умиј,
18. Да те не виде људи гдје постиш, него Отац твој који је у тајности; и Отац твој који види тајно, узвратиће теби јавно.
19. Не сабирајте себи блага на земљи, гдје мољац и рђа квари, и гдје лопови поткопавају и краду;
20. Него сабирајте себи блага на небу, гдје ни мољац ни рђа не квари, и гдје лопови не поткопавају и не краду.
(Зач. 18).
21. Јер гдје је благо ваше, ондје ће бити и срце ваше.
22. Свјетиљка тијелу је око. Ако, дакле, око твоје буде здраво, све ће тијело твоје свијетло бити.
23. Ако ли око твоје кварно буде, све ће тијело твоје тамно бити. Ако је, дакле, свјетлост која је у теби тама, колика је тек тама!
24. Нико не може два господара служити; јер или ће једнога мрзити, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону.
25. Зато вам кажем: Не брините се душом својом, шта ћете јести, или шта ћете пити; ни тијелом својим, у шта ћете се одјенути. Није ли душа претежнија од хране, и тијело од одијела?
26. Погледајте на птице небеске како не сију, нити жању, ни сабирају у житнице; па Отац ваш небески храни их. Нисте ли ви много претежнији од њих?
27. А ко од вас бринући се може придодати расту своме лакат један?
28. И за одијело што се бринете? Погледајте на кринове у пољу како расту; не труде се нити преду.
29. Али ја вам кажем да се ни Соломон у свој слави својој не одјену као један од њих.
30. Па када траву у пољу, која данас јесте а сутра се у пећ баца, Бог тако одијева; а камоли вас, маловјерни?
(Зач. 19).
31. Не брините се, дакле, говорећи: Шта ћемо јести, или шта ћемо пити, или чиме ћемо се одјенути?
32. Јер све ово незнабошци ишту; а зна и Отац ваш небески да вама треба све ово.
33. Него иштите најприје Царство Божије и правду његову, и ово ће вам се све додати.
34. Не брините се, дакле, за сутра; јер сутра бринуће се за се. Доста је сваком дану зла свога.

7 Крај Бесједе на гори: О неосуђивању ближњих, чувању светиње и постојаности у молитви. О уским вратима и тијесном путу, о лажним пророцима и о правом и лажном извршењу заповијести Христових.

(Зач. 20).
1. Не судите, да вам се не суди;
2. Јер каквим судом судите, онаквим ће вам се судити; и каквом мјером мјерите, онаквом ће вам се мјерити.
3. А зашто видиш трун у оку брата свога, а брвно у оку своме не осјећаш?
4. Или, како ћеш рећи брату своме: стани да ти извадим трун из ока твога: а ето брвно у оку твоме?
5. Лицемјере, извади најприје брвно из ока свога, па ћеш онда видјети извадити трун из ока брата свога.
6. Не дајте светиње псима; нити бацајте бисера својих пред свиње, да их не погазе ногама својим, и окренувши се не растргну вас.
7. Иштите, и даће вам се; тражите, и наћи ћете; куцајте, и отвориће вам се.
8. Јер сваки који иште, прима; и који тражи, налази; и који куца, отвориће му се.
9. Или који је међу вама човјек од кога ако син његов заиште хљеба, камен да му да?
10. Или ако рибе заиште, да му да змију?
11. Када, дакле, ви, зли будући, умијете даре добре давати дјеци својој, колико ће више Отац ваш небески дати добра онима који му ишту? (Зач. 21).
12. Све, дакле, што хоћете да чине вама људи, тако чините и ви њима: јер то је Закон и Пророци.
13. Уђите на уска врата; јер су широка врата и широк пут што воде у пропаст, и много их има који њиме иду.
14. Јер су уска врата и тијесан пут што воде у живот, и мало их је који га налазе. (Зач. 22).
15. Чувајте се лажних пророка, који вам долазе у одијелу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви.
16. По плодовима њиховим познаћете их. Еда ли се бере са трња грожђе, или са чичка смокве?
17. Тако свако добро дрво плодове добре рађа, а зло дрво плодове зле рађа.
18. Не може дрво добро плодове зле рађати, ни дрво зло, плодове добре рађати.
19. Свако дрво које не рађа добра плода сијече се и у огањ баца.
20. И тако, дакле, по плодовима њиховим познаћете их. (Зач. 23).
21. Неће сваки који ми говори: Господе, Господе, ући у Царство небеско; но који твори вољу Оца мојега који је на небесима.
22. Многи ће ми рећи у онај дан: Господе, Господе, нисмо ли у име твоје пророковали, и твојим именом демоне изгонили, и твојим именом чудеса многа творили?

23. И тада ћу им јавно казати: Никад вас нисам знао; идите од мене ви који чините безакоње.
(Зач. 24).
24. Сваки, дакле, који слуша ове ријечи моје и извршује их, упоредићу га са човјеком мудрим који сазида кућу своју на камену;
25. И удари дажд, и дођоше воде, и дунуше вјетрови, и навалише на кућу ону, и не паде; јер бјеше утемељена на камену.

26. А сваки који слуша ове ријечи моје и не извршује их, биће сличан човјеку лудом који сазида кућу своју на пијеску;
27. И удари дажд, и дођоше воде, и дунуше вјетрови и ударише на кућу ону,
и паде, а пад њезин бијаше страшан.
28. И када заврши Исус ријечи ове, дивљаше се народ науци његовој.
29. Јер их учаше као онај који власт има, а не као књижевници и фарисеји.

8 О исцјељењу губавога, слуге капетановог, таште Петрове и других болесника. О условима идења за Христом. Стишавање буре на мору и исцјељење гадаринских бјесомучника.

1. А кад сиђе са горе, за њим пође мноштво народа.
2. И гле, дође губавац и клањаше му се говорећи: Господе, ако хоћеш,
можеш ме очистити.
3. И пруживши руку Исус, дохвати га се говорећи: Хоћу, очисти се. И одмах се очисти од губе своје.
4. И рече му Исус: Гледај, никоме не казуј, него иди и покажи се свештенику,
и принеси дар који је заповједио Мојсеј ради свједочанства њима. (Зач. 25).
5. А кад уђе у Капернаум, приступи му капетан молећи га и говорећи:
6. Господе, слуга мој лежи дома одузет, и страшно се мучи.
7. А Исус му рече: Ја ћу доћи и исцијелићу га.
8. И капетан одговори и рече: Господе, нисам достојан да под кров мој уђеш,
него само реци ријеч, и оздравиће слуга мој.
9. Јер и ја сам човјек под влашћу, и имам под собом војнике, па речем једноме: иди, и иде: и другоме: дођи, и дође; и слуги своме: учини то, и учини.
10. А кад чу Исус, задиви се и рече онима што иду за њим: Заиста вам кажем:
ни у Израиљу толике вјере не нађох.
11. А кажем вам да ће многи од истока и запада доћи и сјешће за трпезу с Авраамом, и Исаком, и Јаковом у Царству небескоме;
12. А синови царства биће изгнани у таму најкрајњу; ондје ће бити плач и шкргут зуба.
13. А капетану рече Исус: Иди, и како си вјеровао нека ти буде. И оздрави слуга његов у тај час.
(Зач. 26).
14. И дошавши Исус у дом Петров, видје ташту његову гдје лежи и грозница је тресе.
15. И дотаче се руке њене, и пусти је ватра, и устаде и служаше му.

16. А када би вече, доведоше к њему бјесомучних много, и изагна духове ријечју, и све болеснике исцијели,
17. Да се испуни што је казао Исаија пророк говорећи: Он немоћи наше узе и болести понесе.
18. А када видје Исус много народа око себе, заповједи да пређу на ону страну.
19. И приступивши један књижевник рече му: Учитељу, ићи ћу за тобом куд год пођеш.
20. Рече му Исус: Лисице имају јаме и птице небеске гнијезда, а Син
Човјечији нема гдје главу заклонити.
21. А други од ученика његових рече му: Господе, допусти ми најприје да одем и укопам оца својега.
22. А Исус му рече: Хајде за мном, а остави нека мртви укопавају своје мртве. (Зач. 27).
23. И кад уђе у лађу, за њим уђоше ученици његови.
24. И гле, бура велика настаде на мору, тако да се лађа покри валовима; а он спаваше.

25. И пришавши ученици његови, пробудише га говорећи: Господе, спаси нас, изгибосмо!
26. И рече им: Зашто сте страшљиви, маловјерни? Тада уставши запријети вјетровима и мору, и настаде тишина велика.
27. А људи се зачудише говорећи: Ко је овај да га слушају и вјетрови и море? (Зач. 28).
28. А кад он дође на ону страну у земљу гергесинску, сретоше га два бјесомучника, излазећи из гробова, тако опака да не могаше нико проћи путем оним.
29. И гле, повикаше говорећи: Шта хоћеш од нас, Исусе, Сине Божији? Зар си дошао амо прије времена да нас мучиш?
30. А далеко од њих пасијаше велико крдо свиња.
31. И демони га мољаху говорећи: Ако нас изгониш, дозволи нам да идемо у крдо свиња.
32. И рече им: Идите. И они изишавши отидоше у крдо свиња. И гле, навали све крдо свиња са бријега у море, и утопише се у води.
33. А свињари побјегоше; и дошавши у град казаше све, и за бјесомучнике.
34. И гле, сав град изиђе у сусрет Исусу; и видјевши га, молише да оде из њиховог краја.

9 Исцјељење одузетога. Позивање апостола Матеја. О грјешницима, покајању и посту. Васкрсење Јаирове кћери, лијечење болесне жене, двојице слијепаца и других. О жетви и посленицима.

(Зач. 29).
1. И ушавши у лађу, пређе и дође у свој град.
2. И гле, донесоше му одузетога који лежаше на одру. И видјевши Исус вјеру њихову, рече одузетоме: Не бој се, чедо, опраштају ти се гријеси твоји.
3. И гле, неки од књижевника рекоше у себи: Овај хули на Бога.

4. А Исус, видјевши помисли њихове, рече: Зашто ви зло мислите у срцима својим?
5. Јер шта је лакше, рећи: Опраштају ти се гријеси; или рећи: Устани и ходи?
6. Али да знате да власт има Син Човјечији на земљи опраштати гријехе; тада рече одузетоме: Устани, узми одар свој и иди дому своме.
7. И уставши отиде дому своме.
8. А народ видјевши задиви се и прослави Бога, који је дао такву власт људима. (Зач. 30).
9. И одлазећи Исус оданде видје човјека гдје сједи на царини, по имену Матеја, и рече му: Хајде за мном. И уставши отиде за њим.
10. И кад јеђаше у кући, гле, многи цариници и грјешници дођоше и јеђаху са Исусом и са ученицима његовим.
11. И видјевши то, фарисеји рекоше ученицима његовим: Зашто са цариницима и грјешницима учитељ ваш једе и пије?
12. А Исус чувши рече им: Не требају здрави љекара него болесни.
13. Него идите и научите се шта значи: Милост хоћу, а не жртвоприношење. Јер нисам дошао да зовем праведнике но грјешнике на покајање. (Зач. 31).
14. Тада му приступише ученици Јованови говорећи: Зашто ми и фарисеји постимо много, а ученици твоји не посте?
15. А Исус им рече: Еда ли могу сватови бити жалосни док је са њима женик? Него ће доћи дани када ће бити отет од њих женик, и онда ће постити.

16. Јер нико не меће нову закрпу на стару хаљину; јер ће закрпа одадријети од хаљине,
и гора ће рупа бити.
17. Нити се сипа вино ново у мјехове старе; иначе се продру мјехови а вино се
пролије, и мјехови пропадну. Него се сипа вино ново у мјехове нове, и обоје се
сачува.
(Зач. 32).
18. Док он тако говораше њима, гле, кнез један дође и клањаше му се говорећи:
Кћи моја сад умрије; него дођи и стави на њу руку своју, и оживјеће.
19. И уставши Исус пође за њим, и ученици његови.
20. И гле, жена која је дванаест година боловала од течења крви приступи састраг и
дохвати се скута хаљине његове.
21. Јер говораше у себи: Ако се само дотакнем хаљине његове, оздравићу.
22. А Исус, обазревши се и видјевши је, рече: Не бој се, кћери, вјера твоја спасла те
је. И оздрави жена од онога часа
23. И дошавши Исус у дом кнежев и видјевши свираче и народ ускомешан,
рече им:
24. Одступите, јер дјевојка није умрла, него спава. И подсмијеваху му се.
25. А кад истјера народ. уђе и ухвати је за руку, и устаде дјевојка.
26. И пронесе се глас о овоме по свој земљи оној. (Зач.
33).
27. А кад је Исус одлазио оданде, за њим иђаху два слијепца вичући и говорећи:
Помилуј нас, сине Давидов!

28. А када дође у кућу, приступише му слијепци, и рече им Исус: Вјерујете ли да могу то
учинити? А они му рекоше: Да, Господе.
29. Тада се дохвати очију њихових говорећи: По вјери вашој нека вам буде.
30. И отворише им се очи. И запријети им Исус говорећи: Гледајте да нико не дозна!
31. А они изишавши, разгласише га по свој земљи оној.
32. Када пак они излажаху, гле, доведоше му човјека нијема и бјесомучна.
33. И пошто изагна демона, проговори нијеми. И дивљаше се народ говорећи:
Никада се то није видјело у Израиљу.
34. А фарисеји говораху: Помоћу кнеза демонског изгони демоне.
35. И прохођаше Исус по свим градовима и селима учећи по синагогама њиховим
и проповиједајући јеванђеље о Царству, и исцјељујући сваку болест и сваку немоћ у
народу.
(Зач. 34).
36. А гледајући мноштво народа, сажали се на њих, јер бијаху сметени и
напуштени као овце без пастира.
37. Тада рече ученицима својим: Жетве је много, а посленика мало.
38. Молите се стога господару жетве да изведе посленике на жетву своју.

10 Имена Дванаесторице апостола**.** Давање власти и упутстава апостолима и предсказивање страдања због јеванђеља**.**

1. И дозвавши својих дванаест ученика, даде им власт над духовима нечистим
да их изгоне, и да исцјељују од сваке болести и сваке немоћи.
2. А имена дванаест апостола су ова: први Симон, који се зове Петар, и
Андреј брат његов; Јаков Зеведејев и Јован брат његов;
3. Филип и Вартоломеј; Тома и Матеј цариник; Јаков Алфејев и Левеј прозвани
Тадеј;

4. Симон Кананит и Јуда Искариотски, који га и издаде.
5. Ову Дванаесторицу посла Исус и заповједи им говорећи: На пут незнабожаца не идите, и у град самарјански не улазите.
6. Него идите најприје изгубљеним овцама дома Израиљева!
7. И ходећи проповиједајте и казујте да се приближило Царство небеско.
8. Болесне исцјељујте, губаве чистите, мртве дижите, демоне изгоните; на дар сте добили, на дар и дајите.
(Зач. 35).
9. Не носите злата ни сребра, ни бакра у појасима својим,
10. Ни торбе на пут, ни двије хаљине, ни обуће, ни штапа; јер је посленик достојан хране своје.
11. А кад у који град или село уђете, испитајте ко је у њему достојан и ондје останите док не изиђете.
12. А улазећи у кућу, поздравите је говорећи: Мир дому овоме!
13. И ако буде кућа достојна, нека дође мир ваш на њу; а ако ли не буде достојна, нека се мир ваш вама врати.
14. Ако вас ко не прими нити послуша ријечи ваше, излазећи из куће, или из града онога, отресите прах са ногу својих.

15. Заиста вам кажем: Лакше ће бити земљи содомској и гоморској у дан Суда неголи граду ономе.
(Зач. 36).
16. Ето, ја вас шаљем као овце међу вукове. Будите, дакле, мудри као змије и безазлени као голубови!
17. А чувајте се од људи: јер ће вас предати судовима, и по синагогама својим тући ће вас.
18. И пред старјешине и цареве изводиће вас мене ради за свједочанство њима и незнабошцима.
19. А кад вас предаду, не брините се како ћете или шта ћете говорити; јер ће вам се у онај час дати шта ћете казати.
20. Јер нећете ви говорити, него ће Дух Оца вашега говорити из вас.
21. А предаће брат брата на смрт и отац сина; и устаће дјеца на родитеље и побиће их.
22. И сви ће вас мрзити због имена мога; али који претрпи до краја тај ће се спасти.
(Зач. 37).
23. А кад вас потјерају у једном граду, бјежите у други. Јер заиста вам кажем: Нећете обићи градова Израиљевих док не дође Син Човјечији.
24. Нема ученика изнад учитеља својега ни слуге изнад господара својега.
25. Доста је ученику да буде као учитељ његов и слуги као господар његов.
Ако су домаћина назвали Веелзевулом, колико ће прије домаће његове?
26. Не бојте их се, дакле; јер нема ништа сакривено што се неће открити, ни тајно што се неће дознати.
27. Што вам говорим у тами, казујте на видику; и што вам се шапће на уши, проповиједајте са кровова.
28. И не бојте се оних који убијају тијело, а душу не могу убити; него се више бојте онога који може и душу и тијело погубити у паклу.
29. Не продају ли се два врапца за један новчић? Па ни један од њих не падне на земљу без Оца вашега.
30. А вама је и коса на глави сва избројана.

31. Не бојте се, дакле; ви сте бољи од много врабаца. (Зач.
38).
32. Сваки који призна мене пред људима, признаћу и ја њега пред Оцем својим који је на небесима.
33. А ко се одрекне мене пред људима, одрећи ћу се и ја њега пред Оцем својим који је на небесима.
34. Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач.
35. Јер сам дошао да раставим човјека од оца његовог и кћер од матере њезине и снаху од свекрве њезине.
36. И непријатељи човјеку постаће домаћи његови. (Зач.
39).
37. Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан.
38. И који не узме крст свој и не пође за мном, није мене достојан.

39. Који чува живот свој, изгубиће га, а који изгуби живот свој мене ради, наћи ће га.
40. Који вас прима, мене прима; а који прима мене, прима Онога који ме је послао.
41. Који прима пророка у име пророчко, плату пророчку примиће; и који прима праведника у име праведничко, плату праведничку примиће.
42. И ако неко напоји једнога од ових малих само чашом студене воде у име ученичко, заиста вам кажем, неће му плата пропасти.

11 Изасланство Јована Крститеља и свједочанство Исусово о њему. Пријетња непокајаним галилејским градовима. Прослављање Бога Оца. Позив уморнима и натоваренима.

1. И када заврши Исус заповијести Дванаесторици ученика својих, отиде оданде да учи и проповиједа по градовима њиховим.
(Зач. 40).
2. А Јован, чувши у тамници дјела Христова, посла двојицу од ученика својих.
3. И рече му: Јеси ли ти Онај што ће доћи, или другога да чекамо?
4. А Исус одговарајући рече им: Идите и јавите Јовану ово што чујете и видите:
5. Слијепи прогледају и хроми ходе, губави се чисте и глухи чују, мртви устају и сиромашнима се проповиједа јеванђеље.
6. И благо ономе који се не саблазни о мене.
7. А кад они отидоше, поче Исус говорити народу о Јовану: Шта сте изишли да видите у пустињи? Трску коју повија вјетар?
8. Него шта сте изишли да видите? Човјека у меке хаљине обучена? Ето, који меке хаљине носе по царским су дворовима.
9. Него шта сте изишли да видите? Пророка? Да, кажем вам, и више од пророка.
10. Јер он је тај о којем је писано: Ето, ја шаљем анђела свога пред лицем твојим, који ће приправити пут твој пред тобом.
11. Заиста вам кажем: Међу рођенима од жена није се појавио већи од Јована Крститеља; а најмањи у Царству небескоме већи је од њега.
12. А од времена Јована Крститеља до сада Царство небеско с напором се осваја, и подвижници га задобијају.
13. Јер су сви Пророци и Закон прорицали до Јована.

14. И ако хоћете вјеровати, он је Илија што ће доћи.
15. Ко има уши да чује, нека чује! (Зач.
41).
16. Али са киме ћу упоредити род овај? Сличан је дјеци која сједе по трговима и довикују друговима својим говорећи:
17. Свирасмо вам. и не играсте; нарицасмо вам, и не ридасте.
18. Јер дође Јован, који нити једе нити пије, а они кажу: Ђаво је у њему.

19. Дође Син Човјечији, који и једе и пије, а они кажу: Гле човјека изјелице и винопије, друга цариницима и грјешницима. И би оправдана премудрост од дјеце њезине.
(Зач. 42).
20. Тада поче Исус корити градове у којима су се догодила многа чудеса његова, што се не покајаше:
21. Тешко теби, Хоразине! Тешко теби, Витсаидо! Јер да су у Тиру и Сидону била чудеса која су се у вама догодила, давно би се у врећи и пепелу покајали.
22. Али вам кажем: Тиру и Сидону лакше ће бити у дан Суда него вама.
23. И ти, Капернауме, који си се до неба подигао, до пакла ћеш сићи; јер да су у Содому била чудеса што су се у теби догодила, остао би до дана данашњега.
24. Али вам кажем да ће земљи содомској лакше бити у дан Суда него теби.
25. У то вријеме одговори Исус, и рече: Хвалим те, Оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од мудрих и разумних, а открио си безазленима.
26. Да, Оче, јер је тако била блага воља твоја. (Зач.
43).
27. Све је мени предао Отац мој, и нико не зна Сина до Отац; нити Оца ко зна до Син, и ако Син хоће коме открити.
28. Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити.
29. Узмите јарам мој на себе и научите се од мене; јер сам ја кротак и смирен срцем, и наћи ћете покој душама својим.
30. Јер јарам је мој благ, и бреме је моје лако.

12 О тргању класја у суботу. Лијечење сухоруког. Испуњење пророштва о Слуги Господњем. Исцјељење бјесомучнога. О хули на Духа Светога и знаку пророка Јоне. Мати и браћа Исусова.

(Зач. 44).
1. У то вријеме иђаше Исус у суботу кроз усјеве; а ученици његови огладњеше и почеше тргати класје и јести.
2. А фарисеји видјевши то рекоше му: Гле, ученици твоји чине што не ваља чинити у суботу.
3. А он им рече: Нисте ли читали шта учини Давид кад огладње, он и који бијаху с њим?
4. Како уђе у дом Божији и хљебове предложења поједе, које није ваљало јести њему ни онима што су били с њим, него само свештеницима.
5. Или нисте читали у Закону како суботом свештеници у храму суботу обесвећују, па нису криви?
6. А ја вам кажем да је овдје већи од храма.
7. Кад бисте пак знали шта је то: Милост хоћу а не жртвоприношење, не бисте осуђивали невине.
8. Јер је Син Човјечији господар и суботе. (Зач.
45).

9. И отишавши оданде, дође у синагогу њихову.

10. И гле, ту бијаше човјек са руком сухом; и запиташе га говорећи: Ваља ли суботом
лијечити? — да би га оптужили.
11. А он им рече: Који је међу вама човјек који има овцу једну, па ако она у суботу
упадне у јаму, да је неће узети и извадити?
12. А колико ли је човјек претежнији од овце? Дакле, ваља суботом добро чинити.
13. Тада рече човјеку: Пружи руку своју. И пружи. И постаде здрава као и друга.
(Зач. 46).
14. А фарисеји изишавши одржаше вијећање против њега како да га погубе.
Но Исус, дознавши то, уклони се оданде.
15. И за њим иђаше народ многи, и исцијели их све,
16. И запријети им да га не разглашују;
17. Да се испуни што је речено преко Исаије пророка. који говори:
18. Гле, слуга мој, којега изабрах, Љубљени мој, који је по вољи душе моје:
метнућу Дух свој на њега, и суд незнабошцима јавиће.
19. Неће се свађати ни викати, нити ће ко чути по трговима гласа његова.
20. Трску стучену неће преломити и жижак тињајући неће угасити докле не доведе
правду до побједе.
21. И у име његово уздаће се народи.
22. Тада му доведоше бјесомучног који бјеше слијеп и нијем; и исцијели га тако да
слијепи и нијеми прогледа и проговори.
23. И дивљаше се сав народ говорећи: Није ли ово Син Давидов?
24. А фарисеји чувши то рекоше: Овај другачије не изгони демоне до помоћу
Веелзевула, кнеза демонског.
25. А Исус, знајући мисли њихове, рече им: Свако царство које се раздијели само у
себи, опустјеће; и сваки град или дом који се раздијели сам у себи, неће се одржати.
26. И ако сатана сатану изгони, сам се у себи раздијелио; како ће, дакле,
опстати царство његово?
27. А ако ја помоћу Веелзевула изгоним демоне, синови ваши чијом помоћу изгоне?
Зато ће вам они бити судије.
28. А ако ли ја Духом Божијим изгоним демоне, онда је дошло к вама Царство
Божије.
29. Или како може ко ући у кућу јакога и покућанство његово отети, ако најприје не
свеже јакога? — и онда ће кућу његову оплијенити.
(Зач. 47).
30. Који није са мном, против мене је; и који не сабира са мном, расипа.
31. Зато вам кажем: Сваки гријех и хула опростиће се људима, а хула на
Духа Светога неће се опростити људима.
32. И ако рече ко ријеч против Сина Човјечијега, опростиће му се; а који рече
против Духа Светога, неће му се опростити ни у овоме вијеку ни у будућем.
33. Или усадите добро дрво, и род његов биће добар, или усадите рђаво дрво, и
род његов биће рђав; јер се по роду дрво познаје.

34. Породи аспидини, како можете добро говорити, када сте зли? Јер од сувишка
срца уста говоре.
35. Добар човјек из добре ризнице износи добро; а зао човјек из зле ризнице износи зло.
36. А ја вам кажем, да ће за сваку празну ријеч коју рекну људи дати одговор у дан Суда.
37. Јер ћеш због својих ријечи бити оправдан и због својих ријечи бити осуђен.
(Зач. 48).

38. Тада одговорише неки од књижевника и фарисеја говорећи: Учитељу,
хоћемо од тебе знак да видимо.
39. А он одговарајући рече им: Род зли и прељуботворни тражи знак; и неће му се дати
знак осим знака Јоне пророка.
40. Јер као што је Јона био у утроби китовој три дана и три ноћи, тако ће и
Син Човјечији бити у срцу земље три дана и три ноћи.
41. Ниневљани ће устати на Суд са родом овим, и осудиће га; јер се покајаше
Јониним проповиједањем; а гле, овдје је већи од Јоне.
42. Царица јужна устаће на Суд са родом овим, и осудиће га; јер она дође с краја
земље да слуша премудрост Соломонову; а гле, овдје је већи од Соломона.
43. А кад нечисти дух изиђе из човјека, иде кроз безводна мјеста тражећи покоја, и
не налази.
44. Онда каже: Да се вратим у дом свој откуда сам изишао; и дошавши нађе празан,
пометен и украшен.
45. Тада отиде и узме са собом седам других духова горих од себе, и ушавши борави
ондје; и буде потоње горе човјеку ономе од првога. Тако ће бити и овоме роду зломе.
(Зач. 49).
46. Док он још говораше народу, гле, мати и браћа његова стајаху напољу тражећи
да говоре с њиме.
47. И неко му рече: Ево мати твоја и браћа твоја стоје напољу, тражећи да говоре с
тобом.
48. А он одговори и рече ономе што му каза: Ко је мати моја, и ко су браћа моја?
49. И пруживши руку своју на ученике своје, рече: Ево мати моја и браћа моја.
50. Јер ко изврши вољу Оца мојега који је на небесима, тај је брат мој и сестра и
мати.

13 Приче о Царству небеском**:** о сијачу и сјемену**;** о пшеници и кукољу**;** о зрну горушичном**;** о квасцу**;** о сакривеном благу**;** о трговцу бисера**;** о мрежи**.** Исус презрен у постојбини својој**.**

1. А онога дана, изишавши Исус из куће, сјеђаше крај мора.
2. И сабра се око њега народ многи, тако да је морао ући у лађу и сјести; а народ сав
стајаше на обали.

(Зач. 50).
3. И он им казива много у причама говорећи: Гле, изиђе сијач да сије.
4. И кад сијаше, једна зрна падоше покрај пута, и дођоше птице и позобаше их.
5. А друга падоше на каменита мјеста, гдје не бијаше много земље, и одмах изникоше,
јер не бијаше земља дубока.
6. И кад обасја сунце, увенуше; и будући да немаху жила, посахнуше.
7. А друга падоше у трње, и нарасте трње и подави их.
8. А друга падоше на земљу добру, и доношаху род, једно по сто а једно по шездесет,
а једно по тридесет.
9. Ко има уши да чује, нека чује! (Зач.
51).
10. И приступивши ученици рекоше му: Зашто им говориш у причама?
11. А он одговарајући рече им: Зато што је вама дано да знате тајне Царства
небескога, а њима није дано.
12. Јер ко има, даће му се, и претећи ће му; а ко нема, узеће му се и оно што има.
13. Зато им говорим у причама, јер гледајући не виде, и слушајући не чују,

нити разумију.
14. И испуњава се на њима пророштво Исаијино, које говори: Ушима ћете чути, и
нећете разумјети; и очима ћете гледати, и нећете видјети!
15. Јер је отврднуло срце овога народа, и ушима тешко чују, и очима својим
зажмурише да како очима не виде, и ушима не чују, и срцем не разумију, и не обрате
се да их исцијелим.
16. А благо вашим очима што виде и ушима вашим што чују.
17. Јер заиста вам кажем, да су многи пророци и праведници жељели видјети што ви
видите, а не видјеше; и чути што ви чујете, и не чуше.
18. Ви пак чујте причу о сијачу!
19. Свакоме који слуша ријеч о Царству и не разумије, долази нечастиви и краде
посијано у срцу његовом; то је оно поред пута посијано.
20. А на камениту мјесту посијано, то је који слуша ријеч и одмах је с радошћу
прима,
21. Али нема коријена у себи, него је непостојан, па кад буде до невоље или га
потјерају због ријечи, одмах се саблазни.
22. А посијано у трњу, то је који слуша ријеч, но брига овога свијета и превара
богатства загуше ријеч и без рода остане.
23. А посијано на доброј земљи, то је који слуша ријеч и разумије, који, дакле, и
род рађа, и доноси један по сто, а један по шездесет, а један по тридесет.
(Зач. 52).
24. Другу причу каза им говорећи: Царство небеско је као човјек што посија добро сјеме
на њиви својој.
25. А кад људи поспаше, дође његов непријатељ и посија кукољ по пшеници,
па отиде.
26. А када ниче усјев и род донесе, онда се показа кукољ.

27. Тада дођоше слуге домаћинове и рекоше му: Господару, ниси ли ти добро сјеме
сијао на њиви својој? Откуда, дакле, кукољ?
28. А он им рече: Непријатељ човјек то учини. А слуге му рекоше: Хоћеш ли,
дакле, да идемо да га почупамо?
29. А он рече: Не, да не би чупајући кукољ почупали заједно с њиме и пшеницу.
30. Оставите нека расте обоје заједно до жетве; а у вријеме жетве рећи ћу
жетеоцима: Саберите најприје кукољ и свежите га у снопље да се сажеже, а пшеницу
одвезите у житницу моју.
(Зач. 53).
31. Другу причу каза им говорећи: Царство небеско је као зрно горушично које узме
човјек и посије на њиви својој.
32. Оно је, истина, најмање од свију сјемена, али кад узрасте, веће је од свега
поврћа, и буде дрво да птице небеске долазе и настањују се на гранама његовим.
33. Другу причу каза им: Царство небеско је као квасац који узме жена и метне у три
копање брашна док све не ускисне.
34. Све ово у причама говори Исус људима, и без прича ништа им не говораше.
35. Да се испуни што је речено преко пророка који говори: Отворићу у причама
уста своја, исказаћу сакривено од постања свијета.
36. Тада отпусти Исус народ, и дође у кућу. (Зач.
54).
И приступише му ученици његови говорећи: Протумачи нам причу о кукољу на њиви.
37. А он одговарајући рече им: Који сије добро сјеме, то је Син Човјечији;
38. А њива је свијет; а добро сјеме синови су Царства, а кукољ синови су зла.

39. А непријатељ који га је посијао јесте ђаво; а жетва је свршетак вијека, а жетеоци су анђели.
40. Као што се, дакле, кукољ сабира и огњем сажиже, тако ће бити на посљетку овога вијека.
41. Послаће Син Човјечији анђеле своје, и сабраће из царства његова све саблазни и оне који чине безакоње.
42. И бациће их у пећ огњену; ондје ће бити плач и шкргут зуба.
43. Тада ће се праведници засјати као сунце у Царству Оца свога. Ко има уши да чује, нека чује!
(Зач. 55).
44. Још је Царство небеско као благо сакривено у пољу, које нашавши, човјек сакри и од радости своје отиде и све што има продаде и купи поље оно.
45. Још је Царство небеско као човјек трговац који тражи добра бисера.
46. Па кад нађе једно многоцјено зрно бисера, отиде и продаде све што имаше и купи га.
47. Још је Царство небеско као мрежа која се баци у море и сабере рибе од сваке врсте.

48. Кад се напуни, извуку је на обалу и, посједавши, изаберу добре у судове, а лоше избаце напоље.
49. Тако ће бити на свршетку вијека: изићи ће анђели и одлучиће зле од праведних,
50. И бациће их у пећ огњену; ондје ће бити плач и шкргут зуба.
51. Рече им Исус: Разумијете ли све ово? Рекоше му: Да, Господе!
52. А он им рече: Зато је сваки књижевник који се научио Царству небескоме као домаћин који износи из ризнице своје ново и старо.
(Зач. 56).
53. И када сврши Исус приче ове, отиде оданде.
54. И дошавши у постојбину своју, учаше их у синагоги њиховој тако да му се дивљаху и говораху: Откуд овоме премудрост ова и моћи?
55. Није ли ово дрводјељин син? Не зове ли се мати његова Марија, и браћа његова Јаков и Јосија и Симон и Јуда?
56. И сестре његове нису ли све код нас? Откуд њему све ово?
57. И саблажњаваху се о њега. А Исус им рече: Нема пророка без части осим у постојбини својој и у дому своме.
58. И не учини ондје чудеса многа због невјерја њихова.

14 Погубљење Јована Крститеља. Исус умножава хљебове, иде по мору, исцјељује болесника у Генисарету.

(Зач. 57).
1. У то вријеме дође глас до Ирода четверовласника о Исусу.
2. И рече слугама својим: То је Јован Крститељ, он устаде из мртвих, и зато чини чудеса.
3. Јер Ирод ухвати Јована, свеза га и баци у тамницу због Иродијаде, жене Филипа брата свога;
4. Јер му Јован говораше: не можеш ти њу имати.
5. И хтједе да га убије, али се побоја народа; јер га држаху за пророка.
6. А кад бијаше дан рођења Иродова, игра кћи Иродијадина пред њима и угоди Ироду.

7. Зато са заклетвом обећа јој дати што год заиште.
8. А она, наговорена од матере своје, рече: Дај ми овдје на тањиру главу
Јована Крститеља.
9. И сневесели се цар; али због заклетве и оних који се гошћаху с њим,
заповједи дати јој.
10. И посла те посјекоше Јована у тамници.
11. И донесоше главу његову на тањиру, и дадоше дјевојци и однесе је матери
својој.
12. И дошавши ученици његови, узеше тијело његово и сахранише га; и дођоше те
јавише Исусу.
13. И чувши Исус, отиде оданде лађом у пусто мјесто насамо. А када то чу народ,
пође за њим пјешице из градова.
(Зач. 58).

14. И изишавши Исус видје многи народ, и сажали се на њих, и исцијели болеснике
њихове.
15. А пред вече приступише му ученици његови говорећи: Овдје је пусто мјесто, а
већ је доцкан; отпусти народ нека иде у села да купи себи хране.
16. А Исус им рече: Нема потребе да иду; подајте им ви нека једу.
17. А они му рекоше: Немамо овдје до само пет хљебова и двије рибе.
18. А он рече: Донесите их мени овамо.
19. И заповједи народу да посједају по трави, па узе оних пет хљебова и двије
рибе, и погледавши на небо благослови, и преломивши даде ученицима, а
ученици народу.
20. И једоше сви и наситише се, и накупише комада што претече дванаест котарица
пуних.
21. А оних што су јели бјеше људи око пет хиљада, осим жена и дјеце. (Зач. 59).
22. И одмах принуди Исус ученике своје да уђу у лађу и иду прије њега на ону страну
док он отпусти народ.
23. И отпустивши народ, попе се на гору да се насамо помоли. А наста вече и бијаше
ондје сам.
24. А лађа бјеше већ насред мора, угрожена од валова, јер бијаше противан вјетар.
25. А у четврту стражу ноћи отиде к њима Исус ходећи по мору.
26. И видјевши га ученици гдје иде по мору, узнемирише се говорећи: То је утвара; и
од страха повикаше.
27. А Исус им одмах рече говорећи: Не бојте се, ја сам, не плашите се!
28. А Петар одговарајући рече му: Господе, ако си ти, реци ми да дођем теби по води.
29. А он рече: Ходи! И изишавши из лађе, Петар иђаше по води да дође
Исусу.
30. Но видећи јак вјетар уплаши се, и почевши тонути, повика говорећи:
Господе, спаси ме!
31. И одмах Исус пруживши руку ухвати га, и рече му: Маловјерни, зашто посумња?
32. И кад уђоше у лађу, преста вјетар.
33. А они у лађи приступише и поклонише му се говорећи: Ваистину си ти
Син Божији.
34. И прешавши дођоше у земљу генисаретску. (Зач.
60).
35. И познавши га људи из онога мјеста, послаше по свој оној околини, и донесоше
му све болеснике.

36. И мољаху га да се само дотакну скута од хаљине његове; и који се дотакоше оздравише.

15 Христос изобличава фарисеје за њихова људска предања**.** Шта погани човјека**.** Вјера жене Хананејке**.** Лијечење многих болесника**.** Друго умножење хљебова**.**

1. Тада приступише Исусу књижевници и фарисеји од Јерусалима говорећи:
2. Зашто ученици твоји преступају предање старих? Јер не умивају руке своје када хљеб једу.
3. А он одговарајући рече им: Зашто и ви преступате заповијест Божију за предање своје?
4. Јер Бог заповједи говорећи: Поштуј оца и матер; и који ружи оца или матер смрћу да умре.
5. А ви кажете: Ако који рече оцу или матери: прилог је оно чиме бих ти ја могао помоћи;
6. Може и да не поштује оца свога и матер. И укидосте заповијест Божију за предање своје.
7. Лицемјери, добро је за вас пророковао Исаија говорећи:
8. Приближава ми се народ овај устима својим и уснама ме поштује, а срце им је далеко од мене.
9. Но узалуд ме поштују учећи наукама и заповијестима људским.
10. И дозвавши народ, рече им: Слушајте и разумијте.
11. Не погани човјека што улази у уста: него што излази из уста оно погани човјека. (Зач. 61).
12. Тада приступише ученици његови и рекоше му: Знаш ли да фарисеји, чувши ту ријеч, саблазнише се?
13. А он одговарајући рече: Свако дрво које није усадио Отац мој небески, искоријениће се.
14. Оставите их, слијепи су вођи слијепима; а слијепи слијепога ако води, оба ће у јаму пасти.
15. А Петар одговарајући рече му: Растумачи нам причу ову.
16. А Исус рече: Еда ли сте и ви још неразумни?
17. Зар још не знате да све што улази у уста иде у трбух, и избацује се напоље?
18. А што излази из уста излази из срца, и оно погани човјека.
19. Јер из срца излазе зле помисли, убиства, прељубе, блуд, крађе, лажна свједочења, хуле.
20. И ово је што погани човјека, а неумивеним рукама јести не погани човјека. (Зач. 62).
21. И изишавши оданде Исус отиде у крајеве тирске и сидонске.
22. И гле, жена Хананејка изиђе из оних крајева и повика му говорећи: Помилуј ме, Господе, сине Давидов, кћер моју много мучи ђаво!
23. А он јој не одговори ни ријечи. И приступивши ученици његови мољаху га говорећи: Отпусти је, јер виче за нама.
24. А он одговарајући рече: Ја сам послан само изгубљеним овцама дома Израиљева.
25. А она приступивши поклони му се говорећи: Господе, помози ми!
26. А он одговарајући рече: Није добро узети хљеб од дјеце и бацити псима.
27. А она рече: Да, Господе! али и пси једу од мрва што падају са трпезе господара њихових.

28. Тада одговори Исус и рече јој: О жено, велика је вјера твоја; нека ти буде како хоћеш! И оздрави кћи њена од онога часа.
(Зач. 63).
29. И отишавши Исус оданде, дође мору Галилејском, и попевши се на гору,
сједе ондје.
30. И приступи му народ многи који имаше са собом хроме, слијепе, нијеме,
богаље и многе друге, и положише их пред ноге Исусове, и исцијели их,
31. Тако да се народ дивљаше, видећи глуве гдје чују, нијеме гдје говоре, богаље исцијељене, хроме гдје иду, слијепе гдје гледају; и хвалише Бога Израиљева.
(Зач. 64).
32. А Исус дозвавши ученике своје рече: Жао ми је народа, јер већ три дана стоје код мене и немају шта јести; а нисам рад отпустити их гладне да не малакшу на путу.
33. И рекоше му ученици његови: Откуда нам у пустињи толико хљеба да се насити толики народ?
34. И рече им Исус: Колико хљебова имате? А они рекоше: седам, и мало рибица.
35. И заповједи народу да посједају по земљи.
36. И узевши оних седам хљебова и рибе, и заблагодаривши, преломи и даде ученицима својим, а ученици народу.
37. И једоше сви и наситише се; и накупише комада што претече седам котарица пуних.
38. А оних што су јели бијаше четири хиљаде људи, осим жена и дјеце.
39. И отпустивши народ, уђе у лађу и дође у крајеве магдалске.

16 Тражење знака с неба. О квасцу фарисејском и садукејском. Петрово исповиједање Христа као Сина Божијег. Исусов наговјештај о страдању, смрти и васкрсењу. О идењу за Христом и ношењу крста.

(Зач. 65).
1. И приступивши фарисеји и садукеји кушајући га искаху да им покаже знак са неба.
2. А он одговарајући рече им: Увече говорите: биће ведро, јер је небо црвено.
3. И ујутру: данас ће бити непогода, јер је небо црвено и мутно. Лицемјери,
лице небеско умијете распознавати, а знаке времена не можете?
4. Род зли и прељуботворни тражи знак, и неће му се дати знак осим знака
Јоне пророка. И оставивши их отиде.
5. И ученици његови полазећи на ону страну, заборавише узети хљеба. (Зач. 66).
6. А Исус им рече: Пазите и чувајте се квасца фарисејског и садукејског.
7. А они помишљаху у себи говорећи: То је што нисмо хљеба узели.
8. А Исус разумјевши рече им: Шта помишљате у себи, маловјерни, што нисте хљеба узели?

9. Зар још не разумијете, нити памтите пет хљебова на пет хиљада, и колико котарица накуписте?
10. Ни оних седам хљебова на четири хиљаде, и колико котарица накуписте?
11. Како не разумијете да вам не рекох за хљебове, него да се чувате квасца фарисејског и садукејског?
12. Тада разумијеше да не рече да се чувају квасца хљебнога, него науке фарисејске и садукејске.
(Зач. 67).

13. А када дође Исус у крајеве Кесарије Филипове, запита ученике своје говорећи:
Шта о мени говоре људи ко је Син Човјечији?
14. А они рекоше: Једни говоре да си Јован Креститељ, други да си Илија,
други опет Јеремија, или који од пророка.
15. Рече им Исус: А ви шта велите ко сам ја?
16. А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живога.
17. А Исус одговарајући рече му: Блажен си, Симоне, сине Јонин! Јер тијело и крв не
открише ти то, него Отац мој који је на небесима.
18. А и ја теби кажем да си ти Петар, и на томе камену сазидаћу Цркву своју,
и врата пакла неће је надвладати.
19. И даћу ти кључеве Царства небескога: и што свежеш на земљи биће свезано
на небесима; и што раздријешиш на земљи биће раздријешено на небесима.
(Зач. 68).
20. Тада запријети ученицима својим да ником не казују да је он Исус
Христос.
21. Од тада поче Исус казивати ученицима својим да њему ваља ићи у
Јерусалим, и много пострадати од старјешина и првосвештеника и
књижевника, и убијен бити, и трећи дан да ће устати.
22. И узевши га Петар поче га одвраћати говорећи: Боже сачувај, Господе! то неће бити
од тебе!
23. А он окренувши се рече Петру: Иди од мене, сатано! Саблазан си ми, јер не
мислиш што је Божије него што је људско.
(Зач. 69).
24. Тада Исус рече ученицима својим: Ако хоће ко за мном ићи, нека се одрекне
себе, и узме крст свој и за мном иде.
25. Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ако ко изгуби живот свој мене ради,
наћи ће га.
26. Јер каква је корист човјеку ако сав свијет задобије а души својој науди?
Или какав ће откуп дати човјек за душу своју?
27. Јер ће доћи Син Човјечији у слави Оца својега са анђелима својим, и тада ће
узвратити свакоме по дјелима његовим.
28. Заиста вам кажем: Има неких међу вама што стоје овдје који неће окусити смрти док
не виде Сина Човјечијега гдје долази у Царству своме.

17 Преображење Христово. Исцјељење бјесомучнога дјечака. Моћ вјере. Друго предсказивање страдања, смрти и васкрсења. Порез храму.

(Зач. 70).
1. И послије шест дана узе Исус Петра и Јакова и Јована, брата његова, и изведе их
на гору високу саме.
2. И преобрази се пред њима, и засија се лице његово као сунце, а хаљине његове
постадоше бијеле као свјетлост.
3. И гле, јавише им се Мојсеј и Илија који с њим говораху.
4. А Петар одговарајући рече Исусу: Господе, добро нам је овдје бити; ако хоћеш да
начинимо овдје три сјенице: теби једну, и Мојсеју једну, и једну Илији.
5. Док он још говораше, гле, облак сјајан заклони их, и гле, глас из облака који говори:
Ово је Син мој љубљени, који је по мојој вољи; њега слушајте.
6. И чувши ученици падоше ничице и уплашише се веома.
7. И приступивши Исус дохвати их се и рече: Устаните и не бојте се.
8. А они, подигнувши очи своје, никога не видјеше до Исуса сама.

9. И када силажаху са горе, заповједи им Исус говорећи: Ником не казујте што сте видјели док Син Човјечији из мртвих не васкрсне.
(Зач. 71).
10. И запиташе га ученици његови говорећи: Зашто, дакле, књижевници кажу да Илија најприје треба да дође?
11. А Исус одговарајући рече им: Илија ће заиста доћи најприје и уредити све.
12. Али кажем вам да је Илија већ дошао, и не познаше га, него учинише с њиме што хтједоше; тако ће и Син Човјечији пострадати од њих.
13. Тада разумјеше ученици да им рече за Јована Крститеља. (Зач.
72).
14. И када дођоше народу, приступи му човјек и паде на кољена пред њим говорећи:
15. Господе, помилуј сина мојега, јер је мјесечар и мучи се љуто; јер много пута пада у ватру, и много пута у воду.
16. И доведох га ученицима твојим и не могоше га исцијелити.
17. А Исус одговарајући рече: О роде невјерни и покварени! Докле ћу бити с вама? Докле ћу вас трпљети? Доведите ми га амо.
18. И запријети му Исус; и демон изиђе из њега; и оздрави момче од онога часа.
19. Тада приступише ученици Исусу и насамо му рекоше: Зашто га ми не могосмо изгнати?
20. А Исус им рече: За невјеровање ваше. Јер заиста вам кажем: Ако имате вјере колико зрно горушично, рећи ћете гори овој: пређи одавде тамо, и прећи ће, и ништа вам неће бити немогуће.
21. А овај се род не изгони осим молитвом и постом.
22. А кад су ходили по Галилеји, рече им Исус: Син Човјечији биће предан у руке људске:

23. И убиће га, и трећи дан устаће. И веома се ожалостише. (Зач.
73).
24. А када дођоше у Капернаум, приступише Петру они што купе дидрахме, и рекоше: Зар учитељ ваш не даје дидрахме?
25. Петар рече: Даје. И кад уђе у кућу, претече га Исус говорећи: Шта мислиш, Симоне? Цареви земаљски од кога узимају порез или царину, од својих синова или од туђих?
26. Рече му Петар: Од туђих. Рече му Исус: Значи, синови су ослобођени.
27. Али да их не саблазнимо, иди на море и баци удицу, и коју рибу прву ухватиш, узми је; и кад јој отвориш уста, наћи ћеш статир: узми га те им подај за мене и за себе.

18 Највећи у Царству небеском. О саблазни. Прича о изгубљеној овци. Црквени начин исправљања ближњег. Моћ апостолске власти; о заједничкој молитви и праштању. Прича о немилосрдном слуги.

(Зач. 74).
1. У онај час приступише ученици Исусу говорећи: Ко је. дакле, највећи у Царству небескоме?
2. И дозва Исус дијете, и постави га међу њих,
3. И рече: Заиста вам кажем, ако се не обратите и не будете као дјеца, нећете ући у Царство небеско.
4. Који се, дакле, понизи као дијете ово, онај је највећи у Царству нсбеском.
5. И који прими једно такво дијете у име моје, мене прима.

6. А који саблазни једнога од ових малих који вјерују у мене, боље би му било да се објеси камен воденички о врат његов, и да потоне у дубину морску.
7. Тешко свијету од саблазни; јер потребно је да дођу саблазни, али тешко човјеку оном кроз кога долази саблазан.
8. Ако ли те рука твоја или нога твоја саблажњава, одсијеци је и баци од себе; боље ти јеући у живот хрому или кљасту него да имаш двије руке или двије ноге, а да те баце у огањ вјечни.
9. И ако те око твоје саблажњава, извади га и баци од себе: боље ти је с једним оком у живот ући него да имаш два ока, а да те баце у пакао огњени. (Зач. 75).
10. Гледајте да не презрете једнога од малих ових; јер вам кажем да анђели њихови на небесима стално гледају лице Оца мога небескога.
11. Јер Син Човјечији дође да спасе изгубљено.
12. Шта вам се чини? Ако неки човјек има сто оваца па залута једна од њих,
не остави ли деведесет и девет у планини, и иде те тражи ону залуталу?
13. И ако се догоди да је нађе, заиста вам кажем да се њој радује више него оним деведесет и девет што нису залутале.
14. Тако није воља Оца вашега небескога да пропадне један од ових малих.
15. Ако ли ти згријеши брат твој, иди и покарај га насамо; ако те послуша,
добио си брата својега.

16. Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу да на устима два или три свједока остане свака ријеч.
17. Ако ли њих не послуша, кажи Цркви; а ако ли не послуша ни Цркву, нека ти буде као незнабожац и цариник.
(Зач. 76).
18. Заиста вам кажем: Што год свежете на земљи биће свезано на небу, и што год раздријешите на земљи биће раздријешено на небу.
19. Опет вам заиста кажем: Ако се два од вас сложе на земљи у било којој ствари за коју се узмоле, даће им Отац мој који је на небесима.
20. Јер гдје су два или три сабрана у име моје, ондје сам и ја међу њима.
21. Тада му приступи Петар и рече: Господе, колико пута, ако ми згријеши брат мој, да му опростим? До седам ли пута?
22. Рече му Исус: Не велим ти до седам пута, него до седамдесет пута седам. (Зач. 77).
23. Зато је Царство небеско слично човјеку цару, који хтједе да се прорачуна са слугама својим.
24. И кад се поче рачунати, доведоше му једнога дужника од десет хиљада таланата.
25. И будући да он немаше чиме вратити, заповиједи господар његов да продаду њега и жену његову и дјецу и све што имаше, и да се наплати,
26. Но слуга тај паде и клањаше му се говорећи: Господару, причекај ме, и све ћу ти вратити.
27. А господар се сажали на онога слугу, и пусти га и дуг му опрости.
28. А кад изиђе слуга тај, нађе једнога од својих другара који му бијаше дужан сто динара, и ухвати га и стаде давити говорећи: Дај ми што си дужан!
29. Паде другар његов пред ноге његове и мољаше га говорећи: Причекај ме,
и све ћу ти вратити.
30. А он не хтједе, него га одведе и баци у тамницу док не врати дуг.
31. Видјевши пак другари његови тај догађај, ожалостише се веома, и отишавши, објаснише господару својему све што се догодило.
32. Тада га позва господар његов, и рече му: Зли слуго, сав дуг онај опростио сам ти, јер си ме молио.

33. Није ли требало да се и ти смилујеш на свога другара, као и ја на те што се смиловах?
34. И разгњеви се господар његов, и предаде га мучитељима док не врати све што му је дуговао.
35. Тако ће и Отац мој небески учинити вама, ако не опростите сваки брату својему од срца својих сагрјешења њихова.

19 О браку, разводу и безбрачном животу. Исус благосиља дјецу. О богатом младићу. О награди апостолима за преданост Христу.

1. И када сврши Исус ријечи ове, отиде из Галилеје, и дође у крајеве јудејске преко Јордана.
2. И за њим иђаше народ многи и исцијели их ондје. (Зач.
78).

3. И приступише му фарисеји да га кушају, и рекоше му: Је ли допуштено човјеку отпустити жену своју за сваку кривицу?
4. А он одговарајући рече им: Нисте ли читали да је њих Творац од почетка створио мушко и женско?
5. И рекао: Због тога ће оставити човјек оца својега и матер, и прилијепиће се жени својој, и биће двоје једно тијело,
6. Тако да нису више двоје, него једно тијело; а што је Бог саставио човјек да не раставља.
7. Рекоше му: Што онда Мојсеј заповједи да се даде књига отпусна и да се она отпусти?
8. Рече им: Вама је Мојсеј допустио по окорјелости срца вашега да отпуштате жене своје; а из почетка није било тако.
9. А ја вам кажем: Ко отпусти жену своју, осим за прељубу, и ожени се другом, чини прељубу; и ко се ожени отпуштеницом, чини прељубу.
10. Рекоше му ученици његови: Ако је тако човјеку са женом, није добро женити се.
11. А он им рече: Не могу сви примити ту ријеч до они којима је дано.
12. Јер има ушкопљеника који су се тако родили из утробе материне; а има ушкопљеника које су људи ушкопили; а има ушкопљеника који су сами себе ушкопили Царства ради небескога. Ко може примити, нека прими!
13. Тада му приведоше дјецу да стави руке на њих, и да се помоли; а ученици им брањаху.
14. А Исус рече: Пустите дјецу, и не браните им да долазе к мени, јер је таквих Царство небеско.
15. И положивши на њих руке, отиде оданде. (Зач.
79).
16. И гле, неко приступи и рече му: Учитељу благи, које добро да учиним да имам живот вјечни?
17. А он му рече: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једнога Бога. А ако хоћеш ући у живот држи заповијести.
18. Рече му: Које? А Исус рече: Не убиј; не учини прељубу; не укради; не свједочи лажно;
19. Поштуј оца и матер; и љуби ближњега својега као себе самога.
20. Рече му младић: Све ово сачувах од младости своје; шта ми још недостаје?

21. Рече му Исус: Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима, и имаћеш благо на небу, па хајде за мном.
22. А када чу младић ријеч, отиде жалостан; јер имађаше многа имања.
23. А Исус рече ученицима својим: Заиста вам кажем да је тешко богатоме ући у Царство небеско.
24. И опет вам кажем: Лакше је камили проћи кроз иглене уши неголи богатоме ући у Царство Божје.
25. А када то чуше ученици, чуђаху се веома говорећи: Ко се, дакле, може спасти?
26. А Исус погледавши на њих, рече им: Људима је ово немогуће, а Богу је све могуће.

27. Тада одговори Петар и рече му: Ето, ми смо оставили све и за тобом пошли; шта ће, дакле, нама бити?
28. А Исус им рече: Заиста вам кажем да ћете ви који пођосте за мном, у новом животу, када сједне Син Човјечији на пријесто славе своје, сјести и сами на дванаест пријестола и судити над дванаест племена Израиљевих.
29. И сваки који је оставио кућу, или браћу, или сестре, или оца, или матер, или жену, или дјецу, или земљу, имена мога ради, примиће сто пута онолико, и наслиједиће живот вјечни.
30. Али ће многи први бити посљедњи и посљедњи први.

20 Прича о посленицима у винограду. Пут у Јерусалим и треће предсказивање страдања. Молба мајке синова Зеведејевих и о првенству. Исцјељење два јерихонска слијепца.

(Зач. 80).
1. Јер је Царство небеско слично човјеку домаћину који ујутру рано изиђе да најми посленике у виноград свој.
2. И погодивши се с посленицима по динар на дан, посла их у виноград свој.
3. И изишавши око трећега часа,[1] видје друге гдје стоје на тргу беспослени.
4. И њима рече: Идите и ви у виноград мој, и што буде право даћу вам.
5. И они отидоше. И опет изишавши око шестога и деветога часа, учини тако.
6. А око једанаестога часа изишавши, нађе друге гдје стоје беспослени и рече им: Што стојите овдје цијели дан беспослени?
7. Рекоше му: Јер нас нико не најми. Рече им: Идите и ви у мој виноград, и што буде право примићете.
8. А кад би увече, рече господар винограда приставу својему: Дозови посленике и подај им плату почевши од посљедњих до првих.
9. И дошавши који су око једанаестога часа најмљени, примише по динар.
10. А када дођоше први, помислише да ће више примити, и примише и они по динар.
11. И примивши роптаху на домаћина.
12. Говорећи: Ево, ови посљедњи један час радише, па их изједначи с нама који поднијесмо тегобу дана и жегу.
13. А он одговарајући рече једноме од њих: Пријатељу, не чиним ти неправду. Ниси ли погодио са мном по динар?
14. Узми своје па иди; а ја хоћу и овоме посљедњему да дам као и теби.
15. Или зар ја нисам властан у своме чинити шта хоћу? Зар је око твоје зло што сам ја добар?
16. Тако ће бити посљедњи први и први посљедњи; јер је много званих а мало изабраних.

(Зач. 81).
17. И полазећи Исус горе у Јерусалим, узе насамо на путу Дванаесторицу ученика, и рече им:

[1] По јеврејском бројању то је девет часова ујутро; и даље: шести час је подне, једанаести час је пет сати после подне.

18. Ево идемо горе у Јерусалим, и Син Човјечији биће предан првосвештеницима и књижевницима; и осудиће га на смрт;
19. И предаће га незнабошцима да му се ругају и да га шибају и разапну; и трећи дан васкрснуће.
20. Тада му приступи мати синова Зеведејевих са синовима својим клањајући му се и молећи га за нешто.
21. А он јој рече: Шта хоћеш? Рече му: Реци да сједну ова моја два сина, један са десне стране теби, а један с лијеве стране теби, у царству твојему.
22. А Исус одговарајући рече: Не знате шта иштете. Можете ли пити чашу коју ћу ја пити и крстити се крштењем којим се ја крштавам? Рекоше му: Можемо.
23. И рече им: Чашу, дакле, моју испићете и крштењем којим се ја крштавам крстићете се; али сјести мени с десне и с лијеве стране, није моје да дам, него којима је припремио Отац мој.
24. И чувши то десеторица, расрдише се на та два брата.
25. А Исус дозвавши их рече: Знате да кнезови народа господаре њима и великаши владају над њима.
26. Да не буде тако међу вама; него који хоће да буде велики међу вама, нека вам буде служитељ.
27. И који хоће међу вама да буде први, нека вам буде слуга;
28. Као што ни Син Човјечији није дошао да му служе, него да служи и даде живот свој у откуп за многе.
(Зач. 82).
29. И кад они излажаху из Јерихона, за њим пође народ многи.
30. И гле, два слијепца сјеђаху крај пута, и чувши да Исус пролази, повикаше говорећи: Помилуј нас, Господе, сине Давидов!
31. А народ им пријећаше да ућуте; а они још већма повикаше говорећи: Помилуј нас, Господе, сине Давидов!
32. И ставши Исус дозва их, и рече: Шта хоћете да вам учиним?
33. Рекоше му: Господе, да се отворе очи наше.
34. И смилова се Исус, и дотаче се очију њихових, и одмах прогледаше очи њихове, и отидоше за њим.

21 Христов улазак у Јерусалим. Изгон трговаца из храма. Неплодна смоква. О власти Христовој. Прича о двојици синова и о злим виноградарима. О угаоном камену.

(Зач. 83).
1. И када се приближише Јерусалиму и дођоше у Витфагу према Маслинској гори, онда Исус посла два ученика.
2. Говорећи им: Идите у село што је према вама, и одмах ћете наћи магарицу привезану и магаре с њом; одријешите је и доведите ми.
3. И ако вам ко рече што, кажите да они требају Господу; и одмах ће их послати.

4. А ово је све било да се испуни што је казано преко пророка који говори:

5. Кажите кћери Сионовој: Ево Цар твој иде теби кротак, и јаше на магарици,
и магарету, младунчету товарне животиње.
6. А ученици отидоше и учинише како им заповједи Исус.
7. Доведоше магарицу и магаре, и метнуше на њих хаљине своје, и усједе на њих.
8. А народ веома многи простираше хаљине своје по путу, а други резаху грање од
дрвећа и простираху по путу.
9. А народ, који иђаше пред њим и за њим, викаше говорећи: Осана Сину
Давидову! Благословен који долази у име Господње! Осана на висини!
10. И кад он уђе у Јерусалим, узбуни се сав град говорећи: Ко је то?
11. А народ говораше: Ово је Исус, пророк из Назарета Галилејскога.
12. И уђе Исус у храм Божији, и изгна све који продаваху и куповаху по храму, и
испремета столове оних што мијењаху новце, и клупе оних што продаваху
голубове.
13. И рече им: написано је: Дом мој — дом молитве нека се зове; а ви
начинисте од њега пећину разбојничку.
14. И приступише му хроми и слијепи у храму, и исцијели их.
15. А кад видјеше првосвештеници и књижевници чудеса која учини, и дјецу гдје вичу у
храму и говоре: Осана Сину Давидову, расрдише се.
16. И рекоше му: Чујеш ли шта ови говоре? А Исус им рече: Да! Зар нисте никада
читали: Из уста дјеце и одојчади начинио си себи хвалу?
17. И оставивши их, изиђе напоље из града, у Витанију, и заноћи ондје. (Зач. 84).
18. А ујутру враћајући се у град огладње;
19. И угледавши смокву једну крај пута дође њој, и не нађе на њој ништа осим
лишћа, и рече јој: Да никад више не буде од тебе рода до вијека! И одмах усахну
смоква.
20. И видјевши то ученици дивише се говорећи: Како одмах усахну смоква!
21. А Исус одговарајући рече им: Заиста вам кажем: Ако имате вјеру и не
посумњате, учинићете не само оно што се зби са смоквом, него и гори овој ако
речете: дигни се и баци се у море, догодиће се.
22. И све што узиштете у молитви вјерујући, добићете. (Зач.
85).
23. И кад уђе у храм и стаде учити, приступише му првосвештеници и
старјешине народне говорећи: Каквом влашћу то чиниш? И ко ти даде ту власт?
24. А Исус одговарајући рече им: И ја ћу вас упитати једну ријеч, коју ако ми кажете, и ја
ћу вама рећи каквом влашћу ово чиним.
25. Крштење Јованово откуда бијаше? С неба, или од људи? А они
размишљаху у себи говорећи: Ако кажемо: с неба, рећи ће нам: Зашто му, дакле, не
вјеровасте?
26. Ако ли речемо: од људи, бојимо се народа; јер сви Јована држе за пророка.
27. И одговарајући Исусу рекоше: Не знамо. Рече и он њима: Ни ја вама нећу казати
каквом влашћу ово чиним.
(Зач. 86).

28. А шта вам се чини? Човјек неки имаше два сина, и дошавши првоме рече:
Синко, иди данас ради у винограду моме.
29. А он одговарајући рече: Нећу! И послије се раскаја и отиде.
30. И приступивши другоме рече тако исто. А он одговарајући рече: Хоћу,
господару!И не отиде.

31. Који је од ове двојице извршио вољу очеву? Рекоше му: Први. Рече им Исус:
Заиста вам кажем да ће цариници и блуднице прије вас ући у Царство Божије.
32. Јер вам дође Јован путем праведним, и не вјеровасте му; а цариници и блуднице
повјероваше му; а ви видјевши то, не раскајасте се затим да му вјерујете.
(Зач. 87).
33. Другу причу чујте: Бијаше човјек домаћин који посади виноград и огради га плотом,
и ископа у њему пивницу, и сагради кулу, и даде га виноградарима, и отиде.
34. А када се приближи вријеме бербе, посла слуге своје виноградарима да приме
плодове његове.
35. И виноградари, похватавши слуге његове, једнога избише, а једнога убише, а
једнога камењем засуше.
36. Опет посла друге слуге, више него прије, и учинише им тако исто.
37. А најзад посла им сина својега говорећи: Постидјеће се сина мојега.
38. А виноградари видјевши сина, рекоше међу собом: Ово је насљедник;
ходите да га убијемо, и да присвојимо насљедство његово.
39. И ухватише га, па изведоше напоље из винограда, и убише.
40. Када, дакле, дође господар винограда шта ће учинити виноградарима оним?
41. Рекоше му: Злочинце ће злом смрћу погубити, а виноград ће дати другим
виноградарима, који ће му давати плодове у своје вријеме.
42. Рече им Исус: Зар нисте никада читали у Писму: Камен који одбацише зидари,
тај постаде глава од угла; то би од Господа и дивно је у очима нашим.
43. Зато вам кажем да ће се од вас узети Царство Божије, и даће се народу који
доноси плодове његове.
(Зач. 88).
44. И ко падне на овај камен, разбиће се; а на кога он падне, сатрће га.
45. И чувши првосвештеници и фарисеји приче његове, разумјеше да о њима говори.
46. И настојећи да га ухвате, побојаше се народа, јер га држаху за пророка.

22 Прича о свадби царева сина. Богу Божије, цару царево. О васкрсењу мртвих, и највећој заповијести. Христос Давидов син и Господ.

(Зач. 89).
1. И одговарајући Исус опет им рече у причама говорећи:
2. Царство небеско је као човјек цар који начини свадбу сину своме.

3. И посла слуге своје да зову званице на свадбу; и не хтједоше доћи.
4. Опет посла друге слуге говорећи: Кажите званицама: Ево сам objед свој уготовио,
јунци моји и храњеници поклани су, и све је готово: дођите на свадбу.
5. А они не маривши отидоше, овај у поље своје, а онај у трговину своју;
6. А остали ухватише слуге његове, изружише их, и побише.
7. И када то чу цар онај, разгњеви се и пославши војску своју, погуби крвнике
оне, и град њихов запали.
8. Тада рече слугама својим: Свадба је готова, а званице не бјеху достојне.
9. Идите, дакле, на раскршћа и кога год нађете, позовите на свадбу.
10. И изишавши слуге оне на путеве, сабраше све које нађоше, и зле и добре; и
напуни се свадбена дворана гостију.
11. А ушавши цар да види госте, угледа ондје човјека необучена у свадбено рухо.
12. И рече му: Пријатељу, како си ушао амо без свадбеног руха? А он оћута.
13. Тада рече цар слугама: Свежите му руке и ноге, па га узмите и баците у таму
најкрајњу; ондје ће бити плач и шкргут зуба.

14. Јер су многи звани, али је мало изабраних. (Зач.
90).
15. Тада отидоше фарисеји и на вијећању се договорише како би га ухватили у ријечи.
16. И послаше к њему ученике своје са иродовцима, говорећи: Учитељу, знамо да си истинит и путу Божијему заиста учиш и не обазиреш се ни на кога, јер не гледаш ко је ко од људи.
17. Кажи нам, дакле, шта ти мислиш: треба ли дати порез ћесару или не?
18. Разумијевши Исус лукавство њихово рече: Што ме кушате, лицемјери?
19. Покажите ми новац порезни. А они му донесоше динар.
20. И рече им: Чији је овај лик и натпис?
21. Рекоше му: Ћесарев. Тада им рече: Подајте, дакле, ћесарево ћесару, и Божије Богу.
22. И чувши задивише се, и оставивши га отидоше. (Зач.
91).
23. У тај исти дан приступише му садукеји, који говоре да нема васкрсења, и упиташе га
24. Говорећи: Учитељу, Мојсеј рече: Ако умре ко без дјеце, да узме брат његов жену његову и подигне сјеме брату своме.
25. У нас бијеше седам браће; и први оженивши се умрије, и не имавши порода остави жену своју брату своме.
26. А тако и други, и трећи, све до седмога.
27. А послије свију умрије и жена.
28. О васкрсењу, дакле, којега ће од седморице бити жена? Јер је за свима била.
29. А Исус одговарајући рече им: Варате се, не знајући Писма ни силе Божије.
30. Јер о васкрсењу нити се жене нити се удају, него су као анђели Божији на небу.

31. А за васкрсење мртвих нисте ли читали шта вам је рекао Бог говорећи:
32. Ја сам Бог Авраамов, и Бог Исаков, и Бог Јаковљев? Бог није Бог мртвих, него живих.
33. И народ чувши дивљаше се науци његовој. (Зач.
92).
34. А фарисеји чувши да ућутка садукеје, сабраше се заједно.
35. И упита један од њих, законик, кушајући га и говорећи:
36. Учитељу, која је заповијест највећа у Закону?
37. А Исус му рече: Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим.
38. Ово је прва и највећа заповијест.
39. А друга је као и ова: Љуби ближњега свога као самога себе.
40. О овим двјема заповијестима виси сав Закон и Пророци.
41. А када се сабраше фарисеји, упита их Исус
42. Говорећи: Шта мислите за Христа? Чији је син? Рекоше му: Давидов.
43. Рече им: Како, дакле, Давид њега у Духу назива Господом говорећи:
44. Рече Господ Господу мојему: Сједи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим?
45. Када, дакле, Давид назива њега Господом, како му је син?
46. И нико му не могаше одговорити ни ријеч; нити смједе ко од тога дана да га запита више.

23 Исусова осуда лицемјерја књижевника и фарисеја. Жалост над Јерусалимом.

(Зач. 93).
1. Тада Исус рече народу и ученицима својим
2. Говорећи: На Мојсејеву столицу сједоше књижевници и фарисеји.
3. Све, дакле, што вам кажу да држите, држите и творите; али по дјелима њиховим не поступајте, јер говоре а не творе,
4. Него везују бремена тешка и незгодна за ношење и товаре на плећа људска, а прстом својим неће да их помакну.
5. А сва дјела своја чине да их виде људи; јер проширују амајлије своје и праве велике скуте на хаљинама својим.
6. И воле зачеља на гозбама и прва мјеста по синагогама.
7. И да им се клања по трговима, и да их људи зову: учитељу!
8. А ви се не зовите учитељи; јер је у вас један Учитељ, Христос, а ви сте сви браћа.
9. И оцем својим не зовите никога на земљи; јер је у вас један Отац, који је на небесима.
10. Нити се зовите наставници; јер је у вас један Наставник, Христос.
11. А највећи између вас да вам буде слуга.
12. Јер који се уздиже понизиће се, а који се понизи узвисиће се. (Зач. 94).

13. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што затварате Царство небеско пред људима; јер ви не улазите, нити пуштате да уђу они који би хтјели.
14. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што једете куће удовичке, и лажно се молите дуго; зато ћете већма бити осуђени.
15. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што проходите море и копно да бисте добили једнога сљедбеника, и кад га придобијете, чините га сином пакла двоструко већим од себе.
16. Тешко вама, вођи слијепи, који говорите: Ако се ко куне храмом, то није ништа; а ко се куне златом храмовним, крив је.
17. Безумници и слијепци! Јер шта је веће: злато или храм који злато освећује?
18. И ако се ко куне жртвеником, ништа је то, а који се куне даром на њему, крив је.
19. Безумници и слијепци! Јер шта је веће: дар или жртвеник који дар освећује?
20. Који се, дакле, куне жртвеником, куне се њим и свим што је на њему.
21. И који се куне храмом, куне се њим и Оним који обитава у њему.
22. А који се куне небом, куне се пријестолом Божијим и Оним који сједи на њему. (Зач. 95).
23. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што дајете десетак од метвице и од копра и од кима, а остависте што је претежније у Закону: правду и милост и вјеру; а ово је требало чинити и оно не остављати.
24. Вођи слијепи, који оцијеђујете комарца а камилу прождирете.
25. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што чистите споља чашу и здјелу, а изнутра су пуне грабежа и неправде.
26. Фарисеју слијепи, очисти најприје изнутра чашу и здјелу да буду и споља чисте.
27. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што сте као окречени гробови, који споља изгледају лијепи, а унутра су пуни костију мртвачких и сваке нечистоте.
28. Тако и ви: споља се показујете људима праведни, а изнутра сте пуни лицемјерја и безакоња.
(Зач. 96).
29. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што зидате гробове пророцима и красите споменике праведника,

30. И говорите: Да смо ми били у вријеме отаца својих, не бисмо с њима пристали у крв пророка.
31. Тиме сами свједочите за себе да сте синови оних који су побили пророке.
32. Испуните и ви мјеру отаца ваших.
33. Змије, породи аспидини, како ћете побјећи од осуде за пакао?
34. Зато, ево, ја ћу вам послати пророке и мудраце и књижевнике; и ви ћете једне побити и распети, а друге шибати по синагогама својим и гонити од града до града;

35. Да дође на вас сва крв праведна што је проливена на земљи од крви Авеља праведнога до крви Захарије сина Варахијина, којега убисте између храма и жртвеника.
36. Заиста вам кажем да ће све ово доћи на род овај.
37. Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане теби, колико пута хтједох да саберем чеда твоја, као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтједосте!
38. Ето ће вам се оставити кућа ваша пуста.
39. Јер вам кажем: Нећете ме од сада видјети док не речете: Благословен који долази у име Господње.

24 О разорењу Јерусалима, поновном доласку Христа, свршетку вијека и о потреби будности.

(Зач. 97).
1. И изишавши Исус иђаше од храма, и приступише му ученици његови да му покажу грађевине храма.
2. А Исус им рече: Не видите ли све ово? Заиста вам кажем: Неће остати овдје ни камен на камену који се неће разметнути.
(Зач. 98).
3. А када сјеђаше на гори Маслинској, приступише му ученици насамо говорећи: Кажи нам кад ће то бити и какав је знак твога доласка и свршетка вијека?
4. И одговарајући Исус рече им: Чувајте се да вас ко не превари.
5. Јер ће многи доћи у име моје говорећи: Ја сам Христос. И многе ће преварити.
6. Чућете ратове и гласове о ратовима. Гледајте да се не уплашите; јер треба све то да се збуде. Али још није крај.
7. Јер ће устати народ на народ и царство на царство и биће глади и помора и земљотреса по свијету.
8. А то је све почетак страдања.
9. Тада ће вас предати на муке, и побиће вас, и сви ће вас народи омрзнути због имена мога.
10. И тада ће се многи саблазнити, и издаће један другога и омрзнуће један другога.
11. И изићи ће многи лажни пророци и превариће многе.
12. И зато што ће се умножити безакоње, охладњеће љубав многих. (Зач. 99).
13. Али ко претрпи до краја, тај ће се спасти.
14. И проповиједаће се ово јеванђеље о Царству по свему свијету за свједочанство свим народима. И тада ће доћи крај.
15. Када, дакле, угледате гнусобу опустошења, о којој говори пророк Данило,
гдје стоји на мјесту светоме — ко чита да разумије —
16. Тада који буду у Јудеји нека бјеже у горе;
17. И који буде на крову да не силази да узме што му је у кући;

18. И који буде у пољу да се не враћа натраг да узме хаљине своје.

19. А тешко трудницама и дојиљама у те дане.
20. Него се молите Богу да не буде бјежање ваше у зиму ни у суботу.
21. Јер ће тада бити невоља велика каква није била од постанка свијета до сада, нити ће бити.
22. И ако се не би скратили дани они, нико не би остао; али изабраних ради скратиће се дани они.
23. Тада ако вам ко рече: Ево, овдје је Христос или ондје, не вјерујте.
24. Јер ће се појавити лажни христоси и лажни пророци, и показаће знаке велике и чудеса да би преварили, ако буде могуће, и изабране.
25. Ето вам казах унапријед.
26. Ако вам, дакле, кажу: Ево га у пустињи, не излазите. Ево га у собама, не вјерујте. (Зач. 100).
27. Јер као што муња излази од истока и сине до запада, тако ће бити и долазак Сина Човјечијега.
28. Јер гдје је труп, ондје ће се и орлови окупити.
29. И одмах ће се по невољи тих дана сунце помрачити, и мјесец своју свјетлост изгубити, и звијезде с неба пасти, и силе небеске покренути се.
30. И тада ће се показати знак Сина Човјечијега на небу; и тада ће проплакати сва племена на земљи; и угледаће Сина Човјечијега гдје долази на облацима небеским са силом и славом великом.
31. И послаће анђеле своје с великим гласом трубним; и сабраће изабране своје од четири вјетра, од краја до краја небеса.
32. А од смокве научите поуку: Када се гране њене већ подмладе и олистају, знате да је близу љето.
33. Тако и ви кад видите све ово, знајте да је близу пред вратима. (Зач. 101).
34. Заиста вам кажем: Овај нараштај неће проћи док се све ово не збуде.
35. Небо и земља ће проћи, али ријечи моје неће проћи. (Зач. 102).
36. А о дану томе и о часу нико не зна, ни анђели небески, до Отац мој сам.
37. Јер како је било у дане Ноја, тако ће бити и долазак Сина Човјечијега.
38. Јер као што у дане пред потопом јеђаху и пијаху, жењаху се и удаваху до онога дана кад Ноје уђе у ковчег,
39. И не схватише док не дође потоп и однесе све; тако ће бити и долазак Сина Човјечијега.
40. Тад ће бити два на њиви: један ће се узети, а други оставити.
41. Двије ће мљети на жрвњевима; једна ће се узети, а друга оставити. (Зач. 103).
42. Стражите, дакле, јер не знате у који ће час доћи Господ ваш.
43. Али ово знајте: Кад би знао домаћин у које ће вријеме доћи лопов, стражио би и не би дао да му провали кућу.
44. Зато и ви будите спремни; јер у који час не мислите доћи ће Син Човјечији.
45. Ко је, дакле, тај вјерни и мудри слуга кога постави господар његов над својим домаћима да им даје храну на вријеме?

46. Благо томе слуги кога господар његов, дошавши, нађе да чини тако.
47. Заиста вам кажем: поставиће га над свим имањем својим.

48. Ако ли тај рђави слуга рече у срцу своме: Неће мој господар још задуго доћи;
49. И почне тући другове своје, а јести и пити с пијаницама;
50. Доћи ће господар тога слуге у дан када се не нада, и у час када не мисли,
51. И расјећи ће га напола, и даће му удио са лицемјерима; ондје ће бити плач и шкргут зуба.

25 Прича о мудрим и лудим дјевојкама**.** Прича о талантима**.** О Страшном суду**.**

(Зач. 104).
1. Тада ће бити Царство небеско као десет дјевојака које узеше свјетиљке своје и изиђоше у сретање женику.
2. А пет њих бијаху мудре и пет луде.
3. Јер луде, узевши свјетиљке своје, не узеше са собом уља.
4. А мудре узеше уље у посудама са свјетиљкама својим.
5. А будући да женик одоцни, задријемаше све, и поспаше.
6. А у поноћи стаде вика: Ево женик долази, излазите му у сретање.
7. Тада устадоше све дјевојке оне и украсише свјетиљке своје.
8. А луде рекоше мудрима: Дајте нам од уља вашега, јер се наше свјетиљке гасе.
9. А мудре одговорише говорећи: Да не би недостало и нама и вама, боље идите продавцима и купите себи.
10. А кад оне отидоше да купе, дође женик, и спремне уђоше с њим на свадбу, и затворише се врата.
11. А послије дођоше и оне друге дјевојке говорећи: Господару, Господару!
Отвори нам.
12. А он одговарајући рече им: Заиста вам кажем, не познајем вас.
13. Стражите, дакле, јер не знате дана ни часа у који ће Син Човјечији доћи. (Зач. 105).
14. Јер као што човјек полазећи на пут дозва слуге своје и предаде им благо своје;
15. И једноме даде пет таланата, а другоме два, а трећему један, свакоме према његовој моћи; и одмах отиде.
16. А онај што прими пет таланата отиде те ради с њима, и доби још пет таланата.
17. Тако и онај што прими два, доби и он још два.
18. А који прими један, отиде те га закопа у земљу и сакри сребро господара свога.
19. А послије дугог времена дође господар ових слуга, и стаде сводити рачун са њима.
20. И приступивши онај што је примио пет таланата, донесе још пет таланата говорећи: Господару, предао си ми пет таланата; ево још пет таланата које сам добио с њима.

21. А господар његов рече му: Добро, слуго добри и вјерни, у маломе си био вјеран, над многим ћу те поставити; уђи у радост господара својега.
22. А приступивши и онај што је примио два таланта рече: Господару, предао си ми два таланта; ево још два таланта која сам добио с њима.
23. А господар његов рече му: Добро, слуго добри и вјерни, у маломе си био вјеран, над многим ћу те поставити; уђи у радост господара својега.
24. А приступивши и онај што је примио један талант рече: Господару, знао сам да си ти тврд човјек: жањеш гдје ниси сијао, и скупљаш гдје ниси вијао;
25. Па се побојах и отидох те сакрих талант твој у земљу; и ево ти твоје.
26. А господар његов одговарајући рече му: Зли и лијени слуго, знао си да жањем гдје нисам сијао, и скупљам гдје нисам вијао.
27. Требало је зато моје сребро да даш мјењачима; и дошавши, ја бих узео своје са добитком.

28. Узмите, дакле, од њега талант, и подајте ономе што има десет таланата.
29. Јер свакоме који има даће се, и претећи ће му; а од онога који нема, и што има узеће се од њега.
30. А неваљалога слугу баците у таму најкрајњу; ондје ће бити плач и шкргут зуба.
(Зач. 106).
31. А када дође Син Човјечији у слави својој и сви свети анђели са њим, тада ће сјести на пријесто славе своје.
32. И сабраће се пред њим сви народи, и разлучиће их једне од других као пастир што разлучује овце од јаради.
33. И поставиће овце са десне стране себи, а јарад са лијеве.
34. Тада ће рећи Цар онима што му стоје са десне стране: Ходите благословени Оца мојега; примите Царство које вам је припремљено од постања свијета.
35. Јер огладњех, и дадосте ми да једем; ожедњех, и напојисте ме; странац бијах, и примисте ме;
36. Наг бијах, и одјенусте ме; болестан бијах, и посјетисте ме; у тамници бијах, и дођосте ми.
37. Тада ће му одговорити праведници говорећи: Господе, када те видјесмо гладна, и нахранисмо? Или жедна, и напојисмо?
38. Кад ли те видјесмо странца, и примисмо? Или нага, и одјенусмо?
39. Кад ли те видјесмо болесна или у тамници, и дођосмо ти?
40. И одговарајући Цар, рећи ће им: Заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте.
41. Тада ће рећи и онима што му стоје с лијеве стране: Идите од мене, проклети, у огањ вјечни који је припремљен ђаволу и анђелима његовим.
42. Јер огладњех, и не дадосте ми да једем; ожедњех, и не напојисте ме;
43. Странац бијах, и не примисте ме; наг бијах, и не одјенусте ме; болестан и у тамници бијах, и не посјетисте ме.
44. Тад ће му одговорити и они говорећи: Господе, када те видјесмо гладна или жедна, или странца или нага, или болесна или у тамници, и не послужисмо ти?

45. Тада ће им одговорити говорећи: Заиста вам кажем: кад не учинисте једноме од ових најмањих, ни мени не учинисте.
46. И ови ће отићи у муку вјечну, а праведници у живот вјечни.

26 Посљедње предсказивање страдања. Завјера Јудеја против Христа. Помазање у Витанији. Јудино издајство. Пасхална вечера и Причешће. Молитва у Гетсиманији. Јудин пољубац. Хватање Христа и вођење пред Кајафу и Синедрион. Петрово одрицање и кајање.

(Зач.107).
1. И када сврши Исус све ријечи ове, рече ученицима својима:
2. Знате да ће за два дана бити Пасха, и Син Човјечији биће предан да се разапне.
3. Тада се скупише првосвештеници и књижевници и старјешине народа у двор првосвештеника по имену Кајафа;
4. И савјетоваше се како би Исуса на пријевару ухватили и убили.
5. И говораху: Али не о празнику, да се не би народ побунио. (Зач.
108).
6. А кад Исус бјеше у Витанији у кући Симона губавога,

7. Приступи му жена са алавастровом посудом мириса скупоцјенога, и изли на главу његову када сјеђаше за трпезом.
8. А кад ово видјеше ученици његови, негодоваше говорећи: Чему ова штета?
9. Јер се могаше овај мирис продати скупо и дати сиромасима.
10. А разумјевши Исус рече им: Што ометате жену? Она учини добро дјело на мени.
11. Јер сиромахе имате свагда са собом, а мене немате свагда.
12. А она изливши мирис овај на тијело моје, учини то за мој погреб.
13. Заиста вам кажем: Гдје се год успроповиједа ово јеванђеље по свему свијету, казаће се за спомен њен и ово што она учини.
14. Тада један од Дванаесторице, по имену Јуда Искариотски, отиде првосвештеницима,
15. И рече: Шта ћете ми дати и ја ћу вам га издати? А они му положише тридесет сребрника.
16. И од тада тражаше згодно вријеме да га изда.
17. А у први дан бесквасних хљебова, приступише ученици Исусу говорећи му: Гдје хоћеш да ти уготовимо да једеш Пасху?
18. А он рече: Идите у град томе и томе, и кажите му: Учитељ каже: Вријеме је моје близу, код тебе ћу да учиним Пасху са ученицима својим.
19. И ученици учинише како им заповједи Исус, и уготовише Пасху.
20. А кад би увече, сједе за трпезу са Дванаесторицом ученика.
21. И док јеђаху рече им: Заиста вам кажем: један од вас издаће ме.
22. И ожалостивши се веома, поче му сваки од њих говорити: Да нисам ја, Господе?
23. А он одговарајући рече: Који умочи са мном руку у здјелу тај ће ме издати.

24. Син Човјечији, дакле, иде као што је писано за њега; али тешко ономе човјеку који изда Сина Човјечијег; боље би му било да се није родио тај човјек.
25. А Јуда, издајник његов, одговарајући рече: Да нисам ја, Учитељу? Рече му: Ти каза!
26. И кад јеђаху, узе Исус хљеб и благословивши преломи га, и даваше ученицима, и рече: Узмите, једите; ово је тијело моје.
27. И узе чашу и заблагодаривши даде им говорећи: Пијте из ње сви;
28. Јер ово је крв моја Новога завјета која се пролијева за многе ради отпуштења гријехова.
29. Кажем вам пак да од сада нећу пити овога рода виноградскога до оног дана када ћу пити с вама новога у Царству Оца мојега.
30. И отпојавши хвалу, изиђоше на гору Маслинску.
31. Тада им рече Исус: Сви ћете се ви саблазнити о мене ову ноћ; јер у Писму стоји: Ударићу пастира, и овце стада разбјећи ће се.
32. А по васкрсењу своме отићи ћу пред вама у Галилеју.
33. А Петар одговоривши рече му: Ако се и сви саблазне о тебе, ја се нећу никад саблазнити.
34. Рече му Исус: Заиста ти кажем: Ноћас, прије него пијетао запјева, три пута ћеш ме се одрећи.
35. Рече му Петар: Нећу те се одрећи макар морао и умријети с тобом! Тако рекоше и сви ученици.
36. Тада Исус дође са њима у мјесто које се зове Гетсиманија, и рече ученицима: Сједите ту док ја одем тамо да се помолим Богу.
37. И узевши Петра и оба сина Зеведејева, поче се жалостити и туговати.

38. Тада им рече Исус: Жалосна је душа моја до смрти; останите овдје и бдите са мном.
39. И отишавши мало, паде на лице своје молећи се и говорећи: Оче мој, ако је могуће, нека ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу, него како ти!
40. И дошавши ученицима, нађе их гдје спавају, и рече Петру: Зар не могосте један час пробдјети са мном?
41. Бдите и молите се да не паднете у напаст; јер је дух срчан, али је тијело слабо.
42. Опет и други пут отиде и помоли се говорећи: Оче мој, ако не може да ме мимоиђе ова чаша да је не пијем, нека буде воља твоја.
43. И дошавши нађе их опет гдје спавају; јер им бијаху очи отежале.
44. И оставивши их, отиде опет те се трећи пут помоли говорећи оне исте ријечи.
45. Тада дође ученицима својим и рече им: Још спавате и почивате! Ево се приближио час, и Син Човјечији предаје се у руке грјешника.
46. Устаните, хајдемо! Ево, приближио се издајник мој.
47. И док он још тако говораше, гле, Јуда, један од Дванаесторице, дође, и са њим људи многи с ножевима и с кољем од првосвештеника и старјешина народних.
48. А издајник његов даде им знак говорећи: Кога ја цјеливам, онај је; држите њега.

49. И одмах приступивши Исусу рече: Здраво, Учитељу! И цјелива га.
50. А Исус му рече: Пријатељу, на то ли си дошао? Тада приступивши, ставише руке на Исуса и ухватише га.
51. И гле, један од оних, што бијаху са Исусом, машивши се руком, извади нож свој те удари слугу првосвештеникова, и одреза му ухо.
52. Тада му рече Исус: Врати нож свој на мјесто његово; јер сви који се маше за нож, од ножа ће погинути,
53. Или мислиш да не могу умолити сад Оца свога да ми пошаље више од дванаест легиона анђела?
54. Како би се, дакле, испунила Писма да овако треба да буде?
55. У тај час рече Исус људима: Као на разбојника изишли сте с ножевима и с кољем да ме ухватите, а сваки дан сам код вас сједио учећи у храму, и не ухватисте ме.
56. А ово је све било да се испуне Писма пророчка. Тада га сви ученици оставише и побјегоше.
(Зач. 109).
57. А они што ухватише Исуса одведоше га првосвештенику Кајафи, гдје се књижевници и старјешине сабраше.
58. А Петар иђаше за њим издалека до дворишта првосвештеникова и ушавши унутра сједе са слугама да види свршетак.
59. А првосвештеници и старјешине и сав Синедрион тражаху лажна свједочанства против Исуса да би га убили,
60. И не нађоше; и премда многи лажни свједоци долазише, не нађоше. Најпослије дођоше два лажна свједока.
61. И рекоше: Он је казао: Ја могу развалити храм Божији и за три дана саградити га.
62. И уставши првосвештеник рече му: Зар ништа не одговараш што ови против тебе свједоче?
63. А Исус ћуташе. И првосвештеник одговарајући рече му: Заклињем те живим Богом да нам кажеш јеси ли ти Христос, Син Божији?
64. Рече му Исус: Ти каза. Али ја вам кажем: од сада ћете видјети Сина Човјечијега гдје сједи с десне стране Силе и долази на облацима небеским.

65. Тада првосвештеник раздрије хаљине своје говорећи: Хули на Бога! Шта нам више требају свједоци? Ево сада чусте хулу његову.
66. Шта мислите? А ови одговарајући рекоше: Заслужио је смрт.
67. Тада му попљуваше лице и ударaху га, а други га бијаху по образима
68. Говорећи: Прореци нам, Христе, ко те удари?
69. А Петар сјеђаше напољу у дворишту, и приступи му једна слушкиња говорећи: И ти си био са Исусом Галилејцем.
70. А он се одрече пред свима говорећи: Не знам шта говориш.
71. И кад изиђе к вратима, угледа га друга и рече онима што бијаху ондје: И
овај бјеше са Исусом Назарећанином.
72. И опет се одрече са заклетвом: Не знам тога човјека.
73. А мало потом приступише они што стајаху и рекоше Петру: Ваистину и ти си од њих: јер те и говор твој издаје.

74. Тада се поче преклињати и клети да не зна тога човјека. И одмах запјева пијетао.
75. И опомену се Петар ријечи Исусове што му је рекао: Док пијетао не запјева, три пута ћеш ме се одрећи. И изишавши напоље, плакаше горко.

27 Исус пред Пилатом. Јудино самоубиство. Пуштање Вараве и осуда Христа. Мучење и распеће. Хула Јудејаца. Смрт и погреб Христа. Стража на гробу.

(Зач. 110).
1. А кад би јутро, учинише вијеће сви првосвсштеници и старјешине народа против Исуса да га погубе.
2. И свезавши га одведоше, и предаше га Понтију Пилату, намјеснику. (Зач.
111).
3. Тада видјевши Јуда, издајник његов, да га осудише, раскаја се, и врати тридесет сребрника првосвештеницима и старјешинама
4. Говорећи: Сагријеших што издадох крв невину. А они рекоше: Шта ми маримо за то? Ти ћеш видјети.
5. И бацивши сребрнике у храму, изиђе, и отиде те се објеси.
6. А првосвештеници, узевши сребрнике, рекоше: Не ваља их метнути у храмовну ризницу, јер су цијена за крв.
7. Него се договорише те купише за њих лончареву њиву за гробље странцима.
8. Зато се та њива и прозва Крвна њива до данас.
9. Тада се испуни што је казано преко пророка Јеремије који говори: И узеше тридесет сребрника, цијену цијењенога, кога су цијенили синови Израиљеви;
10. И дадоше их за њиву лончареву, као што ми каза Господ.
11. А Исус стаде пред намјесником, и запита га намјесник говорећи: Јеси ли ти цар јудејски? А Исус му рече: Ти кажеш.
12. И кад га тужаху првосвештеници и старјешине, ништа не одговори.
13. Тада му рече Пилат: Зар не чујеш колико против тебе свједоче?
14. И не одговори му ни на једну ријеч, тако да се намјесник дивљаше веома.
15. А о Празнику бијаше обичај у намјесника да народу пусти по једнога сужња кога они хоће.
16. А тада имаху познатога сужња по имену Вараву.
17. И када се сабраше, рече им Пилат: Кога хоћете да вам пустим? Вараву или Исуса названога Христа?
18. Јер знађаше да су га из зависти предали.

19. А када сјеђаше у суду, поручи му жена његова говорећи: Не мијешај се ти ништа у
суд тога праведника, јер данас у сну много пострадах због њега.
20. А првосвештеници и старјешине наговорише народ да иште Вараву, а
Исуса да погубе.
21. А намјесник одговарајући рече им: Кога хоћете од ове двојице да вам пустим? А
они рекоше: Вараву.
22. Рече им Пилат: Шта да чиним са Исусом названим Христом? Рекоше му сви: Да
се разапне!

23. Намјесник пак рече: А какво је зло учинио? А они из гласа повикаше говорећи:
Да се разапне!
24. А кад видје Пилат да ништа не помаже, него још већа буна бива, узе воду те уми
руке пред народом говорећи: Ја сам невин у крви овога праведника; ви ћете видјети.
25. И одговарајући сав народ рече: Крв његова на нас и на дјецу нашу!
26. Тада им пусти Вараву, а Исуса, шибавши, предаде да се разапне. (Зач.
112).
27. Тада војници намјесникови узеше Исуса у судницу и скупише на њега сву чету
војника.
28. И свукавши га, обукоше му пурпурни огртач.
29. И оплетавши вијенац од трња, метнуше му на главу, и дадоше му трску у десницу;
и клекнувши на кољена пред њим, ругаху му се говорећи: Здраво, царе јудејски!
30. И пљунувши на њега, узеше трску и бише га по глави.
31. И кад му се наругаше, свукоше с њега огртач, и обукоше га у хаљине његове, и
поведоше да га разапну.
32. И излазећи нађоше човјека из Кирине по имену Симона и натјераше га да му понесе
крст.
(Зач. 113).
33. И дошавши на мјесто које се зове Голгота, то јест: Мјесто лобање,
34. Дадоше му да пије оцат помијешан са жучи, и окусивши не хтје да пије.
35. А кад га разапеше, раздијелише хаљине његове бацивши коцку.
36. И сјеђаху ондје те га чуваху.
37. И ставише му изнад главе кривицу његову написану: Ово је Исус цар јудејски.
38. Тада распеше с њим два разбојника, једнога с десне и једнога с лијеве стране.
39. А који пролажаху хуљаху на њега машући главама својима
40. И говорећи: Ти који храм разваљујеш и за три дана саграђујеш, спаси сам себе; ако
си Син Божији, сиђи са крста!
41. А тако и првосвештеници са књижевницима, старјешинама и фарисејима
подсмијевајући се говораху:
42. Друге спасе а себе не може да спасе. Ако је цар Израиљев, нека сиђе сад с крста, па
ћемо вјеровати у њега.
43. Уздао се у Бога, нека га избави сад, ако му је по вољи; јер говораше: Ја сам Син
Божији.
44. Тако исто и разбојници распети с њим ругаху му се.
45. А од шестога часа би тама по свој земљи до часа деветога.
46. А око деветога часа, повика Исус из свега гласа говорећи: Или, Или, лима
савахтани? То јест: Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?
47. А неки од оних што стајаху ондје чувши то говораху: Овај зове Илију.
48. И одмах отрча један од њих те узе сунђер, и напуни оцта, па натаче на трску, те
га појаше.
49. А остали говораху: Остави да видимо хоће ли доћи Илија да га избави.

50. А Исус опет повика из свега гласа, и испусти дух.

51. И гле, завјеса храма раздрије се на двоје, од горњега краја до доњега; и земља се потресе, и камење се распаде;
52. И гробови се отворише, и устадоше многа тијела светих који су помрли;
53. И изишавши из гробова по васкрсењу његову, уђоше у свети град и показаше се многима.
54. А капетан и који с њим чуваху Исуса, видјевши да се земља тресе и шта би, уплашише се врло говорећи: Заиста овај бијаше Син Божији.
55. И ондје бијаху и гледаху издалека многе жене које су ишле за Исусом из Галилеје и служиле му.
56. Међу којима бијаше Марија Магдалина и Марија, мати Јаковљева и Јосијина, и мати синова Зеведејевих.
57. А кад би увече, дође човјек богат из Ариматеје, по имену Јосиф, који је такође био ученик Исусов.
58. Овај приступивши Пилату замоли за тијело Исусово. Тада Пилат заповједи да му даду тијело.
59. И узевши Јосиф тијело, зави га у платно чисто.
60. И стави га у свој нови гроб што је био исјекао у камену; и наваливши велики камен на врата од гроба, отиде.
61. А ондје бјеше Марија Магдалина и друга Марија, које сјеђаху према гробу. (Зач. 114).
62. Сутрадан пак по петку сабраше се првосвештеници и фарисеји код Пилата
63. Говорећи: Господару, сјетисмо се да онај варалица каза још за живота: Послије три дана устаћу.
64. Зато заповједи да се утврди гроб до трећега дана да не дођу како ученици његови ноћу, да га не украду и не кажу народу: Устаде из мртвих; и биће посљедња превара гора од прве.
65. Рече им Пилат: Имате стражу, идите те утврдите како знате.
66. А они отишавши утврдише гроб са стражом и запечатише камен.

28 Васкрсење Христово и јављање мироносицама и ученицима**.** Синедрион поткупљује стражу**.** Васкрсли Господ шаље апостоле да проповиједају и крштавају по свијету**.**

(Зач. 115).
1. А пошто мину субота, на освитку првог дана недјеље, дођоше Марија Магдалина и друга Марија да осмотре гроб.
2. И гле, земља се затресе веома; јер анђео Господњи сиђе с неба. и приступивши одвали камен од врата гробних и сјеђаше на њему.
3. А лице његово бијаше као муња, и одијело његово бијело као снијег.
4. И у страху од њега уздрхташе стражари, и постадоше као мртви.
5. А анђео одговарајући рече женама: Не бојте се ви; јер знам да Исуса распетога тражите.
6. Није овдје; јер устаде као што је казао. Ходите да видите мјесто гдје је лежао Господ.

7. И идите брзо и реците ученицима његовим да устаде из мртвих; и гле, он ће пред вама отићи у Галилеју; тамо ћете га видјети. Ето казах вам.

8. И изишавши брзо из гроба, са страхом и радошћу великом похиташе да јаве
ученицима његовим.
9. А кад иђаху да јаве ученицима његовим, и гле, срете их Исус говорећи: Радујте
се! А оне приступивши, ухватише се за ноге његове и поклонише му се.
10. Тада им рече Исус: Не бојте се, идите те јавите браћи мојој нека иду у
Галилеју, и тамо ће ме видјети.
11. А док оне иђаху, гле, неки од стражара дођоше у град и јавише
првосвештеницима све што се догодило.
12. А они саставши се са старјешинама учинише вијеће, и дадоше војницима довољно
новаца, говорећи:
13. Кажите: ученици његови дођоше ноћу и украдоше га док смо ми спавали.
14. И ако то чује намјесник, ми ћемо га увјерити и вас ослободити бриге.
15. А они узевши новце, учинише као што бијаху научени. И разгласи се ова ријеч међу
Јудејцима до данас.
(Зач. 116).
16. А Једанаест ученика отидоше у Галилеју, на гору куда им је заповједио
Исус.
17. И кад га видјеше, поклонише му се; а неки посумњаше.
18. И приступивши Исус рече им говорећи: Даде ми се свака власт на небу и на земљи.
19. Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светог
Духа,
20. Учећи их да држе све што сам вам заповједио; и, ево, ја сам са вама у све дане до
свршетка вијека. Амин.

СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД МАРКА

1 Проповијед Јована Крститеља. Исусово Крштење. Кушање у пустињи. Проповијед јеванђеља о Царству Божијем и позив првих ученика. Лијечење болесника и губавога.

(Зач. 1).
1. Почетак јеванђеља Исуса Христа, Сина Божијега.
2. Као што је писано код пророка: Ево ја шаљем анђела својега пред лицем твојим,
који ће припремити пут твој пред тобом.
3. Глас вапијућег у пустињи: Припремите пут Господњи, поравните стазе његове.
4. Појави се Јован крстећи у пустињи, и проповиједајући крштење покајања за
опроштење гријехова.
5. И излажаше к њему сва Јудејска земља и Јерусалимљани; и крштаваше их све у
ријеци Јордану, и исповиједаху гријехе своје.
6. А Јован бијаше обучен у камиљу длаку, и имаше појас кожни око себе: и јеђаше
биље и дивљи мед.

7. И проповиједаше говорећи: Долази за мном јачи од мене пред ким ја нисам достојан
сагнути се и одријешити ремена на обући његовој.
8. Ја вас крстих водом, а он ће вас крстити Духом Светим. (Зач.
2).
9. И догоди се у оне дане да дође Исус из Назарета Галилејскога, и крсти га
Јован у Јордану.
10. И одмах излазећи из воде видје небеса гдје се отварају и Дух као голуб силази на
њега.

11. И глас дође с неба: Ти си Син мој љубљени који је по мојој вољи.
12. И одмах га Дух изведе у пустињу.
13. И би ондје у пустињи дана четрдесет, кушан од сатане, и би са звјерињем, и анђели му служаху.
14. А пошто предадоше Јована, дође Исус у Галилеју проповиједајући јеванђеље о Царству Божијему.
15. И говорећи: Испунило се вријеме и приближило се Царство Божије;
покајте се и вјерујте у јеванђеље. (Зач.
3).
16. А ходећи покрај мора Галилејског видје Симона и Андреја брата његова гдје
бацају мреже у море; јер бијаху рибари.
17. И рече им Исус: Хајдете за мном, и учинићу вас да постанете ловци људи.
18. И одмах, оставивши мреже своје, пођоше за њим.
19. И отишавши мало оданде, угледа Јакова Зеведејева, и Јована брата његова, и они у лађи крпљаху мреже.
20. И одмах их позва; и они оставивши оца својега Зеведеја у лађи с
најамницима, пођоше за њим.
21. И дођоше у Капернаум; и одмах у суботу ушавши у синагогу учаше.
22. И дивљаху се науци његовој; јер их учаше као онај који власт има а не као
књижевници.
(Зач. 4).
23. И бијаше у синагоги њиховој човјек с духом нечистим и повика
24. Говорећи: Прођи се, шта хоћеш од нас, Исусе Назарећанине? Дошао си да нас
погубиш? Знам те ко си, Светац Божији.
25. И запријети му Исус говорећи: Умукни и изиђи из њега!
26. И стресе га дух нечисти, и повика иза гласа и изиђе из њега.
27. И сви се запрепастише тако да питаху један другога говорећи: Шта је ово? И каква је ово наука нова, да с влашћу заповиједа и духовима нечистим, и слушају га?
28. И отиде глас о њему одмах по свој околини Галилејској. (Зач. 5).
29. И одмах изишавши из синагоге, дођоше у дом Симонов и Андрејев с
Јаковом и Јованом.
30. А ташта Симонова лежаше у грозници; и одмах му казаше за њу.
31. И приступивши подиже је узевши је за руку, и пусти је грозница одмах, и служаше им.
32. А кад би увече, пошто сунце зађе, доношаху к њему све болеснике и
бјесомучнике:

33. И сав град бијаше се сабрао пред вратима.
34. И исцијели многе болеснике од различних болести, и демоне многе истјера, и не допушташе демонима да говоре да знају да је он Христос.
35. А ујутро прије зоре уставши изиђе, и отиде на пусто мјесто и ондје се мољаше Богу.
36. И за њим похиташе Симон и који бијаху с њим.
37. И нашавши га рекоше му: Сви те траже. (Зач.
6).
38. И рече им: Хајдемо у оближња села и градове да и ондје проповиједам,
јер сам за то дошао.
39. И проповиједаше у синагогама њиховим по свој Галилеји, и демоне изгоњаше.
40. И дође к њему губавац молећи га, и на кољенима клечећи пред њим, и говорећи: Ако хоћеш, можеш ме очистити.

41. А Исус смиловавши се пружи руку, па дохвативши га се рече му: Хоћу,
очисти се.
42. И кад му то рече, губа одмах отиде с њега, и очисти се.
43. И запријетивши му, одмах га удаљи.
44. И рече му: Гледај да никоме ништа не кажеш, него иди те се покажи
свештенику, и принеси за очишћење своје што је заповједио Мојсеј за
свједочанство њима.
45. А он изишавши поче много проповиједати и разглашавати шта је било, тако да
Исус није могао јавно у град ући, него бијаше изван, у пустим мјестима, и
долажаху к њему са свију страна.

2 Излијечење узетога у Капернауму**.** Позив Матеја за апостола**.** О посту**.** Тргање класја у суботу**.**

(Зач. 7).
1. И уђе опет у Капернаум послије неколико дана; и чу се да је у кући.
2. И одмах се скупише многи тако да не могаху ни пред вратима да се смјесте;
И казиваше им ријеч.
3. И дођоше к њему са узетим, кога ношаху четворица.
4. И не могући приближити се к њему од народа, открише кров од куће гдје он бијаше,
и прокопавши спустише одар на коме узети лежаше.
5. А Исус видјевши вјеру њихову, рече узетоме: Синко, опраштају ти се гријеси
твоји!
6. А ондје сјеђаху неки од књижевника и помишљаху у срцима својим:
7. Што овај тако хули на Бога? Ко може опраштати гријехе осим једнога Бога?
8. И одмах разумјевши Исус духом својим да они тако помишљају у себи, рече им: Што
тако помишљате у срцима својим?
9. Шта је лакше? Рећи узетоме: Опраштају ти се гријеси; или рећи: Устани и узми одар
свој, и ходи?
10. Но да знате да власт има Син Човјечији на земљи опраштати гријехе, рече узетоме:
11. Теби говорим: Устани и узми одар свој, и иди дому своме.

12. И уста одмах, и узевши одар изиђе пред свима тако да се сви дивљаху и слављаху
Бога говорећи: Никада тако што не видјесмо.
(Зач. 8).
13. И изиђе опет к мору; и сав народ иђаше к њему, и учаше их.
14. И пролазећи видје Левија Алфејева гдје седи на царини, и рече му: Хајде за мном. И
уставши отиде за њим.
15. И кад сјеђаше Исус за трпезом у кући његовој, многи цариници и грјешници
сјеђаху с њим и са ученицима његовим, јер их бијаше много који иђаху за њим.
16. А књижевници и фарисеји, видјевши га гдје једе са цариницима и
грјешницима, говораху учсницима његовим: Зашто са цариницима и
грјешницима једе и пије?
17. И чувши Исус рече им: Не требају здрави љекара него болесни. Ја нисам дошао да
позовем праведнике на покајање, него грјешнике.
(Зач. 9).
18. И бијаху ученици Јованови и фарисејски који пошћаху, и дођоше и рекоше
му: Зашто ученици Јованови и фарисејски посте а твоји ученици не посте?

19. И рече им Исус: Могу ли сватови постити док је женик са њима? Докле год имају са собом женика не могу постити.
20. Него ће доћи дани кад ће се отети од њих женик, и тада ће постити у оне дане.
21. И нико не пришива нове закрпе на стару хаљину; иначе ће одадријети нова закрпа од старога, и гора ће рупа бити.
22. И нико не сипа ново вино у мјехове старе; иначе ново вино раздере мјехове, и вино се пролије и мјехови пропадну: него вино ново треба сипати у мјехове нове.
(Зач. 10).
23. И догоди се кад он иђаше у суботу кроз усјеве да ученици његови почеше правити пут тргајући класје.
24. А фарисеји му говораху: Погледај, шта чине у суботу што није дозвољено!
25. А он им рече: Нисте ли никад читали шта учини Давид кад би у невољи и огладње он и они што бијаху с њим?
26. Како уђе у дом Божији за вријеме Авијатара првосвештеника и поједе хљебове предложења које нико није смио јести осим свештеника и даде их онима што бијаху с њим?
27. И говораше им: Субота постаде човјека ради, а не човјек суботе ради.
28. Зато је Син Човјечији господар и од суботе.

3 Исус лијечи у суботу човјека са сухом руком и изгони нечисте духове. Избор Дванаесторице. **О** хули на Духа Светога. Мати и браћа Исусова.

1. И уђе опет у синагогу, и ондје бјеше човјек који имаше суху руку.
2. И мотраху на њега неће ли га у суботу исцијелити да га окриве.
3. И рече човјеку са сухом руком: Стани на средину.

4. И рече њима: Ваља ли у суботу добро чинити или зло чинити? Душу спасти, или погубити? А они ћутаху.
5. И погледавши на њих са гњевом, жалећи што су им срца окамењсна, рече човјеку: Пружи руку своју! И пружи; и постаде му рука здрава као и друга. (Зач. 11).
6. И изишавши фарисеји одмах учинише вијеће против њега са иродовцима како би га погубили.
7. А Исус отиде са ученицима својим према мору; и многи народ из Галилеје пође за њим, и из Јудеје,
8. И из Јерусалима, и из Идумеје, и с оне стране Јордана и од Тира и Сидона мноштво велико, чувши шта он чини, дође к њему.
9. И рече ученицима својим да лађица за њега буде спремна због народа, да га не притјешњавају.
10. Јер многе исцијели, тако да наваљиваху на њега који имаху ране да га се дотакну.
11. И нечисти духови кад год би га видјели, припадаху к њему и викаху говорећи: Ти си Син Божији.
12. И много им пријећаше да га не разглашавају. (Зач.
12).
13. И изиђе на гору и дозва оне које сам хтједе, и дођоше му.
14. И постави Дванаесторицу, да буду с њим. и да их шаље да проповиједају.
15. И да имају власт исцјељивати болести и изгонити демоне;
16. И надјену Симону име Петар;
17. И Јакова Зеведејева и Јована брата Јаковљева, и надјену им име Воанергес, што значи синови грома:

18. И Андреја и Филипа и Вартоломеја и Матеја и Тому и Јакова Алфејева и
Тадеја и Симона Кананита
19. И Јуду Искариотскога, који га и издаде. (Зач.
13).
20. И дођоше у кућу, и сабра се опет народ, тако да не могаху ни хљеба јести.
21. И кад то чуше његови, изиђоше да га ухвате; јер говораху да је изван себе.
22. А књижевници који бијаху сишли из Јерусалима говораху: У њему је
Веелзевул; а он помоћу кнеза демонског изгони демоне.
23. А он дозвавши их, говораше им у причама: Како може сатана сатану изгонити?
24. И ако се царство само по себи раздијели, то царство не може опстати,
25. И ако се дом сам по себи раздијели, тај дом не може опстати;
26. И ако сатана устане сам на себе и раздијели се, не може опстати, него ће пропасти.
27. Нико не може отети покућство јакога, ушавши у кућу њетову, ако најприје
јакога не свеже, и онда ће кућу његову оплијенити.
(Зач. 14).
28. Заиста вам кажем: Сви гријеси опростиће се синовима човјечијим, и хуљења
на Бога, ма колико хулили:

29. А који похули на Духа Светога нема опроштења ва вијек, него је крив вјечноме
суду.
30. Јер говораху: У њему је дух нечисти.
31. И дођоше мати његова и браћа његова, и стојећи напољу послаше к њему да га зову.
32. И сјеђаше народ око њега. И рекоше му: Ено мати твоја и браћа твоја напољу
траже те.
33. И одговори им говорећи: Ко је мати моја или браћа моја?
34. И погледавши около на оне који сједе око њега, рече: Ево мати моја и браћа
моја!
35. Јер ко изврши вољу Божију онај је брат мој и сестра моја и мати моја.

4 Приче о Царству Божијем: о сијачу и сјемену, о свијећи, о сјетви и усјеву, о зрну горушичном. Стишавање буре.

(Зач. 15).
1. И опет поче учити код мора. И сабра се око њега народ многи, тако да он уђе у лађу
на мору и сјеђаше, а народ сав бијаше на земљи крај мора.
2. И учаше их у причама много, и говораше им у поуци својој:
3. Слушајте: Ево, изиђе сијач да сије.
4. И кад сијаше догоди се да једно сјеме паде покрај пута, и дођоше птице и позобаше
га.
5. А друго паде на каменито мјесто гдје не бијаше много земље и одмах изниче,
јер не имађаше дубоке земље;
6. А кад обасја сунце, увену и, будући да немаше коријена, усахну.
7. А друго паде у трње; и нарасте трње и угуши га, и не донесе рода.
8. И друго паде на земљу добру; и даваше род који напредоваше и растијаше и
доношаше по тридесет и по шездесет и по сто.
9. И говораше им: Ко има уши да чује, нека чује! (Зач.
16).
10. А кад оста сам, запиташе га за ову причу они око њега са
Дванаесторицом.

11. И рече им: Вама је дано да знате тајне Царства Божијега, а онима напољу све у причама бива,
12. Да очима гледају и да не виде, и да ушима слушају и да не разумију; да се како не обрате и да им се опросте гријеси.
13. И рече им: Зар не разумијете причу ову? А како ћете све приче разумјети?
14. Сијач ријеч сије.
15. А покрај пута, гдје се сије ријеч, јесу они који кад је чују, одмах дође сатана и узме ријеч посијану у срцима њиховим.
16. Тако и они посијани на каменитим мјестима јесу они који кад чују ријеч, одмах је приме с радошћу,
17. Али немају коријена у себи. него су непостојани, па кад дођу до невоље, или гоњења због ријечи, одмах се саблазне.
18. А они посијани у трњу, јесу они који слушају ријеч,

19. Али бриге овога вијека и обмана богатства и пожуде за осталим стварима уђу и загуше ријеч, и без рода остане.
20. А они на доброј земљи посијани, јесу они који слушају ријеч и примају, и доносе род по тридесет и по шездесет и по сто.
21. И говораше им: Еда ли се свјетиљка доноси да се метне под суд или под одар? А не да се на свијећњак постави?
22. Јер нема ништа тајно што неће бити јавно; нити би што сакривено, а да не изиђе на видјело.
23. Ко има уши да чује, нека чује! (Зач.
17).
24. И говораше им: Памтите што чујете: каквом мјером мјерите онаквом ће вам се мјерити и дометнуће се вама који слушате.
25. Јер ко има, даће му се; а који нема, узеће му се и оно што има.
26. И говораше им: Тако је Царство Божије као човјек кад баци сјеме у земљу;
27. И спава и устаје ноћу и дању; и сјеме ниче и расте, да он и не зна.
28. Јер земља сама од себе донесе најприје траву, потом клас, па онда испуни пшеницу у класу.
29. А кад сазри род, одмах пошаље срп: јер наста жетва.
30. И говораше: Са чиме ћемо упоредити Царство Божије? Или у каквој ћемо га причи исказати?
31. Оно је као зрно горушично које кад се посије у земљу мање је од свију сјемена на земљи;
32. А кад се посије, узрасте и буде веће од свега поврћа, и пусти гране велике да могу у његову хладу и птице небеске боравити.
33. И таквим многим причама казиваше им ријеч колико могаху слушати.
34. А без приче не говораше им ни ријечи. А ученицима насамо тумачаше све. (Зач. 18).
35. И рече им у онај дан увече: Пређимо на ону страну.
36. И они, оставивши народ, узеше га као што бјеше у лађи; а и друге лађе бијаху с њим.
37. И настаде велика бура од вјетра; и валови тако запљускиваху лађу да она већ поче да тоне.
38. А он бијаше на крми спавајући на узглављу; и пробудише га и рекоше му: Учитељу, зар ти не мариш што пропадамо?
39. И уставши запријети вјетру, и рече мору: Ћути, престани! И утоли вјетар, и постаде тишина велика.
40. И рече им: Зашто сте тако страшљиви? Како немате вјере?

41. И страхом се великим испунише, и говораху један другоме: Ама ко је овај да га и вјетар и море слушају?

5 Исцјељење бјесомучнога у Гадари. Лијечење жене од течења крви. Васкрсење Јаирове кћери.

(Зач. 19).
1. И дођоше преко мора у земљу Гадаринску.

2. И кад изиђе из лађе, одмах га срете из гробова човјек с духом нечистим,
3. Који боравља̀ше у гробовима и нико га не могаше свезати ни веригама;
4. Јер је много пута био свезиван у окове и вериге, па је искидао вериге и окове изломио; и нико га не могаше укротити.
5. И стално ноћ и дан он бјеше у гробовима и по горама, вичући и бијући себе камењем.
6. А кад видје Исуса издалека, потрча и поклони му се.
7. И повикавши из свег гласа рече: Шта хоћеш од мене, Исусе Сине Бога Вишњега? Заклињем те Богом, не мучи ме!
8. Јер му говораше: Изиђи, душе нечисти, из човјека!
9. И питаше га: Како ти је име? И одговори му и рече: Легион ми је име: јер нас је много.
10. И молише га много да их не шаље из оног краја.
11. А ондје по бријегу пасијаше велико крдо свиња.
12. И молише га сви демони говорећи: Пошаљи нас у свиње да у њих уђемо.
13. И донусти им Исус одмах. И изишавши духови нечисти уђоше у свиње: и навали крдо с бријега у море; а бијаше их око двије хиљаде: и утопише се у мору.
14. А свињари побјегоше, и јавише у граду и по селима. И изиђоше људи да виде шта се догодило.
15. И дођоше Исусу, и видјеше бјесомучнога у коме је био легион гдје сједи,
обучен и присебан; и уплашише се.
16. И испричаше им они што су видјели шта се догодило бјесомучноме, и о свињама.
17. И почеше га молити да иде из њихових крајева.
18. И кад уђе у лађу, мољаше га онај што је био бјесомучан да буде с њим.
19. А Исус му не даде, већ му рече: Иди кући својој к својима и кажи им шта ти је Господ учинио, и како те помиловао.
20. И он отиде и поче проповиједати у Декапољу шта му учини Исус; и сви се дивљаху.
(Зач. 20).
21. И кад пређе Исус у лађи опет на ону страну, скупи се народ многи око њега; и бјеше крај мора.
22. И гле, дође један од старјешина синагоге по имену Јаир; и видјевши га паде пред ноге његове.
23. И мољаше га много, говорећи: Ћерчица је моја на самрти; да дођеш и метнеш на њу руке, да се спасе и да живи.
24. И пође с њим.
(Зач. 21).
И за њим иђаше народа много, и притјешњаваху га.
25. И жена нека која је дванаест година боловала од течења крви,
26. И много препатила од многих љекара, и потрошила све што је имала, и ништа јој није помогло, него јој је још горе било,
27. Кад је чула за Исуса, дође с народом и дотаче се остраг хаљине његове.

28. Јер говораше у себи: Ако се само дотакнем хаљина његових, оздравићу.

29. И одмах пресахну извор крви њезине, и осјети у тијелу да оздрави од болести.
30. И одмах Исус осјети у себи силу што изиђе из њега, и обазревши се на народ
рече: Ко се то дотаче мојих хаљина?
31. И рекоше му ученици његови: Видиш гдје те народ притиска, и питаш: ко се дотаче
мене?
32. И он се обазираше да види ону која то учини.
33. А жена, уплашивши се и дрхтећи, знајући шта јој се догодило, дође и клече
пред њим, и каза му сву истину.
34. А он јој рече: Кћери, вјера твоја спасла те је; иди с миром, и буди здрава од болести
своје!
35. Док он још говораше, дођоше од старјешине синагоге говорећи: Кћи твоја умрије; што
још трудиш Учитеља?
36. А Исус, чим је чуо ријеч што казаше, рече старјешини синагоге: Не бој се,
само вјеруј!
37. И не даде да ико пође за њим осим Петра и Јакова и Јована брата
Јаковљева.
38. И дође у кућу старјешине синагоге, и видје вреву и оне који плачу и лелечу
много.
39. И ушавши рече им: Шта сте се узнемирили и плачете? Дјевојчица није умрла
него спава.
40. И подсмијеваху му се. А он истјеравши све узе оца и матер дјевојчице и оне који
бијаху с њим, и уђе гдје лежаше дјевојчица.
41. И узевши дјевојчицу за руку рече јој: Талита куми, што значи:
Дјевојчице, теби говорим, устани!
42. И одмах устаде дјевојчица, и хођаше; а бијеше од дванаест година. И
зачудише се чудом великим.
43. И запријети им врло да нико не дозна за то; и рече да јој дају да једе.

6 Исус презрен у постојбини својој. Слање Дванаесторице на проповијед. Ирод о Исусу. Погубљење Јована Крститеља

(Зач. 22).
1. И отиде оданде, и дође у постојбину своју; и за њим идоше ученици његови.
2. И кад дође субота, поче учити у синагоги. И многи који слушаху, дивљаху се
говорећи: Откуд овоме то? И каква му је премудрост дана? И чудеса таква рукама
његовим чине се?
3. Није ли ово дрводјеља, син Маријин, а брат Јаковљев и Јосијин и Јудин и Симонов?
И нису ли сестре његове овдје међу нама? И саблажњаваху се о њега.
4. А Исус им рече: нигдје није пророк без части до у постојбини својој и међу родбином и
у дому своме.
5. И не могаше ондје ни једнога чуда учинити, осим што мало болесника исцијели
метнувши на њих руке.
6. И чуђаше се невјерју њиховоме. И прохођаше по околним селима и учаше.

(Зач. 23).
7. И дозва дванаесторицу, и поче их слати два и два, и даваше им власт над духовима
нечистим.

8. И заповједи им да ништа не узимају на пут осим штапа: ни торбе, ни хљеба, ни новаца у појасу;
9. Него обувени у сандале, и не облачити двије хаљине.
10. И рече им: Гдје уђете у дом, ондје останите док не изиђете оданде.
11. И ако вас који не приме и не послушају вас, излазећи оданде отресите прах са ногу својих за свједочанство њима. Заиста вам кажем: Лакше ће бити Содому и Гомору у дан Суда него граду ономе.
12. И отишавши проповиједаху да се покају.
13. И демоне многе изгоњаху; и помазиваху уљем многе болеснике, и исцјељиваху.
(Зач. 24).
14. И зачу цар Ирод, јер име Исусово бијаше се разгласило, и рече: Јован Крститељ из мртвих устаде, и зато чини чудеса.
15. Неки говораху: То је Илија. А други говораху: То је пророк или неки од пророка.
16. А кад чу Ирод, рече: То је Јован кога сам ја посјекао, он устаде из мртвих.
17. Јер овај Ирод посла те ухватише Јована, и свезавши баци га у тамницу Иродијаде ради, жене Филипа, брата својега, јер се ожени њоме.
18. Јер Јован говораше Ироду: Не можеш ти имати жену брата својега.
19. А Иродијада бјеше кивна на њега. и хтједе да га убије, али не могаше.
20. Јер се Ирод бојаше Јована, знајући га да је човјек праведан и свет, и чуваше га; и много шта чињаше како му он рече, и радо га слушаше.
21. И дође дан погодан, кад Ирод на дан свога рођења даваше вечеру великашима својим и војводама и старјешинама галилејским.
22. И кад уђе кћи ове Иродијаде и игравши и угодивши Ироду и гостима његовим, рече цар дјевојци: Ишти од мене што год хоћеш, и даћу ти.
23. И закле јој се: Што год заиштеш од мене даћу ти, макар било и пола царства мога.
24. А она изишавши рече матери својој: Шта ћу искати? А она рече: Главу Јована Крститеља.
25. И одмах, брзо ушавши к цару, заиска говорећи: Хоћу да ми одмах даш на тањиру главу Јована Крститеља.
26. И ожалости се цар веома, али заклетве ради и гостију својих не хтједе јој одрећи.
27. И одмах посла цар џелата, и заповједи да донесе главу његову.
28. И он отишавши посијече га у тамници, и донесе главу његову на тањиру, и даде је дјевојци, а дјевојка је даде матери својој.
29. И чувши ученици његови, дођоше и узеше тијело његово, и положише га у гроб.
(Зач. 25).
30. И сабраше се апостоли код Исуса, и јавише му све, и што учинише и шта људе научише.

31. И рече им: Пођите ви сами на усамљено мјесто, и отпочините мало. Јер их бијаше много који долазе и одлазе, и не имаху времена ни да једу.
32. И отидоше лађом у пусто мјесто сами.
33. И видјеше их људи да одлазе, и познаше их многи, и пјешице из свију градова хитаху онамо, и престигоше их и скупише се око њега.
34. И изишавши Исус видје народ многи, и сажали му се на њих, јер бијаху као овце без пастира; и поче их учити много.
35. И кад би већ касно, приступише к њему ученци његови говорећи: Пусто је мјесто, а већ је доцкан;

36. Отпусти их нека иду у околна села и насеља да купе себи хљеба; јер немају шта јести.
37. А он одговарајући рече им: Подајте им ви да једу. И рекоше му: Да идемо да купимо хљеба за двјеста динара и да им дамо да једу?
38. А он им рече: Колико хљебова имате? Идите видите. И дознавши рекоше:
Пет хљебова и двије рибе.
39. И заповједи им да их посаде све по групама по зеленој трави.
40. И посадише се ред за редом по сто и по педесет.
41. И узевши оних пет хљебова и двије рибе, погледа на небо, и благослови, па преломи хљебове, и даде ученицима да ставе пред њих; и оне двије рибе раздијели свима.
42. И једоше сви, и наситише се.
43. И накупише комада дванаест пуних котарица, и од риба.
44. А бијаше оних што су јели хљебове око пет хиљада људи. (Зач.
26).
45. И одмах принуди ученике своје да уђу у лађу и да иду напријед на ону страну према Витсаиди док он отпусти народ.
46. И раставши се са њима, отиде на гору да се помоли.
47. И кад наста вече, бијаше лађа насред мора, а он сам на копну.
48. И видје их како се муче веслајући, јер им бијаше противан вјетар. И око четврте страже ноћне дође к њима идући по мору; и хтједе да их мимоиђе.
49. А они, видјевши га гдје иде по мору, мишљаху да је привиђење и повикаше;
50. Јер га сви видјеше и препадоше се. И одмах стаде говорити с њима, и рече им: Не бојте се, ја сам, не плашите се!
51. И уђе к њима у лађу, и вјетар се утиша; и бијаху прекомјерно изван себе и дивљаху се.
52. Јер не схватише догађај са хљебовима; пошто им бијаше срце окамењено.
53. И прешавши на земљу, дођоше у Генисарет и пристадоше. (Зач.
27).
54. И кад они изиђоше из лађе, одмах га познадоше
55. И оптрчаше сав онај крај и почеше на постељама доносити болеснике гдје год би чули да је он.
56. И гдје год је улазио у села или у градове или у насеља, на раскршћима полагаху болеснике и мољаху га да се барем скута од хаљине његове дотакну; и који год га се дотицаху, спасаваху се.

7 Спор са фарисејима о предањима старих. Исцјељење кћери Хананејкине. Исијељење глувих и нијемих.

1. И скупише се око њега фарисеји и неки од књижевника који бијаху дошли из Јерусалима.
2. И видјевши неке од ученика његових да нечистим, то јест неумивеним, рукама једу хљеб, укорише их.
3. Јер фарисеји и сви Јудејци не једу док не умију руке до лаката, држећи се предања од старих.
4. И кад дођу са тржишта не једу док се не оперу; и још много има што су примили те држе; перу чаше и судове и котлове и сједишта.
(Зач. 28).

5. А потом питаху га фарисеји и књижевници: Зашто ученици твоји не живе према
предању од старих, него једу хљеб неумивеним рукама?
6. А он одговарајући рече им: Добро је пророковао Исаија за вас лицемјере, као што је
писано: Овај народ уснама ме поштује, а срце им је далеко од мене.
7. Но залуд ме поштују, учећи учењима прописаним од људи.
8. Јер остависте заповијест Божију, а држите се предања људскога, прања судова и
чаша; и много друго слично чините.
9. И рече им: Лијепо, укидате заповијест Божију да своје предање сачувате!
10. Јер Мојсеј рече: Поштуј оца својега и матер своју; и: Који ружи оца или матер,
смрћу да умре.
11. А ви кажете: Ако рече човјек оцу или матери: оно чим бих ти могао помоћи
корван је,то јест: прилог,
12. И не дате му више да ишта учини за оца или матер,
13. Укидајући ријеч Божију својим предањем које даље преносите; и слично томе
много шта чините.
(Зач. 29).
14. И дозвавши сав народ рече им: Послушајте ме сви, и разумијте.
15. Ништа нема што би човјека могло опоганити од онога што споља улази у њега, него
што излази из њега оно је што погани човјека.
16. Ко има уши да чује, нека чује!
17. И када дође од народа у кућу, питаху га ученици његови за причу.
18. И рече им: Зар сте и ви тако неразумни? Зар не разумијете да што год у човјека
споља улази не може га опоганити?
19. Јер му не улази у срце него у трбух, и излази напоље, чистећи сва јела.
20. Још рече: Што излази из човјека оно погани човјека.
21. Јер изнутра, из срца људскога, излазе зле помисли, прељубе, блуд,
убиства,
22. Крађе, лакомства, пакости, лукавство, разврат, зло око, хула на Бога,
гордост, безумље.
23. Сва ова зла изнутра излазе, и погане човјека. (Зач.
30).
24. И уставши оданде отиде у крајеве тирске и сидонске, и ушавши у кућу,
хтједе да то нико не дозна; но није се могао сакрити.

25. Јер чувши за њега жена у чијој кћери бијаше дух нечисти, дође и паде к ногама
његовим.
26. А та жена бијаше незнабошкиња родом Сирофеничанка, и мољаше га да истјера
демона из кћери њезине.
27. А Исус јој рече: Пусти да се најприје дјеца нахране; јер није право узети хљеб од
дјеце и бацити псима.
28. А она одговори и рече му: Да, Господе, али и пси испод трпезе једу од мрва
дјетињих.
29. И рече јој: За ову ријеч, иди, изишао је демон из кћери твоје.
30. И дошавши кући нађе кћер да лежи на постељи, а демон бјеше изишао. (Зач. 31).
31. И опет изиђе Исус из крајева тирских и сидонских и дође на море
Галилејско кроз крајеве декапољске.
32. И доведоше к њему глуха и мутава, и мољаху га да метне на њега руку.
33. И узевши га из народа насамо, метну прсте своје у уши његове, и пљунувши
дотаче се језика његова;
34. И погледавши на небо уздахну, и рече му: Ефата, то јест, отвори се!

35. И одмах му се отвори слух, и раздријеши се свеза језика његова, и говораше
правилно.
36. И забрани им да никоме не казују; али што им више забрањиваше то они већма
разглашаваху.
37. И веома много се дивљаху говорећи: Све добро чини; и глухе чини да чују и
нијеме да говоре.

8 Друго умножавање хљеба. Тражење знака с неба. О квасцу фарисејском и Иродовом. Исцјељење слијепога у Витсаиди. Петрово исповиједање Христа. Прво предсказивање страдања, смрти и васкрсења. О самоодрицању и ношењу крста.

(Зач. 32).
1. У те дане опет, кад бијаше много народа и не имађаху шта јести, призва
Исус ученике своје и рече им:
2. Жао ми је народа, јер већ три дана стоје код мене и немају шта да једу.
3. А ако их отпустим гладне кућама њиховим, малаксаће на путу; јер су неки од њих
дошли издалека.
4. И одговорише му ученици његови: Откуд их може неко нахранити хљебом овдје у
пустињи?
5. И запита их: Колико имате хљебова? А они рекоше: седам.
6. И заповједи народу да посједају по земљи: и узевши оних седам хљебова и
заблагодаривши, преломи, па даде ученицима својим да поставе, и
поставише народу.
7. И имаху мало рибица; и благословивши их, рече да и њих поставе.
8. И једоше, и наситише се, и накупише комада што претече седам котарица.
9. А оних што су јели бијаше око четири хиљаде; и отпусти их.
10. И одмах уђе у лађу са ученицима својим, и дође у предјеле далманутске. (Зач. 33).

11. И изиђоше фарисеји. и почеше се расправљати с њим, и кушајући га,
искаху од њега знак са неба.
12. И уздахнувши духом својим рече: Зашто род овај знак иште? Заиста вам кажем:
Неће се дати знак роду овоме.
13. И оставивши их уђе опет у лађу, и отиде на ону страну.
14. И заборавише ученици његови узети хљебове. И немаху са собом у лађи до један
хљеб.
15. И опомињаше их говорећи: Гледајте, чувајте се квасца фарисејскога и квасца
Иродова.
16. И размишљаху, један другоме говорећи: То је што хљеба немамо.
17. И разумјевши Исус рече им: Зашто мислите да је то што хљеба немате?
Зар још не схватате нити разумијете? Зар је још окамењено срце ваше?
18. Имајући очи зар не видите, и уши имајући зар не чујете? И не памтите ли,
19. Кад оних пет хљебова разломих на пет хиљада, колико пуних котарица комада
накуписте? Рекоше му: дванаест.
20. А кад оних седам на четири хиљаде, колико пуних котарица комада
накуписте? А они рекоше: седам.
21. И рече им: Како не разумијете? (Зач.
34).
22. И дође у Витсаиду; и доведоше к њему слијепа, и мољаху га да га се дотакне.
23. И узевши за руку слијепога, изведе га изван села, и пљунувши му на очи,

положи руке на њега, и запита га види ли што.
24. И он погледавши рече: Видим људе да иду као дрвеће.
25. И потом опет метну му руке на очи, и учини да прогледа: и исцијели се, и видје све јасно.
26. И посла га дому његовом, говорећи: Нити улази у село, нити казуј коме у селу.
(Зач. 35).
27. И изиђе Исус и ученици његови у села Кесарије Филипове; и путем питаше ученике своје говорећи им: Шта говоре људи, ко сам ја?
28. А они одговорише: Јован Креститељ; а други: Илија; а други: Неки од пророка.
29. А он им рече: А ви шта велите ко сам ја? А Петар одговарајући рече му:
Ти си Христос.
(Зач. 36).
30. И забрани им да ником не говоре о њему.
31. И поче их учити да Син Човјечији треба много да пострада, и да ће га одбацити старјешине и првосвештеници и књижевници, и да ће га убити, и да ће послије три дана васкрснути.
32. И рече им то отворено. И узе га Петар насамо и поче га корити.
33. А он, окренувши се и погледавши на ученике своје, запријети Петру говорећи: Иди од мене, сатано: јер ти не мислиш оно што је Божије него што је људско.
34. И дозвавши народ са ученицима својим рече им: (Зач.
37).

Ко хоће за мном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој, и за мном иде.
35. Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га, а ко изгуби живот свој мене ради и јеванђеља онај ће га сачувати.
36. Јер каква је корист човјеку ако задобије сав свијет а души својој науди?
37. Или какав ће откуп дати човјек за душу своју?
38. Јер ко се постиди мене и мојих ријечи у роду овоме прељуботворном и гријешном, и Син ће се Човјечији постидјети њега кад дође у слави Оца својега са светим анђелима.

9 Преображење Господње. Исцјељење дјечака с нечистим духом. Друго предсказивање страдања, смрти и васкрсења. О првенству међу апостолима. О чудесима у име Исусово и о саблазни.

1. И рече им: Заиста вам кажем: има неки међу овима што стоје овдје који неће окусити смрти док не виде Царство Божије да је дошло у сили.
(Зач. 38).
2. И послије шест дана узе Исус Петра и Јакова и Јована и изведе на гору високу, посебно само њих; и преобрази се пред њима.
3. И хаљине његове постадоше сјајне, врло бијеле као снијег, какве не може бјелиља убјелити на земљи.
4. И указа им се Илија с Мојсејем и бијаху у разговору са Исусом.
5. И Петар одговарајући рече Исусу: Учитељу, добро нам је овдје бити; да начинимо три сјенице: Теби једну и Мојсеју једну и Илији једну.
6. Јер не знадијаше шта да каже; јер бијаху уплашени.
7. И појави се облак те их заклони; и дође глас из облака говорећи: Ово је
Син мој љубљени, њега послушајте.
8. И одједном обазревши се никога више не видјеше осим самога Исуса поред себе.
9. А када силажаху са горе, забрани им да никоме не казују шта су видјели,

све док Син Човјечији не васкрсне из мртвих. (Зач.
39).
10. И ову ријеч задржаше у себи, питајући један другог: Шта то значи васкрснути из мртвих?
11. И упиташе га: Зашто говоре књижевници да најприје Илија треба да дође?
12. А он одговарајући рече им: Када Илија прво дође, све ће уредити; и како је
написано за Сина Човјечијега да треба много да пострада и да унижен буде?
13. Али вам кажем да је и Илија дошао, и учинише с њим шта хтједоше, као што је
писано за њега.
14. И дошавши ученицима својим, видје народ многи око њих и књижевнике гдје
расправљају с њима.
15. И одмах видјевши га, сав народ задиви се и притрчавши, поздрављаху га.
16. И упита књижевнике: Шта то расправљате с њима? (Зач.
40).

17. И одговарајући један из народа рече: Учитељу, доведох теби сина својега у коме је
дух нијеми.
18. И кад год га ухвати ломи га, и пјену баца, и шкргуће зубима; и суши се. И
рекох ученицима твојим да га истјерају; и не могоше.
19. А он одговарајући рече: О роде невјерни, докле ћу с вама бити? Докле ћу вас
трпјети? Доведите га к мени.
20. И доведоше га њему; и кад га видје дух, одмах га стаде ломити; и паднувши на земљу ваљаше се бацајући пјену.
21. И упита оца његова: Колико има времена како му се то догодило? А он рече: Из
дјетињства.
22. И много пута баца га у ватру и у воду да га погуби; него ако што можеш,
помози нам, смилуј се на нас.
23. А Исус му рече: Ако можеш вјеровати, све је могуће ономе који вјерује.
24. И одмах повикавши отац дјетета са сузама говораше: Вјерујем, Господе,
помози мојему невјерју!
25. А Исус видјевши да се стјече народ, запријети духу нечистоме говорећи му: Душе
нијеми и глухи, ја ти заповиједам, изиђи из њега и више не улази у њега!
26. И повикавши и изломивши га врло, изиђе; и би као мртав тако да многи говораху:
умрије.
27. А Исус, узевши га за руку, подиже га; и устаде.
28. И кад уђе у кућу, питаху га ученици његови насамо: Зашто га ми не могосмо
истјерати?
29. И рече им: Овај се род ничим не може истјерати до молитвом и постом.
30. И изишавши оданде иђаху кроз Галилеју; и не хтједе да ко дозна,
31. Јер учаше ученике своје и говораше им да ће Син Човјечији бити предан у руке
људи, и убиће га, и када га убију, трећег дана васкрснуће.
32. И они не разумијеваху ријечи, а бојаху се да га запитају. (Зач. 41).
33. И дође у Капернаум, и кад бјеше у кући запита их. Шта се препирасте путем
међу собом?
34. А они ћутаху; јер се путем препираху међу собом ко је највећи.
35. И пошто сједе дозва Дванаесторицу и рече им: Који хоће да буде први нека буде
посљедњи од свију и свима слуга.
36. И узевши дијете, метну га међу њих и загрливши га рече им:
37. Ко једно од овакве дјеце прими у име моје, мене прима; а ко мене прими,
не прима мене него Онога који је мене послао.

38. Одговори му Јован говорећи: Учитељу, видјесмо једнога који не иде за нама; а твојим именом изгони демоне; и забранисмо му, јер не иде за нама.
39. А Исус рече: Не браните му; јер нема никога који би именом мојим чудо чинио и могао одмах зло говорити о мени.
40. Јер ко није против вас с вама је.
41. Јер ко вас напоји чашом воде у име моје, зато што сте Христови, заиста вам кажем: неће изгубити плату своју.
(Зач. 42).

42. А који саблазни једнога од ових малих који вјерују у мене, боље би му било да му се објеси камен воденични о врат и да се баци у море.
43. И ако те рука твоја саблажњава, одсијеци је: боље ти је без руке у живот ући, неголи с обје руке отићи у пакао, у огањ неугасиви,
44. Гдје црв њихов не умире, и огањ се не гаси.
45. И ако те нога твоја саблажњава, одсијеци је: боље ти је ући у живот хрому, неголи с двије ноге да те баце у пакао, у огањ неугасиви,
46. Гдје црв њихов не умире, и огањ се не гаси.
47. И ако те око твоје саблажњава, ископај га: боље ти је с једним оком ући у Царство Божије, неголи са два ока да будеш бачен у пакао огњени.
48. Гдје црв њихов не умире, и огањ се не гаси.
49. Јер ће се сваки огњем посолити, и свака ће се жртва сољу посолити.
50. Добра је со; али ако со постане неслана, чиме ће се осолити? Имајте соли у себи, и мир имајте међу собом.

10 О светињи брака и о разводу. Благосиљање дјеце. Богати младић. О награди због сљедовања за Христом. Треће предсказивање страдања, смрти и васкрсења. Молба синова Зеведејевих. Исцјељење слијепог Вартимеја.

1. И уставши оданде дође у крајеве Јудејске преко Јордана, и стече се опет народ к њему: и као што обичај имаше, опет их учаше.
(Зач. 43).
2. И приступивши фарисеји, кушајући упиташе га: Може ли муж отпустити жену?
3. А он одговори и рече им: Шта вам заповједи Мојсеј?
4. А они рекоше: Мојсеј допусти да јој се даде отпусна књига и да се отпусти.
5. И одговарајући Исус рече им: Због окорелости срца вашег написа вам он заповијест ову.
6. А у почетку стварања Бог их је створио као мужа и жену.
7. Због тога ће оставити човјек оца својега и матер и прилијепиће се жени својој,
8. И биће двоје једно тијело. Тако нису више двоје него једно тијело.
9. А што је Бог саставио човјек да не раставља.
10. И у кући опет запиташе га о томе ученици његови, (Зач.
44).
11. И рече им: Који отпусти жену и ожени се другом, чини прељубу са њом.
12. И ако жена одвојивши се од мужа својега пође за другога, чини прељубу.
13. И доношаху му дјецу да их се дотакне, а ученици забрањиваху онима што их доношаху.
14. А видјевши Исус узнегодова и рече им: Пустите дјецу нека долазе мени, и не браните им; јер је таквих Царство Божије.
15. Заиста вам кажем: Који не прими Царства Божијега као дијете, неће ући у њега.

16. И загрливши их, стави руке на њих те их благослови. (Зач.
45).

17. И кад изиђе на пут, притрча неко, и клекнувши на кољена пред њим,
питаше га: Учитељу благи, шта ми треба чинити да наслиједим живот вјечни?
18. А Исус му рече: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једнога Бога.
19. Заповијести знаш: Не чини прељубе; не убиј; не укради; не свједочи лажно; не
чини неправде никоме; поштуј оца својега и матер.
20. А он одговарајући рече му: Учитељу, све сам ово сачувао од младости своје.
21. А Исус погледавши на њ, омиље му, и рече му: Још ти једно недостаје: иди
продај све што имаш и подај сиромасима; и имаћеш благо на небу; и дођи, узми
крст свој и хајде за мном.
22. А он се снужди због ове ријечи, и отиде жалостан; јер бијаше врло богат.
23. И погледавши око себе, Исус рече ученицима својим: (Зач.
46).
Како је тешко богатима ући у Царство Божије!
24. А ученици се запањише на ријечи његове. А Исус опет одговарајући рече им: Дјецо,
како је тешко онима који се уздају у богатство ући у Царство Божије!
25. Лакше је камили кроз иглене уши проћи неголи богатоме у Царство
Божије ући.
26. А они се веома чуђаху говорећи у себи: па ко се онда може спасти?
27. А Исус погледавши на њих рече: Људима је то немогуће, али Богу није;
јер све је могуће Богу.
28. А Петар му поче говорити: Ето ми смо оставили све и за тобом пођосмо.
29. А Исус одговарајући рече: Заиста вам кажем: нема никога који је оставио кућу, или
браћу, или сестре, или оца, или матер, или жену, или дјецу, или њиве, мене ради и
јеванђеља ради,
30. А да неће примити сад у ово вријеме сто пута онолико кућа, и браће, и сестара, и
оца, и матер, и дјецу, и њиве, уз прогоњење, а у вијеку који долази живот вјечни.
31. Али ће многи први бити посљедњи и посљедњи први.
32. А кад узлажаху путем у Јерусалим, Исус иђаше испред њих, а они се чуђаху, и
за њим иђаху са страхом.
(Зач. 47).
И узевши опет Дванаесторицу, поче им казивати шта ће му се догодити:
33. Ево идемо горе у Јерусалим, и Син Човјечији биће предан
првосвештеницима и књижевницима, и осудиће га на смрт, и предаће га
незнабошцима;
34. И наругаће му се, и шибаће га, и пљуваће га, и убиће га, и трећи дан
васкрснуће.
35. И дођоше пред њега Јаков и Јован, синови Зеведејеви, говорећи:
Учитељу, хоћемо да нам учиниш што ћемо те молити.
36. А он им рече: Шта хоћете да вам учиним?
37. А они му рекоше: Дај нам да сједнемо један с десне стране теби а други са лијеве,
у слави твојој.
38. А Исус им рече: Не знате шта иштете; можете ли пити чашу коју ја пијем,
и крстити се крштењем којим се ја крстим?

39. А они му рекоше: Можемо. А Исус им рече: Чашу, дакле, коју ја пијем испићете;
и крштењем којим се ја крстим крстићете се;

40. Али да сједнете с десне стране мени и с лијеве није моје да дам, него ће се дати којима је припремљено.
41. И чувши то десеторица почеше се срдити на Јакова и Јована.
42. А Исус дозвавши их рече им: Знате да они који се сматрају владарима народа господаре њима, и великаши њихови владају над њима.
43. Али међу вама да не буде тако; него који хоће да буде међу вама велики,
нека вам служи:
44. И који хоће међу вама да буде први, нека буде свима слуга.
45. Јер Син Човјечији није дошао да му служе него да служи, и да даде живот свој у откуп за многе.
(Зач. 48).
46. И дођоше у Јерихон. И кад излажаше из Јерихона, он и ученици његови и народ многи, син Тимејев, Вартимеј слијепи сјеђаше крај пута, просећи.
47. И чувши да је то Исус Назарећанин, стаде викати и говорити: Сине
Давидов Исусе, помилуј ме!
48. И пријећаху му многи да ућути, а он још већма викаше: Сине Давидов,
помилуј ме!
49. И зауставивши се Исус рече: Позовите га! И зовнуше слијепога говорећи му: Не бој се, устани, зове те.
50. А он, збацивши са себе хаљину своју, устаде и дође Исусу.
51. И одговарајући рече му Исус: Шта хоћеш да ти учиним? А слијепи му рече: Учитељу, да прогледам.
52. А Исус му рече: Иди, вјера твоја спасе те. И одмах прогледа, и отиде путем за Исусом.

11 Свечани улазак Христа у Јерусалим**.** О неплодној смокви**.** Истјеривање трговаца из храма**.** Моћ вјере**,** молитве и праштања**.** Христова власт**.**

(Зач. 49).
1. И када се приближише Јерусалиму, Витфаги и Витанији, код горе
Маслинске, посла двојицу од ученика својих
2. И рече им: Идите у село што је према вама, и одмах како уђете у њега наћи ћете магаре привезано, на које нико од људи није усједао; одријешите га и доведите.
3. И ако вам ко рече: Шта то чините? кажите: Господу је потребно; и одмах ће га послати амо.
4. А они отидоше, нађоше магаре привезано код врата напољу на раскршћу,
и одријешише га.
5. А неки од оних што стајаху ондје рекоше им: Шта то чините и дријешите магаре?
6. А они им рекоше као што им заповједи Исус; и оставише их.
7. И доведоше магаре Исусу, и метнуше на њега хаљине своје; и усједе на њега.

8. А многи простријеше хаљине своје по путу; а други резаху грање од дрвећа, и простираху по путу.
9. А који иђаху пред њим и за њим, викаху говорећи: Осана! Благословен који долази у име Господње!
10. Благословено царство оца нашега Давида које долази у име Господње.
Осана на висини!
(Зач. 50).
11. И уђе Исус у Јерусалим, и у храм; и промотривши све, кад би увече,
изиђе у Витанију са Дванаесторицом.

12. И сутрадан кад изиђоше из Витаније, огладње.
13. И видјевши издалека смокву с лишћем, дође не би ли што нашао на њој; и
дошавши њој ништа не нађе осим лишћа; јер још не бијаше вријеме смокава.
14. И проговоривши Исус рече јој: Од сада нико не јео са тебе рода довијека!
И слушаху ученици његови.
15. И дођоше опет у Јерусалим: и ушавши Исус у храм, стаде изгонити оне који
продаваху и куповаху у храму; и испремета столове оних што мијењаху новце, и
сједишта оних што продаваху голубове.
16. И не дозвољаваше да ко пронесе какав суд кроз храм.
17. И учаше говорећи им: Није ли писано: Дом мој назваће се дом молитве свима
народима? А ви начинисте од њега пећину разбојничку.
18. И чуше књижевници и првосвештеници, и тражаху како би га погубили;
јер га се бојаху; јер се сав народ веома дивљаше науци његовој.
19. И кад би увече, изиђе изван града.
20. А ујутру пролазећи видјеше смокву гдје се осушила из коријена.
21. И опоменувши се Петар рече му: Учитељу, гле, смоква што си је проклео осушила
се.
22. И одговарајући Исус рече му:
(Зач. 51).
Имајте вјеру у Бога.
23. Јер заиста вам кажем: Ако ко рече гори овој дигни се и баци се у море, а не
посумња у срцу својему, него узвјерује да ће бити као што говори, биће му што год рече.
24. Зато вам кажем: Све што иштете у својој молитви, вјерујте да ћете примити;
и биће вам.
25. И кад стојите на молитви, праштајте ако шта имате против кога; да и Отац ваш који је
на небесима опрости вама сагрјешења ваша.
26. Ако ли пак ви не опраштате, ни Отац ваш који је на небесима неће опростити
вама сагрјешења ваша.
(Зач. 52).
27. И дођоше опет у Јерусалим; и кад хођаше по храму дођоше њему
првосвештеници и књижевници и старјешине,
28. И рекоше му: Каквом власти то чиниш, или ко ти даде ту власт да ово чиниш?
29. А Исус одговарајући рече им: И ја ћу вас да упитам једну ријеч, и
одговорите ми, па ћу вам казати каквом власти ово чиним.

30. Крштење Јованово да ли би с неба или од људи? Одговорите ми.
31. И помишљаху у себи говорећи: Ако речемо: с неба; рећи ће: зашто му,
дакле, не вјеровасте?
32. А да речемо: од људи? — бојаху се народа; јер сви мишљаху за Јована да заиста
пророк бјеше.
33. И одговарајући рекоше Исусу: Не знамо. А Исус одговарајући рече им: Ни ја вама
нећу казати каквом власти ово чиним.

12 Прича о злим виноградарима и одбаченом камену. Цару царево и Богу Божије. О васкрсењу мртвих. Двије највеће заповијести. Божанство Христово. Удовичина лепта.

(Зач. 53).
1. И поче им говорити у причама: Посади човјек виноград, и огради плотом, и ископа
пивницу, и сагради кулу, и даде га виноградарима, па отиде.

2. И када дође вријеме, посла виноградарима слугу да прими од виноградара рода виноградскога.
3. А они га ухватише, избише и послаше празних руку.
4. И опет им посла другога слугу; и онога нападоше камењем, и разбише му главу, и послаше га осрамоћена.
5. И опет посла другога, и њега убише; и многе друге, једне избише а друге побише.
6. А он имаше још јединога сина свога, вољенога, па им најзад посла и њега, говорећи: Постидјеће се сина мојега.
7. А виноградари они рекоше међу собом: Ово је насљедник, ходите да га убијемо, и наше ће бити насљедство.
8. И ухватише га, и убише, и избацише га напоље из винограда.
9. Шта ће, дакле, учинити господар винограда? Доћи ће и погубиће виноградаре, и даће виноград другима.
10. Зар нисте читали у Писму ово: Камен који одбацише зидари, он постаде глава од угла;
11. То би од Господа и дивно је у очима нашим.
12. И тражаху да га ухвате, али се побојаше народа; јер разумјеше да за њих говори причу; и оставивши га отидоше.
(Зач. 54).
13. И послаше њему неке од фарисеја и иродоваца да би га ухватили у ријечи.
14. А они дошавши рекоше му: Учитељу, знамо да си истинит, и не обазиреш се ни на кога; јер не гледаш ко је ко, него заиста путу Божијему учиш. Реци нам, дакле, треба ли ћесару давати порез или не? Да дамо или да не дамо?
15. А он знајући њихово лицемјерје рече им: Што ме кушате? Донесите ми динар, да видим.
16. А они донесоше. И рече им: Чији је ово лик и натпис? А они му рекоше: Ћесарев.
17. И одговарајући Исус рече им: Подајте ћесарево ћесару, а Божије Богу. И задивише му се.

(Зач. 55).
18. И дођоше му садукеји, који кажу да нема васкрсења, и запиташе га говорећи:
19. Учитељу, Мојсеј нам написа: Ако коме брат умре и остави жену а дјеце не остави, да брат његов узме жену његову и да подигне сјеме брату својему.
20. Седморо браће бјеше: и први узе жену, и умрије без порода.
21. И други је узе, и умрије, и ни он не остави порода; тако и трећи.
22. И узеше је седморица и не оставише порода. А послије свију умрије и жена.
23. О васкрсењу, дакле, када васкрсну, којега ће од њих бити жена? Јер су је свих седам имали за жену.
24. И одговарајући Исус рече им: Не варате ли се зато што не знате Писма ни силе Божије?
25. Јер кад из мртвих васкрсну, нити се жене ни удају, него су као анђели на небесима.
26. А за мртве да васкрсавају нисте ли читали у књигама Мојсејевим како му рече Бог код купине говорећи: Ја сам Бог Авраамов, и Бог Исаков, и Бог Јаковљев?
27. Бог није Бог мртвих, него живих. Ви се, дакле, веома варате. (Зач. 56).
28. И приступи један од књижевника који их слушаше како расправљају, па видјевши како им добро одговори, запита га: Која је заповијест прва од свију?
29. А Исус му одговори: Прва је заповијест од свију: Чуј Израиљу, Господ Бог наш је Господ једини;

30. И љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим
умом својим, и свом снагом својом. Ово је прва заповијест.
31. И друга је као и ова: Љуби ближњега својега као самога себе. Друге
заповијести веће од ових нема.
32. И рече му књижевник: Добро, учитељу, право си казао да је Бог један, и нема
другога осим њега.
33. И љубити њега свим срцем својим и свим разумом и свом душом и свом снагом,
и љубити ближњега као самога себе, веће је од свију паљеница и жртава.
34. А Исус видјевши како паметно одговори рече му: Ниси далеко од Царства
Божијега. И нико се више не усуди да га запита.
35. И одговоривши Исус рече учећи у храму: Како говоре књижевници да је
Христос син Давидов?
36. Јер сам Давид каза Духом Светим: Рече Господ Господу мојему: сједи мени с
десне стране, док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим.
37. Сам Давид, дакле, назива га Господом, па откуда му је син? И многи народ
слушаше га радо.
(Зач. 57).
38. И говораше им у науци својој: Чувајте се књижевника који воле да иду у дугачким
хаљинама, и да их поздрављају на улицама,

39. И желе прва мјеста по синагогама, и зачеља на гозбама.
40. Ови што једу куће удовичке, и лажно се моле дуго, биће још већма осуђени.
41. И сједе Исус према храмовној благајни и гледаше како народ меће новце у њу. И
многи богати метаху много.
42. И дошавши једна сиромашна удовица метну двије лепте, које чине један кодрант.
43. И дозвавши ученике своје рече им: Заиста вам кажем: ова сиромашна удовица
метну више од свију који мећу у храмовну благајну.
44. Јер сви метнуше од сувишка својега; а она од сиротиње своје метну све што
имаше, сву имовину своју.

13 О разорењу храма. О прогонима Христа ради. О разорењу Јерусалима, о другом Христовом доласку и потреби будности.

(Зач. 58).
1. И кад је излазио из храма, рече му један од ученика његових: Учитељу,
гле какво камење, и какве грађевине!
2. И одговарајући Исус рече му: Видиш ли ове велике грађевине? Ни камен на камену
неће овдје остати који се неће разметнути.
3. И кад сјеђаше на гори Маслинској према храму, питаху га насамо Петар и
Јаков и Јован и Андреј:
4. Кажи нам: кад ће то бити? И какав је знак када ће се то све свршити?
5. А Исус одговарајући поче им говорити: Пазите да вас ко не превари.
6. Јер ће многи доћи у моје име говорећи: Ја сам, и многе ће преварити.
7. А кад чујете ратове и гласове о ратовима, не плашите се; јер треба то да буде; али
то још није крај.
8. Јер устаће народ на народ и царство на царство; и биће земљотреси по свијету; и
биће глади и метежи. То је почетак страдања.
(Зач. 59).

9. А ви се чувајте; јер ће вас предавати судовима и по синагогама биће вас, и пред војводе и цареве изводиће вас мене ради за свједочанство њима.
10. И свима народима треба најприје да се проповиједа јеванђеље.
11. А кад вас поведу да вас предаду, не брините се унапријед шта ћете говорити, нити се припремајте, него што вам се даде у онај час оно говорите; јер нећете ви говорити него Дух Свети.
12. И предаће брат брата на смрт и отац дијете, и устаће дјеца на родитеље и побиће их.
13. И сви ће вас омрзнути због имена мојега. Али који претрпи до краја тај ће се спасти. (Зач. 60).
14. А кад видите да гнусоба опустошења, за коју говори пророк Данило, стоји гдје не треба — који чита да разумије — тада који буду у Јудеји нека бјеже у горе,
15. И који буде на крову да не силази у кућу, нити да улази да узме што из куће своје;

16. И који буде у пољу да се не враћа натраг да узме хаљину своју.
17. Али тешко трудницама и дојиљама у те дане!
18. Него се молите Богу да не буде бјежање ваше у зиму.
19. Јер ће у те дане бити невоља каква није била од почетка творевине што је Бог створио до сад, нити ће бити.
20. И да Господ не скрати те дане, нико се не би спасао; али изабраних ради, које избра, скратио је те дане.
21. И тада ако вам ко рече: Ево овдје је Христос; или: Ено ондје, не вјерујте.
22. Јер ће се појавити лажни христоси и лажни пророци, и показаће знаке и чудеса да би, ако је могуће, преварили и изабране.
23. Али ви се чувајте; ево све сам вам казао унапријед. (Зач. 61).
24. Али у те дане, послије те невоље, сунце ће се помрачити, и мјесец своју свјетлост изгубити.
25. И звијезде ће спадати с неба и силе небеске покренути се.
26. И тада ће угледати Сина Човјечијега гдје долази на облацима са силом и славом великом.
27. И тада ће послати анђеле своје и сабраће изабране своје од четири вјетра, од краја земље до краја неба.
28. А од смокве научите поуку: Када се већ њене гране подмладе и олистају, знате да је близу љето.
29. Тако и ви када видите ово да се збива, знајте да је близу код врата.
30. Заиста вам кажем да овај нараштај неће проћи док се ово све не збуде. (Зач. 62).
31. Небо и земља ће проћи, али ријечи моје неће проћи.
32. А о дану томе или о часу нико не зна, ни анђели на небу, ни Син, до једино Отац.
33. Пазите, бдите и молите се; јер не знате кад ће вријеме настати.
34. Као што човјек одлазећи остави кућу своју, и даде слугама својима власт, и свакоме свој посао; и вратару заповједи да стражи.
35. Стражите, дакле, јер не знате када ће доћи господар куће: увече или у поноћи или у пој пијетлова или ујутру,
36. Да не дође изненада и нађе вас да спавате.
37. А што вама говорим, свима говорим: Стражите!

14 Помазивање Христа у Витанији. Тајна Вечера. Христово предсказивање издајника и саблазни ученика. Молитва у Гетсиманији.

Јуда издаје Христа. Бјекство ученика. Суђење пред првосвештеником Кајафом. Петрово одрицање и кајање.

1. Бијаху још два дана до празника Пасхе и бесквасних хљебова; и тражаху првосвештеници и књижевници како би га на превару ухватили и убили.
2. Али говораху: Не о празнику, да се не би народ побунио. (Зач.
63).

3. И кад он бијаше у Витанији у кући Симона губавога и сјеђаше за трпезом, дође жена са судом од алавастра, пуним правог скупоцјеног нардовог мириса, и разбивши суд изли му на главу.
4. А бијаху неки који негодоваху међу собом говорећи: Зашто се тај мирис просипа тако?
5. Јер се могаше тај мирис продати за више од триста динара и дати сиромасима. И викаху на њу.
6. А Исус рече: Оставите је; што јој сметате? Она чини добро дјело на мени.
7. Јер сиромахе имате свагда са собом, и кад год хоћете можете им добро чинити; а мене немате свагда.
8. Она је учинила што је могла; помазала је унапријед тијело моје за погреб.
9. Заиста вам кажем: Гдје се год буде проповиједало јеванђеље ово по свему свијету, казаће се за спомен њезин и ово што она учини.
(Зач. 64).
10. А Јуда Искариотски, један од Дванаесторице, отиде првосвештеницима да им га изда.
11. И они чувши обрадоваше се, и обећаше му дати новце; и он тражаше згодно вријеме да га изда.
12. И у први дан бесквасних хљебова, када жртвоваху пасхално јагње, рекоше му ученици његови: Гдје ћеш да идемо да ти уготовимо Пасху да једеш?
13. И посла двојицу од ученика својих и рече им: Идите у град, и срешће вас човјек који носи крчаг воде, идите за њим,
14. И гдје уђе кажите домаћину куће: Учитељ вели: гдје је моја одаја гдје ћу јести Пасху са ученицима својим?
15. И он ће вам показати готову велику горњу одају, застрту и припремљену:
ондје нам зготовите.
16. И изиђоше ученици његови, и дођоше у град, и нађоше као што им каза,
и уготовише Пасху.
17. И кад би вече, дође са Дванаесторицом.
18. И кад сјеђаху за трпезом и јеђаху, рече Исус: Заиста вам кажем: један од вас, који једе са мном издаће ме.
19. А они се стадоше жалостити и говорити му један за другим: Да нисам ја?
И други: Да нисам ја?
20. А он одговарајући рече им: Један од Дванаесторице који умочи са мном у здјелу.
21. Син Човјечији, дакле, иде као што је писано за њега; али тешко ономе човјеку који изда Сина Човјечијега; боље би му било да се није ни родио онај човјек.
22. И кад јеђаху узе Исус хљеб и благословивши преломи га, и даде им, и рече: Узмите, једите; ово је тијело моје.
23. И узе чашу и заблагодаривши даде им; и пише из ње сви;
24. И рече им: Ово је крв моја Новога завјета која се пролијева за многе.
25. Заиста вам кажем: Више нећу пити од рода виноградскога до онога дана кад ћу га пити новога у Царству Божијему.

26. И отпојавши хвалу, изиђоше на гору Маслинску.

27. И рече им Исус: Сви ћете се ви саблазнити о мене ове ноћи, јер је писано: Удариђу пастира и овце ће се разбјећи.
28. Али по васкрсењу мојему ићи ћу пред вама у Галилеју.
29. А Петар му рече: Ако се и сви саблазне, ја нећу.
30. И рече му Исус: Заиста ти кажем: данас, ове ноћи, прије него што пијетао два пута запјева, ти ћеш ме се три пута одрећи.
31. А Петар још одлучније говораше: Ако бих морао и умријети с тобом, нећу те се одрећи. Исто тако и сви говораху.
32. И дођоше на мјесто које се зове Гетсиманија, и рече ученицима својим: Сједите овдје док ја одем да се помолим Богу.
33. И узе са собом Петра и Јакова и Јована, и стаде се врло жалостити и туговати.
34. И рече им: Жалосна је душа моја до смрти; останите овдје и бдите.
35. И отишавши мало паде на земљу, и мољаше се да би га мимоишао час, ако је могуће.
36. И говораше: Ава, Оче, све је могуће теби; пронеси чашу ову мимо мене; али опет не како ја хоћу него како ти.
37. И дође и нађе их гдје спавају, и рече Петру: Симоне, зар спаваш? Зар не могасте један час пробдјети?
38. Бдите и молите се да не паднете у искушење; јер дух је срчан али је тијело слабо.
39. И опет отиде и помоли се Богу говорећи оне исте ријечи.
40. И вративши се нађе их опет гдје спавају; јер им бијаху очи отежале; и не знадијаху шта би му одговорили.
41. И дође и трећи пут, и рече им: Спавате, дакле, и почивате. Доста је. Дође час, ево се предаје Син Човјечији у руке грјешника.
42. Устаните, хајдемо! Ево се издајник мој приближио. (Зач.
65).
43. И одмах, док он још говораше, дође Јуда, један од Дванаесторице, и с њим људи многи с ножевима и с кољем, послани од првосвештеника и књижевника и старјешина.
44. А издајник његов даде им знак говорећи: Кога цјеливам, онај је; ухватите га и одведите стражарно.
45. И дошавши, одмах му приступи и рече: Здраво, Учитељу! И цјелива га.
46. А они ставише руке своје на њега и ухватише га.
47. А један од оних што стајаху ондје извади нож те удари слугу првосвештеничког и одсјече му ухо.
48. И одговарајући Исус рече им: Као на разбојника изишли сте с ножевима и с кољем да ме ухватите.
49. Сваки дан сам био код вас у храму и учио, и не ухватисте ме. Али да се испуни Писмо.
50. И оставивши га, побјегоше сви.
51. А за њим иђаше неки младић огрнут платном по голом тијелу; и ухватише онога младића.
52. А он оставивши платно, го побјеже од њих.

53. И доведоше Исуса првосвештенику, и сабраше се код њега сви првосвештеници и књижевници и старјешине.

54. А Петар иђаше за њим издалека до у двориште првосвештеника, и сјеђаше
са слугама, и гријаше се код огња.
55. А првосвештеници и сав Синедрион тражаху против Исуса свједочанства да га
убију; и не нађоше.
56. Јер многи свједочаху лажно против њега и свједочанства не бијаху једнака.
57. И неки уставши свједочаху против њега лажно, говорећи:
58. Ми га чусмо гдје говори: Ја ћу развалити овај храм рукотворени, и за три дана
саградити други, нерукотворени.
59. И ни ово свједочанство њихово не бијаше једнако.
60. И ставши првосвештеник на средину, запита Исуса, говорећи: Зар ништа не
одговараш што ови против тебе свједоче?
61. А он ћуташе и ништа не одговараше. Опет га првосвештеник запита и рече:
Јеси ли ти Христос, Син Благословенога?
62. А Исус рече: Ја сам тај; и видјећете Сина Човјечијега гдје сједи са десне стране
Силе и долази на облацима небеским.
63. А првосвештеник раздрије хаљине своје, и рече: Шта нам више требају свједоци?
64. Чусте хулу на Бога. Шта вам се чини? А они га сви осудише да је заслужио
смрт.
65. И почеше неки пљувати на њега и покривати му лице, и ударати га, и говорити
му: Погоди нам ко те удари! И слуге га бијаху по образима.
66. И кад бијаше Петар доље у дворишту, дође једна од слушкиња
првосвештеникових,
67. И видјевши Петра гдје се грије, погледа га и рече: И ти си био са Исусом
Назарећанином.
68. А он се одрече говорећи: Не знам, нити разумијем шта ти говориш. И
изиђе напоље у предње двориште, и пијетао запјева.
69. И видје га слушкиња опет, па поче говорити онима што стајаху ондје:
Овај је од њих.
70. А он се опет одрицаше. И мало потом они што стајаху ондје рекоше
Петру: Ваистину си од њих; јер си Галилејац, и говор ти је сличан.
71. А он се поче клети и заклињати: Не знам тога човјека о којем говорите.
72. И по други пут запјева пијетао. И сјети се Петар ријечи што му рече Исус: Прије но
што пијетао два пута запјева, три пута ћеш ме се одрећи. И стаде плакати.

15 Христос пред Пилатом**.** Пуштање Вараве**.** Мучење и распињање Христа**.** Смрт и погреб**.**

(Зач. 66).
1. И одмах ујутру учинише вијеће првосвештеници са старјешинама и
књижевницима, и сав Синедрион, и свезавши Исуса одведоше га и предадоше Пилату.

2. И упита га Пилат: Јеси ли ти цар јудејски? А он одговарајући рече му: Ти кажеш.
3. И тужаху га првосвештеници много. Али он не одговараше ништа.
4. А Пилат га поново упита говорећи: Зар ништа не одговараш? Види колико те
оптужују!
5. Али Исус више ништа не одговори тако да се Пилат дивљаше.
6. А о Празнику ослобађаше им по једнога сужња кога би искали.
7. А бијаше неки, по имену Варава, у оковима са својим устаницима, који су у буни
учинили убиство.

8. И повикавши народ стаде искати оно што им свагда чињаше.
9. А Пилат им одговори, говорећи: Хоћете ли да вам пустим цара јудејскога?
10. Јер знадијаше да су га из зависти предали првосвештеници.
11. Али првосвештеници подстакоше народ да је боље да им пусти Вараву.
12. А Пилат опет одговарајући рече им: А шта хоћете да учиним са оним што га зовете
царем јудејским?
13. А они опет повикаше: Распни га!
14. А Пилат им рече: А какво је зло учинио? А они још јаче викаху: Распни га!
15. И Пилат, желећи угодити народу, пусти им Вараву, а Исуса, шибавши,
предаде да га разапну.
(Зач. 67).
16. А војници га одведоше унутра у двориште у такозвани преторијум, и сазваше
сву чету војника.
17. И обукоше му пурпурни огртач, и оплетавши трнов вијенац ставише на њега.
18. И стадоше га поздрављати: Здраво, царе јудејски!
19. И бијаху га по глави трском, и пљуваху на њега, и падајући на кољена клањаху
му се.
20. И кад му се наругаше, свукоше с њега пурпурни огртач, и обукоше га у његове
хаљине и изведоше да га разапну.
21. И натјераше једнога пролазника, Симона из Кирине, оца Александрова и
Руфова, који иђаше из поља, да понесе крст његов. (Зач.
68).
22. И доведоше га на мјесто Голготу, што значи: Мјесто лобање.
23. И даваше му да пије вино са смирном, а он не узе.
24. И кад га разапеше, раздијелише хаљине његове бацајући коцку за њих ко ће шта
узети.
25. А бијаше час трећи, и разапеше га.
26. И бјеше натпис његове кривице написан: Цар јудејски.
27. И с њим распеше два разбојника, једнога с десне, а једнога с лијеве стране
њему.
28. И испуни се Писмо које говори: И уврстише га међу безаконике.
29. И пролазници хуљаху на њега машући главама својим и говорећи: Уа! Ти што храм
разваљујеш и за три дана сграђујеш,
30. Спаси самога себе и сиђи с крста!

31. Тако и првосвештеници с књижевницима ругаху се, говорећи један другоме:
Друге спасе, а себе не може да спасе.
32. Христос, цар Израиљев, нека сиђе сада с крста да видимо, па ћемо му
вјеровати. И они што бијаху с њим разапети вријеђаху га.
33. А када настаде шести час, би тама по свој земљи до часа деветога.
34. И у девети час повика Исус из свега гласа говорећи: Елои, Елои, лима
савахтани? што значи: Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?
35. И неки од оних што стајаху ондје чувши то говораху: Ено зове Илију.
36. А један отрча те напуни сунђер оцта, па натакнувши на трску појаше га,
говорећи: Оставите да видимо хоће ли доћи Илија да га скине.
37. И Исус повика из свег гласа и издахну.
38. И завјеса храмовна раздрије се на двоје одозго до доље.
39. А кад видје капетан који стајаше према њему да тако узвикнувши издахну,
рече: Заиста човјек овај Син Божији бјеше.
40. А бијаху ту и жене гледајући издалека, међу којима бјеше и Марија

Магдалина и Марија мати Јакова Малога и Јосије, и Саломија,
41. Које и кад он бјеше у Галилеји иђаху за њим и служаху му; и многе друге и које бијаху дошле с њим у Јерусалим.
42. И кад већ би увече, јер бијаше петак, то јест уочи суботе, (Зач. 69).
43. Дође Јосиф, из Ариматеје, угледан савјетник, који и сам Царство Божије чекаше, и усуди се те уђе Пилату и заиска тијело Исусово.
44. А Пилат се зачуди да је већ умро; и дозвавши капетана, запита га: Је ли давно умро?
45. И дознавши од капетана, даде тијело Јосифу.
46. И он купивши платно и скинувши га, обави платном, и положи га у гроб који бјеше исјечен у камену, и навали камен на врата гроба.
47. А Марија Магдалина и Марија Јосијина гледаху гдје га полагаху.

16 Мироносице на гробу. Васкрсење Христово. Јављање апостолима. Слање ученика да проповиједају и крштавају. Вазнесење.

(Зач. 70).
1. И пошто прође субота, Марија Магдалина и Марија Јаковљева и Саломија купише мирисе да дођу да га помажу.
2. И врло рано у први дан недјеље дођоше на гроб око изласка сунца.
3. И говораху међу собом: Ко ће нам одвалити камен од врата гроба?
4. И погледавши видјеше да камен бјеше одваљен; а бјеше врло велики.
5. И ушавши у гроб, видјеше младића обучена у бијелу хаљину гдје сједи с десне стране; и уплашише се.
6. А он им рече: Не плашите се. Исуса тражите Назарећанина, распетога. Устаде, није овдје; ево мјеста гдје га положише.
7. Него идите и кажите ученицима његовим и Петру, да ће пред вама отићи у Галилеју; тамо ћете га видјети, као што вам рече.
8. И изишавши побјегоше од гроба, јер их ухвати страх и трепет, и ником ништа не казаше, јер се бојаху.
(Зач. 71).

9. А Исус, васкрснувши рано у први дан недјеље, јави се најприје Марији Магдалини, из које бјеше истјерао седам демона.
10. И она отиде те јави онима што су били с њим, који плакаху и ридаху.
11. А они чувши да је жив и да га је она видјела, не вјероваше.
12. А послије тога јави се на путу двојици од њих у другоме обличју, кад су ишли у село.
13. И они отишавши јавише осталима; али ни њима не вјероваше.
14. Најпослије јави се њима Једанаесторици када бијаху за трпезом, и прекори их за њихово невјеровање и окорјелост срца, што не вјероваше онима који га видјеше васкрслога.
15. И рече им: Идите по свему свијету и проповиједајте јеванђеље сваком створењу.
16. Који повјерује и крсти се биће спасен, а који не вјерује биће осуђен.
17. А знаци онима који вјерују биће ови: именом мојим изгониће демоне; говориће новим језицима;
18. Узимаће змије у руке; ако и смртно што попију, неће им наудити; на болеснике полагаће руке, и оздрављаће.
19. А Господ пошто им ово изговори, узнесе се на небо и сједе Богу са десне стране.
20. А они отидоше и проповиједаше свуда, и Господ им помагаше, и ријеч потврђиваше знацима који су се потом показивали. Амин.

СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД ЛУКЕ

1 Увод. Најава рођења Јована Претече, Благовијест Пресветој Дјеви Марији. Посјета Марије Јелисавети, Пјесма Маријина. Рођење и обрезање Јованово. Пјесма Захаријина.

(Зач. 1).
1. Будући да су многи покушали изложити казивање о догађајима који су се догодили међу нама,
2. Као што нам предадоше они који су од почетка били очевидци и слуге Ријечи (Логоса),
3. Намислих и ја, испитавши тачно све од почетка, по реду писати теби, племенити Теофиле,
4. Да познаш темељ оних ријечи којима си научен. (Зач.
2).
5. У вријеме Ирода, цара јудејскога, бијаше неки свештеник од реда Авијина,
по имену Захарија, и жена његова од кћери Аронових, по имену Јелисавета.
6. А бијаху обоје праведни пред Богом, и живљаху по свима заповијестима и уредбама Господњим беспрекорно.
7. И немаху дјеце, јер Јелисавета бјеше нероткиња, и бијаху обоје већ поодмаклих година.
8. И догоди се, кад он служаше по своме реду пред Богом,
9. Да по обичају свештенства паде му у део да уђе у храм Господњи и кади.
10. И све мноштво народа мољаше се напољу за вријеме кађења.

11. А њему се јави анђео Господњи ставши са десне стране кадионог жртвеника.
12. И збуни се Захарија видјевши га и спопаде га страх.
13. А анђео му рече: Не боје се, Захарија, јер је услишена молитва твоја; и жена твоја Јелисавета родиће ти сина, и надјенућеш му име Јован.
14. И биће ти радост и весеље, и многи ће се обрадовати рођењу његову.
15. Јер ће бити велик пред Господом, и неће пити вина и сикера; и испуниће се Духа Светога још у утроби матере своје;
16. И многе ће синове Израиљеве обратити Господу Богу њиховоме;
17. И он ће напријед ићи пред њим у духу и сили Илијиној да обрати срца отаца ка дјеци, и непокорне ка мудрости праведника, и да приправи Господу народ спреман.
18. И рече Захарија анђелу: По чему ћу ја то познати? Јер ја сам стар и жена је моја у годинама.
19. И одговарајући анђео рече му: Ја сам Гаврило који стојим пред Богом, и послан сам да ти говорим и да ти ово благовијестим.
20. И ево, бићеш нијем и нећеш моћи говорити до онога дана док се то не збуде, зато што ниси вјеровао мојим ријечима које ће се испунити у своје вријеме.
21. И народ чекаше Захарију, и чуђаху се што се забави у храму.
22. А изишавши не могаше да им говори; и разумјеше да је имао виђење у храму; и он им даваше знакове, и оста нијем.
23. И када се навршише дани службе његове, отиде дому својему. (Зач. 3).
24. А послије оних дана затрудње Јелисавета жена његова, и кријаше се пет мјесеци говорећи:

25. Тако ми је учинио Господ у дане ове у које погледа на ме да ме избави од срамоте
међу људима.
26. А у шести мјесец послан би од Бога анђео Гаврило у град галилејски по имену
Назарет,
27. Дјевојци зарученој за мужа, по имену Јосиф, из дома Давидова; и дјевојци
бјеше име Марија.
28. И ушавши к њој анђео рече: Радуј се, благодатна! Господ је с тобом.
благословена си ти међу женама!
29. А она видјевши га, уплаши се од ријечи његове и мишљаше: какав би ово био
поздрав?
30. И рече јој анђео: Не бој се. Марија, јер си нашла благодат у Бога!
31. И ево зачећеш и родићеш сина, и надјенућеш му име Исус.
32. Он ће бити велики, и назваће се Син Вишњега, и даће му Господ Бог пријесто
Давида оца његова;
33. И цароваће над домом Јаковљевим вавијек, и царству његову неће бити краја.
34. А Марија рече анђелу: Како ће то бити кад ја не знам за мужа?
35. И одговарајући анђео рече јој: Дух Свети доћи ће на тебе, и сила Вишњега
осјениће те; зато и оно што ће се родити биће свето, и назваће се Син Божији.

36. И ето, Јелисавета рођака твоја, и она заче сина у старости својој, и ово је шести
мјесец њој, коју зову нероткињом.
37. Јер у Бога је све могуће што каже.
38. А Марија рече: Ево слушкиње Господње - нека ми буде по ријечи твојој! И
анђео отиде од ње.
(Зач. 4).
39. А Марија уставши оних дана отиде хитно у горски крај, у град Јудин.
40. И уђе у дом Захаријин, и поздрави Јелисавету.
41. А кад Јелисавета чу поздрав Маријин, заигра дијете у утроби њезиној, и
Јелисавета се испуни Духа Светога,
42. И повика узвишеним гласом и рече: Благословена си ти међу женама, и
благословен је плод утробе твоје!
43. И откуд мени ово да дође мати Господа мојега мени?
44. Јер гле, када глас поздрава твојега дође у уши моје, заигра дијете од радости у
утроби мојој.
45. И благо оној која вјерова, да ће се извршити што јој је казао Господ.
46. И рече Марија: Велича душа моја Господа;
47. И обрадова се дух мој Богу, Спасу мојему,
48. Што погледа на смјерност слушкиње своје; јер гле, од сада ће ме звати блаженом
сви нараштаји;
49. Што ми учини величину Силни, и свето име његово.
50. И милост је његова од кољена до кољена онима који га се боје.
51. Показа силу мишицом својом; разасу горде у мислима срца њихова.
52. Збаци силне са пријестола, и подиже понижене.
53. Гладне напуни блага, и богате отпусти празне.
54. Прихвати Израиља слугу својега да се опомене милости;
55. Као што говори оцима нашим, Авракаму и сјемену његову до вијека.
56. И остаде Марија са њом око три мјесеца, и врати се дому своме.
57. А Јелисавети дође вријеме да роди, и роди сина.

58. И чуше њени сусједи и родбина да је Господ показао велику милост своју на њој, и
радоваху се с њом.
59. И у осми дан дођоше да обрежу дијете, и даваху му име оца његова -
Захарија.
60. И одговарајући мати његова рече: Не, него да се зове Јован.
61. И рекоше јој: Никога нема у родбини твојој да се зове тим именом.
62. И знацима питаху оца његова како би он хтио да га назову.
63. И заискавши дашчицу написа говорећи: Јован му је име. И зачудише се сви.
64. И одмах му се отворише уста његова и језик његов, и говораше
благосиљајући Бога.
65. И уђе страх у све сусједе њихове; и по свој горској Јудеји разгласи се сав овај
догађај
66. И сви који чуше ставише у срце своје говорећи: Шта ли ће бити ово дијете? И
рука Господња бјеше с њим.
67. А Захарија отац његов испуни се Духа Светога и пророкова говорећи:
68. Благословен Господ Бог Израиљев што походи и избави народ свој.

69. И подиже нам рог спасења у дому Давида, слуге својега,
70. Као што каза устима светих пророка својих од вијека,
71. Да ће нас спасти од непријатеља наших и из руку свију који нас мрзе;
72. Учинити милост оцима нашим, и опоменути се светога завјета својега,
73. Заклетве којом се закле Аврааму оцу нашему, да ће нам дати:
74. Избављење из руку непријатеља наших, да му без страха служимо,
75. У светости и у правди пред њим у све дане живота нашег.
76. И ти, дијете, зваћеш се пророк Вишњега; јер ћеш ићи напријед пред лицем
Господњим да му приправиш пут;
77. Да дадеш познање спасења народу његову за опроштење гријеха њихових,
78. Ради срдачне милости Бога нашега, којом нас је походио Исток с висине;
79. Да обасја оне који сједе у тами и сјени смрти; да управи ноге наше на пут мира.
80. А дијете растијаше и јачаше духом и бијаше у пустињи до дана док се не показа
Израиљу.

2 Христово рођење**.** Анђео га јавља пастирима**.** Поклоњење пастира Богомладенцу**.** Обрезање Исусово**.** Сретење**.** Пророштво Симеоново**.** Пророчица Ана**.** Исус у храму Јерусалимском**.** Његово дјетињство у Назарету**.**

(Зач. 5).
1. А у дане оне изиђе заповијест од ћесара Августа да се попише сва
васељена.
2. Ово је био први попис за вријеме Киринијеве управе Сиријом.
3. И иђаху сви да се попишу, свако у свој град.
4. А тада пође и Јосиф из Галилеје из града Назарета у Јудеју у град Давидов који се
зове Витлејем, јер он бијаше из дома и племена Давидова,
5. Да се запише с Маријом, зарученом за њега женом, која бјеше трудна.
6. И кад ондје бијаху, испунише се дани да она роди.
7. И роди сина својега Првенца, и пови га, и положи га у јасле; јер им не бијаше
мјеста у гостионици.
8. И бијаху пастири у ономе крају боравећи у пољу и чувајући стражу ноћу код стада
својега.

9. И гле, анђео Господњи стаде међу њих, и слава Господња обасја их; и испунише се страхом великим.
10. И рече им анђео: Не бојте се; јер вам, ево, јављам радост велику која ће бити свему народу.
11. Јер вам се данас роди Спас, који је Христос Господ, у граду Давидову.
12. И ово вам је знак: наћи ћете дијете повијено гдје лежи у јаслама.
13. И уједанпут са анђелом се појави мноштво војске небеске, који хваљаху
Бога говорећи:
14. Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља.

15. А кад анђели отидоше од њих на небо, људи пастири рекоше један другоме: Хајдемо, дакле, до Витлејема, да видимо то што се догодило, што нам објави Господ.
16. И похитавши, дођоше и нађоше Марију и Јосифа и дијете гдје лежи у јаслама.
17. А кад видјеше, објавише све што им је казано за то дијете.
18. И сви који чуше дивише се томе што им казаше пастири.
19. А Марија чуваше све ријечи ове и слагаше их у срцу својему. (Зач. 6).
20. И вратише се пастири славећи и хвалећи Бога за све што чуше и видјеше као што им би казано.
21. И када се наврши осам дана да обрежу дијете, надјенуше му име Исус,
дато од анђела прије него што он би зачет у утроби.
22. А када се навршише дани за очишћење њихово по закону Мојсејеву, (Зач. 7).
Донијеше га у Јерусалим да га ставе пред Господа -
23. Као што је написано у Закону Господњем, да се свако дијете мушко које најприје отвори материцу посвети Господу -
24. И да принесу жртву као што је речено у Закону Господњем: двије грлице или два голубића.
(Зач. 8).
25. И гле, бијаше у Јерусалиму човјек по имену Симеон, и тај човјек бјеше праведан и побожан, који чекаше утјеху Израиљеву, и Дух Свети бијаше на њему.
26. И њему бјеше Дух Свети открио да неће видјети смрти док не види Христа Господњега.
27. И Духом вођен дође у храм; и кад унесоше родитељи дијете Исуса да изврше на њему оно што је уобичајено по Закону,
28. Он га узе у наручје своје и благослови Бога и рече:
29. Сад отпушташ у миру слугу својега, Господе, по ријечи својој;
30. Јер видјеше очи моје Спасење твоје,
31. Које си уготовио пред лицем свију народа.
32. Свјетлост, да просвјећује незнабошце, и славу народа твојега Израиља.
33. А Јосиф и мати његова чуђаху се томе што се говораше о њему.
34. И благослови их Симеон, и рече Марији, матери његовој: Гле, овај лежи да многе обори и подигне у Израиљу, и да буде знак против кога ће се говорити.
35. А и теби самој пробошће мач душу, да се открију помисли многих срца.
36. И бјеше Ана пророчица, кћи Фануилова, од племена Асирова, већ
поодмаклих година, која је седам година живјела са мужем од дјевојаштва својега.
37. И она, удовица од око осамдесет и четири године, не одлажаше од храма,
и служаше Богу дан и ноћ постом и молитвом.
38. И она у тај час дође, и слављаше Господа, и говораше о њему свима који чекаху избављење у Јерусалиму.

39. И кад извршише све по закону Господњему, вратише се у Галилеју у град свој
Назарет.
40. А дијете растијаше и јачаше духом, пунећи се премудрости, и благодат
Божија бијаше на њему.
41. И родитељи његови иђаху сваке године у Јерусалим о празнику Пасхе.
42. И кад му би дванаест година, узиђоше они у Јерусалим по обичају празника.
43. И када проведоше дане, и враћаху се, оста дијете Исус у Јерусалиму; и не знаде
Јосиф и мати његова;
44. Него, помисливши да је са друштвом, отидоше дан хода, и тражаху га међу
сродницима и познаницима.
45. И не нашавши га, вратише се у Јерусалим да га траже.
46. И послије три дана нађоше га у храму гдје сједи међу учитељима, и слуша их, и пита
их.
47. И сви који га слушаху дивљаху се веома његовој разборитости и
одговорима.
48. И видјевши га запрепастише се, и мати његова рече му: Чедо, што нам тако
учини? Ево отац твој и ја тражисмо те с болом.
49. И рече им: Зашто сте ме тражили? Зар нисте знали да мени треба бити у ономе
што је Оца мојега?
50. И они не разумјеше ријеч коју им рече.
51. И сиђе с њима и дође у Назарет; и бјеше им послушан. И мати његова чуваше
све ријечи ове у срцу својему.
52. И Исус напредоваше у премудрости и у расту и у милости код Бога и код људи.

3 Проповијед Јована Крститеља и свједочанство о Христу. Крштење Христово. Родослов Исусов.

(Зач. 9).
1. А у петнаестој години владавине ћесара Тиверија, кад управљаше Понтије Пилат
Јудејом, и Ирод четверовласник Галилејом, а Филип, брат његов четверовласник
Итурејом и земљом Трахонитидом, и Лисаније четверовласник Авилином,
2. За вријеме првосвештеника Ане и Кајафе, дође ријеч од Бога Јовану сину
Захаријину у пустињи,
3. И он пође по свој околини Јордана проповиједајући крштење покајања за
опроштење гријехова.
4. Као што је написано у књизи ријечи пророка Исаије који говори: Глас вапијућег у
пустињи: приправите пут Господњи; поравните стазе његове;
5. Свака долина нека се испуни и свака гора и сваки бријег нека се слегну; и што је
криво нека буде право и неравнине на путевима нека буду глатке;
6. И свако ће тијело видјети спасење Божије.
7. Јован пак говораше народу који излажаше да их крсти: Породи аспидини,
ко вам каза да бјежите од гњева који иде?

8. Родите, дакле, плодове достојне покајања, и не почињите говорити у себи: Имамо оца
Авраама; јер вам кажем да Бог може и од камења овог подигнути децу Аврааму.
9. А већ и сјекира стоји дрвећу код коријена; и свако дрво које добра рода не рађа сијече
се и у огањ баца.
10. И питаху га људи говорећи: Шта ћемо, дакле, чинити?
11. А он одговарајући рече им: Који има двије хаљине нека даде ономе који нема; и
који има хране нека чини исто тако.

12. Дођоше пак и цариници да их крсти. и рекоше му: Учитељу, шта ћемо чинити?
13. А он им рече: Не чините ништа више него што вам је наређено.
14. А питаху га и војници говорећи: А шта ћемо ми чинити? И рече им: Никога да не
злостављате нити кога да опадате, и будите задовољни својом платом.
15. А како је народ ишчекивао (Христа) сви помишљаху у срцима својим за
Јована: није ли он Христос?
16. Одговараше Јован свима говорећи: Ја вас крштавам водом; али иде за мном
јачи од мене, коме ја нисам достојан одријешити ремена на обући његовој: Он ће
вас крстити Духом Светим и огњем.
17. У његовој руци је лопата, и очистиће гумно своје, и скупиће пшеницу у житницу
своју, а пљеву ће сажећи огњем неугасивим.
18. И много још друго тјешећи их, проповиједаше народу јеванђеље. (Зач. 10).
19. А Ирод четверовласник, кога кораше Јован због Иродијаде жене брата његова, и
због свих зала која учини Ирод,
20. Додаде на све још и ово: затвори Јована у тамницу.
21. А догоди се када се бјеше крстио сав народ, и када се Исус крстио, док се он
мољаше Богу, отвори се небо,
22. И сиђе на њега Дух Свети у тјелесном облику као голуб, и чу се глас са неба
говорећи: Ти си Син мој љубљени, ти си по мојој вољи.
(Зач. 11).
23. И сам Исус имаше око тридесет година кад поче; и бјеше, као што се
мишљаше, син Јосифа, сина Илијева,
24. Сина Мататова, сина Левијева, сина Мелхијева, сина Јенејева, сина
Јосифова,
25. Сина Мататијева, сина Амосова, сина Наумова, сина Еслимова, сина
Нагејева,
26. Сина Маатова, сина Мататијева, сина Семејева, сина Јосифова, сина
Јудина,
27. Сина Јоананова, сина Рисајева, сина Зоровавељова, сина Салатиилова,
сина Ниријева,
28. Сина Мелхијева, сина Адијева, сина Косамова, сина Елмодамова, сина
Ирова,
29. Сина Јосијина, сина Елиезерова, сина Јоримова, сина Мататова, сина
Левијева,
30. Сина Симеонова, сина Јудина, сина Јосифова, сина Јонанова, сина
Еликимова,

31. Сина Мелејева, сина Маинанова, сина Мататина, сина Натанова, сина
Давидова,
32. Сина Јесејева, сина Овидова, сина Воозова, сина Салмонова, сина
Наасонова,
33. Сина Аминадавова, сина Арамова, сина Јорамова, сина Есромова, сина
Фаресова, сина Јудина,
34. Сина Јаковљева, сина Исакова, сина Авраамова, сина Тарина, сина
Нахорова,
35. Сина Серухова, сина Рагавова, сина Фалекова, сина Еверова, сина
Салина,
36. Сина Каинанова, сина Арфаксадова, сина Симова, сина Нојева, сина
Ламехова,
37. Сина Матусалова, сина Енохова, сина Јаредова, сина Малелеилова, сина

Каинанова,
38. Сина Еносова, сина Ситова, сина Адамова, сина Божијега.

4 Кушање Исуса у пустињи**.** Повратак у Галилеју и проповијед у Назарету**.** Долазак у Капернаум и исцјељење бјесомучника**,** Петрове таште и многих болесника**.** Проповијед по синагогама галилејским**.**

(Зач. 12).
1. Исус пак пун Духа Светога врати се са Јордана, и би одведен Духом у пустињу.
2. И четрдесет дана куша га ђаво, и не једе ништа у те дане; и кад се они навршише, онда огладње.
3. И рече му ђаво: Ако си Син Божији, реци овоме камену да постане хљеб.
4. И одговори му Исус говорећи: Писано је: Не живи човјек само о хљебу, него о свакој ријечи Божијој.
5. И изведе га ђаво на гору високу и показа му сва царства овога свијета за трен ока.
6. И рече му ђаво: Теби ћу дати сву власт ову и славу њихову, јер је мени предана, и коме хоћу дајем је.
7. Ти,дакле, ако се поклониш преда мном, биће сва твоја.
8. И одговарајући Исус рече му: Иди од мене, Сатано, јер је писано: Господу Богу својему клањај се, и њему јединоме служи.
9. И одведе га у Јерусалим и постави га на крило храма, и рече му: Ако си Син Божији, скочи одавде доље.
10. Јер је писано да ће анђелима својим заповједити за тебе да те сачувају,
11. И узеће те на руке да се не спотакнеш о камен ногом својом.
12. И одговарајући Исус рече му: Казано је: Не кушај Господа Бога својега.
13. И када заврши ђаво све кушање, отиде од њега за неко вријеме.
14. И врати се Исус у сили Духа у Галилеју; и отиде глас о њему по свој околини.
15. И он учаше по синагогама њиховим, и сви га хваљаху. (Зач.
13).

16. И дође у Назарет гдје бјеше одгајен, и уђе по обичају своме у дан суботни у синагогу, и устаде да чита.
17. И дадоше му књигу пророка Исаије, и отворивши књигу нађе мјесто гдје бјеше написано:
18. Дух Господњи је на мени; зато ме помаза да благовијестим сиромасима; посла ме да исцијелим скрушене у срцу; да проповиједим заробљенима да ће бити пуштени, и слијепима да ће прогледати; да ослободим потлачене;
19. И да проповиједам пријатну годину Господњу.
20. И затворивши књигу, врати је служитељу па сједе; и очи свију у синагоги бијаху упрте у њега.
21. А поче им говорити: Данас се испуни ово Писмо у ушима вашим.
22. И сви му свједочаху,
(Зач. 14).
И дивљаху се ријечима благодати које излажаху из уста његових, и говораху: Није ли ово син Јосифов.
23. И рече им: Свакако ћете ми рећи ову пословицу: Љекару, излијечи се сам; што чусмо да је било у Капернауму учини и овдје у постојбини својој.
24. Рече пак: Заиста вам кажем да ниједан пророк није признат у постојбини својој.
25. А ваистину вам кажем: Многе удовице бијаху у Израиљу у вријеме Илије када се небо затвори за три године и шест мјесеци, и би велика глад по свој земљи;

26. И ниједној од њих не би послан Илија до у Сарепту Сидонску жени удовици.
27. И многи бијаху губави у Израиљу у вријеме пророка Јелисеја; и ниједан се од њих не очисти до Нееман Сиријанин.
28. И сви се у синагоги испунише гњева кад чуше ово.
29. И уставши истјераше га напоље из града, и одведоше га на врх горе гдје бијаше њихов град сазидан, да би га бацили одозго.
30. Али он прође између њих,и отиде. (Зач.
15).
31. И сиђе у Капернаум, град галилејски, и учаше их суботом.
32. И чуђаху се науци његовој врло; јер ријеч његова бјеше силна.
33. И у синагоги бјеше човјек са духом нечистог демона, и повика из свег гласа
34. Говорећи: Прођи се, шта хоћеш од нас, Исусе Назарећанине? Дошао си да нас погубиш? Знам те ко си: Светац Божији.
35. И запријети му Исус говорећи: Умукни, и изиђи из њега! И оборивши га демон на средину, изиђе из њега нимало му не наудивши.
36. И запрепашћење захвати све и разговараху међу собом говорећи: Каква је то ријеч да влашћу и силом заповиједа нечистим духовима, и излазе?
(Зач. 16).
37. И отиде глас о њему по свима околним мјестима.
38. Подигавши се пак из синагоге, дође у кућу Симонову; а ташту Симонову бјеше ухватила велика грозница, и молише га за њу.

39. И ставши више ње запријети грозници, и пусти је. И одмах устаде и служаше им.
40. А када захођаше сунце, сви који имађаху болеснике од различних болести довођаху их њему; а он на свакога од њих полагаше руке, и исцјељиваше их.
41. А и демони излажаху из многих вичући и говорећи: Ти си Христос Син Божији. И пријетећи им не допушташе да говоре да знају да је он Христос.
42. А кад наста дан, изиђе и отиде у пусто мјесто; и народ га тражаше, и дође к њему, и задржаваху га да не иде од њих.
43. А он им рече: И другим градовима треба ми благовијестити о Царству Божијем; јер сам на то послан.
44. И проповиједаше по синагогама галилејским.

5 Чудесан риболов и позив тројице апостола**.** Исцјељење губавога и одузетога**.** Позивање Левија **-** Матеја за апостола**.** О посту**.**

(Зач. 17).
1. А догоди се када се народ слеже к њему да слуша ријеч Божију и он стајаше крај Генисаретског језера,
2. И видје двије лађе гдје стоје украј језера, а рибари бијаху изишли из њих и испираху мреже.
3. И уђе у једну лађу, која бијаше Симонова, и замоли га да одмакне мало од обале; и сједе и учаше народ из лађе.
4. А кад преста говорити, рече Симону: Хајде на дубину и баците мреже своје за лов.
5. И одговарајући Симон рече му: Учитељу, сву ноћ смо се трудили, и ништа не ухватисмо; али на твоју ријеч бацићу мрежу.
6. И учинивши то уловише велико мноштво риба, те им се мрежа поче цијепати.

7. И дадоше знак друштву које бјеше на другој лађи да дођу да им помогну; и дођоше, и
напунише обје лађе тако да се оне потапаху.
8. А кад видје Симон Петар, припаде кољенима Исусовим говорећи: Изиђи од мене,
Господе, јер сам човјек грјешан.
9. Јер запрепашћење обузе њега и све који бијаху с њим због лова рибе што ухватише,
10. А тако исто и Јакова и Јована, синове Зеведејеве, који бијаху другови
Симонови. И рече Исус Симону: Не бој се, од сада ћеш људе ловити.
11. И извукавши обје лађе на земљу оставише све, и отидоше за њим. (Зач. 18).
12. И када бијаше Исус у једноме граду, и гле, човјек сав у губи, па видјевши Исуса паде
ничице и замоли га говорећи: Господе, ако хоћеш можеш ме очистити.
13. И пруживши руку дохвати га се, и рече: Хоћу, очисти се! И одмах губа отиде с
њега.

14. И он му заповједи да ником не казује: Него иди и покажи се свештенику, и принеси
дар за очишћење своје, како је наредио Мојсеј за свједочанство њима.
15. Али се глас о њему још већма ширио, и мноштво народа стјецаше се да га слушају и
да их он исцјељује од њихових болести.
16. А он се удаљаваше у пустињу и мољаше се Богу. (Зач.
19).
17. И догоди се једнога дана кад он учаше, сјеђаху ондје фарисеји и законици
који бијаху дошли из свију села галилејских и јудејских и из Јерусалима; и би сила
Господња да их исцјељује;
18. И гле, људи донесоше на одру човјека који бјеше одузет, и тражаху како да га унесу
и положе пред њега.
19. И не нашавши куда би га унијели од народа, попеше се на кућу и кроз кров
спустише га са одром на средину пред Исуса.
20. И видјевши вјеру њихову рече му: Човјече, опраштају ти се гријеси твоји.
21. И почеше помишљати у себи књижевници и фарисеји говорећи: Ко је овај што говори
хуле? Ко може опраштати гријехе осим једини Бог?
22. А разумјевши Исус помисли њихове, одговарајући рече им: Шта
помишљате у срцима својим?
23. Шта је лакше, рећи: Опраштају ти се гријеси твоји, или рећи: Устани и ходи?
24. Али да знате да власт има Син Човјечији на земљи опраштати гријехе, -
рече узетоме: Теби говорим, устани и узми одар свој и иди дому своме.
25. И одмах устаде пред њима, и узе на чему лежаше, и отиде дому своме славећи
Бога.
26. И сви се задивише, и слављаху Бога, и испунивши се страха говораху:
Чуда се нагледасмо данас!
(Зач. 20).
27. И потом изиђе, и видје цариника по имену Левије гдје сједи на царини, и рече му:
Хајде за мном.
28. И оставивши све, устаде и пође за њим.
29. И приреди му Левије код куће своје велику гозбу; и бјеше мноштво цариника
и других који сјеђаху са њим за трпезом.
30. И гунђаху књижевници њихови и фарисеји говорећи ученицима његовим:
Зашто са цариницима и грјешницима једете и пијете?
31. И одговарајући Исус рече им: Не требају здрави љекара него болесни.
32. Нисам дошао да позовем праведнике него грјешнике на покајање. (Зач. 21).

33. А они му рекоше: Зашто ученици Јованови посте често и молитве чине, а тако и фарисејски; док твоји једу и пију?
34. А он им рече: Зар можете натјерати сватове да посте док је женик с њима?
35. Него ће доћи дани кад ће се отети женик од њих, и онда ће постити у оне дане.
36. Каза им пак и причу: Нико не меће закрпу од нове хаљине на стару хаљину, иначе ће и нову раздријети, и старој не одговара закрпа од нове.

37. И нико не сипа вино ново у мјехове старе, иначе вино ново раздере мјехове, и оно се пролије, и мјехови пропадну.
38. Него вино ново у мјехове нове треба сипати, и обоје ће се сачувати.
39. И нико ко је пио старо неће одмах новога: јер вели: старо је боље.

6 Тргање класја у суботу. Исцјељење човјека са сухом руком. Исусов суд о суботи. Избор Дванаесторице апостола. Бесједа на гори.

(Зач. 22).
1. Догоди се пак у другу суботу по Пасхи да је он ишао кроз усјеве, а ученици његови тргали су класје, трли га рукама и јели.
2. А неки од фарисеја рекоше им: Зашто чините што се не смије чинити у суботу?
3. И одговоривши Исус рече им: Зар ни то нисте читали шта учини Давид кад огладње, он и који бијаху с њим?
4. Како уђе у дом Божији, и узе хљебове предложења, иједе, и даде онима што бијаху с њим, које никоме није било допуштено јести сем једино свештеницима.
5. И говораше им: Син Човјечији је господар и од суботе.
6. А догоди се и у другу суботу да он уђе у синагогу и учаше, и бјеше ондје човјек коме десна рука бјеше суха.
7. Мотраху пак на њега књижевници и фарисеји неће ли у суботу исцијелити, да би нашли оптужбу против њега.
8. А он знађаше помисли њихове, и рече човјеку који имаше суху руку: Устани и стани на средину! А он подигавши се стаде.
9. А Исус им рече: Запитаћу вас: шта треба у суботу: добро чинити или зло чинити? Душу спасти или погубити? А они ћутаху.
10. И погледавши на све њих, рече му: Пружи руку своју. А он учини тако; и рука му поста здрава као и друга.
11. А они се напунише безумља, и говораху међу собом шта би учинили Исусу.
(Зач. 23).
12. А догоди се у дане оне да изиђе на гору да се моли; и проведе сву ноћ у молитви Богу.
13. И кад би дан, дозва ученике своје, и изабра од њих Дванаесторицу, које и апостолима назва:
14. Симона, кога прозва Петром, и Андреја брата његова, Јакова и Јована, Филипа и Вартоломеја,
15. Матеја и Тому, Јакова Алфејева и Симона званога Зилот,
16. Јуду Јаковљева, и Јуду Искариотскога, који и постаде издајник. (Зач. 24).
17. И сишавши с њима, стаде на мјесту равном и много ученика његових; и мноштво народа из све Јудеје и Јерусалима, и из приморја тирског и сидонског.
18. Који дођоше да га слушају и да се исцјељују од својих болести, и које су мучили духови нечисти; и исцјељиваху се.

19. И сав народ тражаше да га се дотакне; јер из њега излажаше сила и исцјељиваше их све.
20. И он подигнувши очи своје на ученике своје говораше: Блажени сиромашни, јер је ваше Царство Божије.
21. Блажени који сте гладни сада. јер ћете се наситити. Блажени који плачете сада, јер ћете се насмијати.
22. Блажени сте кад вас људи омрзну и кад вас одбаце и осрамоте, и разгласе име ваше као зло због Сина Човјечијега.
23. Радујте се у онај дан и играјте, јер гле, велика је плата ваша на небу. Јер су тако чинили пророцима оцеви њихови.
(Зач. 25).
24. Али тешко вама богатима, јер сте већ примили утјеху своју.
25. Тешко вама који сте сити сада, јер ћете огладњети. Тешко вама који се смијете сада, јер ћете заридати и заплакати.
26. Тешко вама када стану сви људи добро говорити о вама, јер су тако чинили лажним пророцима оцеви њихови.
27. Али говорим вама који слушате: Љубите непријатеље своје, добро творите онима који вас мрзе;
28. Благосиљајте оне који вас куну, и молите се за оне који вас вријеђају.
29. Ономе који те удари по образу, окрени и други; и који хоће да ти узме хаљину, подај и кошуљу.
30. А свакоме који иште у тебе, подај; и који твоје узме, не ишти. (Зач. 26).
31. И како хоћете да вама чине људи, чините тако и ви њима.
32. И ако љубите оне који вас љубе, каква вам је хвала? Јер и грјешници љубе оне који њих љубе.
33. И ако чините добро онима који вама чине добра, каква вам је хвала? Јер и грјешници чине тако.
34. И ако дајете у зајам онима од којих се надате да ћете добити, каква вам је хвала? Јер и грјешници грјешницима дају у зајам да добију опет онолико.
35. Него љубите непријатеље своје, и чините добро, и дајите у зајам не надајући се ничему; и плата ће вам бити велика, и бићете синови Свевишњега, јер је он благ и према незахвалнима и злима.
36. Будите, дакле, милостиви као и Отац ваш што је милостив. (Зач.
27).
37. И не судите, и неће вам се судити; и не осуђујте, и нећете бити осуђени; опраштајте, и опростиће вам се.
38. Дајите, и даће вам се; мјеру добру и набијену и стресену и препуну даће вам у наручје ваше. Јер каквом мјером мјерите онаквом ће вам се мјерити.
39. И каза им причу: Може ли слијепац слијепца водити? Неће ли оба пасти у јаму?
40. Нема ученика над учитељем својим, него и када се усаврши, биће сваки као и учитељ његов.
41. А зашто видиш трун који је у оку брата твојега, а брвно које је у твојему оку не осјећаш?

42. Или, како можеш рећи брату своједу: Брате, стани да извадим трун који је у оку твојему, када сам не видиш брвно у оку својему? Лицемјере, извади најприје брвно из ока својега, па ћеш онда видјети да извадиш трун из ока брата својега.
43. Јер нема дрвета добра да рађа зао род, нити дрвета зла да рађа добар род.
44. Јер се свако дрво по роду своме познаје; јер се смокве не беру са трња, нити се грожђе бере с купине.

45. Добар човјек из добре ризнице срца својега износи добро, а зао човјек из зле ризнице срца својега износи зло, јер уста његова говоре од сувишка срца.
(Зач. 28).
46. А што ме зовете: Господе, Господе, а не извршујете што говорим?
47. Сваки који долази мени и слуша ријечи моје и извршује их, казаћу вам коме је сличан:
48. Сличан је човјеку који градећи кућу ископа и удуби и положи темељ на камену; а када дођоше воде, навали ријека на ту кућу и не могаше је покренути, јер јој је темељ на камену.
49. А који је чуо и није извршио сличан је човјеку који сагради кућу на земљи без темеља, на коју навали ријека и одмах паде, и распаде се кућа она страшно.

7 Исцјељење капетановог слуге. Васкрсење младића у Наину. Изасланство Јованово и Исусово свједочанство о Јовану. Исус у дому Счмона фарисеја. Грјешница га помазује мирисом.

(Зач. 29).
1. А када заврши све ријечи своје пред народом, уђе у Капернаум.
2. У капетана пак једнога бијаше слуга болестан на умору који му бјеше мио.
3. А кад чу за Исуса, посла му старјешине јудејске молећи га да дође и спасе му слугу.
4. А они дошавши Исусу мољаху га усрдно, говорећи: Достојан је да му то учиниш,
5. Јер љуби народ наш, и сагради нам синагогу.
6. А Исус иђаше с њима. И кад већ бијаше недалеко од куће, посла капетан њему пријатеље говорећи му: Господе, не труди се, јер нисам достојан да под кров мој уђеш;
7. Зато и ие сматрах себе достојним да ти дођем; него само реци ријеч, и оздравиће слуга мој.
8. Јер и ја сам човјек под влашћу, и имам под собом војнике, па речем једноме: Иди, и иде; и другоме: Дођи, и дође; и слуги својему: Учини то, и учини.
9. А кад то чу Исус, задиви му се, и окренувши се народу који иђаше за њим рече: Кажем вам: ни у Израиљу толику вјеру не нађох.
10. И када се послани вратише, нађоше болеснога слугу здрава. (Зач.
30).

11. И догоди се потом да он иђаше у град који се зове Наин, и с њим иђаху многи ученици његови и мноштво народа.
12. А када се приближи вратима града, и гле, изношаху мртваца, јединца сина матере његове, и она бјеше удовица; и многи народ из града иђаше са њом.
13. И видјевши је Господ сажали се на њу, и рече јој: Не плачи!
14. И приступивши дохвати се носила, а носиоци стадоше; и рече: Момче, теби говорим, устани!
15. И сједе мртвац и стаде говорити; и даде га матери његовој.
16. А страх обузе све, и слављаху Бога говорећи: Велики пророк подиже се међу нама, и Бог походи народ свој.
(Зач. 31).
17. И отиде глас овај о њему по свој Judeји и по свој околини.
18. И јавише Јовану ученици његови за све ово.
19. И позва Јован двојицу од ученика својих и посла их Исусу, говорећи: Јеси ли ти Онај што ће доћи, или другога да чекамо?

20. Дошавши пак ти људи к њему рекоше: Јован Креститељ посла нас теби говорећи:
Јеси ли ти Онај што ће доћи, или другога да чекамо?
21. А у тај час он исцијели многе од болести, и од рана и од злих духова, и многима
слијепим дарова вид.
22. И одговарајући Исус рече им: Идите и кажите Јовану што видјесте и чусте:
слијепи прогледају, хроми ходе, губави се чисте, глухи чују, мртви устају,
сиромашнима се проповиједа јеванђеље;
23. И блажен је онај који се не саблазни о мене.
24. А кад отидоше ученици Јованови, поче народу говорити за Јована: Шта сте
изишли у пустињу да видите? Трску коју љуља вјетар?
25. Него шта сте изишли да видите? Човјека у меке хаљине обучена? Ето,
који господске хаљине носе и у сластима живе по царским су дворовима.
26. Но шта сте изишли да видите? Пророка? Да, ја вам кажем и више од пророка.
27. Ово је онај за кога је писано: Ево, ја шаљем анђела својега пред лицем твојим који
ће приправити пут твој пред тобом.
28. Јер вам кажем: Ниједан између рођених од жена није већи пророк од
Јована Крститеља; а најмањи у Царству Божијем већи је од њега.
29. И сав народ који слушаше и цариници оправдаше Бога, крстивши се
крштењем Јовановим;
30. А фарисеји и законици одбацише вољу Божију о њима, не крстивши се од њега.
(Зач. 32).
31. (А Господ рече): С киме ћу, дакле, упоредити људе овога рода, и коме су слични?
32. Слични су дјеци што сједе на тргу и довикују једни другима говорећи:
Свирасмо вам, и не играсте; нарицасмо вам, и не плакасте.
33. Јер је дошао Јован Креститељ који хљеба неједе нити вина пије, а ви говорите:
Демон је у њему.

34. Дошао је Син Човјечији који и једе и пије, а ви кажете: Гле човјека изјелице и
пијанице, друга цариницима и грјешницима.
35. И би оправдана премудрост од све дјеце њезине. (Зач.
33).
36. Мољаше га пак један од фарисеја да би објед
овао у њега; и ушавши у кућу
фарисејеву, сједе за трпезу.
37. И гле, жена у граду која бјеше грјешница, дознавши да је Исус за трпезом у кући
фарисејевој, донесе мирис у суду од алавастра.
38. И ставши позади код ногу његових плакаше, и стаде квасити ноге његове сузама, и
косом главе своје отираше, и цјеливаше ноге његове, и мазаше мирисом.
39. А кад видје фарисеј који га је позвао, рече у себи: Да је он пророк, знао би ко и
каква га се жена дотиче; јер је грјешница.
40. И одговарајући Исус рече му: Симоне, имам ти нешто казати. А он рече:
Учитељу, кажи.
41. А Исус рече: Двојица бијаху дужни једноме повјериоцу, један бјеше дужан пет
стотина динара, а други педесет.
42. А кад они не имадоше да му врате, поклони обојици. Кажи, који ће га од њих
двојице већма љубити?
43. А Симон одговарајући рече: Мислим онај коме више поклони. А он му рече:
Право си судио.
44. И окренувши се жени, рече Симону: Видиш ли ову жену? Уђох ти у кућу, ни воде ми
на ноге ниси дао, а она ми сузама обли ноге, и косом главе своје обриса.
45. Цјелива ми ниси дао; а она, откако уђе, не преста цјеливати ми ноге.

46. Уљем ниси помазао главу моју, а она мирисом помаза ми ноге.
47. Зато ти кажем: Опраштају јој се гријеси многи, јер је велику љубав имала; а коме се мало опрашта малу љубав има.
48. А њој рече: Опраштају ти се гријеси.
49. И стадоше у себи говорити они што сјеђаху с њим за трпезом: Ко је овај што и гријехе опрашта?
50. А жени рече: Вјера твоја спасла те је; иди у миру.

8 Прича о сијачу и сјемену**.** Мати и браћа Исусова**.** Стишавање буре на мору**.** Чудо с гадариским бјесомучником**.** Исцјељење крвоточиве жене**.** Васкрсење Јаирове кћери**.**

(Зач. 34).
1. И би послије тога, и он прохођаше по градовима и по селима проповиједајући и благовијестећи Царство Божије, и Дванаесторица с њим,
2. И неке жене које бијаху излијечене од злих духова и болести: Марија, звана Магдалина, из које је изишло седам демона,
3. И Јована, жена Хузе, пристава Иродова, и Сусана, и друге многе које му служаху својим имањем.
4. А кад се сабра народа много, и из свију градова долажаху њему, каза у причи:

(Зач. 35).
5. Изиђе сијач да сије сјеме своје; и кад сијаше, једно паде крај пута, и погази се, и птице небеске позобаше га.
6. А друго паде на камен, и изникавши осуши се, јер немаше влаге.
7. А друго паде усред трња, и узрасте трње и угуши га.
8. А друго паде на земљу добру, и изникавши донесе стоструки род. Говорећи ово повика: Ко има уши да чује, нека чује!
9. А ученици његови питаху га говорећи: Шта значи ова прича?
10. А он рече: Вама је дано да знате тајне Царства Божијега; а осталима бива у причама, да гледајући не виде, и чујући не разумију.
11. А ова прича значи: Сјеме је ријеч Божија.
12. А које је крај пута то су они који слушају, али потом долази ђаво и узима ријеч из срца њиховога, да не вјерују и да се не спасу.
13. А које је на камену то су они који када чују с радошћу примају ријеч; и ови коријена немају те за неко вријеме вјерују, а у вријеме искушења отпадну.
14. А које у трње паде, то су они који чуше и, живећи у бригама и богатству и сластима овога живота, буду угушени, и не донесу рода.
15. А које је на доброј земљи, то су они који чувши ријеч, у доброме и чистом срцу држе је, и род доносе у трпљењу. Ово говорећи повика: Ко има уши да чује, нека чује!
(Зач. 36).
16. А нико не поклапа судом свјетиљку кад је запали, нити је meће под кревет, него је поставља на свијећњак да они који улазе виде свјетлост.
17. Јер нема ништа тајно што неће бити јавно, ни сакривено што се неће дознати и на видјело изићи.
18. Пазите, дакле, како слушате; јер ко има даће му се, а ко нема, узеће се од њега и оно што мисли да има.
19. Дођоше пак њему мати и браћа његова, и не могаху од народа да се састану с њим.

20. И јавише му говорећи: Мати твоја и браћа твоја стоје напољу, и хоће да те виде.
21. А он одговарајући рече им: Мати моја и браћа моја они су који слушају ријеч
Божију и извршују је.
(Зач. 37).
22. И догоди се једнога дана и уђе он и ученици његови у лађу, и рече им:
Пређимо на ону страну језера. И пођоше.
23. И док пловљаху, он заспа. И подиже се олуја на језеру, и вода надираше,
и бијаху у опасности.
24. И приступивши пробудише га говорећи: Учитељу, учитељу, изгибосмо! А он устаде,
и запријети вјетру и валовима воденим, и престадоше и наста тишина.
25. А њима рече: Гдје је вјера ваша? А они се уплашише, и чуђаху се говорећи
један другоме: Ко је овај да и вјетровима и води заповиједа, и слушају га?
(Зач. 38).

26. И допловише у земљу Гадаринску која је према Галилеји.
27. А кад он изиђе на земљу, срете га неки човјек из града у коме бијаху демони
дуго времена, и у хаљине не облачаше се, и не живљаше у кући, него у гробовима.
28. А кад видје Исуса, узвикнувши паде пред њим и из свега гласа рече: Шта хоћеш од
мене, Исусе, Сине Бога Вишњега? Молим те, не мучи ме!
29. Јер он заповједи духу нечистоме да изиђе из човјека; јер га мучаше много година, и
везиваху га веригама и ланцима чувајући га, и кидаше везе, и тјераше га демон по
пустињама.
30. А Исус га запита говорећи: Како ти је име? А он рече: Легион; јер многи демони
бијаху ушли у њега.
31. И мољаху га да им не заповједи да иду у бездан.
32. А ондје пасијаше по гори велико крдо свиња, и мољаху га да им допусти да у њих
уђу. И допусти им.
33. А пошто изиђоше демони из човјека, уђоше у свиње; и јурну крдо са стрмени у
језеро, и утопи се.
34. А кад видјеше свињари шта се догодило, побјегоше и јавише у граду и по селима.
35. И изиђоше да виде шта се десило, и дођоше Исусу, и нађоше човјека из кога
бијаху изишли демони гдје сједи одјевен и присебан код ногу Исусових; и уплашише се.
36. А они што бијаху видјели, обавијестише их како се спасе бјесомучни.
37. И мољаше га сав народ из околине гадаринске да оде од њих; јер бијаху обузети
страхом великим. А он уђе у лађу и врати се.
38. А човјек из кога изиђоше демони мољаше га да би с њим био; али га Исус отпусти
говорећи:
39. Врати се дому своме, и казуј шта ти учини Бог. И отиде проповиједајући по свему
граду шта му учини Исус.
(Зач. 39).
40. А кад се врати Исус, срете га народ, јер га сви очекиваху.
41. И гле, дође човјек по имену Јаир, и он бјеше старјешина синагоге, и павши
пред ноге Исусове, мољаше га да уђе у дом његов.
42. Јер у њега бјеше јединица кћи око дванаест година, а она умираше. А кад иђаше
Исус, народ се тискао око њега.
43. И бјеше нека жена болесна од течења крви дванаест година, која је све своје
имање потрошила на љекаре и ниједан је није могао излијечити;
44. И приступивши састраг, дотаче се скута хаљине његове, и одмах стаде течење
крви њене.

45. И рече Исус: Ко је то што ме се дотаче? А када сви одрицаху, рече Петар и који бијаху с њим: Наставниче, народ те опколио и гура те, а ти говориш: Ко је то што ме се дотаче?
46. А Исус рече: Неко ме се дотаче, јер ја осјетих силу која изиђе из мене.
47. А кад видје жена да се није сакрила, приступи дрхтећи, и паде пред њим, и каза му пред свим народом зашто га се дотаче и како одмах оздрави.
48. А он јој рече: Не бој се, кћери, вјера твоја спасла те је; иди у миру.

49. Док он још говораше дође неко од старјешине синагоге и рече му: Умрла је кћи твоја, не труди Учитеља.
50. А када чу Исус, одговори му говорећи: Не бој се, само вјеруј, и биће спасена.
51. И дошавши у кућу, не допусти никоме да уђе осим Петру и Јовану и Јакову, и дјевојчином оцу и матери.
52. И сви плакаху и јаукаху за њом. А он рече: Не плачите, није умрла него спава.
53. И подсмијеваху му се знајући да је умрла.
54. А он изгнавши све, узе је за руку и зовну, говорећи: Дјевојко, устани.
55. И поврати се дух њен, и устаде одмах; и он заповједи да јој даду да једе.
56. И задивише се веома родитељи њени. А он им заповједи да никоме не казују шта се догодило.

9 Слање Дванаесторице на проповијед. Чудо умножења хљебова. Петрово исповиједање Христа. Прво предсказивање страдања. О ношењу крста. Преображење Христово. Исцјељење бјесомучног дјечака. Друго предсказивање страдања. Спор о томе ко је највећи. Чудеса именом Исусовим. О следовању за Христом.

(Зач. 40).
1. Сазвавши пак Дванаесторицу ученика својих, даде им силу и власт над свим демонима, и да лијече од болести.
2. И посла их да проповиједају Царство Божије, и да исцјељују болесне.
3. И рече им: Ништа не узимајте на пут, ни штапа, ни торбе, ни хљеба ни новца, нити по двије хаљине да имате.
4. И у коју кућу уђете, ондје остајте и оданде полазите.
5. И који год вас не приме, излазећи из града онога, отресите и прах са ногу својих, за свједочанство против њих.
6. А они излазећи пролажаху по селима проповиједајући јеванђеље и лијечећи свуда.
(Зач. 41).
7. А Ирод четверовласник чу шта он чини, и бијаше у недоумици. Јер неки говораху да је Јован устао из мртвих;
8. А једни да се Илија појавио; други опет, да је васкрсао неки од старих пророка.
9. И рече Ирод: Јована ја посјекох; али ко је тај о коме слушам тако нешто? И настојаше да га види.
10. И вративши се апостоли испричаше му шта су учинили. И узевши их отиде насамо у мјесто пусто код града званог Витсаида.
11. А кад народ сазнаде, пође за њим, и он их прими и говораше им о Царству Божијем и исцијели оне који требаху излијечења.
12. А дан стаде нагињати.
(Зач. 42).

Тада приступише Дванаесторица и рекоше му: Отпусти народ, нека иду на конак у околна села и засеоке, и кек нађу хране, јер смо овдје у пустом мјесту.
13. А он им рече: Подајте им ви да једу. А они рекоше: У нас нема више од пет хљебова и двије рибе; сем да ми одемо и купимо хране за сав овај народ.
14. Јер бијаше људи, око пет хиљада. Али он рече ученицима својим: Посадите их на скупине по педесет.
15. И учинише тако, и посадише их све.
16. А он узе оних пет хљебова и обје рибе, и погледавши на небо благослови их и преломи, и даваше ученицима да поставе народу.
17. И једоше и наситише се сви, и накупише комада што им претече дванаест котарица.
(Зач. 43).
18. И када се једанпут мољаше Богу насамо, с њим бијаху ученици, и запита их говорећи: Шта говори народ ко сам ја?
19. А они одговарајући рекоше: Једни веле да си Јован Крститељ, а други да си Илија; други опет да је неки од древних пророка васкрсао.
20. А он им рече: А ви шта кажете ко сам ја? А Петар одговарајући рече: Христос Божији.
21. А он им запријети и заповједи да то никоме не казују,
22. Рекавши да Сину Човјечијему треба много пострадати, и да ће га старјешине и првосвештеници и књижевници одбацити, и да ће бити убијен, и трећега дана да ће устати.
(Зач. 44).
23. А свима говораше: Ако ко хоће да иде за мном, нека се одрекне себе и узме крст свој и за мном иде.
24. Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ко изгуби живот свој мене ради, тај ће га сачувати.
25. Јер каква је корист човјеку ако сав свијет задобије а себе упропасти или себи науди?
26. Јер ко се постиди мене и мојих ријечи њега ће се Син Човјечији постидјети када дође у слави својој и Очевој и светих анђела.
27. А кажем вам заиста: Има неких међу овима што стоје овдје који неће окусити смрти док не виде Царства Божијега.
(Зач. 45).
28. А око осам дана послије ових ријечи, узе он Петра и Јована и Јакова и попе се на гору да се помоли Богу.
29. И док се мољаше постаде изглед лица његовог другачији, и одијело његово бијело и блистајуће.
30. И гле, два човјека говораху с њим, а то бијаху Мојсеј и Илија,
31. Који се показаше у слави, и говораху о исходу његовом који је имао да се испуни у Јерусалиму.
32. А Петар и они с њим бјеху савладани сном; али пробудивши се видјеше славу његову и два човјека што стајаху с њим.

33. И кад се одвајаху они од њега, рече Петар Исусу: Учитељу, добро нам је овдје бити; да саградимо три сјенице: једну теби, и једну Мојсеју, и једну Илији, - не знајући шта говори.
34. А док он то говораше настаде облак и заклони их: и уплашише се када зађоше у облак.
35. И чу се из облака глас који говораше: Ово је Син мој љубљени, њега слушајте.

36. И када се чу глас, нађе се Исус сам. И они заћуташе и ником не објавише у оне дане
ништа од онога што су видјели.
(Зач. 46).
37. А идући дан када сиђоше са горе, срете га мноштво народа.
38. И гле, човјек из народа повика говорећи: Учитељу, молим те, погледај на сина
мојега, јер ми је јединац;
39. И ево, хвата га дух и виче изненадно; и ломи га уз пјену, и једва се удаљи од
њега пошто га изломи.
40. И молих ученике твоје да га истјерају, па не могоше.
41. А Исус одговарајући рече: О роде невјерни и покварени! Докле ћу бити с вама и
трпјети вас? Доведи амо сина својега.
42. А још док он прилажаше стаде га демон кидати и ломити. А Исус запријети
духу нечистоме, и исцјели дјечака, и предаде га оцу његовом.
43. И сви се веома дивљаху величанству Божијем. (Зач.
47).
А када се сви чуђаху свему што учини Исус рече ученицима својим:
44. Ставите ви у уши своје ове ријечи: Син Човјечији биће предан у руке људи.
45. А они не разумијеваху ову ријеч; јер бјеше сакривена од њих да је не схвате; и
бојаху се да га запитају за ову ријеч.
46. А уђе помисао у њих ко би међу њима био већи.
47. А Исус знајући помисао срца њихова, узе дијете и постави га крај себе,
48. И рече им: Који прими ово дијете у име моје, мене прима; а који мене прими,
прима Онога који је мене послао; јер који је најмањи међу свима вама, тај је
велики.
(Зач. 48).
49. А Јован одговарајући рече: Наставниче, видјесмо једнога гдје именом твојим
изгони демоне, и забранисмо му, јер не иде с нама за тобом.
50. И рече му Исус: Не забрањујте, јер није против вас; а ко није против вас,
с вама је.
51. И када се навршаваху дани његовог узлажења (на небо), он чврсто одлучи да
иде у Јерусалим.
52. И посла гласнике пред собом; и они отидоше и дођоше у село самарјанско да
припреме за њега.
53. И не примише га, зато што он иђаше у Јерусалим.
54. А кад видјеше ученици његови Јаков и Јован, рекоше: Господе, хоћеш ли да речемо
да огањ сиђе с неба и да их истријеби, као и Илија што учини?
55. А он окренувши се запријети им и рече: Не знате каквога сте ви духа.

56. Јер Син Човјечији не дође да погуби душе људске него да спасе. И
отидоше у друго село.
(Зач. 49).
57. А кад они иђаху путем, рече му неко: Господе, ићи ћу за тобом куд год пођеш.
58. А Исус му рече: Лисице имају јаме и птице небеске гнијезда, а Син
Човјечији нема гдје главу склонити.
59. А другоме рече: Хајде за мном! А он рече: Господе, допусти ми да прво одем да
сахраним оца својега.
60. А Исус му рече: Остави нека мртви сахрањују своје мртваце; а ти хајде те објављуј
Царство Божије.

61. А и други рече: Господе, ићи ћу за тобом, али прво ми допусти да одем да се
опростим са домаћима својим.
62. А Исус му рече: Нијадан ко је метнуо руку своју на плуг па се обазире назад, није
приправан за Царство Божије.

10 Слање Седамдесеторице на проповијед**.** Опомене непокајаним градовима**.** Исус прославља Бога Оца**.** Двије највеће заповјести**.** О милостивом Самарјанину**.** Марта и Марија**.**

(Зач. 50).
1. А потом изабра Господ и друге, Седамдесеторицу, и посла их два по два пред
лицем својим у сваки град и мјесто куда намјераваше сам ићи.
2. И рече им: Жетве је много, а посленика мало: зато се молите господару жетве да
изведе посленике на жетву своју.
3. Идите; ево ја вас шаљем као јагањце међу вукове.
4. Не носите кесу ни торбу ни обућу, и никога не поздрављајте на путу.
5. У коју год кућу уђете најприје кажите: Мир дому овоме!
6. И ако буде ондје син мира, остаће на њему мир ваш; ако ли не буде,
вратиће се вама.
7. А у тој кући будите, и једите и пијте што у њих има, јер је посленик достојан
плате своје; не прелазите из куће у кућу.
8. И у који год град уђете и приме вас, једите што вам се изнесе,
9. И исцјељујте болеснике који су у њему, и говорите им; Приближило вам се
Царство Божије.
10. И у који год град уђете и не приме вас, изишавши на тргове његове,
реците:
11. И прах што нам је прионуо од града вашега за ноге наше отресамо вам.
Али ово знајте да вам се приближило Царство Божије!
12. Кажем вам да ће Содому бити лакше у Дан онај неголи граду томе.
13. Тешко теби, Хоразине! Тешко теби, Витсаидо! Јер да су у Тиру и Сидону била
чудеса што су била у вама, давно би се, сједећи у костријети и пепелу, покајали.
14. Али Тиру и Сидону биће лакше на Суду него вама.
15. И ти, Капернауме, који си се до неба подигао, до ада ћеш се сурвати. (Зач. 51).

16. Ко вас слуша, мене слуша, и ко се вас одриче, мене се одриче; а ко се мене
одриче, одриче се Онога који је мене послао.
17. Вратише се пак Седамдесеторица са радошћу говорећи: Господе, и демони
нам се покоравају у име твоје.
18. А он им рече: Видјех сатану гдје паде са неба као муња.
19. Ево вам дајем власт да стајете на змије и скорпије и на сву силу вражију,
и ништа вам неће наудити.
20. Али се томе не радујте што вам се духови покоравају, него се радујте што су имена
ваша написана на небесима.
21. У тај час обрадова се духом Исус и рече: Хвалим те, Оче, Господе неба и земље,
што си ово сакрио од мудрих и разборитих, а открио то безазленима. Да, Оче, јер је
тако била воља твоја.
(Зач. 52).
22. И окренувши се ученицима рече: Све је мени предао Отац мој, и нико не зна ко је
Син, осим Оца, ни ко је Отац, осим Сина, и ако Син хоће коме открити.

23. И окренувши се ученицима насамо рече: Благо очима које виде што ви видите.
24. Јер вам кажем да су многи пророци и цареви жељели видјети што ви видите, и не видјеше; и чути што ви чујете, и не чуше.
(Зач. 53).
25. И гле, законик неки устаде и кушајући га рече: Учитељу, шта ми треба чинити да наслиједим живот вјечни?
26. А он му рече: Шта је написано у Закону? Како читаш?
27. А он одговарајући рече: Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим; и ближњега свога као самога себе.
28. А он му рече: Право си одговорио; то чини и живјећеш.
29. А он, желећи себе да оправда, рече Исусу: А ко је ближњи мој?
30. А Исус одговарајући рече: Човјек неки силажаше из Јерусалима у Јерихон, и западе међу разбојнике, и ови га свукоше и ране му зададоше, па одоше, а њега полумртва оставише.
31. Случајно пак силажаше оним путем неки свештеник и видјевши га, прође.
32. А тако и левит, кад је био на оном мјесту, приступивши, погледа га и прође.
33. А Самарјанин неки путујући дође до њега, па кад га видје сажали му се;
34. И приступивши зави му ране и зали уљем и вином; и посадивши га на своје кљусе, доведе га у гостионицу, и постара се око њега.
35. И сутрадан полазећи извади два динара те даде гостионичару, и рече му: Побрини се за њега, а што више потрошиш ја ћу ти платити кад се вратим.
36. Шта мислиш, дакле, који је од оне тројице био ближњи ономе што бјеше запао међу разбојнике?
37. А он рече: Онај који му милост учини. А Исус му рече: Иди, па и ти чини тако.
(Зач. 54).

38. А кад путоваху и он уђе у једно село, а жена нека, по имену Марта, прими га у кућу своју.
39. И у ње бјеше сестра по имену Марија, која сједе код ногу Исусових и слушаше бесједу његову.
40. А Марта се заузела да га што боље услужи, и приступивши му рече: Господе, зар ти не мариш што ме сестра моја остави саму да служим? Реци јој, дакле, да ми помогне.
41. А Исус одговарајући рече јој: Марта, Марта, бринеш се и узнемираваш за много,
42. А само је једно потребно. Али је Марија добри дио изабрала који јој се неће одузети.

11 О молитви**:** Оче наш**.** Исцјељење нијемога**.** О Веелзевулу**.** Жена благосиља мајку Исусову**.** О знаку пророка Јоне**.** Здраво око**.** Изобличавање фарисеја и књижевника**.**

(Зач. 56).
1. И када се он мољаше Богу на једном мјесту па престаде, рече му неки од ученика његових: Господе, научи нас молити се, као што и Јован научи ученике своје.
2. А он им рече: Када се молите говорите:
Оче наш
који си на небесима, да
се свети име твоје; да

дође царство твоје; да
буде воља твоја
и на земљи као на небу.
3. Хљеб наш насушни дај нам сваки дан;
4. И опрости нам гријехе наше, јер и ми опраштамо свакоме дужнику своједу;
и не уведи нас у искушење; него нас избави од злога.
5. И рече им: Који од вас има пријатеља и отиде му у поноћ и рече му:
Пријатељу, дај ми три хљеба у зајам,
6. Јер ми дође пријатељ с пута и немам чиме да га послужим.
7. А он изнутра одговарајући да рече: Немој ме узнемиравати; већ су врата
затворена, и дјеца су моја са мном у постељи; не могу устати да ти дам.
8. Кажем вам: Ако и не устане да му даде зато што му је пријатељ, али за његову безочност устаће и даће колико му треба.
(Зач. 57).
9. И ја вама кажем: Иштите и даће вам се; тражите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се.
10. Јер сваки који иште, добија; и који тражи, налази; и који куца, отвара му се.
11. Који је међу вама отац од кога ако син заиште хљеба, да му даде камен?
Или ако заиште рибу, да му мјесто рибе даде змију?
12. Или ако заиште јаје, да му даде скорпију?

13. Када дакле ви, зли будући, умијете добре даре давати дјеци својој, колико ће више Отац ваш небески дати Духа Светога онима који ишту од њега?
(Зач. 57).
14. И изгоњаше демона, и тај бјеше нијем; и кад изиђе демон, проговори нијеми; и дивљаше се народ.
15. А неки од њих рекоше: Помоћу Веелзевула, кнеза демонскога, изгони демоне.
16. А други кушајући га искаху од њега знак са неба.
17. А он знајући помисли њихове рече им: Свако царство које се раздијели само у себи, опустјеће, и дом који се раздијели сам у себи, пропашће.
18. Ако се и сатана раздијели сам у себи, како ће опстати царство његово?
Јер говорите да помоћу Веелзевула изгоним демоне.
19. Ако ли ја помоћу Веелзевула изгоним демоне, синови ваши чијом помоћу изгоне?
Зато ће вам они бити судије.
20. А ако ли ја прстом Божијим изгоним демоне, дакле, стигло вам је Царство
Божије.
21. Кад се јаки наоружа и чува свој двор, имање је његово на миру.
22. А када дође јачи од њега и надвлада га, узме све оружје његово у које се уздао, и раздијели што је заплијенио од њега.
(Зач. 58).
23. Који није са мном, против мене је; и који не сабира са мном, расипа.
24. Кад нечисти дух изиђе из човјека, пролази кроз безводна мјеста тражећи покоја, и не налазећи говори: Вратићу се у дом свој откуда сам изишао.
25. И дошавши нађе пометен и украшен.
26. Тада отиде и узме седам других духова горих од себе, и ушавши обитавају ондје; и потоње стање бива човјеку ономе горе од првога.
27. А док он то говораше, подиже глас једна жена из народа и рече му:
Блажена утроба која те је носила, и дојке које си сисао!
28. А он рече: Ваистину, блажени су они који слушају ријеч Божију и држе је. (Зач. 59).

29. А народу који се скупљаше стаде говорити: Нараштај је овај зао нараштај; иште знак, и неће му се дати знак осим знака Јоне пророка.
30. Јер као што Јона би знак Ниневљанима, тако ће и Син Човјечији бити знак нараштају овоме.
31. Царица јужна устаће на суду с људима нараштаја овога, и осудиће их; јер она дође с краја земље да слуша мудрост Соломонову, а гле, овдје је већи од Соломона.
32. Људи Ниневљани ће устати на суду с нараштајем овим, и осудиће га, јер се покајаше на проповијед Јонину, а гле, овдје је већи од Јоне.
33. Нико пак не меће запаљену свјетиљку на скривено мјесто, нити под суд, него на свјећњак да виде свјетлост они који улазе. (Зач. 60).
34. Свјетиљка тијелу је око. Ако, дакле, око твоје буде здраво, и све тијело твоје биће свијетло; ако ли око твоје буде кварно, и тијело ће твоје бити тамно.

35. Пази, дакле, да свјетлост која је у теби не буде тама.
36. Јер ако је све тијело твоје свијетло да нема ниједнога дијела тамна, биће свијетло цијело као кад те свјетиљка обасјава свјетлошћу.
37. А кад он то говораше, мољаше га неки фарисеј да обједује код њега. А он ушавши сједе за трпезу.
38. А фарисеј се зачуди кад видје да се најприје не опра прије обједа.
39. А Господ му рече. Сад ви фарисеји споља чистите чашу и здјелу, а изнутра сте пуни грабежа и злобе.
40. Безумници, није ли онај начинио и изнутра који је начинио споља?
41. Али подајте милостињу од онога што је унутра; и гле, све ће вам бити чисто. (Зач. 61).
42. Али тешко вама фарисејима што дајете десетак од метвице и руте и од свакога поврћа, а обилазите правду и љубав Божију: ово је требало чинити, и оно не изостављати.
43. Тешко вама фарисејима што волите зачеља по синагогама и поздраве на трговима.
44. Тешко вама, књижевници и фарисеји, лицемјери, што сте као непримјетни гробови, те људи по њима одозго газе а не знају.
45. А неки од законика одговарајући рече му: Учитељу, говорећи то и нас вријеђаш.
46. А он рече: Тешко и вама законицима што товарите на људе бремена тешка за ношење, а ви ни једним прстом својим нећете да се прихватите бремена. (Зач. 62).
47. Тешко вама што зидате гробнице пророцима, а ваши су их оцеви побили.
48. Ви, дакле, свједочите и одобравате дјела отаца својих; јер их они побише, а ви им гробнице зидате.
49. Зато и премудрост Божија рече: Послаћу им пророке и апостоле, и од њих ће једне побити, а друге протјерати;
50. Да се иште од рода овога крв свију пророка проливена од постања свијета.
51. Од крви Авељеве све до крви Захарије, који погибе између жртвеника и храма. Да, кажем вам, искаће се од рода овога.
52. Тешко вама законицима, што узесте кључ од знања: сами не уђосте, а оне који би ушли спречисте.
53. А док им он ово говораше, почеше књижевници и фарисеји жестоко да га нападају и да наваљују разним питањима,
54. Вребајући га и тражећи не би ли што уловили из уста његових да би га окривили.

12 О квасцу фарисејском - лицемјерју. Не бојати се тјелесне него духовне смрти. О признавању Сина Човјечијег и о Духу Светом. Прича о безумном богаташу. О јелу и одијелу и богатсшву. О доласку Господа. О мудром управитељу. Знаци времена.

1. Када се, међутим, сабра на хиљаде и хиљаде народа да стадоше газити једни друге, поче говорити најприје ученицима својим: Чувајте се квасца фарисејскога, а то је лицемјерје.
(Зач. 63).
2. А ништа није сакривено што се неће открити, ни тајно што се неће дознати.
3. Зато, оно што у мраку рекосте, чуће се на видјелу; и што на ухо шаптасте у одајама, проповиједаће се на крововима.
4. А кажем вама, пријатељима својим: Не бојте се оних који убијају тијело и потом не могу ништа више учинити.
5. Него ћу вам указати кога да се бојите: Бојте се онога који, пошто убије, има власт бацити у пакао; да, кажем вам, њега се бојте.
6. Не продаје ли се пет врабаца за двије паре? И ниједан од њих није заборављен пред Богом.
7. А у вас је и свака длака на глави избројана. Не бојте се дакле; ви сте бољи од много врабаца.
(Зач. 64).
8. Него вам кажем: Који год призна мене пред људима, признаће и Син Човјечији њега пред анђелима Божијим;
9. А који се одрече мене пред људима, тога ћу се одрећи пред анђелима Божијим.
10. И сваки који рече ријеч против Сина Човјечијега, опростиће му се, а који похули на Светога Духа неће му се опростити.
11. А кад вас доведу у синагоге и пред началства и власти, не брините се како ћете или шта одговорити или шта ћете казати;
12. Јер ће вас Свети Дух научити у онај час шта треба рећи. (Зач.
65).
13. Рече му пак неко из народа: Учитељу, реци брату мојему да подијели са мном наслијеђе.
14. А он му рече: Човјече, ко мене постави судијом или дјелитељем над вама?
15. А њима рече: Гледајте и чувајте се сваке грамзивости, јер нико не живи од имовине своје, што је сувише богат.
(Зач. 66).
16. Каза им пак причу говорећи: У једнога богатог човјека роди њива.
17. И размишљаше у себи говорећи: Шта да чиним, јер немам у шта сабрати љетину своју?
18. И рече: Ово ћу учинити: срушићу житнице своје и саградићу веће; и ондје ћу сабрати сва жита моја и добра моја;
19. И казаћу души својој: Душо; имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј, весели се,
20. А Бог му рече: Безумниче, ове ноћи тражиће душу твоју од тебе; а оно што си припремио чије ће бити?
21. Тако бива ономе који себи тече благо, а не богати се Богом.
22. А ученицима својим рече: Зато вам кажем: не брините се душом својом шта ћете јести, ни тијелом у шта ћете се одјенути;

23. Душа је претежнија од јела и тијело од одијела.

24. Погледајте гавране како не сију, нити жању, нити имају ризницу ни житницу, и Бог их храни. А колико сте ви претежнији од птица!
25. А ко од вас бринући се може додати расту своме лакат један?
26. Ако, дакле, не можете ни најмање, зашто се бринете за остало?
27. Погледајте кринове како расту: не труде се, нити преду; али вам кажем:
ни Соломон у свој слави својој не обуче се као један од њих.
28. Ако ли траву у пољу, која данас јесте, а сутра се у пећ баца, Бог тако одијева, колико ће више вас, маловјерни!
29. Ни ви не иштите шта ћете јести и шта ћете пити, и не узнемиравајте се.
30. Јер све ово траже незнабошци овога свијета; а Отац ваш зна да вама треба ово.
31. Него иштите Царство Божије, и све ово ће вам се додати. (Зач.
67).
32. Не бој се, мало стадо, јер би воља Оца вашега да вам даде Царство.
33. Продајте што имате и дајте милостињу; начините себи кесе које неће овештати, ризницу на небесима која се неће испразнити, гдје се лопов не приближава, нити мољац квари.
34. Јер гдје је благо ваше ондје ће бити и срце ваше.
35. Нека буду бедра ваша опасана и свјетиљке запаљене.
36. А ви слични људима који чекају господара својега, када ће се вратити са свадбе да му, чим дође и куцне, одмах отворе.
37. Благо слугама оним које господар дошавши нађе будне. Заиста вам кажем да ће се опасати, и посадиће их, и приступиће те ће им служити.
38. И ако дође у другу стражу, и у трећу стражу дође,и нађе их тако, благо слугама оним.
39. Али ово знајте: кад би знао домаћин у који ће час доћи лопов, бдио би, и не би пустио да му поткопају кућу.
40. И ви, дакле, будите спремни; јер у који час не мислите, доћи ће Син Човјечији,
41. А Петар му рече: Господе, говориш ли ову причу нама или свима? (Зач. 68).
42. А Господ рече: Ко је, дакле, тај вјерни и мудри управитељ, којега ће поставити господар над чељади својом да им даје оброк на вријеме?
43. Благо слуги ономе којега господар његов, дошавши, нађе да чини тако.
44. Заиста вам кажем, над свим имањем својим поставиће га.
45. Ако ли рече слуга тај у срцу своједу: Неће мој господар још за дуго доћи;
и стане бити слуге и слушкиње, и јести и пити, и опијати се;
46. Доћи ће господар тога слуге у дан кад не очекује, и у час кад не зна, и расјећи ће га. и дио његов метнуће с невјернима.
47. А онај слуга који је знао вољу господара својега и није приправио нити учинио по вољи његовој, биће много бијен;
48. А који није знао. па је учинио што заслужује батине, биће мало бијен. (Зач. 69).
А од свакога коме је много дано, много ће се и тражити: а коме је повјерено много, од њега ће се више искати.
49. Дођох да бацим огањ на земљу; и како бих желио да се већ запалио!

50. Али се мени ваља крстити крштењем, и како ми је тешко док се то не изврши!
51. Мислите ли да сам дошао да мир дам на земљи? Не, кажем вам, него раздјељење.

52. Јер од сада ће петоро у једној кући бити раздијељени: троје против двоје,
и двоје против троје.
53. Одијелиће се отац од сина и син од оца; мати од кћери и кћи од матере;
биће свекрва против снахе своје и снаха против свекрве своје.
54. А и народу говораше: Кад видите облак гдје се диже од запада, одмах кажете:
Долази пљусак; и бива тако.
55. И кад видите гдје југо дува кажете: Биће жега; и бива.
56. Лицемјери, лице неба и земље умијете распознавати, а вријеме ово како не
распознајете?
57. А зашто и сами од себе не судите оно што је праведно?
58. Јер кад идеш са супарником својим поглавару, потруди се да се још на путу
избавиш од њега, да те не одвуче судији, и судија да те не преда тамничару, а
тамничар да те не баци у тамницу.
59. Кажем ти: Нећеш изићи оданде док не даш и посљедњу пару.

13 О погибији Галилејаца. Прича о неплодној смокви. Исцјељење згрчене жене у суботу. Прича о зрну горушичном и о квасцу. О тијесним вратима. Јадиковање над Јерусалимом.

(Зач. 70).
1. У то пак вријеме дођоше неки и казаше му за Галилејце чију крв Пилат помијеша
са жртвама њиховим.
2. И одговарајући Исус рече им: Мислите ли да су ти Галилејци били грјешнији
од свију Галилејаца, кад су тако пострадали?
3. Нису, кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути.
4. Или оних осамнаест што на њих паде кула у Силоаму и поби их, мислите ли да су они
кривљи били од свију људи што живе у Јерусалиму?
5. Нису, кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути.
6. Каза пак ову причу: Неко имађаше смокву посађену у своме винограду, и дође да
тражи рода на њој, и не нађе.
7. Онда рече виноградару: Ево три године како долазим и тражим рода на овој
смокви, и не налазим. Посијеци је! Зашто и земљу да слаби?
8. А он одговарајући рече му: Господару, остави је и ове године док окопам око ње и
метнем ђубриво.
9. Па ће можда родити; ако ли не, посјећи ћеш је доцније. (Зач.
71).
10. А учаше у једној синагоги суботом.
11. И гле, бјеше ондје жена која имађаше духа немоћи осамнаест година, и бјеше
згрчена, и не могаше се никако усправити.
12. А кад је видје Исус, призва је и рече јој: Жено, ослобођена си од немоћи своје.
13. И стави на њу руке, и одмах се усправи и слављаше Бога.

14. А старјешина синагоге, негодујући што је Исус исцијели у суботу,
одговоривши рече народу: Шест је дана у које треба радити; у ове, дакле, долазите
те се лијечите, а не у дан суботни.
15. А Господ му одговори и рече: Лицемјере, сваки од вас не одрјешује ли у суботу
својега вола или магарца од јасала и води да напоји?
16. А ову, кћер Авраамову, коју свеза сатана ево осамнаест година, не требаше
ли одријешити од ове свезе у дан суботни?

17. И док он ово говораше стиђаху се сви који му се противљаху; а сав народ радоваше се за сва славна дјела што их он чињаше.
(Зач. 72).
18. А он говораше: Чему је слично Царство Божије, и са чиме ћу га упоредити?
19. Слично је зрну горушичном, које узевши човјек баци у врт свој, и узрасте и поста дрво велико, и птице небеске настанише се на гранама његовим.
20. Опет рече: Са чиме ћу упоредити Царство Божије?
21. Слично је квасцу који узе жена и покри га у три копање брашна, док не ускисе све.
22. И пролажаше по градовима и селима учећи и идући у Јерусалим.
23. Рече му пак неко: Господе, Је ли мало оних који се спасавају? А он им рече:
24. Борите се да уђете на уска врата; јер вам кажем: многи ће тражити да уђу и неће моћи.
25. Кад устане домаћин и затвори врата, и почнете напољу стајати и куцати у врата говорећи: Господе, Господе, отвори нам! И одговарајући рећи ће вам: Не познајем вас откуда сте.
26. Тада ћете почети да говорите: Једосмо пред тобом и писмо, и по трговима нашим учио си.
27. А он ће рећи: Кажем вам, не познајем вас откуда сте. Одступите од мене сви који чините неправду!
28. Ондје ће бити плач и шкргут зуба, кад видите Авраама и Исака и Јакова и све пророке у Царству Божијем, а себе напољу истјеране.
29. И доћи ће од истока и запада и од сјевера и југа и сјешће за трпезу у Царству Божијем.
30. И гле, има посљедњих који ће бити први, и има првих који ће бити посљедњи.
(Зач. 73).
31. У тај дан приступише неки фарисеји говорећи му: Изиђи и иди одавде, јер Ирод хоће да те убије.
32. И рече им: Идите и кажите тој лисици: Ево изгоним демоне и вршим исцјељења данас и сутра, а трећи дан завршићу.
33. Али данас и сутра и прекосутра треба ми ићи; јер пророк не може погинути изван Јерусалима.
34. Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и каменујеш послане теби, колико пута хтједох да саберем чеда твоја као кокош пилиће своје под крила, и не хтједосте!

35. Ето, оставља вам се дом ваш пуст. А кажем вам: нећете ме видјети док не дође да речете: Благословен који долази у име Господње!

14 Исус у кући фарисејевој. Исцјељење човјека од водене болести у суботу. О почасним мјестима и позивању сиромаха на гозбу. Прича о великој вечери. О идењу за Христом.

(Зач. 71).
1. И догоди се да уђе у суботу у дом једног од старјешина фарисејских да једе хљеб; и они мотраху на њега.
2. И гле, бијеше пред њим неки човјек који имаше водену болест.
3. И одговарајући Исус рече законицима и фарисејима говорећи: Је ли допуштено у суботу лијечити? А они оћуташе.
4. И он га се дохвати, исцијели га и отпусти.

5. И одговарајући рече им: Који од вас не би својега магарца или вола, да упадне у бунар, одмах извадио у дан суботни?
6. И не могоше му одговорити на то.
7. А званицама каза причу, кад опази како избираху зачеља, и рече им:
8. Кад те ко позове на свадбу, не сједај у зачеље, да не буде међу званицама неко угледнији од тебе;
9. И да не дође онај који је позвао и тебе и њега, и рекне ти: Подај мјесто овоме. И онда ћеш са стидом поћи да заузмеш посљедње мјесто.
10. Него кад будеш позван, дошавши сједи на посљедње мјесто, да ти онај који те је позвао рече када дође: Пријатељу, помакни се навише. Тада ће ти бити част пред онима који сједе с тобом за трпезом.
11. Јер сваки који себе узвисује понизиће се, а који себе понизује узвисиће се.
(Зач. 75).
12. А и ономе што га је позвао рече: Када дајеш ручак или вечеру, не зови пријатеље своје, ни браћу своју, ни рођаке своје, ни богате сусједе, да не би онда и они тебе позвали и вратили ти.
13. Него кад чиниш гозбу, зови сиромахе, богаље, хроме, слијепе;
14. И блажен ћеш бити што ти они немају чиме вратити; него ће ти се вратити о васкрсењу праведних.
15. А када то чу неки од оних што сјеђаху с њима за трпезом, рече му:
Блажен је онај који буде јео объед у Царству Божијем! (Зач.
76).
16. А он му рече: Неки човјек зготови велику вечеру и позва многе.
17. И у вријеме вечере, посла слугу својега да каже званицама: Дођите, јер је већ све готово.
18. И почеше се сви редом изговарати. Први му рече: Купих њиву и морам изићи да је видим; молим те, изговори ме.
19. И други рече: Купих пет јармова волова, и идем да их огледам; молим те, изговори ме.
20. И трећи рече: Ожених се, и зато не могу доћи.

21. И дошавши слуга тај, јави ово господару своме. Тада се разгњеви домаћин и рече слуги своме: Изиђи брзо на тргове и улице градске, и доведи амо сиромахе, и богаље и хроме, и слијепе.
22. И рече слуга: Господару, учињено је како си заповједио, и још има мјеста.
23. И рече господар слуги: Изиђи на путеве и међу ограде, и приволи их да уђу да ми се напуни дом.
24. Јер вам кажем да ниједан од оних званих људи неће окусити моје вечере.
Јер је много званих, али је мало изабраних. (Зач.
77).
25. Иђаше пак с њиме мноштво народа, и обазревши се рече им:
26. Ако неко дође мени и не мрзи оца својега, и матер, и жену, и дјецу, и браћу, и сестре, па и живот свој, не може бити мој ученик.
27. И ко не носи крста својега и за мном не иде, не може бити мој ученик.
28. Јер ко од вас, кад хоће да зида кулу, не сједне најприје да прорачуна издатке, да ли може довршити?
29. Да не би, кад постави темељ па не могне довршити, сви који гледају стали му се ругати.
30. Говорећи: Овај човјек поче зидати, па не може да доврши.

31. Или који цар, кад пође у рат да се сукоби са другим царем, не сједне најприје и не посавјетује се да ли је моћан срести са десет хиљада онога што иде на њега са двадесет хиљада?
32. Ако ли није, он пошаље изасланство док је онај још далеко и моли за мир.
33. Тако, дакле, сваки од вас који се не одрече свега што има, не може бити мој ученик.
34. Со је добра, али ако и со обљутави, чиме ће се осолити?
35. Није погодна ни за земљу ни за гнојиво, него је проспу напоље. Ко има уши да чује, нека чује!

15 Прича о изгубљеној овци и изгубљеној драхми. Прича о блудноме сину.

(Зач. 78).
1. А приближаваху му се сви цариници и грјешници да га чују.
2. А фарисеји и књижевници гунђаху говорећи: Овај прима грјешнике и једе с њима.
3. А он им каза причу ову говорећи:
4. Који човјек од вас, имајући сто оваца и изгубивши једну од њих, не остави деведесет и девет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?
5. И кад је нађе, метне је на рамена своја радујући се,
6. И дошавши дома, сазове пријатеље и сусједе говорећи им: Радујте се са мном, јер нађох овцу своју изгубљену.
7. Кажем вам да ће тако бити већа радост на небу због једнога грјешника који се каје, неголи за деведесет и девет праведника који немају потребе за покајањем.

8. Или која жена, имајући десет драхми, ако изгуби једну драхму, не запали свјетиљку и не помете кућу и не тражи пажљиво док не нађе?
9. И нашавши сазове пријатељице и сусјетке, говорећи: Радујте се са мном јер нађох драхму коју изгубих.
10. Тако, кажем вам, бива радост пред анђелима Божијим због једнога грјешника који се каје.
(Зач. 79).
11. И рече: Човјек неки имађаше два сина,
12. И рече млађи од њих оцу: Оче, дај ми дио имања што припада мени. И он им подијели имање.
13. И послије неколико дана покупи млађи син све своје, и отиде у земљу далеку, и онамо просу имање своје живећи развратно.
14. А кад потроши све, настаде велика глад у земљи оној, и он поче оскудијевати.
15. И отишавши приби се код једнога житеља оне земље, и он га посла у поље своје да чува свиње.
16. И жељаше напунити трбух свој рошчићима које свиње јеђаху, и нико му не даваше.
17. А кад дође себи, рече: Колико најамника у оца мога имају хљеба исувише, а ја умирем од глади!
18. Уставши отићи ћу оцу својему, па ћу му рећи: Оче, сагријеших небу и теби,
19. И више нисам достојан назвати се сином твојим: прими ме као једнога од најамника својих.
20. И уставши отиде оцу својему. А кад је још подалеко био, угледа га отац његов и сажали му се, и потрчавши загрли га и пољуби.
21. А син му рече: Оче, сагријеших небу и теби, и више нисам достојан назвати се сином твојим.

22. А отац рече слугама својим: Изнесите најљепшу хаљину и обуците га, и подајте му прстен на руку и обућу на ноге.
23. И доведите теле угојено те закољите, да једемо и да се веселимо.
24. Јер овај син мој бјеше мртав, и оживје; и изгубљен бјеше, и нађе се. И стадоше се веселити.
25. А син његов старији бијаше у пољу и долазећи, када се приближи кући, чу пјевање и играње.
26. И дозвавши једнога од слугу питаше: Шта је то?
27. А он му рече: Брат је твој дошао; и отац твој закла теле угојено што га је здрава дочекао.
28. А он се расрди и не хтједе да уђе. Тада изиђе отац његов и мољаше га.
29. А он одговарајући рече оцу: Ето служим те толико година и никад не преступих заповијест твоју, па мени никад ниси дао ни јарета да бих се провеселио са пријатељима својим.
30. А када дође тај твој син, који је расуо имање твоје са блудницама, заклао си му теле угојено.
31. А он му рече: Чедо, ти си свагда са мном, и све моје јесте твоје.

32. Требало је развеселити се и обрадовати, јер овај брат твој мртав бјеше, и оживје; и изгубљен бјеше, и нађе се.

16 Прича о неправедном управитељу**.** Изобличавање фарисеја**.** О светињи брака**.** О богаташу и убогом Лазару**.**

(Зач. 80).
1. А ученицима својим говораше: Човјек неки бјеше богат и имаше управитеља, а овај би оклеветан код њега, да му расипа имање.
2. И дозвавши га рече му: Шта то чујем за тебе? Положи рачун како си управљао домом, јер више не можеш њиме управљати.
3. А управитељ дома рече у себи: Шта да радим, јер господар мој одузима од мене управу? Копати не могу, просити стидим се.
4. Знам шта ћу радити да би ме примили у домове своје кад ми се одузме управљање.
5. И дозвавши редом дужнике господара својега, рече првоме: Колико ти дугујеш господару мојему?
6. А он рече: Сто мјера уља. И рече му: Узми признаницу своју и сједи те брзо напиши педесет.
7. Потом рече другоме: А ти, колико дугујеш? А он рече: Сто врећа пшенице.
И рече му: Узми признаницу своју и напиши осамдесет.
8. И похвали господар неправедног управитеља што вјешто учини; јер су синови овога вијека вјештији од синова свјетлости у своме нараштају.
9. И ја вама кажем: Начините себи пријатеље богатством неправедним да би вас кад осиромашите примили у вјечна обиталишта.
(Зач. 81).
10. Који је вјеран у најмањем и у многом је вјеран; и ко је неправедан у најмањем и у многом је неправедан.
11. Ако, дакле, у неправедном богатству вјерни не бисте, ко ће вам повјерити истинско?
12. И ако у туђем не бисте вјерни, ко ће вам дати ваше?

13. Ниједан слуга не може два господара служити; јер, или ће једнога мрзити а другога вољети, или ће се једнога држати а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону.
14. А ово све слушаху и фарисеји, који бијаху среброљупци, и ругаху му се.
15. И рече им:
(Зач. 82).
Ви сте они који се правите праведни пред људима, али Бог зна срца ваша;
јер што је у људи високо, гадост је пред Богом.
16. Закон и Пророци су до Јована; од тада се Царство Божије благовијести, и сваки се труди да уђе у њега.
17. А лакше је небу и земљи проћи неголи једној цртици из Закона пропасти.
18. Сваки који отпушта жену своју и узима другу, прељубу чини; и сваки који се жени распуштеницом, прељубу чини.
(Зач. 83).

19. Човјек пак неки бјеше богат и облачаше се у скерлет и у свилу, и сјајно се весељаше сваки дан.
20. А бјеше неки сиромах, по имену Лазар, који лежаше пред вратима његовим гнојав,
21. И жељаше да се насити мрвама које падаху са трпезе богатога; а још и пси долажаху и лизаху гној његов.
22. А кад умрије сиромах, однесоше га анђели у наручје Авраамово; а умрије и богаташ, и сахранише га.
23. И у паклу, налазећи се у мукама, подиже очи своје и угледа издалека Авраама и Лазара у наручју његову.
24. И он повика и рече: Оче Аврааме, смилуј се на ме и пошаљи Лазара нека умочи у воду врх од прста својега да ми расхлади језик; јер се мучим у овоме пламену.
25. А Авраам рече: Синко, сјети се да си ти примио добра своја у животу своме, а тако и Лазар зла; сада пак он се тјеши, а ти се мучиш.
26. И поврх свега тога, постављена је међу нама и вама провалија велика, да они који би хтјели одовуд к вама пријећи, не могу; нити они отуда к нама прелазе.
27. Тада рече: Молим те пак, оче, да га пошаљеш дому оца мојега;
28. Јер имам петорицу браће: нека им посвједочи да не би и они дошли на ово мјесто мучења.
29. Рече му Авраам: Имају Мојсеја и пророке, нека њих слушају.
30. А он рече: Не, оче Аврааме, него ако им дође неко из мртвих, покајаће се.
31. А он му рече: Ако не слушају Мојсеја и пророке, ако неко и из мртвих васкрсне, неће се увјерити.

17 О саблазнима, праштању и вјери. О залудним слугама. Исцјељење десеторице губавих. О доласку Царства Божијега и другом доласку Сина Човјечијега. Позив на бдијење.

1. А и ученицима својим говораше: Није могуће да не дођу саблазни; али тешко ономе преко кога долазе.
2. Боље би му било да му се воденични камен објеси о врат и да га баце у море, него да саблазни једнога од ових малих.
(Зач. 84).
3. Пазите на себе! А ако ти сагријеши брат твој, покарај га; па ако се покаје, опрости му.

4. И ако ти седам пута на дан сагријеши, и седам пута обрати се теби и рече:
кајем се, опрости му.
5. И рекоше апостоли Господу: Дометни нам вјере!
6. А Господ рече: Кад бисте имали вјере колико зрно горушично, рекли бисте овоме
дуду: Ишчупај се и усади се у море! - и послушао би вас.
7. А који ће од вас, ако има слугу који оре или који чува стадо, када дође из поља, рећи
му: Ходи и одмах сједи за трпезу?

8. Зар му неће рећи: Уготови нешто да вечерам и опаши се те ми служи док једем и
пијем, па послије ти једи и пиј?
9. Еда ли ће он захвалити слуги томе кад учини што му је заповијеђено? Не сматрам.
10. Тако и ви кад извршите све што вам је заповијеђено, говорите: Ми смо
непотребне слуге, јер смо учинили што смо дужни учинити.
11. И кад он иђаше у Јерусалим, пролажаше између Самарије и Галилеје. (Зач. 85).
12. И кад улажаше у једно село, сретоше га десет губавих људи, који стадоше
издалека,
13. И подигоше глас говорећи: Исусе, Учитељу, помилуј нас!
14. И видјевши их, рече им: Идите и покажите се свештеницима. И догоди се,
док одлажаху, да се очистише.
15. А један од њих, видјевши да је излијечен, врати се славећи Бога из свега гласа.
16. И паде ничице пред ноге његове и заблагодари му. И тај бјеше
Самарјанин.
17. А Исус одговарајући рече: Зар се не очистише десеторица? А гдје су
деветорица?
18. Како се не нађе ниједан други да се врати и даде славу Богу, него само овај
иноплеменик?
19. И рече му: Устани и иди; вјера твоја спасла те је. (Зач.
86).
20. А упитан од фарисеја, када ће доћи Царство Божије, он им одговори и рече:
Царство Божије не долази на видљив начин.
21. Нити ће се рећи: Ево га овдје, или: ено га ондје; јер гле, Царство Божије унутра је у
вама.
22. А ученицима рече: Доћи ће дани када ћете зажељети да видите један од дана Сина
Човјечијега, и нећете видјети.
23. И рећи ће вам: ево га овдје, или: ено га ондје; али не одлазите нити тамо јурите!
24. Јер као што муња сине с неба, и обасја све што је под небом, тако ће бити и Син
Човјечији у Дан свој.
25. Али му најприје треба много пострадати, и одбачену бити од рода овога. (Зач. 87).
26. И како бјеше у дане Нојеве онако ће бити и у дане Сина Човјечијега:
27. Јеђаху, пијаху, жењаху се, удаваху се до онога дана кад Ноје уђе у ковчег, и
дође потоп и погуби све.
28. Слично као што бјеше у дане Лотове: јеђаху, пијаху, куповаху,
продаваху, сађаху, зидаху.
29. А у дан кад изиђе Лот из Содома, удари огањ и сумпор са неба и погуби све.
30. Тако ће бити и у онај Дан када се појави Син Човјечији.
31. У онај Дан ко буде на крову, а покућство његово у кући, нека не силази да га узме;
а тако и онај у пољу, нека се не враћа натраг.
32. Сјећајте се жене Лотове.

33. Ако неко настоји да сачува живот свој, изгубиће га; а који га изгуби,

оживјеће га.
34. Кажем вам: У ону ноћ два ће бити на једној постељи, један ће се узети а други оставити;
35. Двије ће мљети заједно, једна ће се узети а друга оставити;
36. Два ће бити на њиви, један ће се узети а други ће се оставити.
37. И одговарајући рекоше му: Гдје, Господе? А он им рече: Гдје је труп ондје ће се и орлови сабрати.

18 О молитви**:** молба удовичина безбожном судији**.** Фарисеј и цариник**.** Исус призива себи дјецу**.** О богашом младићу**.** Треће предсказивање страдања и васкрсења**.** Исцјељење слијепога у Јерихону**.**

1. Каза им пак и причу како треба свагда да се моле, и да не клону,
2. Говорећи:
(Зач. 88).
У некоме граду бијаше некакав судија који се Бога не бојаше и људи не стиђаше.
3. А у ономе граду бијаше једна удовица, и она долажаше к њему говорећи: Одбрани ме од супарника мојега.
4. И не хтједе задуго. А најпослије рече у себи: Ако се и не бојим Бога и људи не стидим,
5. Но будући да ми досађује ова удовица, одбранићу је, да ми једнако не долази и не додијава.
6. И рече Господ: Чујте шта говори неправедни судија!
7. А зар Бог неће одбранити изабранике своје који му вапију дан и ноћ, и зар ће оклијевати?
8. Кажем вам да ће их убрзо одбранити. Али Син Човјечији када дође, хоће ли наћи вјеру на земљи?
9. А и некима који бијаху увјерени за себе да су праведни, а остале ниподаштаваху, каза причу ову:
(Зач. 89).
10. Два човјека уђоше у храм да се моле Богу, један фарисеј а други цариник.
11. Фарисеј стаде и мољаше се у себи овако: Боже, хвала ти што нисам као остали људи: грабљивци, неправедници, прељубници или као овај цариник.
12. Постим двапут у седмици; дајем десетак од свега што стекнем.
13. А цариник издалека стајаше, и не хтједе ни очију уздигнути небу, него се бијаше у прса своја говорећи: Боже, милостив буди мени грјешноме!
14. Кажем вам, овај отиде оправдан дому своме, а не онај. Јер сваки који себе узвисује понизиће се, а који себе понизује узвисиће се.
(Зач. 90).
15. А доношаху му и дјечицу да их се дотакне; а кад видјеше ученици, забранише им.

16. А Исус дозвавши их рече: Пустите дјецу нека долазе к мени, и не спречавајте их; јер таквих је Царство Божије.
17. Заиста вам кажем: Који не прими Царство Божије као дијете неће ући у њега.
(Зач. 91).
18. И запита га неки кнез говорећи: Учитељу благи, шта да учиним па да наслиједим живот вјечни?
19. А Исус му рече: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једнога Бога.

20. Заповиjести знаш: Не чини прељубу; не убиj; не укради; не свjедочи лажно;
поштуj оца своjега и матер своjу.
21. А он рече: Све сам ово сачувао од младости своjе.
22. А када то чу Исус, рече му: Jош ти jедно недостаjе: продаj све што имаш и раздаj
сиромасима; и имаћеш благо на небу; па хаjде за мном.
23. А кад он то чу, постаде жалостан; jер бjеше веома богат.
24. А кад га Исус видjе да постаде жалостан, рече: Како jе тешко онима коjи имаjу
богатство ући у Царство Божиjе!
25. Jер лакше jе камили проћи кроз иглене уши неголи богатоме ући у
Царство Божиjе.
26. А они коjи чуше рекоше: Па ко се може спасти?
27. А он рече: Што jе људима немогуће Богу jе могуће.
28. Петар пак рече: Ето, ми смо оставили све и пођосмо за тобом.
29. А он им рече: Заиста вам кажем: нема никога коjи jе оставио кућу, или родитеље,
или браћу, или сестре, или жену, или дjецу ради Царства Божиjега,
30. Коjи неће примити многоструко у ово вриjеме и у долазећем виjеку живот вjечни.
(Зач. 92).
31. Узе пак Дванаесторицу и рече им: Ево идемо горе у Jерусалим, и све ће се
свршити што су пророци писали за Сина Човjечиjега.
32. Jер ће бити предан незнабошцима и ругаће му се, и мучиће га и попљуваће
га.
33. И пошто га ишибаjу убиће га, и трећег дана васкрснуће.
34. А они ништа од тога не схватише и ова риjеч бjеше сакривена од њих, и не
разумjеше шта им се говори.
(Зад. 93).
35. А када се приближаваше Jерихону, слиjепац неки сjеђаше краj пута просећи.
36. Па када чу како народ пролази, распитиваше: Шта jе то?
37. И казаше му да Исус Назарећанин пролази.
38. И повика говорећи: Исусе, сине Давидов, помилуj ме!
39. А они што иђаху наприjед кораху га да ућути, а он jош jаче викаше: Сине
Давидов, помилуj ме!
40. А Исус стаде и заповjеди да му га доведу; а кад му се приближи, запита га
41. Говорећи: Шта хоћеш да ти учиним? А он рече: Господе, да прогледам.
42. А Исус му рече: Прогледаj! Вjера твоjа спасла те jе.

43. И одмах прогледа, и пође за њим славећи Бога. И сав народ коjи видjе даде
хвалу Богу.

19 О Закхеjу**.** Прича о десет кеса блага**.** Свечани улазак Христа у
Jерусалим**.** Изгон трговаца из храма**.** Намjере старjешина против Исуса**.**

(Зач. 94).
1. И ушавши у Jерихон, пролажаше кроз њега.
2. И гле, човjек звани именом Закхеj, и он бjеше старjешина цариника, и бjеше
богат.
3. И тражаше да види Исуса ко jе он; и не могаше од народа, jер бjеше малога
раста.
4. И он потрчавши напријед, попе се на дивљу смокву да га види; jер jе поред ње
требало да прође.
5. А кад Исус дође на оно мjесто, погледавши горе, видjе га и рече му:

Закхеју, сиђи брзо; јер ми данас ваља бити у дому твоме.
6. И сиђе брзо; и прими га радујући се.
7. И сви који видјеше негодоваху, говорећи како уђе да гостује код грјешнога човјека.
8. А Закхеј стаде и рече Господу: Господе, ево пола имања свога даћу сиромасима, и ако кога нечим оштетих, вратићу четвороструко.
9. А Исус му рече: Данас дође спасење дому овоме; јер и ово је син Авраамов.
10. Јер Син Човјечији дође да потражи и спасе изгубљено.
11. А кад они то слушаху, настави казивати причу; јер он бјеше близу Јерусалима, и они мишљаху да ће се одмах појавити Царство Божије.
12. Рече дакле:
(Зач. 95).
Човјек неки племенита рода отиде у даљну земљу да прими себи царство, па да се врати.
13. Дозвавши пак десет својих слугу, даде им десет кеса сребра и каза им: Тргујте док се не вратим.
14. А његови грађани мрзели су га, и послаше за њим изасланство говорећи: Нећемо да он царује над нама.
15. И догоди се, када се он вратио примивши царство, рече да му дозову оне слуге којима даде сребро, да види шта је који зарадио.
16. И дође први говорећи: Господару, кеса твоја донесе десет кеса.
17. И рече му: Добро, добри слуго; за то што си у најмањем био вјеран, ево ти власт над десет градова.
18. И дође други говорећи: Господару, кеса твоја донесе пет кеса.
19. А он рече и њему: И ти буди над пет градова.
20. И трећи дође говорећи: Господару, ево твоја кеса коју сам држао завезану у убрусу;

21. Јер сам се бојао тебе, зато што си човјек строг: узимаш што ниси оставио, и жањеш што ниси сијао, и сабираш гдје ниси вијао.
22. А он му рече: По твојим ћу ти ријечима судити, зли слуго! Знао си да сам ја човјек строг. који узимам што нисам оставио, и жањем што нисам сијао, и сабирам гдје нисам вијао.
23. Па зашто ниси дао сребро моје у мјењачницу, и дошавши ја бих га примио са добитком?
24. И рече присутнима: Узмите од њега кесу и подајте ономе што има десет кеса.
25. И рекоше му: Господару, он има десет кеса.
26. Кажем вам пак: Свакоме који има даће се; а од онога који нема, узеће се и оно што има.
27. А оне непријатеље моје који нису хтјели да ја царујем над њима, доведите амо, и исијеците их преда мном.
28. И рекавши ово Исус пође напријед идући навише у Јерусалим. (Зач. 96).
29. А када се приближи Витфаги и Витанији, код горе назване Маслинска, посла двојицу ученика својих,
30. Рекавши: Идите у село што је према вама, и када уђете у њега, наћи ћете магаре привезано на које никада нико од људи није усједао; одријешите га и доведите.
31. И ако вас ко упита: Зашто дријешите? овако му кажите: Оно треба Господу.
32. А кад отидоше послани, нађоше као што им каза.

33. А кад они дријешаху магаре, рекоше им господари његови: Што дријешите магаре?
34. А они рекоше: Оно треба Господу.
35. И доведоше га Исусу, и набацише хаљине своје на магаре, и посадише
Исуса.
36. И кад он иђаше, простираху хаљине своје по путу. (Зач.
97).
37. А када се он већ приближи подножју Горе Маслинске, поче све мноштво ученика у радости хвалити Бога громким гласом за сва чудеса која видјеше.
38. Говорећи: Благословен цар који долази у име Господње! Мир на небу и слава на висинама!
39. И неки од фарисеја из народа рекоше му: Учитељу, забрани ученицима својим.
40. И одговарајући рече им: Кажем вам, ако они ућуте, камење ће повикати.
41. И када се приближи, видјевши град заплака над њим,
42. Говорећи: Кад би и ти знао, бар у овај дан твој, оно што је за мир твој!
Али је сада сакривено од очију твојих.
43. Јер ће доћи на тебе дани, и окружиће те непријатељи твоји опкопима, и опколиће те, и стегнуће те са свију страна;
44. И срушиће тебе и дјецу твоју у теби, и неће оставити у теби ни камена на камену, зато што ниси познао вријеме у којему си похођен.
(Зач. 98).

45. И ушавши у храм, стаде изгонити оне што продаваху у њему и куповаху,
46. Говорећи им: Написано је: Дом мој, дом је молитве, а ви начинисте од њега пећину разбојничку.
47. И учаше сваки дан у храму. А првосвештеници и књижевници и народни прваци гледаху да га погубе.
48. И не налажаху шта би му учинили; јер сав народ бјеше прионуо уз њега слушајући га.

20 О Христовој власти. Прича о злим виноградарима. О камену који одбацише зидари и о плаћању порезе. О васкрсењу мртвих. Христос Син Божији. Осуда књижевника.

(Зач. 99).
1. И догоди се једнога од оних дана док је он учио народ у храму и проповиједао јеванђеље, дођоше свештеници и књижевници са старјешинама.
2. И рекоше му говорећи: Кажи нам, каквом влашћу то чиниш? Или ко је тај што ти је дао ту власт?
3. А он одговарајући рече им: И ја ћу вас упитати једну ријеч, и кажите ми:
4. Крштење Јованово - да ли бјеше с неба или од људи?
5. А они помислише у себи говорећи: Ако кажемо: с неба, рећи ће: зашто му.
дакле, не вјеровасте?
6. Ако ли речемо: од људи, сав ће нас народ каменовати; јер је увјерен да је
Јован пророк.
7. И одговорише да не знају откуда.
8. А Исус им рече: Ни ја вама нећу казати каквом власти ово чиним. (Зач.
100).

9. А народу поче казивати причу ову: Човјек неки посади виноград, и предаде га виноградарима, па отиде на дуже вријеме.
10. И у своје вријеме посла виноградарима слугу да му даду од рода виноградскога; али виноградари га избише, и послаше празних руку.
11. И опет посла другога слугу; а они и њега избивши и осрамотивши послаше празних руку.
12. И посла опет трећега; а они и њега ранише и истјераше.
13. Онда рече господар винограда: Шта да чиним? Послаћу сина својега љубљенога; ваљда ће се застидјети кад виде њега.
14. А виноградари видјевши га размишљаху у себи говорећи један другоме:
Ово је насљедник; ходите да га убијемо да нама остане насљедство.
15. И истјераше га напоље из винограда и убише. Шта ће, дакле, учинити њима господар винограда?
16. Доћи ће и погубити ове виноградаре, и даће виноград другима. А они када то чуше рекоше: Не дао Бог!
17. А он погледавши на њих рече: Шта значи, дакле, оно што је написано:
Камен који одбацише зидари, онај постаде глава од угла?
18. Сваки који падне на тај камен разбиће се; а на кога он падне сатрће га. (Зач. 101).

19. И тражаху првосвештеници и књижевници да у онај час дигну руке на њега, но побојаше се народа; јер разумјеше да за њих ову причу каза.
20. И мотраху на њега; и послаше уходе, који се претвараху да су праведни, не би ли га ухватили у ријечи, те да би га предали начелству и власти намјесниковој.
21. И упиташе га говорећи: Учитељу, знамо да право говориш и учиш, и не гледаш ко је ко, него заиста учиш путу Божијем:
22. Да ли нам је допуштено давати данак ћесару или не?
23. А он, разумјевши препреденост њихову, рече им: Што ме кушате?
24. Покажите ми динар; чији је на њему лик и натпис? А они одговарајући рекоше: Ћесарев.
25. А он им рече: Подајте, дакле, ћесарево ћесару, а Божије Богу.
26. И не могоше га ухватити у ријечи пред народом; и задививши се одговору његовом умукоше.
(Зач. 102).
27. И приступише неки од садукеја, који веле да нема васкрсења, и запиташе га,
28. Говорећи: Учитељу, Мојсеј нам написа: Ако коме умре брат који има жену, и овај умре без дјеце, да брат његов узме жену и да подигне потомство брату својему.
29. Бијаше, дакле, седморо браће, и први узе жену, и умрије без дјеце;
30. И узе други жену, и он умрије без дјеце;
31. И трећи је узе исто тако; а тако и сва седморица, не оставише дјеце и помријеше.
32. А послије свију умрије и жена.
33. О васкрсењу, дакле, којега ће од њих бити жена? Јер је седморица имадоше за жену.
34. И одговарајући Исус рече им: Синови овога вијека жене се и удају;
35. А који се удостојише добити онај вијек и васкрсење из мртвих, нити се жене нити се удају;
36. Јер више не могу умријети, јер су као анђели, и синови су Божији када су синови васкрсења.
37. А да мртви устају, и Мојсеј показа код купине када назива Господа Богом Авраамовим и Богом Исаковим и Богом Јаковљевим.

38. А Бог није Бог мртвих него живих; јер су њему сви живи.
39. А неки од књижевника одговарајући рекоше: Учитељу, добро си казао.
40. И не смједоше више ништа да га питају. А он им рече:
41. Како говоре да је Христос син Давидов?
42. Када сам Давид говори у књизи Псалама: Рече Господ Господу мојему:
сједи мени са десне стране,
43. Док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим.
44. Давид, дакле, њега назива Господом; па како му је син? (Зач.
103).
45. А када сав народ слушаше, рече ученицима својим:
46. Чувајте се књижевника, који радо иду у дугачким хаљинама, и воле поздраве
на трговима, и прва мјеста по синагогама и зачеља на гозбама;

47. Који једу куће удовичке, и лажно се моле дуго, они ће још већма бити осуђени.

21 Удовичина лепта. О разорењу јерусалимскога храма, гоњењу ученика и разрушењу Јерусалима. О другом Доласку и близини Царства Божијег.

1. А погледавши горе видје богате гдје мећу прилоге своје у ризницу храма.
2. А видје и једну сироту удовицу како меће ондје двије лепте;
3. И рече: Заиста вам кажем: ова сиромашна удовица метну више од свију;
4. Јер сви ови ставише на дар Богу од сувишка свога, а она од сиротиње своје
метну сву имовину своју што имаше.
(Зач. 104).
5. И кад неки говораху за храм да је украшен лијепим камењем и завјетним
поклонима, рече:
6. Доћи ће дани у које од свега што видите неће остати ни камен на камену који се
неће разметнути.
7. И запиташе га говорећи: Учитељу, када ће то бити? И који је знак када ће се то
догодити?
(Зач. 105).
8. А он рече: Пазите да вас не преваре, јер многи ће доћи у име моје говорећи:
Ја сам, и: вријеме се приближило. Немојте, дакле, ићи за њима.
9. А када чујете за ратове и немире, немојте се уплашити; јер све то најприје треба да
буде, али није одмах крај.
10. Тада им рече: Устаће народ на народ и царство на царство;
11. И земљотреси велики биће по мјестима, и биће глади и помори, и страхоте и
знаци велики биће с неба.
(Зач. 106).
12. А прије свега овога дигнуће на вас руке своје и гониће вас и предавати у синагоге и
тамнице: водиће вас пред цареве и намјеснике због имена мојега.
13. А то ће вам се догодити за свједочанство.
14. Ставите, дакле, у срца своја, да не смишљате унапријед како ћете
одговарати;
15. Јер ја ћу вам дати рјечитост и мудрост којој се неће моћи супротставити или
одговорити сви ваши противници.
16. А предаваће вас и родитељи, и браћа, и рођаци, и пријатељи, и побиће неке од
вас.
17. И сви ће вас омрзнути због имена мојега.
18. Ни длака с главе ваше неће пропасти.

19. Трпљењем својим спасавајте душе своје.
20. А када видите да је војска опколила Јерусалим, онда знајте да се
приближило опустошење његово.
21. Тада, који буду у Јудеји нека бјеже у горе, и који буду у самоме граду нека
излазе напоље, и који су у пољу нека не улазе у град;
22. Јер су ово дани освете, да се испуни све што је написано.

23. А тешко трудницама и дојиљама у те дане. Јер ће бити невоља велика на земљи, и
гњев на народу овоме.
24. И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство по свим народима;
и Јерусалим ће газити незнабошци док се не испуне времена незнабожаца.
25. И биће знаци на сунцу и мјесецу и звијездама; и на земљи мука и невоља народима
у ужасу од хуке морске и валова.
26. Умираће људи од страха и од очекивања онога што наилази на свијет; јер ће се силе
небеске покренути.
27. И тада ће угледати Сина Човјечијега гдје долази на облаку са силом и славом
великом.
(Зач. 107).
28. А када се почне ово збивати, усправите се и подигните главе своје, јер се
приближава избављење ваше.
29. И каза им причу: Гледајте на смокву и на сва дрвета:
30. Кад видите да већ потјерају пупољке, сами знате да је већ близу љето.
31. Тако и ви кад видите да се ово збива, знајте да је близу Царство Божије.
32. Заиста вам кажем да овај нараштај неће проћи док се ово све не збуде.
33. Небо и земља ће проћи, а ријечи моје неће проћи.
34. Али пазите на себе да срца ваша не отежају преједањем и пијанством и бригама
овога живота, и да Дан онај не наиђе на вас изненада.
35. Јер ће доћи као замка на све који живе на лицу васцијеле земље.
36. Бдите, дакле, у свако вријеме молећи се да се удостојите да избјегнете све што
се има догодити, и да станете пред Сина Човјечијега.
(Зач. 108).
37. А бијаше он дању у храму и учаше, а ноћу излажаше и борављаше на гори
званој Маслинска.
38. И сав народ хиташе јутром њему у храм да га слуша.

22 Јуда спрема издају**.** Тајна Вечера**.** Ко је највећи међу ученицима**.** О Петровом одрицању**.** Спаситељева упутства ученицима и молитва на Маслинској гори. Јудина издаја и хватање Исуса. Петрово одрицање**.** Ругање Исусу и суд пред Синедрионом**.**

1. Приближаваше се пак празник бесквасних хљебова звани Пасха.
2. И тражаху првосвештеници и књижевници како би га убили; али се бојаху народа.
3. А сатана уђе у Јуду, званог Искариотски, који бјеше из броја
Дванаесторице.
4. И он отишавши договори се са првосвештеницима и књижевницима и
војводама како ће им га издати.
5. А они се обрадоваше, и уговорише да му даду новаца.
6. И он обећа, и тражаше згодну прилику да им га преда без присуства народа.
7. А дође дан бесквасних хљебова у који требаше клати пасхално јагње.
8. И посла Петра и Јована рекавши: Идите и уготовите нам Пасху да једемо.

9. А они му рекоше: Гдје хоћеш да уготовимо?

10. А он им рече: Ето, кад уђете у град, срешће вас човјек који носи крчаг воде; идите за њим у кућу у коју он уђе.
11. И реците домаћину куће: Учитељ ти вели: гдје је одаја гдје ћу јести Пасху са ученицима својим?
12. И он ће вам показати велику застрту горњу собу; ондје уготовите.
13. И они отидоше и нађоше као што им је казао; и уготовише Пасху.
14. И када дође час, сједе за трпезу, и дванаест апостола с њим.
15. И рече им: Веома зажељех да ову Пасху једем с вама прије него пострадам;
16. Јер вам кажем да је нећу више јести док се не испуни у Царству Божијем.
17. И узевши чашу заблагодари, и рече: Узмите и раздијелите је међу собом;
18. Јер вам кажем да нећу пити од рода виноградскога док не дође Царство Божије.
19. И узевши хљеб заблагодари, преломи га и даде им говорећи: Ово је тијело моје које се даје за вас; ово чините за мој спомен.
20. А тако и чашу по вечери, говорећи: Ова је чаша Нови завјет у крви мојој,
која се за вас излива.
21. Али ево руке издајника мојега са мном на трпези.
22. И Син Човјечији, дакле, иде како је одређено; али тешко човјеку ономе који га издаје!
23. И они се стадоше питати међу собом који би, дакле, од њих био тај који ће.то учинити.
24. А настаде и препирка међу њима који се од њих сматра да је већи.
25. А он им рече: Цареви народа господаре над њима и властодршци њихови називају се добротвори.
26. Али ви немојте тако; него ко је међу вама већи, нека буде као млађи, и старјешина као слуга.
27. Јер ко је већи, који сједи за трпезом или који служи? Није ли онај који сједи за трпезом? А ја сам међу вама као слуга.
28. А ви сте они који сте се одржали са мном у искушењима мојим.
29. И ја вама завјештавам Царство као што Отац мој мени завјешта,
30. Да једете и пијете за мојом трпезом у Царству моме, и да сједите на пријестолима и судите над дванаест племена Израиљевих.
31. И рече Господ: Симоне, Симоне, ево вас заиска сатана да вас вије као пшеницу.
32. А ја се молих за тебе да вјера твоја не престане; и ти, када се обратиш,
утврди браћу своју.
33. А он му рече: Господе, с тобом сам спреман и у тамницу и у смрт ићи.
34. А он рече: Кажем ти, Петре, неће данас запјевати пијетао док се трипут не одречеш да ме познајеш.
35. И рече им: Кад вас послах без кесе и торбе и обуће, да ли вам што недостаде? А они рекоше: Ништа.
36. А он им рече: Али сад који има кесу нека је узме, тако и торбу; а који нема нека прода хаљину своју и купи нож.

37. Јер вам кажем, да још и то што је написано: И уврстише га међу безаконике, треба да се изврши на мени; Јер што је о мени писано завршава се.
38. А они рекоше: Господе, ево овдје два ножа. А он им рече: Доста је. (Зач. 109).

39. И изишавши, отиде по обичају на гору Маслинску; а за њим отидоше и ученици његови.
40. А кад би на мјесту рече им: Молите се да не паднете у искушење.
41. И сам одступи од њих колико се може каменом добацити, и клекнувши на кољена мољаше се
42. Говорећи: Оче, кад би хтио да пронесеш ову чашу мимо мене! Али не моја воља, но твоја нека буде!
43. А јави му се анђео с неба кријепећи га.
44. И будући у самртној борби, мољаше се усрдније; а зној његов бијаше као капље крви које капљу на земљу.
45. И уставши од молитве дође ученицима, и нађе их да спавају од жалости,
46. И рече им: Што спавате? Устаните и молите се да не паднете у искушење!
47. Док он још говораше, гле народ, и један од Дванаесторице, звани Јуда, иђаше пред њима, и приближи се Исусу да га пољуби. Јер им бијаше дао овакав знак: кога пољубим, тај је!
48. А Исус му рече: Јудо, зар цјеливом издајеш Сина Човјечијега?
49. А кад они што бијаху с њим видјеше шта ће бити, рекоше му: Господе, да бијемо ножем?
50. И удари један од њих слугу првосвештениковог, и одсијече му десно ухо.
51. А Исус одговоривши рече: Оставите се тога. И дохвативши се уха његовог, исцијели га.
52. А првосвештеницима и војводама храмовним и старјешинама који бијаху дошли на њега рече Исус: Зар сте као на разбојника изишли с ножевима и кољем да ме ухватите?
53. Сваки дан био сам с вама у храму и не дигосте руке на мене; али ово је ваш час и власт таме.
54. А кад га ухватише, одведоше га и уведоше у двор првосвештеника. А Петар иђаше за њим издалека.
55. И кад наложише ватру насред дворишта и сједоше заједно, и Петар сјеђаше међу њима.
56. Видјевши га пак једна слушкиња гдје сједи код ватре, и погледавши на њега рече: И овај бјеше са њим.
57. А он га се одрече говорећи: Жено, не познајем га.
58. И мало затим видје га и други и рече: И ти си од њих. А Петар рече: Човјече, нисам.
59. И пошто прође око једнога часа, други неко потврђиваше говорећи: Заиста и овај бјеше с њим; јер је Галилејац.
60. А Петар рече: Човјече, не знам шта говориш. И одмах док он још говораше запјева пијетао.

61. И обазревши се Господ погледа на Петра, и сјети се Петар ријечи Господње како му рече: Прије него што пијетао запјева одрећи ћеш ме се трипут.
62. И изишавши напоље, плакаше горко.
63. А људи који држаху Исуса ругаху му се, и бијаху га.
64. И покривши га удараху га по лицу и питаху га говорећи: Прореци ко те удари?
65. И друге многе хуле говораху на њега.
66. И када се раздани, сабраше се старјешине народне, првосвештеници и књижевници, и одведоше га у свој Синедрион
67. Говорећи: Ако си ти Христос, кажи нам. А он им рече: Ако вам и кажем, нећете вјеровати.

68. А ако вас и запитам, нећете ми одговорити, нити ћете ме пустити.
69. Од сада ће Син Човјечији сједјети са десне стране силе Божије.
70. Сви пак рекоше: Ти ли си, дакле, Син Божији? А он им рече: Ви кажете да сам ја.
71. А они рекоше: Што нам још треба свједочења? Јер сами чусмо из уста његових.

23 Исус на суду пред Пилатом и Иродом. Захтјев Јудејаца да се Варава пусти а Исус разапне. Осуда Христа. Пут на Голготу. Распеће. Распети разбојници. Крсна смрт. Капетан прославља Бога. Погреб.

(Зач. 110).
1. И устаде све мноштво и одведе га Пилату.
2. И почеше га тужити говорећи: Овога нађосмо да отпађује народ наш, и забрањује давати ћесару данак, и говори да је он Христос цар.
3. А Пилат га запита говорећи: Јеси ли ти цар јудејски? А он одговарајући рече му: Ти кажеш.
4. А Пилат рече првосвештеницима и народу: Не налазим никакве кривице на овом човјеку.
5. А они упорно наваљиваху говорећи: Он буни народ учећи по свој Јудеји почевши од Галилеје па све довде.
6. А Пилат чувши за Галилеју запита: Зар је овај човјек Галилејац?
7. И дознавши да је из подручја Иродова, посла га Ироду, који и сам бијаше у Јерусалиму оних дана.
8. А Ирод видјевши Исуса веома се обрадова; јер је одавно желио да га види, пошто је много слушао о њему, и надаше се да ће видјети од њега неки знак.
9. И постављаше му многа питања; али му он ништа не одговори.
10. Стајаху пак првосвештеници и књижевници и жестоко га оптуживаху.
11. А Ирод га понизи са својим војницима и наруга му се, обуче му бијелу хаљину и посла га натраг Пилату.
12. И у тај се дан помирише Пилат и Ирод међу собом; јер прије бијаху у завади.
13. А Пилат, сазвавши првосвештенике и старјешине и народ,

14. Рече им: Доведосте ми овога човјека као да он отпађује народ, и ето, ја га пред вама испитах, и не нађох на овоме човјеку ниједне кривице од оних за које га ви оптужујете;
15. А ни Ирод, јер вам га натраг посла. И ето, није учинио ништа што би заслуживало смрт.
16. Да га, дакле, казним и пустим.
17. А мораше да им о Празнику ослободи једнога.
18. А они сви заједно повикаше говорећи: Узми овога, а пусти нам Вараву!
19. Овај бијаше бачен у тамницу за некакву побуну учињену у граду и за убиство.
20. А Пилат опет повика хотећи да пусти Исуса.
21. А они викаху говорећи: Распни га, распни!
22. А он им по трећи пут рече: Какво је, дакле, зло он учинио? Ја ништа на њему не нађох што би заслуживало смрт; дакле, да га казним па да га пустим.
23. А они једнако наваљиваху с великом виком, и искаху да се он разапне; и надвлада вика њихова и првосвештеничка.
24. И Пилат пресуди да буде по тражењу њихову.
25. И пусти им Вараву, баченог у тамницу за побуну и убиство, којега искаху, а Исуса предаде њима на вољу.

26. И када га поведоше, задржаше некога Симона Киринејца, који се враћаше из поља, и ставише на њега крст да носи за Исусом.
27. А за њим иђаше велико мноштво народа и жена, које плакаху и нарицаху за њим.
28. А Исус обазревши се на њих рече: Кћери јерусалимске, не плачите за мном, него плачите за собом и за дјецом својом.
29. Јер ево, долазе дани у које ће се рећи: Благо нероткињама, и утробама које не родише, и дојкама које не дојише.
30. Тада ће почети говорити горама: Падните на нас; и бреговима: Покријте нас!
31. Јер кад овако чине са сировим дрветом, шта ли ће бити са сухим? (Зач.
111).
32. Вођаху пак и друга два злочинца са њим да погубе.
33. И када дођоше на мјесто звано Лобања, ондје разапеше њега и злочинце, једнога с десне стране а другога с лијеве.
34. А Исус говораше: Оче, опрости им, јер не знају шта чине! И дијелећи хаљине његове бацаху коцку.
35. И народ стајаше гледајући. А и старјешине ругаху му се с њима говорећи: Друге спасе, нека спасе и себе, ако је он Христос, изабраник Божији.
36. А и војници му се ругаху, приступаху и даваху му оцат.
37. И говораху: Ако си ти цар јудејски, спаси самог себе!
38. А бијаше над њим и натпис написан словима јелинским и латинским и јеврејским: Ово је цар јудејски.
39. А један од објешених злочинаца хуљаше на њега говорећи: Ако си ти Христос, спаси себе и нас!

40. А други одговоривши укораваше га говорећи: Зар се ти не бојиш Бога, када си и сам осуђен тако?
41. А ми смо праведно осуђени, јер примамо по својим дјелима као што смо заслужили; а он никаква зла не учини.
42. И рече Исусу: Сјети ме се, Господе, када дођеш у Царству своме.
43. И рече му Исус: Заиста ти кажем, данас ћеш бити са мном у рају.
44. А бијаше око шестога часа, и тама би по свој земљи до часа деветога.
45. И помрча сунце, и завјеса храмовна раздрије се напола.
46. И повикавши Исус из свега гласа рече: Оче, у руке твоје предајем дух свој. И рекавши ово издахну.
47. А кад видје капетан шта се догоди, прослави Бога говорећи: Заиста овај човјек бјеше праведник.
48. И сав народ који се бијаше скупио да гледа овај призор, кад видје шта би, врати се бијући се у прса.
49. А стајаху издалека сви познаници његови и жене које га пратише из Галилеје, посматрајући ово.
50. И гле, човјек по имену Јосиф, који бјеше савјетник и човјек добар и праведан, из Ариматеје, града јудејског,
51. Који не бијаше пристао на њихову одлуку и на њихово дјело, а и сам чекаше Царство Божије,
52. Приступивши Пилату заиска тијело Исусово.
53. И скиде га и обви платном, и положи га у гроб усјечен у камену, у који не бијаше никад нико положен.
54. И дан бијаше петак, и субота освиташе.

55. А иђаху у пратњи и жене, које бијаху дошле са Исусом из Галилеје, и видјеше гроб и како би положено тијело његово,
56. Па се вратише и припремише мирисе и миро. Суботу пак проведоше у миру по Закону.

24 Мироносице на гробу и казивање анђела о Христовом васкрсењу**.** Петар на гробу Исусову**.** Јављање Христа двојици ученика на путу за Емаус**.** Јављање апостолима**.** Обећање Светога Духа ученицима и благослов**.** Вазнесење**.**

(Зач. 112).
1. А у први дан недјеље дођоше врло рано на гроб, и донесоше мирисе што приправише, а с њима и неке друге жене;
2. Али нађоше камен одваљен од гроба.
3. И ушавши не нађоше тијело Господа Исуса.
4. И док се оне чуђаху томе, гле, два човјека стадоше пред њих у блиставим хаљинама;
5. А када се оне уплашише и оборише лица земљи, рекоше им: Што тражите живога међу мртвима?
6. Није овдје, него устаде; сјетите се како вам каза док бјеше још у Галилеји,
7. Говорећи како Син Човјечији треба да буде предан у руке људи грјешника и да буде разапет и трећи дан да васкрсне.

8. И сјетише се ријечи његових.
9. Па вративши се од гроба, јавише све ово Једанаесторици и свима осталима.
10. А то бијаху Магдалина Марија и Јована и Марија Јаковљева и остале с њима које казаше ово апостолима.
11. И овима се учинише њихове ријечи као бунцање, и не вјероваше им. (Зач. 113).
12. А Петар устаде па отрча на гроб, и нагнувши се видје само покрове гдје леже, и отиде чудећи се у себи томе што се догодило.
13. И гле, двојица од њих иђаху у онај дан у село које бијаше удаљено од Јерусалима шездесет стадија и зваше се Емаус.
14. И они говораху међу собом о свим овим догађајима.
15. И док они разговараху и расправљаху, приближи се и сам Исус и иђаше с њима.
16. Али очи њихове бјеху задржане да га не познају.
17. А он им рече: Какав је то разговор који водите међу собом идући, и што сте невесели?
18. А један, по имену Клеопа, одговарајући рече му: Зар си ти једини странац у Јерусалиму, и зар ниси сазнао шта се у њему збило ових дана?
19. И рече им: Шта? А они му рекоше: О Исусу Назарећанину, који бјеше човјек пророк, силан на дјелу и у ријечи пред Богом и свим народом;
20. Како га предадоше првосвештеници и кнезови наши да буде осуђен на смрт, и разапеше га?
21. А ми се надасмо да је он тај који ће избавити Израиља. Али поврх свега тога, ово је данас трећи дан откако се ово догоди.
22. А запрепастише нас и неке жене између нас које су биле рано на гробу,
23. Па не нашавши тијело његово, дођоше говорећи да су видјеле и појаву анђела који говораху да је он жив.
24. И неки од наших отидоше на гроб, и нађоше тако као што и жене казаше,
али њега не видјеше.
25. А он им рече: О безумни и спорога срца за вјеровање у све што говорише пророци!

26. Није ли требало да Христос то претрпи и да уђе у славу своју?
27. И почевши од Мојсеја и од свију Пророка разјасни им што је у свим
Писмима о њему писано.
28. И приближише се селу у које иђаху, и он се чињаше да хоће даље да иде.
29. А они га устављаху говорећи: Остани с нама, јер је дан нагнуо и близу је вече. И уђе
да остане с њима.
30. И док он сјеђаше с њима за трпезом, узевши хљеб благослови и
преломивши га даваше им.
31. А њима се отворише очи и познаше га. И он поста невидљив за њих.
32. И рекоше они један другоме: Не гораше ли срце наше у нама док нам говораше
путем и док нам објашњаваше Писма?
33. И уставши онога часа, вратише се у Јерусалим, и нађоше окупљену
Једанаесторицу и оне који бијаху с њима.
34. Који говораху: Заиста устаде Господ, и јави се Симону.

35. И они испричаше шта би на путу, и како га познаше при ломљењу хљеба. (Зач. 114).
36. И док они ово говораху, и сам Исус стаде међу њих, и рече им: Мир вам!
37. А они се уплашише, и будући устрашени, помислише да виде духа.
38. И рече им: Што сте збуњени? И зашто такве помисли улазе у срца ваша?
39. Видите руке моје и ноге моје, да сам ја главом; опипајте ме и видите; јер дух нема
тијела и костију као што видите да ја имам.
40. И ово рекавши показа им руке и ноге.
41. А док још не вјероваху од радости и док се чуђаху, рече им: Имате ли овдје шта
за јело?
42. А они му дадоше комад рибе печене, и меда у саћу.
43. И узевши једе пред њима.
44. А њима рече: Ово су ријечи које сам вам говорио још док сам био с вама, да се
мора све испунити што је о мени написано у Закону Мојсејеву и у Пророцима и у
Псалмима.
45. Тада им отвори ум да разумију Писма.
46. И рече им: Тако је писано, и тако је требало да Христос пострада и васкрсне
из мртвих трећега дана,
47. И да се у његово име проповиједа покајање и опроштење гријехова по свим
народима, почевши од Јерусалима.
48. А ви сте свједоци овоме.
49. И ево, ја ћу послати обећање Оца својега на вас; а ви сједите у граду
Јерусалиму док се не обучете у силу с висине.
50. И изведе их напоље до Витаније, и подигавши руке своје благослови их.
51. И док их он благосиљаше, одступи од њих и узношаше се на небо.
52. А они му се поклонише и вратише се у Јерусалим са радошћу великом,
53. И бјеху непрестано у храму хвалећи и благосиљајући Бога. Амин!

СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ОД ЈОВАНА

1 О Богу Логосу као творцу свијета и даваоцу живота**.** Оваплоћење Логоса**.** Свједочанство Јована Крститеља о Христу**.** Први ученици Исусови**.**

(Зач. 1).
1. У почетку бјеше Логос (Ријеч), и Логос бјеше у Бога, и Логос бјеше Бог.

2. Он бјеше у почетку у Бога.
3. Све кроз њега постаде, и без њега ништа не постаде што је постало.
4. У њему бјеше живот, и живот бјеше свјетлост људима.
5. И свјетлост свијетли у тами, и тама је не обузе.
6. Би човјек послан од Бога, по имену Јован.
7. Овај дође за свједочанство, да свједочи о свјетлости, да сви вјерују кроз њега.
8. Он не бјеше свјетлост, него да свједочи о свјетлости.
9. Бјеше свјетлост истинита која обасјава свакога човјека који долази на свијет.

10. У свијету бјеше, и свијет кроз њега постаде, и свијет га не позна.
11. Својима дође, и своји га не примише.
12. А онима који га примише даде власт да буду чеда Божија, онима који вјерују у име његово;
13. Који се не родише од крви, ни од жеље тјелесне, ни од жеље мужевљеве,
него од Бога.
14. И Логос постаде тијело и настани се међу нама, и видјесмо славу његову,
славу као Јединороднога од Оца, пун благодати и истине.
15. Јован свједочи о њему и виче говорећи: Ово је онај за кога рекох: који за мном долази испред мене је, јер прије мене бјеше.
16. И од пуноће његове ми сви примисмо, и благодат на благодат.
17. Јер се Закон даде преко Мојсеја, а благодат и истина постаде кроз Исуса
Христа.
(Зач. 2).
18. Бога нико није видио никад: Јединородни Син који је у наручју Оца, он га објави,
19. И ово је свједочанство Јованово кад послаше Јудејци из Јерусалима свештенике и левите да га запитају: Ко си ти?
20. И признаде и не порече; и признаде: Ја нисам Христос.
21. И упиташе га: Шта дакле? Јеси ли ти Илија? И рече: Нисам. Јеси ли ти пророк? И одговори: Не.
22. А они му рекоше: Ко си? Да одговор дамо онима који нас послаше: Шта кажеш о себи самом?
23. Рече: Ја сам глас вапијућег у пустињи: Поравните пут Господњи, као што каза Исаија пророк.
24. А изасланици бијаху од фарисеја.
25. И запиташе га и рекоше му: Зашто, дакле, крштаваш кад ти ниси Христос,
ни Илија, ни пророк?
26. Одговори им Јован говорећи: Ја крштавам водом, а међу вама стоји кога ви не знате.
27. То је Онај што долази за мном, који преда мном би, коме ја нисам достојан одријешити ремена на обући његовој.
28. Ово се догоди у Витанији с оне стране Јордана гдје Јован крштаваше. (Зач. 3).
29. А сутрадан видје Јован Исуса гдје долази к њему, и рече: Гле, Јагње Божије које узима на се гријехе свијета!
30. Ово је онај за кога ја рекох: За мном долази човјек који преда мном би,
јер прије мене бјеше.
31. И ја га не знадох, али да се јави Израиљу, зато дођох ја да крштавам водом.
32. И посвједочи Јован говорећи: Видио сам Духа гдје силази као голуб са неба и остаде на њему.
33. И ја га не знадох, али Онај који ме посла да крштавам водом он ми рече: На кога видиш да силази Дух и остаје на ње-му то је онај који крштава Духом Светим.

34. И ја сам видио и засвједочио да је он Син Божији.

(Зач. 4).
35. Сутрадан опет стајаше Јован и двојица од ученика његових.
36. И угледавши Исуса гдје иде, рече: Гле, Јагње Божије!
37. И чуше га оба ученика кад говораше, и отидоше за Исусом.
38. А Исус обазревши се и видјевши их, гдје иду за њим, рече им: Шта тражите?
А они му рекоше: Рави, што преведено значи: учитељу, гдје станујеш?
39. Рече им: Дођите и видите! И отидоше, и видјеше гдје станује; и остадоше код њега
онај дан. А бијаше око десетога часа.
40. А један од двојице који чуше од Јована и одоше за њим бијаше Андреј,
брат Симона Петра.
41. Он нађе најприје брата својега Симона, и рече му: Нашли смо Месију, што преведено
значи: Христос.
42. И доведе га Исусу. И Исус погледавши на њега рече: Ти си Симон, син
Јонин; ти ћеш се звати Кифа, што значи Петар. (Зач.
5).
43. Сутрадан хтједе Исус изићи у Галилеју, и нађе Филипа, и рече му: Хајде за мном!
44. А Филип бјеше из Витсаиде, из града Андрејева и Петрова.
45. Филип нађе Натанаила и рече му: Нашли смо онога за кога писа Мојсеј у
Закону и Пророци: Исуса, сина Јосифова, Назарећанина.
46. И рече му Натанаило: Из Назарета може ли бити што добро? Рече му
Филип: Дођи и види!
47. А Исус видје Натанаила гдје долази к њему и рече за њега: Ево правог
Израиљца у коме нема лукавства.
48. Рече му Натанаило: Откуда ме познајеш? Одговори Исус и рече му: Прије него те
позва Филип, видјех те кад бијаше под смоквом.
49. Одговори Натанаило и рече му: Рави, ти си Син Бо-жији, ти си цар
Израиљев.
50. Одговори Исус и рече му: Зато што ти казах да те видјех под смоквом,
вјерујеш? Видјећеш више од овога.
51. И рече му: Заиста, заиста вам кажем: од сада ћете видјети небо отворено и анђеле
Божије како узлазе и силазе на Сина Човјечијега.

2 Свадба у Кани Галилејској. Изгон трговаца из храма. Предсказивање смрти и васкрсења.

(Зач. 6).
1. И у трећи дан би свадба у Кани Галилејској, и ондје бјеше мати Исусова.
2. А позван бјеше и Исус и ученици његови на свадбу.
3. И кад неста вина, рече мати Исусова њему: Немају вина.
4. Исус јој рече: Шта хоћеш од мене, жено? Још није дошао час мој.
5. Рече мати његова слугама: Што год вам рече учините.
6. А ондје бјеше шест камених судова за воду, постављених по обичају јудејског
очишћења, који хватаху по двије или по три мјере.
7. Рече им Исус: Напуните судове водом. И напунише их до врха.

8. И рече им Исус: Захватите сад и носите пехарнику. И однесоше.
9. А кад окуси пехарник вино које је постало од воде, и не знађаше откуда је,
а слуге знадијаху које су захватиле воду, позва пехарник женика.

10. И рече му: Сваки човјек најприје добро вино износи, а када се опију,
онда лошије; а ти си чувао добро вино до сада.
11. Овим, у Кани Галилејској, учини Исус почетак знамења, и показа славу своју; и
вјероваше у њега ученици његови.
(Зач. 7).
12. Потом сиђе у Капернаум. он и мати његова и браћа његова и ученици његови, и
ондје остадоше не много дана.
13. И близу бјеше Пасха јудејска, и отиде Исус у Јерусалим.
14. И нађе у храму оне што продају говеда и овце и голубове. и мјењаче новца гдје
сједе.
15. И начинивши бич од узица. изагна све из храма, и овце и говеда: а
мјењачима просу новац и столове испретура.
16. И рече онима што продају голубове: Носите то одавде! Не правите од дома Оца
мога, дом трговине.
17. А ученици се његови сјетише да је написано: Ревност за дом твој изједа ме.
18. Јудејци пак одговорише и рекоше му: Какав нам знак показујеш да то чиниш?
19. Исус одговори и рсче им: Развалите овај храм и за три дана ћу га подићи.
20. А Јудејци рекоше: Четрдесет и шест година зидан је овај храм, а ти ћеш за три
дана да га подигнеш?
21. А он говораше о храму тијела својега.
22. Када пак устаде из мртвих. сјетише се ученици његови да ово говораше,
и вјероваше Писму и ријечи коју рече Исус.
23. А када бјеше у Јерусалиму о празнику Пасхе, многи вјероваше у име његово,
видећи знаке његове које чињаше.
24. А сам Исус не повјераваше себе њима, јер их је он знао све.
25. И не требаше да му ко свједочи за човјека; јер сам знадијаше шта бјеше у човјеку.

3 Исусов разговор с Никодимом**.** Ново свједочанство Јованово о Христу**.** Наука Христова је са неба**.**

(Зач. 8).
1. А бијаше човјек међу фарисејима, по имену Никодим. кнез јудејски.
2. Он дође Исусу ноћу и рече му: Рави, знамо да си учитељ од Бога дошао;
јер нико не може ова знамења творити која ти твориш ако није Бог с њим.
3. Одговори Исус и рече му: Заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди одозго. не
може видјети Царства Божијега.
4. Рече му Никодим: Како се може човјек родити кад је стар? Еда ли може по други пут
ући у утробу матере своје и родити се?
5. Одговори Исус: Заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди водом и Духом.
не можс ући у Царство Божије.

6. Што је рођено од тијела, тијело је; а што је рођено од Духа, дух је.
7. Не чуди се што ти рекох: ваља вам се родити одозго.
8. Дух дише гдје хоће, и глас његов чујеш, а не знаш откуда долази и куда иде: тако је
сваки који је рођен од Духа.
9. Одговори Никодим и рече му: Како може то бити?
10. Исус одговори и рече му: Ти си учитељ Израиљев, а то ли не знаш?
11. Заиста, заиста ти кажем да оно што знамо говоримо и што смо видјели
свједочимо, и свједочанство наше не примате.

12. Кад вам казах оно што је земаљско па не вјерујете, како ћете вјеровати ако вам кажем оно што је небеско?
(Зач. 9).
13. И нико се није попео на небо осим Онај који сиђе с неба, Син Човјечији који је на небу.
14. И као што Мојсеј подиже змију у пустињи, тако треба да се подигне Син Човјечији,
15. Да сваки који вјерује у њега не погине, него да има живот вјечни, (Зач. 10).
16. Јер Бог тако завоље свијет да је Сина својега Једнороднога дао, да сваки који вјерује у њега не погине, него да има живот вјечни.
17. Јер не посла Бог Сина својега на свијет да суди свијету, него да се свијет спасе кроз њега.
18. Који у њега вјерује не суди му се, а који не вјерује већ је осуђен, јер није вјеровао у име Јединороднога Сина Божијега.
19. А ово је суд што је свјетлост дошла на свијет, а људи више завољеше таму неголи свјетлост; јер њихова дјела бијаху зла.
20. Јер сваки који чини зло мрзи свјетлост и не иде ка свјетлости, да се не разоткрију дјела његова, јер су зла.
21. А ко истину твори, иде ка свјетлости, да се виде дјела његова, јер су у Богу учињена.
(Зач. 11).
22. Потом дође Исус и ученици његови у јудејску земљу, и ту бораваше с њима и крштаваше.
23. А и Јован крштаваше у Енону близу Салима, јер ондје бјеше много воде; и долажаху те се крштаваху.
24. Јер још не бијаше Јован бачен у тамницу.
25. Тада настаде распра међу ученицима Јовановим и неким Јудејцем око очишћења.
26. И дођоше Јовану и рекоше му: Рави, онај што бјеше с тобом преко Јордана, за кога си ти свједочио, ено крштава, и сви иду њему.
27. Јован одговори и рече: Не може човјек ништа примати ако му не буде дано с неба.
28. Ви ми сами свједочите да рекох: Нисам ја Христос него сам послан пред њим.
29. Ко има невјесту женик је, а пријатељ жеников стоји и слуша га, и радошћу се радује гласу жениковоу. Ова, дакле, радост моја испуњена је.
30. Он треба да расте, а ја да се умањујем.

31. Који одозго долази над свима је. Који је са земље од земље Је, и од земље говори; а који долази с неба над свима је;
32. И што је видио и чуо, то свједочи; и свједочанство његово нико не прима.
33. Који прими свједочанство његово, потврди да је Бог истинит.
34. Јер кога Бог посла, онај ријечи Божије говори: јер Бог Духа не даје на мјеру.
35. Јер Отац љуби Сина, и све је дао њему у руку.
36. Ко вјерује у Сина, има живот вјечни; а ако је непослушан Сину, неће видјети живота, него гњев Божији остаје на њему.

4 Одлазак Исусов из Јудеје**.** Разговор са Самарјанком на извору Јаковљевом**.** Вјера Самарјана у Христа**.** Исцјељење сина царева човјека**.**

1. Када, дакле, сазнаде Господ да су фарисеји чули да Исус више ученика задобија и крштава него Јован -
2. Иако сам Исус не крштаваше него ученици његови -
3. Остави Јудеју и отиде опет у Галилеју.
4. А ваљало му је проћи кроз Самарију. (Зач.
12).
5. Тако дође у град самаријски звани Сихар, близу села које даде Јаков Јосифу, сину своjему.
6. А ондје бијаше извор Јаковљев. Исус пак уморан од пута сјеђаше тако на извору; бјеше око шестога часа.
7. Дође жена из Самарије да захвати воде. Рече јој Исус: Дај ми да пијем.
8. Јер ученици његови бијаху отишли у град да купе хране.
9. Рече му жена Самарјанка: Како ти, који си Јудејац, тражиш од мене жене Самарјанке да пијеш? Јер се Јудејци не друже са Самарјанима.
10. Одговори Исус и рече јој: Кад би ти знала дар Божији, и ко је тај који ти говори: дај ми да пијем, ти би тражила од њега и дао би ти воду живу.
11. Рече му жена: Господе, ни ведра немаш, а студенац је дубок; одакле ти онда вода жива?
12. Еда ли си ти већи од оца нашега Јакова, који нам даде овај студенац, и он из њега пијаше и синови његови и стока његова?
13. Одговори Исус и рече јој: Сваки који пије од ове воде опет ће ожеднети;
14. А који пије од воде коју ћу му ја дати неће ожеднети довијека, него вода коју ћу му дати постаће у њему извор воде која тече у живот вјечни.
15. Рече му жена: Господе, дај ми ту воду да не жедним и не долазим овамо да захватам.
16. Рече јој Исус: Иди, зови мужа својега, и дођи овамо.
17. Одговори жена и рече: Немам мужа. Рече јој Исус: Добро каза: немам мужа;
18. Јер си пет мужева имала, и сада кога имаш није ти муж; то си право казала.
19. Рече му жена: Господе, видим да си ти пророк.

20. Оци наши клањаху се Богу на гори овој, а ви кажете да је у Јерусалиму мјесто гдје се треба клањати.
21. Рече јој Исус: Жено, вјеруј ми да долази час када се нећете клањати Оцу ни на гори овој ни у Јерусалиму.
22. Ви се клањате ономе што не знате; а ми се клањамо ономе што знамо; јер је спасење од Јудејаца.
23. Али долази час, и већ је ту, када ће се истински богомољци клањати Оцу у духу и истини, јер Отац тражи да такви буду они који му се клањају.
24. Бог је дух; и који му се клањају, у духу и истини треба да се клањају.
25. Рече му жена: Знам да долази Месија звани Христос; кад он дође, објавиће нам све.
26. Рече јој Исус: Ја сам - који говорим с тобом.
27. И утом дођоше ученици његови, и зачудише се што са женом разговара, али ниједан не рече: шта тражиш, или што говориш са њом?
28. А жена остави свој крчаг и отиде у град и рече људима:
29. Ходите да видите човјека који ми каза све што сам учинила. Да није он Христос?
30. Изиђоше, дакле, из града и пођоше њему.
31. А у међувремену мољаху га ученици његови говорећи: Рави, једи!
32. А он им рече: Ја имам јело да једем за које ви не знате.

33. Тада ученици говораху међу собом: Да му неко не донесе да једе?
34. Исус им рече: Јело је моје да вршим вољу Онога који ме је послао, и извршим његово дјело.
35. Не кажете ли ви да су још четири мјесеца па ће настати жетва? Ето,
велим вам: подигните очи своје и видите њиве како се већ жуте за жетву.
36. И који жање прима плату, и сабира род за живот вјечни, да се радује заједно и који сије и који жање.
37. Јер у томе је истинита ријеч, да је други који сије, а други који жање.
38. Ја вас послах да жањете гдје се ви нисте трудили; други су се трудили, а ви сте у труд њихов ушли.
39. А из града онога многи од Самарјана повјероваше у њега за ријеч жене која је свједочила: Каза ми све што учиних.
40. Када, дакле, дођоше к њему Самарјани, мољаху га да остане код њих; и остаде ондје два дана.
41. И много их више вјерова за ријеч његову,
42. Те жени говораху: Сад не вјерујемо више због твога казивања, јер сами смо чули и знамо да је ово заиста Спаситељ свијета, Христос.
43. А послије два дана изиђе оданде, и отиде у Галилеју.
44. Јер сам Исус посвједочи да пророк у својој постојбини нема части.
45. А када дође у Галилеју, примише га Галилејци, који бијаху видјели све што учини у Јерусалиму о Празнику, јер и они дођоше на Празник.
46. Исус пак дође опет у Кану Галилејску, гдје претвори воду у вино. (Зач. 13).
И бијеше неки царев човјек чији син боловаше у Капернауму.
47. Овај чувши да је Исус дошао из Јудеје у Галилеју, отиде к њему и мољаше га да сиђе и да му исцијели сина; јер бијаше на самрти.

48. Каза му, дакле, Исус: Ако не видите знаке и чудеса. нећете да повјерујете.
49. Рече му царев човјек: Господе, дођи док није умрло дијете моје.
50. Рече му Исус: Иди, син твој је жив. И вјерова човјек ријечи коју му рече
Исус и пође.
51. А већ док он силажаше, гле, сретоше га слуге његове и јавише му говорећи: Дијете је твоје живо.
52. Тада их упита за час у који му би лакше; и казаше му: Јуче у седми час пусти га грозница.

5 Исцјељење болеснога у бањи Витезди. Христос говори да је једнак Богу Оцу, и о суду и васкрсењу. Свједочанство Јована Крститеља, Бога Оца и Светога Писма.

(Зач. 14).
1. Потом бјеше празник јудејски, и изиђе Исус у Јерусалим.
2. А у Јерусалиму код Овчијих врата постоји бања, која се јеврејски зове
Витезда, и има пет тријемова.
3. У њима лежаше велико мноштво болесника, слијепих, хромих, сухих, који чекаху да се вода заталаса.
4. Јер анђео Господњи повремено силажаше и узбуркаваше воду; и који би први ушао пошто се узбурка вода, оздравио би, ма од какве болести боловао.
5. А ондје бијаше неки човјек који тридесет и осам година бјеше болестан.
6. Кад видје Исус овога гдје лежи, и разумје да је већ много година болестан,

рече му: Хоћеш ли здрав да будеш?
7. Одговори му болесник: Господе, човјека немам, да ме спусти у бању када се узбурка вода: а док ја дођем, други сиђе прије мене.
8. Рече му Исус: Устани, узми одар свој и ходи!
9. И одмах оздрави човјек, и узе одар свој и хођаше. А тај дан бјеше субота.
10. Тада говораху Јудејци исцијељеном: Субота је, није ти допуштено да носиш одар.
11. Он им одговори: Који ме учини здравим он ми рече: Узми одар свој и ходи.
12. А они га запиташе: Ко је тај човјек који ти рече: Узми одар свој и ходи?
13. А излијечени не знађаше ко је; јер се Исус бјеше удаљио због многог народа на ономе мјесту.
14. Потом га нађе Исус у храму и рече му: Ето постао си здрав, више не гријеши, да ти се што горе не догоди.
15. Човјек отиде и јави Јудејцима да је Исус тај који га учини здравим.
16. И зато гоњаху Јудејци Исуса, и гледаху да га убију, јер чињаше то у суботу.
17. А Исус им одговори:
(Зач. 15).
Отац мој до сада дјела, и ја дјелам.
18. И зато још више тражаху Јудејци да га убију, не само што нарушаваше суботу, него што и Бога називаше својим Оцем градећи се једнак Богу.

19. А Исус одговори и рече им: Заиста, заиста вам кажем: Син не може ништа чинити сам од себе него што види да Отац чини; јер што Он чини, то исто чини и Син;
20. Јер Отац љуби Сина, и све му показује што сам чини; и показаће му већа дјела од ових да се ви чудите.
21. Јер као што Отац подиже мртве и оживљава, тако и Син које хоће оживљава.
22. Јер Отац не суди никоме, него је сав суд дао Сину.
23. Да сви поштују Сина као што поштују Оца. Ко не поштује Сина не поштује ни Оца који га је послао.
(Зач. 16).
24. Заиста, заиста вам кажем: Ко моју ријеч слуша и вјерује Ономе који ме је послао, има живот вјечни, и не долази на суд, него је прешао из смрти у живот.
25. Заиста, заиста вам кажем, да долази час, и већ је настао, када ће мртви чути глас Сина Божијега, и чувши га оживјеће.
26. Јер као што Отац има живот у себи, тако даде и Сину да има живот у себи;
27. И даде му власт и да суди, јер је Син Човјечији.
28. Не чудите се томе, јер долази час у који ће сви који су у гробовима чути глас Сина Божијега,
29. И изићи ће они који су чинили добро у васкрсење живота, а они који су чинили зло у васкрсење суда.
30. Ја не могу ништа чинити сам од себе; (Зач.
17).
Како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим вољу своју но вољу Оца који ме је послао.
31. Ако ја свједочим сам за себе, свједочанство моје није истинито.
32. Други је који свједочи за мене; и знам да је истинито свједочанство којим свједочи за мене.
33. Ви сте послали к Јовану, и он је посвједочио за истину.
34. А ја не примам свједочанство од човјека, него ово говорим да се ви спасете.

35. Он бијеше свјетиљка која гораше и свијетљаше; а ви хтједосте мало времена да се радујете свјетлости његовој.
36. Али ја имам свједочанство веће од Јованова; јер дјела која ми даде Отац да их свршим, ова дјела која ја чиним свједоче за мене да ме је Отац послао.
37. И Отац који ме посла он је и посвједочио за мене. Нити сте глас његов икада чули, ни лице његово видјели.
38. И ријеч његову немате да обитава у вама; зато што ви не вјерујете Ономе кога Он посла.
39. Истражујете Писма, јер ви мислите да у њима имате живот вјечни; а баш она свједоче о мени;
40. И нећете да дођете к мени да имате живот.
41. Славу од људи не примам,
42. Него вас познајем да љубави Божије немате у себи.

43. Ја сам дошао у име Оца својега и не примате ме; ако други дође у име своје, њега ћете примити.
44. Како ви можете вјеровати када примате славу један од другога, а славу која је од јединога Бога не тражите?
45. Не мислите да ћу вас ја тужити Оцу; има који вас оптужује, Мојсеј, у кога се ви уздате.
46. Јер да вјеровасте Мојсеју, вјеровали бисте и мени; јер он писа о мени.
47. А кад његовим Писмима не вјерујете, како ћете вјеровати мојим ријечима?

6 Христос храни пет хиљада људи, и иде по мору. Исус Христос Хљеб живота. Неки од ученика напуштају Христа. Апостол Петар га признаје за Сина Божијег.

1. Послије тога отиде Исус преко Галилејског, Тиверијадског мора.
2. И за њим иђаше мноштво народа, јер гледаху знамења његова која чињаше на болесницима.
3. А Исус изиђе на гору, и ондје сјеђаше са ученицима својим.
4. А бијаше близу Пасха, празник јудејски. (Зач.
18).
5. Подигнувши Исус очи, и видјевши да мноштво народа долази к њему, рече
Филипу: Одакле да купимо хљеба да ови једу?
6. А ово говораше кушајући га, јер сам знађаше шта ће чинити.
7. Одговори му Филип: Ни за двјеста динара хљеба није им доста, да свако од њих само мало добије.
8. Рече му један од ученика његових, Андреј, брат Симона Петра:
9. Овдје има једно момче које има пет хљебова јечмених и двије рибе. Али шта је то на толико мноштво?
10. А Исус рече: Реците људима да посједају. А бијеше траве много на ономе мјесту. Посједаше, дакле, људи на број око пет хиљада.
11. А Исус узе хљебове, и заблагодаривши, раздаде ученицима, а ученици онима који бијаху посједали: тако и од риба колико хтједоше.
12. А када се наситише рече ученицима својим: Скупите преостале комаде,
да ништа не пропадне.
13. И сакупише, и напунише дванаест котарица комада од пет хљебова јечмених што преостаде иза оних који су јели.

(Зач. 19).
14. А људи видјевши знамење које учини Исус говор.аху: Ово је заиста
Пророк који треба да дође на свијет.
15. А кад разумије Исус да хоће да дођу да га ухвате и учине царем, он отиде опет на
гору сам.
16. Када пак наста вече, сиђоше ученици његови на море,
17. И ушавши у лађу пођоше преко мора у Капернаум. И већ бјеше пао мрак,
а Исус не бјеше дошао к њима.
18. А море се подизаше од великога вјетра.
19. Пошто су, дакле, веслали око двадесет и пет или тридесет стадија,
угледаше Исуса како иде по мору и приближава се лађи, па се препадоше.

20. А он им рече: Ја сам; не бојте се!
21. И хтједоше га узети у лађу: и одмах се лађа обрете на земљи у коју иђаху.
22. Сутрадан народ који је стајао с оне стране мора, видје да ондје не бјеше друге
лађице осим оне једне у коју уђоше ученици његови, и да не уђе Исус са ученицима
својим у лађицу него само ученици његови отидоше;!
23. А друге лађице из Тиверијаде дођоше близу онога мјеста гдје једоше хљеб
када Господ заблагодари.
24. Када, дакле, видје народ да Исуса не бјеше ондје, ни ученика његових,
уђоше и они у лађе, и дођоше у Капернаум тражећи Исуса.
25. И нашавши га с оне стране мора, рекоше му: Рави, када си дошао овамо?
26. Исус им одговори и рече: Заиста, заиста вам кажем: не тражите ме што сте
знамења видјели, него што сте хљеба јели и наситили се.
(Зач. 20).
27. Трудите се не за јело које пролази, него за јело које остаје за живот вјечни,
које ће вам дати Син Човјечији, јер овога потврди Бог Отац.
28. А они му рекоше: Шта да чинимо да бисмо творили дјела Божија?
29. Одговори Исус и рече им: Ово је дјело Божије да вјерујете у Онога кога
Он посла.
30. А они му рекоше: Какав, дакле, знак ти показујеш да видимо и да ти вјерујемо?
Шта ти чиниш?
31. Оцеви наши једошеману у пустињи, као што је написано: Хљеб са неба даде им
да једу.
32. Тада им рече Исус: Заиста, заиста вам кажем: није вам Мојсеј дао хљеб са неба него
Отац мој даје вам истинити хљеб са неба;
33. Јер хљеб је Божији онај који силази с неба и даје живот свијету.
34. Тада му рекоше: Господе, дај нам свагда тај хљеб!
35. А Исус им рече:
(Зач. 21).
Ја сам хљеб живота: који мени долази неће огладњети, и који у мене вјерује неће
никад ожедњети.
36. Него вам рекох: и видјели сте ме, и не вјерујете.
37. Све што ми даје Отац мени ће доћи; и онога који долази мени нећу истјерати
напоље.
38. Јер сам сишао с неба не да творим вољу своју, него вољу Оца, који ме посла.
39. А ово је воља Оца који ме посла, да све што ми је дао ништа од тога не изгубим,
него да то васкрснем у посљедњи дан.
(Зач. 22).

40. А ово је воља Оца који ме посла, да сваки који види Сина и вјерује у њега има
живот вјечни; и ја ћу га васкрснути у посљедњи дан.
41. Тада гунђаху Јудејци на њега што рече: Ја сам хљеб који сиђе с неба,
42. И говораху: Није ли ово Исус, син Јосифов, коме ми знамо оца и матер?
Како, дакле, он говори: С неба сам сишао?
43. А Исус им одговори и рече: Не гунђајте међу собом.

44. Нико не може доћи мени ако га не привуче Отац који ме посла; и ја ћу га васкрснути
у посљедњи дан.
45. У Пророцима је написано: И биће сви научени од Бога. Сваки који чује од
Оца и научи, долази к мени.
46. Не да је ко видио Оца, осим Онога који је од Бога: он је видио Оца.
47. Заиста, заиста вам кажем: Који вјерује у мене има живот вјечни. (Зач. 23).
48. Ја сам хљеб живота.
49. Оци ваши једоше ману у пустињи, и помријеше.
50. Ово је хљеб који силази с неба: да који од њега једе не умре.
51. Ја сам хљеб живи који сиђе с неба; ако ко једе од овога хљеба живјеће вавијек; и
хљеб који ћу ја дати тијело је моје, које ћу ја дати за живот свијета.
52. Јудејци се пак препираху међу собом говорећи: Како може овај дати нама тијело
своје да једемо?
53. А Исус им рече: Заиста. заиста вам кажем: ако не једете тијело Сина
Човјечијега и не пијете крви његове, немате живота у себи.
54. Који једе моје тијело и пије моју крв има живот вјечни;и ја ћу га васкрснути у
посљедњи дан.
55. Јер тијело моје истинско је јело, а крв је моја истинско пиће. (Зач. 24).
56. Који једе моје тијело и пије моју крв у мени пребива и ја у њему.
57. Као што мене посла живи Отац, и као што ја живим због Оца, и онај који једе мене и
он ће живјети због мене.
58. Ово је хљеб који сиђе с неба: не као што оци ваши једоше ману, и
помријеше; који једе хљеб овај живјеће вавијек.
59. Ово рече у синагоги кад учаше у Капернауму.
60. Тада многи од ученика његових, чувши то, рекоше: Ово је тврда бесједа.
Ко је може слушати?
61. А Исус, знајући у себи да ученици његови ропћу због тога, рече им: Зар вас ово
саблажњава?
62. А шта ако видите Сина Човјечијега да одлази горе гдје је прије био?
63. Дух је оно што оживљава, тијело не користи ништа. Ријечи које вам ја говорим
дух су и живот су.
64. Али има међу вама неких који не вјерују. Јер знађаше Исус од почетка који су то
што не вјерују, и ко ће га издати.
65. И говораше: Зато сам вам рекао да нико не може доћи к мени ако му не буде дано
од Оца мојега.
66. Од тада многи од ученика његових отидоше натраг, и више не иђаху с њим.
67. А Исус рече Дванаесторици: Да нећете и ви да одете?
68. Тада му одговори Симон Петар: Господе, коме ћемо отићи? Ти имаш ријечи
живота вјечнога.
69. И ми смо повјеровали и познали да си ти Христос Снн Бога живога.
70. Исус им одговори: Не изабрах ли ја вас дванаесторицу? И један од вас је ђаво.

71. А говораше за Јуду Симонова Искариота, јер он иамјераваше да га изда,

иако бјеше један од Дванаесторице.

7 Намјера Јудејаца да убију Исуса и распре у народу о њему. Христова бесједа у Храму о празнику Сјеница. Мишљење народа и фарисеја о Христу.

(Зач. 25).
1. И послије тога хођаше Исус по Галилеји; јер по Јудеји не хтједе да ходи, пошто тражаху Јудејци да га убију.
2. Бијаше пак близу јудејски празник Сјеница.
3. Тада му рекоше браћа његова: Отиди одавде и иди у Јудеју. да и ученици твоји виде дјела твоја која чиниш;
4. Јер нико не чини нешто у тајности, а сам тражи да је познат. Када тако што чиниш. покажи се свијету.
5. Јер ни браћа његова не вјероваху у њега.
6. Тада им рече Исус: Вријеме моје још није дошло, а вријеме је ваше свагда спремно.
7. Не може свијет мрзити вас; а мене мрзи јер ја свједочим о њему да су дјела његова зла.
8. Ви отидите на овај Празник: ја још нећу ићи на овај Празник, јер се моје вријеме још није испунило.
9. Рекавши им ово, остаде у Галилеји.
10. А кад отидоше браћа његова, тада и сам оде на Празник, не јавно, него као утајности.
11. А Јудејци га тражаху о Празнику и говораху: Гдје је онај?
12. И бијаху о њему многе препирке у народу: једни говораху да је добар, а други говораху: не, него вара народ.
13. Али нико не говораше јавно о њему због страха од Јудејаца. (Зач. 26).
14. А већ у половини Празника дође Исус у храм и учаше.
15. И чуђаху се Јудејци говорећи: Како овај зна књиге а није се учио?
16. Тада им одговори Исус и рече: Моја наука није моја, него Онога који ме је послао.
17. Ако хоће ко вољу његову да твори, познаће да ли је ова наука од Бога, или ја сам од себе говорим.
18. Који говори сам од себе, своју славу тражи: а ко тражи славу Онога који га је послао, тај је истинит и нема у њему неправде.
19. Није ли Мојсеј дао вама Закон? И нико од вас не извршава Закон. Зашто тражите да ме убијете?
20. Одговори народ и рече: Демон је у теби; ко тражи да те убије?
21. Одговори Исус и рече им: Једно дјело учиних, и сви се дивите томе.
22. Мојсеј вам је дао обрезање, не што је оно од Мојсеја, него од отаца, и у суботу обрезујете човјека.
23. Ако у суботу човјек прима обрезање, па се тиме не нарушава Закон Мојсејев, зашто се на мене гњевите што цијелога човјека излијечих у суботу?

24. Не судите по изгледу, него праведан суд судите.
25. Тада говораху неки од Јерусалимљана: Није ли то онај кога траже да убију?
26. И гле, говори слободно и ништа му не веле. Да стварно не дознаше наши главари да је он заиста Христос?
27. Али овога знамо откуда је; а Христос када дође, нико неће знати откуда је.

28. Тада Исус повика у храму учећи и говорећи: И познајете ме и знате откуда
сам; и сам од себе нисам дошао, него је истинит Онај који ме посла, којега ви не
знате.
29. Ја га знам, јер од њега јесам, и Он ме посла.
30. Тада тражаху да га ухвате, и нико не метну на њега руку, јер још не бјеше
дошао час његов.
31. А од народа многи повјероваше у њега, и говораху: Када дође Христос,
зар ће више знамења чинити него овај што учини?
32. Чуше фарисеји да народ о њему тако говори, и послаше фарисеји и
првосвештеници слуге да га ухвате.
33. Тада Исус рече: Још мало времена сам са вама, па идем Ономе који ме је послао.
34. Тражићете ме и нећете ме наћи; и гдје сам ја ви не можете доћи.
35. А Јудејци рекоше међу собом: Куда овај намјерава да иде, а да га ми нећемо
наћи? Не мисли ли ући у расијање јелинско и учити Јелине?
36. Шта значи ова ријеч коју рече: Тражићете ме и нећете наћи; и гдје сам ја ви не
можете доћи?
(Зач. 27).
37. А у посљедњи велики дан Празника стајаше Исус и повика говорећи: Ко је жедан
нека дође мени и пије!
38. Који у мене вјерује, као што Писмо рече, из утробе његове потећи ће ријеке
воде живе.
39. А ово рече о Духу кога требаше да приме они који вјерују у име његово,
јер Дух Свети још не бјеше дат, зато што Исус још не бјеше прослављен.
40. А многи од народа, чувши ту ријеч, говораху: Ово је заиста Пророк.
41. Други говораху: Ово је Христос. А једни говораху: Зар ће Христос доћи из
Галилеје?
42. Зар не рече Писмо да ће Христос доћи од сјемена Давидова и из села
Витлејема гдје бјеше Давид?
43. Тако настаде раздор у народу због њега.
44. А неки од њих хтједоше да га ухвате; али нико не метну руку на њега.
45. Дођоше пак слуге првосвештеницима и фарисејима, и они им рекоше:
Зашто га не доведосте?
46. Слуге одговорише: Никада човјек није тако говорио као овај човјек.
47. Тада им одговорише фарисеји: Зар сте се и ви преварили?
48. Вјерова ли ко у њега од главара или од фарисеја?
49. Него народ овај који не зна Закон, проклет је!
50. Рече им Никодим, који му је долазио ноћу и бјеше један од њих:

51. Еда ли Закон наш суди човјеку докле га најприје не саслуша и дозна шта чини?
52. Одговорише му и рекоше: Да ниси и ти из Галилеје? Испитај и види да пророк из
Галилеје не долази.
53. И отидоше сваки дому своме.

8 Суд о жени ухваћеној у прељуби. Христос свјетлост свијета. Свједочанство Очево и наука од Оца. Истина ће вас ослободити! Јудејци робови гријеха, недостојна дјеца Авраамова; њихов је отац ђаво. Јудејци руже Исуса.

1. А Исус отиде на Маслинску гору.
2. И ујутру опет дође у храм, и сав народ долажаше к њему; и сједе и учаше их.

(Зач. 28).
3. А књижевници и фарисеји доведоше жену ухваћену у прељуби, и поставише је на средину.
4. И рекошс му: Учитељу, ова жена је ухваћена у прељуби на дјелу;
5. А Мојсеј нам у Закону заповједи да такве каменујемо. Ти дакле, шта велиш?
6. Ово пак рекоше искушавајући га да би га имали за што окривити. А Исус сагнувши се доље, писаше прстом по земљи.
7. А кад га упорно питаху, исправи се и рече им: Који је међу вама без гријеха нека први баци камен на њу.
8. Па се опет саже доље и писаше по земљи.
9. А они чувши то, и покарани од своје савјести, излажаху један по један, почевши од старјешина до посљедњих; и остаде Исус сам и жена стојећи на средини.
10. А када се Исус исправи, и не видјевши никога до саму жену, рече јој: Жено, гдје су они што те тужаху? Зар те нико не осуди?
11. А она рече: Нико. Господе. А Исус јој рече: Ни ја те не осуђујем; иди, и од сада више не гријеши,
(Зач. 29).
12. Исус им опет рече, говорећи: Ја сам свјетлост свијету; ко иде за мном неће ходити у тами, него ће имати свјетлост живота.
13. Тада му рекоше фарисеји: Ти сам за себе свједочиш; свједочанство твоје није истинито.
14. Исус одговори и рече им: Ако ја и свједочим за самога себе, истинито је свједочанство моје, јер знам откуда дођох и куда идем; а ви не знате откуда долазим и куда идем.
15. Ви судите по тијелу, ја не судим никоме.
16. Али ако ја и судим, суд је мој истинит, јер нисам сам него ја и Отац који ме посла.
17. А и у Закону вашему стоји написано да је свједочанство двојице људи истинито.
18. Ја сам онај који свједочи за себе, и свједочи за мене Отац који ме посла.

19. Тада му говораху: Гдје је Отац твој? Исус одговори: Не знате ни мене ни Оца мојега; кад бисте знали мене, знали бисте и Оца мојега.
20. Ове ријечи каза Исус код ризнице кад учаше у храму; и нико га не ухвати, јер још не бијеше дошао час његов.
(Зач. 30).
21. А Исус им поново рече: Ја идем, и тражићете ме; и помријећете у гријеху своме; куд ја идем ви не можете доћи.
22. Тада рекоше Јудејци: Да се неће сам убити, јер говори: куд ја идем ви не можете доћи?
23. И рече им: Ви сте одоздо, ја сам одозго; ви сте од овога свијета, ја нисам од овога свијета.
24. Зато вам и рекох да ћете помријети у гријесима својим; јер ако не повјерујете да Ја јесам, помријећете у гријесима својим.
25. Тада му говораху: Ко си ти? И рече им Исус: Почетак, што вам и кажем.
26. Много имам о вама говорити и судити; али Онај који ме лосла истинит је, и ја говорим у свијету оно што чух од њега.
27. И не разумјеше да им говори за Оца.
28. А Исус им рече: Кад подигнете Сина Човјечијега, онда ћете дознати да Ја јесам, и да ништа сам од себе не чиним: него како ме научи Отац мој онако говорим.

29. И Онај који ме посла са мном је. Не остави Отац мене сама; јер ја свагда чиним
што је њему угодно.
30. Кад он ово говораше, многи повјероваше у њега. (Зач.
31).
31. Тада Исус говораше оним Јудејцима који су му повјеровали: Ако ви останете
у науци мојој, заиста сте моји ученици;
32. И познаћете истину, и истина ће вас ослободити.
33. Одговорише му: Ми смо сјеме Авраамово, и никад никоме нисмо робовали.
Како ти говориш: постаћете слободни?
34. Исус им одговори: Заиста, заиста вам кажем да сваки који чини гријех роб је
гријеху.
35. А роб не остаје у кући вавијек, син остаје вавијек.
36. Ако вас, дакле, Син ослободи, заиста ћете бити слободни.
37. Знам да сте сјеме Авраамово; али тражите да ме убијете, јер моја ријеч нема
мјеста у вама.
38. Ја говорим што сам видио од Оца својега, и ви. дакле, чините што сте видјели
од оца вашега.
39. Одговорише и рекоше му: Отац наш је Авраам. Исус им рече: Да сте дјеца
Авраамова, чинили бисте дјела Авраамова.
40. А сада тражите да убијете мене, човјека који сам вам казао истину, коју чух од
Бога. То Авраам није чинио.
41. Ви чините дјела оца својега. Тада му рекоше: Ми нисмо рођени од блуда;
једнога оца имамо - Бога.
(Зач. 32).
42. А Исус им рече: Кад би Бог био отац ваш, љубили бисте мене; јер ја од
Бога изиђох и дођох; јер нисам дошао сам од себе, него ме Он посла.

43. Зашто не разумијете говор мој? Јер не можете да слушате ријеч моју.
44. Вама је отац ђаво, и жеље оца својега хоћете да чините; он бјеше
човјекоубица од почетка, и не стоји у истини, јер нема истине у њему; кад говори
лаж, своје говори, јер је он лажа и отац лажи.
45. А мени не вјерујете, јер ја истину говорим.
46. Који ме од вас кори за гријех? Ако ли истину говорим, зашто ми ви не вјерујете?
47. Онај који је од Бога, ријечи Божије слуша; зато ви не слушате, јер нисте од Бога.
48. А Јудејци одговорише и рекоше му: Не кажемо ли ми добро да си ти
Самарјанин, и да је демон у теби?
49. Исус одговори: У мени демона нема, него поштујем Оца својега; а ви ме
срамотите.
50. А ја не тражим славе своје; постоји Онај који тражи и суди. (Зач. 33).
51. Заиста, заиста вам кажем: Ко одржи ријеч моју неће видјети смрти вавијек.
52. Тада му рекоше Јудејци: Сада знамо да је демон у теби. Авраам умрије и пророци,
а ти говориш: ко одржи ријеч моју неће окусити смрти вавијек.
53. Еда ли си ти већи од оца нашега Авраама, који умрије? И пророци
помријеше. Ко се ти сам правиш?
54. А Исус одговори: Ако ја прослављам самога себе, слава је моја ништа.
Отац је мој онај који ме прославља, за кога ви говорите да је Бог ваш,
55. И не познајете га, а ја га знам. И ако речем да га не знам, бићу лажа као и ви. Него
га знам, и ријеч његову држим.
56. Авраам, отац ваш, био је рад да види дан мој; и видје и обрадова се.
57. А Јудејци му рекоше: Још немаш ни педесет година, а Авраама си видио?

58. А Исус им рече: Заиста, заиста вам кажем: прије него Авраам настаде, Ја јесам.
59. Тада узеше камење да баце на њега; а Исус се сакри, и изиђе из храма,
па прође између њих и тако отиде.

9 Христос исцјељује у суботу слијепога од рођења. Фарисеји испитују исцијељенога.

(Зач. 34).
1. И пролазећи видје човјека слијепа од рођења.
2. И запиташе га ученици његови говорећи: Рави, ко сагријеши, овај или родитељи његови, те се роди слијеп?
3. Исус одговори: Не сагријеши ни он ни родитељи његови, него да се јаве дјела Божија на њему.
4. Мени ваља чинити дјела Онога који ме посла, док је дан. Долази ноћ кад нико не може радити.
5. Док сам у свијету, свјетлост сам свијету.
6. Рекавши ово, пљуну на земљу и начини блато од пљувачке, и помаза блатом очи слијепоме.

7. И рече му: Иди умиј се у бањи Силоамској, што преведено значи: послан.
Он оде, дакле, и уми се, и дође гледајући.
8. А сусједи и они који га бијаху видјели прије да бјеше слијеп говораху:
Није ли ово онај што је сједио и просио?
9. Једни говораху да је он. а други да је налик на њега. Он говораше: Ја сам.
10. Тада му говораху: Како ти се отворише очи?
11. Он одговори и рече: Човјек који се зове Исус начини блато, и помаза очи моје, и рече ми: иди у бању Силоамску и умиј се. И кад отидох и умих се, прогледах.
12. Тада му рекоше: Гдје је он? Рече: Не знам.
13. Онда њега, некадашњега слијепца, одведоше фарисејима.
14. А бјеше субота кад Исус начини блато и отвори му очи.
15. А фарисеји га тада опет питаху како прогледа. А он им рече: Блато ми метну на очи, и умих се и видим.
16. Тада говораху неки од фарисеја: Није овај човјек од Бога, јер не светкује суботу. Други говораху: Како може човјек грјешан таква знамења чинити? И наста раздор међу њима.
17. Опет рекоше слијепцу: Шта ти велиш за онога што отвори очи твоје? А он рече: Пророк је.
18. Тада Јудејци не вјероваше за њега да је био слијеп и прогледао, док не дозваше родитеље тога што је прогледао,
19. И запиташе их говорећи: Је ли ово син ваш за кога ви кажете да се роди слијеп? Како, дакле, сада види?
20. А родитељи његови одговорише им и рекоше: Знамо да је ово син наш, и да се роди слијеп;
21. А како сада види не знамо, или ко му отвори очи ми не знамо: сам је већ одрастао, питајте њега, нека сам каже за себе.
22. Ово рекоше родитељи његови јер се бојаху Јудејаца; јер се Јудејци већ бијаху договорили да буде одлучен од синагоге ко год њега призна за Христа.
23. Зато рекоше родитељи његови: Одрастао је, њега питајте.

24. Тада по други пут дозваше човјека који је био слијеп. и рекоше му: Подај славу Богу,
ми знамо да је онај човјек грјешан.
25. А он одговори и рече: Је ли грјешан, не знам; једно знам - да ја бијах слијеп, и
сада видим.
26. Тада му опет рекоше: Шта ти учини? Како отвори очи твоје?
27. Одговори им: Већ вам казах и не слушасте. Шта опет хоћете да чујете? Да нећете и
ви да постанете ученици његови?
28. Они га изгрдише и рекоше: Ти си ученик његов, а ми смо ученици
Мојсејеви.
29. Ми знамо да је Мојсеју говорио Бог; а овога не знамо откуда је.
30. Одговори човјек и рече им: У томе и јесте чудо што ви не знате откуда је,
а он отвори очи моје.
31. А знамо да Бог не слуша грјешнике; него ако ко Бога поштује и вољу његову
твори, тога слуша.
32. Откако је вијека није се чуло да ико отвори очи рођеноме слијепцу.

33. Кад он не би био од Бога, не би могао ништа чинити.
34. Одговорише и рекоше му: Ти си се родио сав у гријесима, па ти нас да учиш? И
истјераше га напоље.
35. Чу Исус да га истјераше напоље, па нашавши га рече му: Вјерујеш ли ти у
Сина Божијега?
36. Он одговори и рече: А ко је он, Господе, да у њега вјерујем?
37. А Исус му рече: И видио си га и онај који говори с тобом, тај је.
38. А он рече: Вјерујем, Господе! И поклони му се. (Зач.
35).
39. И рече Исус: За суд ја дођох у овај свијет, да виде који не виде, и који виде да
постану слијепи.
40. И чуше ово неки од фарисеја који бијаху са њим, и рекоше му: Еда ли смо и ми
слијепи?
41. Рече им Исус: Кад бисте били слијепи, не бисте имали гријеха; а сада кажете:
видимо, тако ваш гријех остаје.

10 О Добром пастиру и његову стаду**.** Христос у тријему Соломонова храма о Празнику обновљења одговара Јудејцима о Оцу и себи**.** Одлазак преко Јордана**.**

1. Заиста, заиста вам кажем: Ко не улази на врата у тор овчији него прелази на другом
мјесту, он је лопов и разбојник.
2. А који улази на врата пастир је овцама.
3. Њему вратар отвара, и овце глас његов слушају, и своје овце зове по имену, и
изводи их;
4. И када своје овце истјера, иде пред њима, и овце иду за њим, јер познају глас
његов.
5. А за туђином неће поћи, него ће побјећи од њега, јер не познају глас туђинаца.
6. Ову причу каза им Исус, али они не разумјеше шта бијаше то што им
говораше.
7. Тада им рече Исус опет: Заиста, заиста вам кажем: ја сам врата овцама.
8. Сви који год дођоше прије мене лопови су и разбојници; али их овце не
послушаше.

(Зач. 36).
9. Ја сам врата; ако ко уђе кроза ме спашће се, иући ће и изићи ће, и пашу ће наћи.
10. Лопов не долази за друго него да украде и закоље и упропасти. Ја дођох да живот имају и да га имају у изобиљу.
11. Ја сам пастир добри. Пастир добри живот свој полаже за овце.
12. А најамник, који није пастир, коме овце нису своје, види вука гдје долази, и оставља овце. и бјежи; и вук разграби овце и распуди их.
13. А најамник бјежи, јер је најамник и не мари за овце.
14. Ја сам пастир добри и познајем своје, и моје мене познају.
15. Као што Отац познаје мене и ја Оца; и живот свој полажем за овце.

16. И друге овце имам које нису из овога тора, и те ми ваља привести, и чуће глас мој, и биће једно стадо и један пастир.
(Зач. 37).
17. Зато ме Отац љуби, јер ја живот свој полажем да га опет узмем.
18. Нико га не узима од мене, него га ја сам од себе полажем. Власт имам положити га и власт имам опет узети га. Ову заповијест примих од Оца свога.
19. Тада опет настаде раздор међу Јудејцима због ових ријечи.
20. А многи од њих говораху: У њему је демон, и махнита. Што га слушате?
21. Други говораху: Ово нису ријечи бјесомучника. Зар може демон слијепима очи отварати?
22. А бијаше тада Празник обновљења храма у Јерусалиму, и бијаше зима.
23. И ходаше Исус у храму по тријему Соломонову.
24. И Јудејци га опколише и говораху му: Докле ћеш мучити душе наше? Ако си ти Христос, кажи нам отворено.
25. Исус им одговори: Рекох вам па не вјерујете. Дјела која творим ја у име Оца својега, она свједоче о мени,
26. Али ви не вјерујете; јер нисте од оваца мојих, као што вам рекох. (Зач. 38).
27. Овце моје слушају глас мој, и ја њих познајем, и за мном иду.
28. И ја им дајем живот вјечни, и никад неће изгинути, и нико их неће отети из руке моје.
29. Отац мој који ми их је дао већи је од свију: и нико их не може отети из руке Оца мојега.
30. Ја и Отац једно смо.
31. А Јудејци опет подигоше камење да га каменују.
32. Исус им одговори: Многа добра дјела показах вам од Оца својега, за које од тих дјела ме каменујете?
33. Одговорише му Јудејци говорећи: Не каменујемо те за добро дјело, него за хулу, што се ти. човјек будући, правиш Бог.
34. Одговори им Исус: Није ли написано у Закону вашему: Ја рекох: богови сте?
35. Кад оне назва боговима, којима ријеч Божија би дата. а Писмо се не може укинути,
36. Како ви говорите ономе кога Отац посвети и посла на свијет: хулиш, зато што рекох: ја сам Син Божији?
37. Ако не творим дјела Оца својега, не вјерујте ми.
38. Ако ли творим, иако мени не вјерујете, дјелима вјерујте, да познате и вјерујете да је Отац у мени и ја у њему.
39. Тада опет тражаху да га ухвате; али им се измаче из руку.
40. И отиде опет преко Јордана на мјесто гдје Јован најприје крштаваше; и остаде ондје.

41. И многи дођоше к њему и говораху: Јован не учини ниједно знамење, али све што
каза Јован за овога истина бјеше.
42. И многи вјероваше у њега ондје.

11 Повратак у Јудеју**.** Лазарево васкрсење**.** Договор поглавара
свештеничких да убију Исуса**.** Предсказивање Кајафино о
искупитељској смрти Исусовој**.**

(Зач. 39).
1. Бијаше пак неки болесник, Лазар из Витаније, из села Марије и Марте,
сестре њезине.
2. А Марија, чији брат Лазар боловаше, бјеше она која помаза Господа мирисом
и обриса ноге његове својом косом,
3. Онда сестре послаше к њему говорећи: Господе. ево болује онај кога ти љубиш.
4. А када чу Исус, рече: Ова болест није на смрт, него на славу Божију, да се
Син Божији прослави кроз њу.
5. А Исус љубљаше Марту и сестру њезину и Лазара.
6. Па када чу да је болестан, тада остаде два дана на мјесту гдје бјеше.
7. Послије тога рече ученицима: Хајдемо опет у Јудеју.
8. Рекоше му ученици: Рави, сад Јудејци тражаху да те каменују, па зар опет идеш
онамо?
9. Исус одговори: Није ли дванаест часова у дану? Ко дању иде не спотиче се, јер
види свјетлост овога свијета;
10. А ко иде ноћу спотиче се, јер нема свјетлости у њему.
11. Ово каза, и потом им рече: Лазар, пријатељ наш, заспао је, но идем да га пробудим.
12. Онда рекоше ученици његови: Господе, ако је заспао,устаће.
13. А Исус им бјеше рекао за смрт његову, они пак мишљаху да говори о починку
сна.
14. Тада им Исус рече отворено: Лазар умрије.
15. И мило ми је због вас што нисам био ондје, да вјерујете; него хајдемо њему.
16. Онда Тома, звани Близанац, рече осталим ученицима: Хајдемо и ми да помремо
с њим.
17. Када пак дође Исус, нађе га, а он већ четири дана у гробу.
18. А Витанија бјеше близу Јерусалима око петнаест стадија.
19. И многи од Јудејаца бијаху дошли Марти и Марији да их тјеше за братом њиховим.
20. Када пак Марта чу да Исус долази, изиђе пред њега, а Марија сјеђаше дома.
21. Онда рече Марта Исусу: Господе, да си ти био овдје, не би умро брат мој.
22. Али и сада знам, да што год заиштеш у Бога, даће ти Бог.
23. Рече јој Исус: Васкрснуће брат твој.
24. Марта му рече: Знам да ће васкрснути о васкрсењу у посљедњи дан.
25. Исус јој рече: Ја сам васкрсење и живот: који вјерује у мене ако и умре,
живјеће.
26. И сваки који живи и вјерује у мене неће умријети вавијек. Вјерујеш ли ово?

27. Рече му: Да, Господе! Ја вјерујем да си ти Христос Син Божији који долази у
свијет.
28. И ово рекавши, отиде те зовну тајно Марију, сестру своју, рекавши:
Учитељ је дошао и зове те.
29. Она, како чу, устаде брзо и отиде к њему.

30. Јер Исус још не бјеше дошао у село, него бијаше на ономе мјесту гдје га срете
Марта.
31. А Јудејци, који бијаху са њом у кући и тјешаху је, кад видјеше Марију да брзо устаде
и изиђе, пођоше за њом говорећи да иде на гроб да плаче ондје.
32. А Марија, чим дође гдје бјеше Исус и видје га, паде пред ноге његове говорећи
му: Господе, да си ти био овдје, не би умро мој брат.
33. Онда Исус, кад је видје гдје плаче, и гдје плачу Јудејци који дођоше с њом,
потресе се у духу и сам се узбуди,
34. И рече: Гдје сте га метнули? Рекоше му: Господе, дођи да видиш.
35. Исусу ударише сузе.
36. Онда Јудејци говораху: Гле, како га љубљаше.
37. А неки од њих рекоше: Не могаше ли овај који отвори очи слијепоме учинити
да и овај не умре?
38. А Исус се опет потресе у себи, и дође на гроб. А то бијаше пећина, и камен
лежаше на њој.
39. Исус рече: Склоните камен! Рече му Марта, сестра умрлога: Господе, већ заудара;
јер је четири дана у гробу.
40. Рече јој Исус: Не рекох ли ти да ако вјерујеш, видјећеш славу Божију?
41. Тада склонише камен гдје лежаше мртвац. А Исус подиже очи горе, и рече:
Оче, благодарим ти што си ме услишио!
42. А ја знадох да ме свагда слушаш; него рекох народа ради који овдје стоји, да
вјерују да си ме ти послао.
43. И ово рекавши, викну громким гласом: Лазаре, изиђи напоље!
44. И изиђе умрли увијен по рукама и ногама погребним повојима, и лице му убрусом
повезано. Исус им рече: Раздријешите га и пустите нека иде.
45. Онда многи од Јудејаца који бијаху дошли Марији, видјевши шта учини
Исус, повјероваше у њега.
46. Неки пак од њих отидоше фарисејима и казаше им шта учини Исус. (Зач. 40).
47. Онда првосвештеници и фарисеји сабраше Синедрион, и говораху: Шта да
радимо? Овај човјек чини многа знамења.
48. Ако га оставимо тако, сви ће повјеровати у њега, па ће доћи Римљани и узети нам
и земљу и народ.
49. А један од њих, по имену Кајафа, који оне године бјеше првосвештеник,
рече им: Ви не знате ништа;
50. Нити помишљате да је за нас боље да један човјек умре за народ, а не да сав народ
пропадне.
51. А ово не рече сам од себе, него будући првосвештеник оне године,
прорече да ће Исус умријети за народ;
52. И не само за народ, него и да расијану дјецу Божију сабере у једно.
53. Од тога, дакле, дана договорише се да га убију.

54. А Исус не хођаше више јавно међу Јудејцима, него отиде оданде у крај близу
пустиње, у град звани Јефрем, и ондје борављаше са ученицима својим.
55. А бјеше близу Пасха јудејска, и многи из цијеле земље отидоше у
Јерусалим прије Пасхе да се очисте.
56. Тада тражаху Исуса, и стојећи у храму говораху међу собом: Шта вам се чини, да
неће доћи на Празник?
57. А првосвештеници и фарисеји бијаху издали заповијест, ако ко дозна гдје је, нека
јави да га ухвате.

12 Помазивање Исусово у Витанији**.** Свечани улазак Христов у Јерусалим**.** О пшеничном зрну**.** Глас са неба**.** О смрти Христовој и поразу сатане**.** Вјера у Христа као Свјетлост свијета и невјера Јудејаца**.**

(Зач. 41).
1. А Исус на шест дана прије Пасхе дође у Витанију, гдје бјеше Лазар који умрије, кога он подиже из мртвих.
2. Ондје му пак зготовише вечеру, и Марта служаше, а Лазар бјеше један од оних што сјеђаху са њим за трпезом.
3. А Марија, узевши литру правога нардова скупоцјеногa мириса, помаза ноге Исусове, и обриса косом својом ноге његове; а кућа се напуни мириса од мира.
4. Онда рече један од ученика његових, Јуда Симонов Искариотски, који га намјераваше издати:
5. Зашто се ово миро не продаде за триста динара и не даде сиромасима?
6. А ово не рече што му бјеше стало до сиромаха, него што бјеше лопов, и имаше кесу, и узимаше што се меташе у њу.
7. А Исус рече: Остави је! Она је то сачувала за дан мојега погреба;
8. Јер сиромахе свагда имате са собом, а мене немате свагда.
9. Дознаде пак многи народ из Јудеје да је ондје и дођоше не само ради
Исуса, него и да виде Лазара кога он подиже из мртвих.
10. А првосвештеници се договорише да и Лазара убију;
11. Јер многи од Јудејаца долажаху због њега и вјероваху у Исуса.
12. Сутрадан многи народ који бјеше дошао на Празник, чувши да Исус долази у Јерусалим,
13. Узеше гране од палми и изиђоше му у сретање и клицаху: Осана!
Благословен који долази у име Господње, цар Израиљев!
14. А Исус нашавши магаре усједе на њега, као што је писано:
15. Не бој се, кћери Сионова, ево цар твој долази сједећи на магарету.
16. Али ово не разумјеше испрва ученици његови; него када се прослави
Исус, онда се сјетише да ово бјеше за њега писано, и да му ово учинише.
17. А свједочаше народ који бјеше с њим када Лазара позва из гроба и подиже га из мртвих.
18. Због тога му и изиђе народ у сретање, јер чу да је он учинио ово знамење.

(Зач. 42).
19. А фарисеји рекоше међу собом: Видите како ништа не помаже. Ето, свијет оде за њим.
20. А бијаху и неки Јелини међу онима који дођоше да се поклоне о
Празнику.
21. Они, дакле, приступише Филипу, који бјеше из Витсаиде Галилејске, и мољаху га говорећи: Господине, хоћемо да видимо Исуса.
22. Дође Филип и каза Андреју, а опет Андреј и Филип казаше Исусу.
23. А Исус им одговори говорећи: Дошао је час да се прослави Син Човјечији.
24. Заиста, заиста вам кажем: ако зрно пшенице паднувши на земљу не умре,
онда једно остане; ако ли умре, род многи доноси.
25. Који воли живот свој изгубиће га, а ко мрзи живот свој на овоме свијету сачуваће га за живот вјечни.
26. Ко мени служи, за мном нека иде, и гдје сам ја, ондје ће и слуга мој бити;
и ко мени служи томе ће дати почаст Отац мој.

27. Сад је душа моја узбуђена, и шта да речем? Оче, спаси ме од часа овога;
али зато дођох за час овај.
28. Оче, прослави име своје! Тада глас дође с неба: И прославих, и опет ћу
прославити!
29. А народ који стајаше, када то чу, говораше да је гром загрмио; а други говораху:
Анђео ми је говорио.
30. Исус одговори и рече: Овај глас није био мене ради но вас ради.
31. Сад је суд овоме свијету; сад ће кнез овога свијета бити избачен напоље.
32. И када ја будем подигнут са земље, све ћу привући себи.
33. А ово говораше, указујући каквом ће смрћу умријети.
34. Народ му одговори: Ми чусмо из Закона да Христос остаје вавијек; и како ти говориш
да се Сину Човјечијему ваља подигнути? Ко је тај Син Човјечији?
35. А Исус им рече: Још је мало времена свјетлост са вама; идите док свјетлост
имате да вас тама не обузме; а ко иде по тами не зна куда иде.
(Зач. 43).
36. Док свјетлост имате вјерујте у свјетлост, да будете синови свјетлости.
Рекавши ово, Исус отиде и сакри се од њих.
37. Јер иако је учинио толика знамења пред њима, не вјероваху у њега;
38. Да се испуни ријеч Исаије пророка који рече: Господе, ко вјерова проповједи
нашој? И рука Господња коме се откри?
39. Зато не могаху вјеровати, јер опет рече Исаија:
40. Заслијепио је очи њихове и окаменио срца њихова, да не виде очима ни срцем
разумију, и не обрате се да их исцијелим.
41. Ово рече Исаија када видје славу његову и говораше о њему.
42. Али и од старјешина многи вјероваше у њега; но због фарисеја не
признаваху, да не буду искључени из синагоге;
43. Јер завољеше више славу људску него славу Божију.
44. А Исус повика и рече: Ко вјерује у мене, не вјерује у мене, него у Онога који ме је
послао.
45. И ко види мене, види Онога који ме је послао.

46. Ја у свијет дођох као свјетлост, да свако ко вјерује у мене не остане у тами.
47. И ко чује моје ријечи и не вјерује, ја му не судим; јер не дођох да судим свијету,
него да спасем свијет.
48. Ко одбацује мене, и не прима ријечи моје, има себи судију: ријеч коју ја говорих,
она ће му судити у посљедњи Дан.
49. Јер ја не говорих сам од себе, него Отац мој који ме посла, он ми даде
заповијест шта да кажем и шта да говорим.
50. И знам да је заповијест његова живот вјечни. Што год, дакле, ја говорим,
онако говорим како ми је рекао Отац.

13 Тајна вечера**.** Прање ногу ученицима и указивање на издајника**.**
Нова заповијест о љубави**.** Предсказивање Петровог одрицања**.**

(Зач. 44).
1. А пред празник Пасхе, знајући Исус да је дошао његов час да пређе из овога
свијета Оцу, љубивши своје који су у свијету, љубио их је до краја.
2. И кад би вечера, пошто ђаво већ бијеше метнуо у срце Јуди Симонову
Искариотском да га изда,
3. Знајући Исус да му је Отац све дао у руке, и да од Бога изиђе, и Богу иде,

4. Устаде од вечере и скиде горње хаљине, па узе убрус и опаса се њиме.
5. Потом усу воду у умиваоницу, и поче прати ноге ученицима и отирати убрусом којим бјеше опасан.
6. Онда дође Симону Петру, а овај му рече: Господе, зар ти моје ноге да опереш?
7. Одговори Исус и рече му: Што ја чиним, ти сад не знаш, али ћеш послије разумјети.
8. Рече му Петар: Никада ти нећеш опрати моје ноге. Исус му одговори: Ако те не оперем, немаш удјела са мном.
9. Рече му Симон Петар: Господе, не само ноге моје, него и руке и главу.
10. Рече му Исус: Окупани нема потребе шта да пере осим ногу, јер је сав чист; и ви сте чисти, али не сви.
11. Јер знађаше издајника својега, зато рече: Нисте сви чисти. (Зач. 45).
12. А кад им опра ноге, узе хаљине своје па опет сједе за трпезу и рече им:
Знате ли шта сам вам учинио?
13. Ви ме зовете Учитељем и Господом, и право велите, јер јесам.
14. Кад вам, дакле, опрах ноге, ја Господ и Учитељ, и ви сте дужни једни другима прати ноге.
15. Јер сам вам дао примјер да, као што ја учиних вама, и ви чините.
16. Заиста, заиста вам кажем: Није слуга већи од господара својега, нити је посланик већи од онога који га је послао.
17. Кад ово знате, блажени сте ако то творите.
18. Не говорим о свима вама; ја знам које изабрах; него да се испуни Писмо:
Који са мном хљеб једе, подиже пету своју на мене.

19. Од сада вам говорим прије него се збуде, да, када се збуде, вјерујете да
Ја јесам.
20. Заиста, заиста вам кажем: Који прима онога кога пошаљем, мене прима; а ко прима мене, прима Онога који ме је послао.
21. Рекавши ово Исус се узбуди духом, и посвједочи и рече: Заиста, заиста вам кажем, један од вас издаће ме.
22. Онда се ученици згледаху међу собом, и бијаху у недоумици о коме говори.
23. А један од ученика његових, кога Исус љубљаше, бјеше наслоњен на наручје Исусово.
24. Њему, дакле, Симон Петар даде знак да упита ко би то био о коме говори.
25. А овај, наслонивши се на прса Исусова, рече му: Господе, ко је то?
26. Исус одговори: Онај је коме ја умочивши залогај дам. И умочивши залогај, даде Јуди Симоновом Искариотском.
27. И по залогају тада уђе у њега сатана. Онда му рече Исус: Што чиниш,
чини брже.
28. А ово не разумједе нико од оних што бијаху за трпезом зато му рече.
29. А неки мишљаху, будући да у Јуде бјеше кеса, да му Исус рече: Купи што нам треба за празник: или да даде штогод сиромасима.
30. А он узевши залогај одмах изиђе: а бјеше ноћ.
31. Кад он изиђе, Исус рече:
(Зач. 46).
Сада се прослави Син Човјечији, и Бог се прослави у њему.
32. Ако се Бог прослави у њему, и Бог ће њега прославити у себи, и одмах ће га прославити.
33. Дјечице, још сам мало с вама; тражићете ме, и као што рекох Јудејцима да куда ја идем ви не можете доћи, то и вама сада говорим.
34. Заповијест нову дајем вам: да љубите једни друге, као што ја вас љубих,

да и ви љубите једни друге.
35. По томе ће сви познати : да сте моји ученици ако будете имали љубав међу собом.
36. Рече му Симон Петар: Господе, куда идеш? Исус му одговори: Куда ја идем не можеш сада ићи за мном, али ћеш послије поћи за мном.
37. Петар му рече: Господе, зашто сад не могу ићи за тобом? Живот свој положићу за тебе.
38. Одговори му Исус: Живот ли ћеш свој положити за мене? Заиста, заиста ти кажем: неће пијетао запјевати док ме се трипут не одрекнеш.

14 Опроштајна бесједа са ученицима. Христос - пут, истина и живот. Он у Оцу и Отац у њему. Обећање Светога Духа Утјешитеља. Бодрење ученика.

(Зач. 47).
1. Нека се не збуњује срце ваше, вјерујте у Бога, и у мене вјерујте.
2. У кући Оца мојега станови су многи. А да није тако, зар бих вам рекао: Идем да вам припремим мјесто.

3. И ако отидем и припремим вам мјесто, опет ћу доћи, и узећу вас к себи да гдје сам ја. будете и ви.
4. И куда ја идем знате, и пут знате.
5. Рече му Тома: Господе, не знамо куда идеш; и како можемо знати пут?
6. Исус му рсче: Ја сам пут и истина и живот: нико не долази Оцу осим кроз мене.
7. Кад бисте мене знали и Оца мојега бисте знали; и од сада познајете га, и видјели сте га.
8. Рече му Филип: Господе, покажи нам Оца, и биће нам доста.
9. Исус му рече: Толико сам времена с вама и ниси ме познао, Филипе? Ко је видио мене, видио је Оца; па како ти говориш: Покажи нам Оца?
10. Зар не вјерујеш да сам ја у Оцу и Отац у мени? (Зач.
48).
Ријечи које вам ја говорим не говорим од самога себе, него Отац који пребива у мени он твори дјела.
11. Вјерујте ми да сам ја у Оцу и Отац у мени: ако ли не, због самих дјела вјерујте ми.
12. Заиста, заиста вам кажем: Ко вјерује у мене. дјела која ја творим и он ће творити, и већа од ових ће творити; јер ја идем Оцу своме.
13. И што год заиштете (од Оца) у име моје то ћу учинити, да се прослави Отац у Сину.
14. И ако шта заиштете у име моје, ја ћу учинити.
15. Ако ме љубите, заповијести моје држите,
16. И ја ћу умолити Оца. и даће вам другог Утјешитеља да пребива с вама вавијек,
17. Духа Истине, кога свијет не може примити. јер га не види, нити га познаје: а ви га познајете, јер са вама пребива, и у вама ће бити.
18. Нећу вас оставити сиротне: доћи ћу к вама.
19. Још мало и свијет ме више неће видјети, а ви ћете ме видјети, јер ја живим, и ви ћете живјети.
20. У онај дан знаћете ви да сам ја у Оцу своме, и ви у мени,и ја у вама.
21. Ко има заповијести моје и држи их, то је онај који ме љуби; а који мене љуби. тога ће љубити Отац мој; и ја ћу га љубити и јавићу му се сам.

22. Рече му Јуда, не Искариотски: Господе, шта је то да ћеш се јавити нама, а не свијету?
23. Одговори му Исус и рече: Ако ме неко љуби, ријеч моју држаће, и Отац мој љубиће њега; и њему ћемо доћи и у њему ћемо се настанити.
24. Ко мене не љуби, ријечи моје не држи; а ријеч коју чујете није моја него Оца који ме је послао.
25. Ово сам вам говорио док сам боравио с вама.
26. А Утјешитељ Дух Свети, кога ће Отац послати у име моје, Он ће вас научити свему и подсјетиће вас на све што вам рекох.
27. Мир вам остављам, мир свој дајем вам; не дајем вам га као што свијет даје. (Зач. 49).
Нека се не збуњује срце ваше и нека се не боји.

28. Чусте да вам ја казах: Идем, и доћи ћу вама. Кад бисте ме љубили, обрадовали бисте се што рекох: идем Оцу: јер Отац мој већи је од мене.
29. А сада сам вам рекао, прије него се збуде, да вјерујете када се збуде.
30. Нећу више много говорити с вама, јер долази кнез овога свијета, и у мени нема ништа.
31. Него да зна свијет да љубим Оца, и као што ми заповједи Отац, онако творим. Устаните, хајдемо одавде!

15 Наставак опроштајне бесједе. Христос прави чокот. Заповијест о љубави. Свијет ће мрзити Христа и ученике. Свједочанство Светога Духа и ученика о Христу.

(Зач. 50).
1. Ја сам истински чокот, и Отац мој је виноградар.
2. Сваку лозу на мени која не рађа рода одсијеца је; а сваку која род рађа чисти је да више рода роди.
3. Ви сте већ чисти због ријечи коју сам вам говорио.
4. Останите у мени, и ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не остане на чокоту, тако ни ви ако у мени не останете.
5. Ја сам чокот, а ви лозе. Ко остаје у мени и ја у њему, тај доноси многи плод. јер без мене не можете чинити ништа.
6. Ко у мени не остане, избациће се напоље као лоза, и осушиће се, и скупиће је, и у огањ бацити, и спалити.
7. Ако останете у мени и ријечи моје у вама остану, што год хоћете иштите и биће вам.
8. Овим се прослави Отац мој да род многи доносите, и бићете моји ученици. (Зач. 51).
9. Као што Отац љуби мене, и ја љубим вас: останите у љубави мојој.
10. Ако заповијести моје одржите, остаћете у љубави мојој, као што сам ја одржао заповијести Оца мојега и остајем у љубави његовој.
11. Ово сам вам казао да радост моја у вама остане и радост ваша да се испуни.
12. Ово је заповијест моја: да љубите једни друге као што ја вас љубим.
13. Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје.
14. Ви сте пријатељи моји ако творите што вам ја заповиједам.
15. Више вас не називам слугама, јер слуга не зна шта ради господар његов; него сам вас назвао пријатељима, јер све што чух од Оца својега, објавих вам.
16. Не изабрасте ви мене, него ја вас изабрах и поставих вас да ви идете и род доносите; и род ваш да остане, да што год заиштете од Оца у име моје да вам да. (Зач. 52).

17. Ово вам заповиједам: да љубите једни Друге.
18. Ако вас мрзи свијет, знајте да је мене омрзнуо прије вас.

19. Кад бисте били од свијета, свијет би своје љубио, а како нисте од свијета него вас ја изабрах од свијета, зато вас мрзи свијет.
20. Опомињите се ријечи коју вам ја рекох: није слуга већи од господара својега. Ако мене гонише, и вас ће гонити: ако моју ријеч одржаше, и вашу ће одржати.
21. Али све ће вам ово чинити због имена мојега, јер не познају Онога који ме посла.
22. Да нисам дошао и говорио им, не би гријеха имали; а сад изговора немају за гријех свој.
23. Који мрзи мене и Оца мојега мрзи.
24. Да не творих међу њима дјела која нико други није творио, не би гријеха имали: а сада су и видјели, и омрзнули и мене и Оца мојега.
25. Али да се испуни ријеч написана у Закону њихову: Омрзнуше ме ни за што.
26. А када дође Утјешитељ, кога ћу вам ја послати од Оца, Дух Истине, који од Оца исходи, Он ће свједочити за мене.
27. А и ви ћете свједочити, јер сте од почетка са мном.

16 Наставак опроштајне бесједе**:** о гоњењу ученика**.** Обећање Светога Духа**.** Жалост и радост ученика**.** Молитва у име Исусово**.** Предсказивање бјекства ученика**.**

1. Ово сам вам казао да се не саблазните.
2. Изгониће вас из синагога;
(Зач. 53).
Али долази час када ће сваки ко вас убије мислити да Богу службу приноси.
3. И то ће чинити, јер не познаше Оца ни мене.
4. Али ово сам вам казао да се, када дође час, сјећате овога да вам ја казах;
а испочетка не казах вам ово, јер бијах с вама.
5. А сада идем Ономе који ме посла, и нико ме од вас не пита: куда идеш?
6. Али зато што сам вам ово казао, жалост је испунила срце ваше.
7. Но ја вам истину говорим: боље је за вас да ја одем, јер ако ја не одем,
Утјешитељ неће доћи к вама; ако ли одем, послаћу га к вама.
8. И кад Он дође, покараће свијет за гријех, и за правду, и за суд.
9. За гријех, дакле, што не вјерују у мене;
10. За правду пак, што идем Оцу својему, и више ме нећете видјети;
11. А за суд, што је кнез овога свијета осуђен.
12. Још вам имам много говорити, али сада не можете носити.
13. А када дође Он, Дух Истине, увешће вас у сву истину; јер неће говорити од себе, него ће говорити оно што чује, и јавиће вам оно што долази.
14. Он ће мене прославити, јер од мојега ће узети, и јавиће вам. (Зач. 54).
15. Све што има Отац моје је, зато рекох да ће од мојега узети, и јавити вам.
16. Још мало, и нећете ме видјети, и опет мало и угледаћете ме, јер ја идем
Оцу.

17. Тада неки од ученика његових рекоше међу собом: Шта је то што нам каже: Још мало, и нећете ме видјети, и опет мало и угледаћете ме; и: Ја идем Оцу?
18. Говораху, дакле: Шта је то што каже: мало? Не знамо шта говори.

19. А Исус разумије да хтједоше да га питају, па им рече: Зато ли се запиткујете међу собом, што рекох: Још мало, и нећете ме видјети, и опет мало, и угледаћете ме.
20. Заиста, заиста вам кажем да ћете ви заплакати и заридати, а свијет ће се радовати; и ви ћете жалосни бити, али ће се ваша жалост окренути на радост.
21. Жена кад рађа трпи муку, јер дође час њезин; а када роди дијете, више се не опомиње жалости, због радости што се роди човјек на свијет.
22. И ви, дакле, имате сада жалост; али ћу вас опет видјети, и радоваће се срце ваше, и радост вашу нико неће узети од вас.
23. И у онај дан нећете ме питати ништа. (Зач.
55).
Заиста, заиста вам кажем да што год заиштете од Оца у име моје, даће вам.
24. До сада не искасте ништа у име моје; иштите и добићете, да радост ваша буде испуњена.
25. Ово сам вам говорио у причама; али долази час кад вам више нећу говорити у причама, него ћу вам отворено јавити о Оцу.
26. У онај дан ћете у име моје заискати, и не кажем вам да ћу ја умолити Оца за вас:
27. Јер сам Отац љуби вас, зато што сте ви љубили мене, и вјеровали да ја од Бога изиђох.
28. Изиђох од Оца, и дошао сам на свијет; опет остављам свијет, и идем Оцу.
29. Рекоше му ученици његови: Ето сад отворено говориш, и причу никакву не говориш.
30. Сада знамо да све знаш, и не треба да те ко пита. По томе вјерујемо да ти од Бога изиђе.
31. Исус им одговори: Сада ли вјерујете?
32. Ево долази час, и већ је дошао, да се разбјегнете сваки на своју страну, а мене сама оставите: али нисам сам, јер је Отац са мном.
33. Ово сам вам казао, да у мени мир имате. У свијету ћете имати жалост; али не бојте се, ја сам побиједио свијет.

17 Христова првосвештеничка молитва.

(Зач. 56).
1. Ово изговори Исус, па подиже очи своје небу и рече: Оче, дошао је час, прослави Сина својега, да и Син твој прослави тебе;
2. Као што си му дао власт над сваким тијелом, да свему што си му дао, дарује им живот вјечни.
3. А ово је вјечни живот да познају тебе једнога истинитога Бога и кога си послао Исуса Христа.
4. Ја те прославих на земљи; дјело сврших које си ми дао да извршим.

5. И сада прослави ти мене, Оче, у тебе самога, славом коју имадох у тебе прије него свијет постаде.
6. Објавих име твоје људима које си ми дао од свијета; твоји бијаху па си их мени дао, и твоју су ријеч одржали.
7. Сад разумјеше да је све што си ми дао од тебе.
8. Јер ријечи које си ми дао, дао сам њима: и они примише, и познаше заиста да од тебе изиђох, и вјероваше да ме ти посла.
9. Ја се за њих молим, не молим се за свијет, него за оне које си ми дао, јер су твоји.

10. И све моје твоје је, и твоје моје; и прославио сам се у њима.
11. И више нисам у свијету. а они су у свијету, и ја долазим теби. Оче свети,
сачувај их у име твоје, оне које си ми дао, да буду једно као ми.
12. Док бијах с њима у свијету, ја их чувах у име твоје; оне које си ми дао сачувах; и
нико од њих не погибе осим сина погибли, да се испуни Писмо.
13. А сада долазим теби, и ово говорим на свијету, да имају радост моју испуњену
у себи.
14. Ја сам им дао ријеч твоју: и свијет их омрзну, јер нису од свијета, као ни ја што
нисам од свијета.
15. Не молим да их узмеш са свијета, него да их сачуваш од злога.
16. Од свијета нису, као ни ја што нисам од свијета.
17. Посвети их истином твојом: ријеч твоја јесте истина. (Зач.
57).
18. Као што ти мене посла у свијет, и ја њих послах у свијет.
19. Ја посвећујем себе за њих, да и они буду посвећени истином.
20. Не молим пак само за њих, него и за оне који због ријечи њихове повјерују
у мене:
21. Да сви једно буду, као ти, Оче, што си у мени и ја у теби, да и они у нама једно буду
да свијет вјерује да си ме ти послао.
22. И славу коју си ми дао ја сам дао њима, да буду једно као што смо ми једно.
23. Ја у њима и ти у мени, да буду усавршени у једно, и да позна свијет да си ме ти
послао и да љубиш њих као што мене љубиш.
24. Оче, хоћу да и они које си ми дао буду са мном гдје сам ја, да гледају славу моју
коју си ми дао, јер си ме љубио прије постања свијета.
25. Оче праведни, свијет тебе не позна, а ја те познах, и ови познаше да си ме ти
послао.
26. И ја им објавих име твоје и објавићу: да љубав којом ме љубиш у њима буде, и ја
у њима.

18 Исус у Гетсиманији**.** Јудина издаја и хватање Исуса**.** Одвођење првосвештенику Ани**.** Петрово одрицање**.** Исус пред првосвештеницима Аном и Кајафом и пред Пилатом**.**

(Зач. 58).
1. Рекавши ово Исус изиђе са ученицима својим преко потока Кедрона, гдје бјеше врт,
у који уђе он и ученици његови.

2. А и Јуда, издајник његов, знађаше то мјесто; јер се Исус често окупљаше ондје са
ученицима својим.
3. Онда Јуда узе чету, и од првосвештеника и фарисеја слуге, и дође онамо са
буктињама и свјетиљкама и оружјем.
4. А Исус знајући све шта има да му се догоди, изиђе и рече им: Кога тражите?
5. Одговорише му: Исуса Назарећанина. Исус им рече: Ја сам. А с њима стајаше
и Јуда, издајник његов.
6. А када им рече: Ја сам, одступише назад и попадаше на земљу.
7. Онда их опет запита: Кога тражите? А они рекоше: Исуса Назарећанина.
8. Одговори Исус: Рекох вам да сам ја. Ако, дакле, мене тражите, пустите ове нека иду.
9. Да се испуни ријеч коју рече: Не изгубих ни једнога од оних које си ми дао.
10. А Симон Петар имаше нож, па га потеже и удари слугу
првосвештениковог, и одсијече му десно ухо. А слуги бјеше име Малхо.

11. Тада рсче Исус Петру: Стави нож у корице! Чашу коју ми је дао Отац зар да је не пијем?
12. Онда чета и заповједник и слуге јудејске ухватише Исуса и свезаше га,
13. И одведоше га најприје Ани, јер бјеше таст Кајафи, који бјеше првосвештеник оне године.
14. А Кајафа бјеше онај што даде савјет Јудсјцима да је боље да један човјек умре за народ.
15. За Исусом пак иђаше Симон Петар и други ученик: а тај ученик бјеше познат првосвештенику, па уђе са Исусом у двориштс првосвештеника.
16. А Петар стајаше напољу код врата. Онда изиђе тај други ученик, који бјеше познат првосвештенику, и рече вратарки те уведе Петра.
17. Тада слушкиња вратарка рече Петру: Да ниси и ти од ученика овога човјека? Он рече: Нисам.
18. А слуге и момци бјеху наложили ватру и стајаху те се гријаху, јер бјеше хладно; а и Петар бјеше с њима, и стајаше и гријаше се.
19. Првосвештеник пак упита Исуса за ученике његове и за науку његову.
20. Исус му одговори: Ја говорих јавно свијету: ја свагда учих у синагоги и у храму. гдје се увијек скупљају Јудејци, и ништа у тајности не говорих.
21. Што питаш мене? Питај оне који су слушали шта им говорих; ето, они знају шта ја говорих.
22. А кад он ово рече, један од слугу који стајаху ондје удари Исусу шамар и рече: Зар тако одговараш првосвештенику?
23. Исус му одговори: Ако зло рекох, докажи да је зло: ако ли добро, зашто ме бијеш?
24. Ана га посла свезанога Кајафи првосвештенику.
25. А Симон Петар стајаше и гријаше се. Онда му рекоше: Да ниси и ти од ученика његових? А он се одрече и каза: Нисам.
26. Рече један од слугу првосвештеникових, који бијаше рођак ономе што му
Петар одсијече ухо: Не видјех ли ја тебе у врту са њим?
27. Онда се Петар опет одрече; и одмах пијетао запјева.

(Зач. 59).
28. Исуса пак поведоше од Кајафе у судницу. А бјеше јутро, и они не уђоше у судницу да се не би оскврнили, него да би могли јести Пасху.
29. Онда Пилат изиђе к њима напоље и рече: Какву оптужбу износите против овога човјека?
30. Одговорише му и рекоше: Кад он не би био злочинац, не бисмо га предали теби.
31. А Пилат им рече: Узмите га ви и по закону вашему судите му. А Јудејци му рекоше: Ми не смијемо никога погубити.
32. Да се испуни ријеч Исусова коју рече, указујући каквом ће смрћу умријети.
33. Онда уђе Пилат опет у судницу, па дозва Исуса и рече му: Ти ли си цар јудејски?
34. Одговори му Исус: Говориш ли ти то сам од себе, или ти други казаше о мени?
35. Пилат одговори: Зар сам ја Јудејац? Народ твој и првосвештеници предаше те мени. Шта си учинио?
36. Исус одговори: Царство моје није од овога свијета: кад би било од овога свијета царство моје, слуге моје би се бориле да не будем предан Јудејцима: али царство моје није одавде.

37. Тада му рече Пилат: Дакле, ти си цар? Исус одговори: Ти кажеш да сам ја цар. Ја
сам за то рођен и за то сам дошао на свијет да свједочим истину. И сваки који је од
истине слуша глас мој.
38. Рече му Пилат: Шта је истина? И ово рекавши, изиђе опет Јудејцима, и рече им:
Ја ниједне кривице не налазим на њему.
39. А у вас је обичај да вам једнога пустим на Пасху. Хоћете ли, дакле, да вам
пустим цара јудејскога?
40. Тада сви опет повикаше говорећи: Не овога, него Вараву! А Варава бјеше разбојник.

19 Шибање Исуса. Трнов вијенац. Пилатова осуда Исуса. Распеће. Подјела халјина Исусових. Старање Христово о Мајци. Посљедње ријечи и смрт. Јосиф и Никодим. Погреб.

1. Тада, дакле, Пилат узе Исуса и ишиба га.
2. А војници оплетоше вијенац од трња и метнуше му на главу, и обукоше му пурпурну
халјину,
3. И говораху: Здраво, царе јудејски! И udараху га по образима.
4. Пилат пак опет изиђе напоље и рече им: Ево вам га изводим напоље, да знате да
на њему не налазим ниједне кривице.
5. А Исус изиђе напоље носећи трнови вијенац и пурпурну халјину. И рече им
Пилат: Ево човјека!
6. Када га, дакле, видјеше првосвештеници и слуге, повикаше говорећи: (Зач. 60).
Распни га, распни! Пилат им рече: Узмите га ви и распните, јер ја не налазим на њему
кривицу.

7. Одговорише му Јудејци: Ми имамо закон и по закону нашему мора да умре,
јер начини себе Сином Божијим.
8. Када, дакле, Пилат чу ову ријеч, побоја се већма.
9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: Одакле си ти? А Исус му не даде одговора.
10. Пилат му тад рече: Зар мени не одговараш? Не знаш ли да имам власт да те
распнем и власт имам да те пустим?
11. Исус одговори: Не би имао власти никакве нада мном када ти не би било дано
одозго; зато онај који ме предаде теби има већи гријех.
12. Од тада гледаше Пилат да га пусти. Али Јудејци викаху говорећи: Ако овога
пустиш, ниси пријатељ ћесару. Сваки који себе царем гради противи се ћесару.
13. Пилат, дакле, чувши ову ријеч, изведе Исуса напоље, и сједе на судијску столицу,
на мјесту званом Литостротон, а јеврејски Гавата.
14. А бјеше петак уочи Пасхе, око шестога часа; и он рече Јудејцима: Ево цар ваш!
15. А они повикаше: Узми, узми, распни га! Пилат им рече: Зар цара вашега да
разапнем? Одговорише првосвештеници: Немамо цара осим ћесара.
16. Тада, дакле, предаде га њима да се разапне. А они узеше Исуса и
одведоше.
17. И носећи крст свој изиђе на мјесто звано Лобања, а јеврејски Голгота.
18. Ондје га разапеше, и са њим другу двојицу, с једне и са друге стране, а
Исуса у средини.
19. Пилат пак написа и натпис, па постави на крст; а бјеше написано: Исус
Назарећанин цар јудејски.
20. И овај натпис читаше многи Јудејци, јер близу града бјеше мјесто гдје разапеше
Исуса; и бјеше написано јеврејски, јелински и римски.

21. А првосвештеници јудејски говораху Пилату: Не пиши: цар јудејски, него да он рече: ја сам цар јудејски.
22. Пилат одговори: Што писах, писах.
23. Војници пак када разапеше Исуса, узеше хаљине његове и начинише четири дијела, свакоме војнику по дио, и доламу; а долама не бјеше шивена него изаткана изједна.
24. Онда рекоше међу собом: Да је не деремо, него да бацимо коцку за њу коме ће допасти. Да се испуни Писмо које говори: Раздијелише хаљине моје међу собом, и за доламу моју бацише коцку.Војници, дакле, тако учинише. (Зач. 61).
25. А стајаху код Исусова крста мати његова, и сестра матере његове Марија Клеопова, и Марија Магдалина.
26. А Исус видјевши матер и ученика кога љубљаше гдје стоји поред ње, рече матери својој: Жено, ето ти сина!
27. Потом рече ученику: Ево ти мајке! И од онога часа узе је ученик к себи.
28. Послије тога, знајући Исус да се већ све свршило, да се сасвим испуни Писмо рече: Жедан сам!
29. Стајаше пак суд пун оцта; а они напунише сунђер оцта, и натакнувши на трску, принесоше устима његовим.

30. А кад Исус окуси оцат рече: Сврши се! И преклонивши главу, предаде дух.
31. А будући да бјеше петак, па да не би тијела остала на крсту у суботу, јер бијаше велики дан она субота, Јудејци замолише Пилата да им се пребију голијени, па да их скину.
32. Онда дођоше војници, и првоме пребише голијени и другоме распетоме с њим:
33. А дошавши до Исуса, кад видјеше да је већ умро, не пребише му голијени,
34. Него један од војника прободе му ребра копљем; и одмах изиђе крв и вода.
35. И онај који је видио, посвједочио је, и истинито је свједочанство његово, и он зна да истину говори, да и ви вјерујете.
36. Јер се ово догоди да се испуни Писмо: Кост његова неће се преломити.
37. И опет друго Писмо говори: Погледаће на онога кога прободоше. (Зач. 62).
38. А потом Јосиф из Ариматеје, који бјеше ученик Исусов, али кришом због страха од Јудејаца, замоли Пилата да узме тијело Исусово. И допусти Пилат. Онда дсфе и узе ти-јело Исусово.
39. А дође и Никодим, који је први пут долазио ноћу Исусу, и донесе помијешане смирне и алоја око сто литара.
40. Тада узеше тијело Исусово, и обавише га платном с мирисима, као што је обичај у Јудејаца да сахрањују.
41. А на ономе мјесту, гдје бјеше распет био је врт, и у врту гроб нов, у који још нико не бијаше положен.
42. Ондје, дакле, због петка јудејскога, пошто бјеше близу гроб, положише Исуса.

20 Васкрсење Христово **-** празан гроб**.** Марија Магдалина и Петар и Јован на гробу**.** Јављање Христа послије васкрсења**:** Марији Магдалини**,** Једанаесторици апостола без Томе и са Томом**.**

(Зач. 63).
1. А у први дан седмице дође Марија Магдалина на гроб рано, док још бјеше мрак, и видје да је камен дигнут са гроба.

2. Онда отрча и дође Симону Петру и другом ученику кога љубљаше Исус, и рече им: Узеше Господа из гроба, и не знамо гдје га положише.
3. Тада изиђе Петар и други ученик, и пођоше ка гробу.
4. Трчаху пак оба заједно, и други ученик трчаше брже од Петра и стиже први на гроб.
5. И надвиривши се, видје покрове гдје леже; али не уђе.
6. Тада стиже Симон Петар за њим и уђе у гроб и видје покрове гдје леже.
7. И убрус који бјеше на глави његовој, да не лежи са покровима, него посебно савијен на једном мјесту.
8. Тада, дакле, уђе и други ученик, који први дође на гроб, и видје и вјерова;
9. Јер још не знађаху Писмо да Он треба да васкрсне из мртвих.

10. Онда се ученици опет вратише дома. (Зач.
64).
11. А Марија стајаше напољу код гроба и плакаше. И када плакаше надвири се над гроб
12. И видје два анђела у бијелим хаљинама гдје сједе, један чело главе, а други чело ногу, гдје бјеше лежало тијело Исусово.
13. И они јој рекоше: Жено, што плачеш? Рече им: Зато што узеше Господа мојега, и не знам гдје га положише.
14. И ово рекавши, обазре се натраг и угледа Исуса гдје стоји, и не знађаше да је Исус.
15. Рече јој Исус: Жено, што плачеш? Кога тражиш? Она, мислећи да је градинар, рече му: Господине, ако си га ти однио, кажи ми гдје си га положио, и ја ћу га узети.
16. Исус јој рече: Марија! Она, окренувши се, рече му: Равуни, што ће рећи: Учитељу!
17. Рече јој Исус: Не дотичи ме се, јер још нисам узишао Оцу своједму; него иди браћи мојој и кажи им: Узлазим Оцу мојему и Оцу вашему, и Богу мојему и Богу вашему.
18. А Марија Магдалина отиде и јави ученицима да је видјела Господа и да јој ово рече. (Зач. 65).
19. А кад би увече онога првога дана седмице, и док су врата била затворена, гдје се бијаху ученици његови сакупили због страха од Јудејаца, дође Исус, и стаде на средину и рече им: Мир вам!
20. И ово рекавши, показа им руке и ребра своја. Тада се ученици обрадоваше видјевши Господа.
21. А Исус им рече опет: Мир вам! Као што је Отац послао мене, и ја шаљем вас.
22. И ово рекавши, дуну и рече им: Примите Дух Свети!
23. Којима опростите гријехе, опраштају им се; и којима задржите, задржани су.
24. А Тома, звани Близанац, један од Дванаесторице, не бјеше са њима када дође Исус.
25. А други му ученици говораху: Видјели смо Господа. А он им рече: Ако не видим на рукама његовим ране од клинова, и не метнем прст свој у ране од клинова, и не метнем руку своју у ребра његова, нећу вјеровати.
26. И послије осам дана опет бијаху унутра ученици његови и Тома с њима. Дође Исус кад бијаху врата затворена, и стаде на средину и рече: Мир вам!
27. Затим рече Томи: Пружи прст свој амо и види руке моје; и пружи руку своју и метни у ребра моја, и не буди невјеран него вјеран.
28. И одговори Тома и рече му: Господ мој и Бог мој!
29. Рече му Исус: Зато што си ме видио, повјеровао си; блажени који не видјеше а вјероваше.

30. А и многа друга знамења учини Исус пред ученицима својим, која нису записана у књизи овој.

31. А ова су записана да вјерујете да Исус јесте Христос, Син Божији, и да вјерујући имате живот у име његово.

21 Јављање васкрслога Христа ученицима на Генисаретском језеру**.** Повратак Петра у апостолство**.** Предсказивање о апостолима Петру и Јовану**.**

(Зач. 66).
1. Послије тога опет се јави Исус ученицима својим на мору Тиверијадском. А јави се овако:
2. Бијаху заједно Симон Петар и Тома, звани Близанац, и Натанаило из Кане Галилејске, и синови Зеведејеви, и друга двојица од ученика његових.
3. Рече им Симон Петар: Идем да ловим рибу. Рекоше му: Идемо и ми с тобом. Изиђоше и уђоше одмах у лађу, и оне ноћи не ухватише ништа.
4. А кад већ настаде јутро, стајаше Исус на обали, али ученици не познаше да је то Исус.
5. А Исус им рече: Дјецо, немате ли што за јело? Одговорише му: Немамо.
6. А он им рече: Баците мрежу са десне стране лађе, и наћи ћете. Онда бацише, и већ је не могаху извући од мноштва рибе.
7. Онда онај ученик, кога љубљаше Исус, рече Петру: То је Господ! А Симон Петар, када чу да је Господ, опаса се огртачем, јер бјеше наг, и баци се у море.
8. А други ученици стигоше лађицом, јер не бијаху далеко од земље него око двјеста лаката, вукући мрежу са рибом.
9. Чим пак изиђоше на земљу, видјеше огањ наложен и на њему положену рибу, и хљеб.
10. Исус им рече: Донесите од рибе што сада ухватисте.
11. А Симон Петар уђе и извуче мрежу на земљу пуну великих риба, сто педесет и три; и од толикога мноштва не продрије се мрежа.
12. Рече им Исус: Ходите, обједујте. А ниједан од ученика не смједе да га упита: Ко си ти? знајући да је Господ.
13. Тада дође Исус, и узе хљеб и даде им, тако и рибу.
14. Ово се већ трећи пут јави Исус ученицима својим пошто устаде из мртвих. (Зач. 67).
15. А кад објез доваше, рече Исус Симону Петру: Симоне Јонин, љубиш ли ме више него ови? Рече му: Да, Господе, ти знаш да те волим. Рече му: Напасај јагањце моје.
16. Рече му опет по други пут: Симоне Јонин, љубиш ли ме? Рече му: Да, Господе, ти знаш да те волим. Рече му: Чувај овце моје.
17. Рече му трећи пут: Симоне Јонин, волиш ли ме? Петар се ожалости што му рече трећи пут: волиш ли ме? И рече му: Господе, ти све знаш, ти знаш да те волим. Рече му Исус: Напасај овце моје.
18. Заиста, заиста ти кажем: Када си био млађи, опасивао си се сам и ходио си куда си хтио; а кад остариш, раширићеш руке своје и други ће те опасати и одвести куда не желиш.

19. А ово рече указујући каквом ће смрћу прославити Бога. И казавши ово, рече му: Хајде за мном!
20. А Петар осврнувши се видје гдје за њима иде ученик кога Исус љубљаше, који се и на вечери наслони на прса његова и рече: Господе, ко је тај који ће те издати?
21. Видјевши Петар овога, рече Исусу: Господе, а шта ће овај?

22. Исус му рече: Ако хоћу да он остане док не дођем, шта је теби до тога? Ти хајде за мном.
23. Онда изиђе ова ријеч међу браћом да онај ученик неће умријети; али Исус му не рече да неће умријети, него: Ако хоћу да он остане док не дођем, шта је теби до тога?
24. Ово је онај ученик који свједочи о овоме, и написа ово, и знамо да је истинито свједочанство његово.
25. А има и много друго што учини Исус, које кад би се редом написало, ни у сами свијет, мислим, не би стале написане књиге. Амин.

ДЈЕЛА АПОСТОЛСКА

1 Увод. Вазнесење Христово на небо. Молитва апостола и избор Матије за апостола.

(Зач. 1).
1. Прву ти књигу написах, о Теофиле, о свему што поче Исус и творити и учити
2. До дана када се вазнесе, пошто Духом Светим даде заповјести апостолима које изабра,
3. Којима и по страдању своме показа себе жива многим истинитим доказима, јављајући им се четрдесет дана и говорећи о Царству Божијему.
4. С њима боравећи заповједи им да се не удаљују из Јерусалима, него да чекају обећање Оца, које чусте, рече, од мене;
5. Јер је Јован крстио водом, а ви ћете се крстити Духом Светим не дуго послије овијех дана.
6. Онда они који бијаху сабрани питаху га говорећи: Господе, хоћеш ли у ово вријеме успоставити царство Израиљево?
7. А он им рече: Није ваше знати времена и рокове које Отац задржа у својој власти,
8. Него ћете примити силу када сиђе Свети Дух на вас; и бићете ми свједоци у Јерусалиму и по свој Judeји и Самарији и све до краја земље.
9. И ово рекавши, док они гледаху, подиже се, и узе га облак испред очију њихових.
10. И док нетремице гледаху за њим како иде на небо, гле, два човјека у хаљинама бијелим стадоше поред њих,
11. И они рекоше: Људи Галилејци, што стојите и гледате на небо? Овај Исус који се од вас вазнесе на небо, тако ће исто доћи као што га видјесте да одлази на небо.
(Зач. 2).

12. Тада се вратише у Јерусалим са горе зване Маслинска, која је близу Јерусалима један суботни дан хода.
13. И кад уђоше, попеше се у горњу одају гдје су боравили, и то: Петар и Јаков, и Јован и Андреј, Филип и Тома, Вартоломеј и Матеј, Јаков Алфејев и Симон Зилот, и Јуда Јаковљев.
14. Ови сви бијаху истрајно и једнодушно на молитви и мољењу, са женама и са Маријом матером Исусовом и са браћом његовом.
15. И у те дане устаде Петар између ученика, - а бијаше народа на окупу око сто двадесет душа, - и рече:
16. Људи браћо, требало је да се изврши оно Писмо што прорече Дух Свети устима Давидовим за Јуду, који бјеше предводник оних што ухватише Исуса;
17. Јер се бројаше с нама и бијаше примио удјел службе ове.

18. Он, дакле, стече њиву од плате неправедне, и стрмоглавивши се пуче по сриједи и просу се сва утроба његова.
19. И то постаде знано свима који живе у Јерусалиму, тако да се та њива прозва њиховим језиком Акелдама, што значи: њива крви.
20. Јер је написано у књизи Псалама: Да буде двор његов пуст, и да не буде никога ко би живио у њему; и: Епископство његово да прими други.
21. Треба, дакле, од ових људи који су били заједно с нама за све вријеме откако међу нас дође и изиђе од нас Господ Исус,
22. Почевши од крштења Јованова до дана када се узнесе од нас, да један од ових буде с нама свједок његовог васкрсења.
23. И поставише двојицу: Јосифа званог Варсава, који би назван Јуст, и Матију.
24. И помоливши се рекоше: Ти, Господе, познаваоче срдаца свију, покажи једнога од ове двојице кога си изабрао,
25. Да прими удјел ове службе и апостолства, из којег испаде Јуда, да иде на мјесто своје.
26. И бацише коцке за њих, и паде коцка на Матију, и би прибројан Једанаесторици апостола.

2 Педесетница: силазак Светога Духа на апостоле. Петрова проповијед о Исусу Месији. Обраћење три хиљаде вјерника и прва заједница - Црква у Јерусалиму.

(Зач. 3).
1. И кад се наврши педесет дана, бијаху сви апостоли једнодушно на окупу.
2. И уједанпут настаде шум са неба као хујање силнога вјетра, и напуни сав дом гдје они сјеђаху;
3. И показаше им се раздијељени језици као огњени, и сиђе по један на свакога од њих.
4. И испунише се сви Духа Светога и стадоше говорити другим језицима, као што им Дух даваше да казују.
5. А у Јерусалиму борављаху Јудејци, људи побожни из свакога народа који је под небом.

6. Па кад настаде ова хука, скупи се народ, и смете се; јер сваки од њих слушаше гдје они говоре његовим језиком.
7. И дивљаху се и чуђаху се сви говорећи један другоме: Гле, зар нису сви ови што говоре Галилејци?
8. Па како ми чујемо сваки свој језик у коме смо се родили:
9. Парћани и Миђани и Еламити, и који живе у Месопотамији и Јудеји и Кападокији, у Понту и Азији,
10. У Фригији и Памфилији, у Египту и крајевима Либије близу Кирине, и дошљаци Римљани, и Јудејци и прозелити,
11. Крићани и Арапи, чујемо гдје они говоре на нашим језицима о величанственим дјелима Божијим?
12. И сви се дивљаху и бијаху у недоумици говорећи један другом: Шта би ово могло бити?
13. А други се подсмијеваху и говораху: Напили су се слаткога вина. (Зач. 4).

14. А Петар стаде са једанаесторицом и подиже глас свој и рече им: Људи Јудејци, и сви ви који боравите у Јерусалиму: ово нека вам је на знање, и саслушајте ријечи моје.
15. Јер ови нису пијани као што ви мислите, јер је тек трећи час дана.
16. Него је то оно што је рекао пророк Јоил:
17. И биће у посљедње дане, говори Господ, излићу од Духа мојега на свако тијело, и прорицаће синови ваши и кћери ваше, и младићи ваши видјеће виђења и старци ваши сањаће снове.
18. Па и на слуге своје и на слушкиње своје у те дане излићу од Духа мојега, и прорицаће.
19. И даћу чудеса горе на небу и знаке доље на земљи: крв и огањ и пушење дима.
20. Сунце ће се претворити у таму и мјесец у крв прије него дође велики и славни Дан Господњи.
21. И биће да ће се спасти сваки који призове име Господње. (Зач. 5).
22. Људи Израиљци, чујте ријечи ове: Исуса Назарећанина, човјека од Бога потврђена међу вама силама и чудесима и знацима које учини Бог преко њега међу вама, као што и сами знате,
23. Овога, по одређеном савјету и промислу Божијем преданог узесте и рукама безаконика приковасте и убисте.
24. Њега Бог васкрсе, раздријешивши муке смрти, јер не бјеше могуће да га она држи.
25. Јер Давид говори за њега: Господа непрестано гледах пред собом, јер ми је с десне стране, да се не поколебам.
26. Зато се развесели срце моје и обрадова се језик мој, па још и тијело моје почиваће у нади.
27. Јер нећеш оставити душу моју у аду, нити ћеш дати да Светац твој види труљење.
28. Показао си ми путеве живота, испунићеш ме весеља лицем твојим.

29. Људи браћо, нека је допуштено са слободом рећи вам за праоца Давида да и умрије, и укопан би, и гроб је његов међу нама до овога дана.
30. Будући, дакле, да је био пророк, и знајући да му се Бог заклетвом заклео да ће од плода бедара његових по тијелу подигнути Христа да сједи на пријестолу његову,
31. Предвидјевши говори за васкрсење Христово да не би остављена душа његова у аду, нити тијело његово видје труљења.
32. Овога Исуса васкрсе Бог, чему смо сви ми свједоци.
33. Десницом, дакле, Божијом вазнесе се, и примивши од Оца обећање Светога Духа, изли ово што ви сада видите и чујете.
34. Јер Давид не изиђе на небеса, него сам говори: Рече Господ Господу мојему: сједи мени с десне стране,
35. Док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим.
36. Чврсто, дакле, нека зна сав дом Израиљев да је и Господом и Христом учинио Бог њега, овога Исуса, кога ви распесте.
37. А када чуше, ражали им се у срцу и рекоше Петру и осталим апостолима: Шта да учинимо, људи браћо?
(Зач. 6).
38. А Петар им рече: Покајте се, и да се крсти сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење гријехова; и примићете дар Светога Духа.
39. Јер обећање је за вас и за дјецу вашу и за све даљне које ће дозвати Господ Бог наш.
40. И другим многим ријечима свједочаше, и мољаше их говорећи: Спасите се од овога поквареног рода.

41. Тада они који радо примише ријеч његову крстише се; и додаде се у тај дан око три хиљаде душа.
42. И бијаху постојани у науци апостолској, и у заједници, у ломљењу хљеба и у молитвама.
43. А уђе страх у сваку душу, јер апостоли чинише многа чудеса и знаке у Јерусалиму.
44. (Страх велики бијаше на свима њима.) А сви који вјероваше бијаху на окупу и имаху све заједничко.
45. И тековину и имање продаваху и раздаваху свима како је коме било потребно.
46. И сваки дан бијаху истрајно и једнодушно у храму, и ломећи хљеб по домовима, примаху храну с радошћу и у простоти срца,
47. Хвалећи Бога, и бијаху омиљени код цијелог народа. А Господ сваки дан додаваше Цркви оне који се спасаваху.

3 Чудо исцјељења хромога**.** Бесједа апостола Петра народу о Исусу Христу и позив на покајање**.**

(Зач. 7).
1. А Петар и Јован иђаху заједно горе у храм у девети час молитве.

2. И бијаше неки човјек хром од утробе матере своје, којега ношаху и полагаху сваки дан пред врата храма која се зову Красна да проси милостињу од оних који улазе у храм.
3. Овај видјевши Петра и Јована да хоће да уђу у храм, затражи милостињу.
4. А Петар погледавши на њега с Јованом рече: Погледај на нас!
5. А он их пажљиво гледаше очекујући да од њих нешто добије.
6. А Петар рече: Сребра и злата немам, него што имам то ти дајем: У име Исуса Христа Назарећанина устани и ходи.
7. И узе га за десницу и подиже. И одмах се утврдише његова стопала и глежњи;
8. И скочивши стаде, и хођаше, и уђе с њима у храм ходећи и скачући и хвалећи Бога.
9. И видје га сав народ гдје иде и хвали Бога.
10. А познадоше га да то бјеше онај што милостиње ради сјеђаше код Красних врата храма и испунише се чуђења, и бјеху ван себе од тога што му се догоди.
(Зач. 8).
11. А док се исцијељени хроми држаше Петра и Јована, сав народ задивљен навали њима у тријем који се зваше Соломонов.
12. А видећи то, Петар се обрати народу: Људи Израиљци, што се чудите овоме или шта гледате у нас, као да смо својом силом или побожношћу учинили да овај ходи?
13. Бог Авраамов и Исаков и Јаковљев, Бог отаца наших, прослави Сина својега Исуса, кога ви предадосте, и одрекосте га се пред лицем Пилатовим када он пресуди да га пусти.
14. А ви се одрекосте Свеца и Праведника и испросисте човјека убицу да вам поклони.
15. А Начелника живота убисте, којега Бог васкрсе из мртвих, чему смо ми свједоци.
16. И ради вјере у име његово, овога кога видите и познајете утврди име његово, и вјера која је од њега подари му ово исцјељење пред свима вама.
17. И сад, браћо, знам да из незнања оно учинисте, као и старјешине ваше.

18. А Бог оно што је предсказао устима свију својих пророка, да ће Христос пострадати, тако је и испунио.
(Зач. 9).
19. Покајте се, дакле, и обратите се да се очистите од гријехова својих,
20. Да дођу од лица Господњега времена утјехе, и да пошље унапријед назначенога вам Христа Исуса,
21. Којега треба да прими небо до времена васпостављања свега о чему је Бог говорио устима свију светих пророка својих од вајкада.
22. Јер Мојсеј оцима рече: Господ Бог ваш подигнуће вам Пророка из ваше браће, као мене; њега послушајте у свему што год вам каже.
23. И биће да ће се свака душа, која не послуша тога Пророка, истријебити из народа.
24. А и сви пророци од Самуила и даље који год говорише, такође најавише ове дане.

25. Ви сте синови пророка и завјета који учини Бог с оцима вашим говорећи Аврааму: У сјемену твојему благословиће се сва племена на земљи.
26. Вама прво Бог подигавши Сина својега Исуса, посла га да вас благослови и одврати свакога од злих дјела ваших.

4 Петар и Јован у затвору и пред Синедрионом. Молитва Цркве за апостоле. Живот првих хришћана: једно срце и једна душа.

(Зач. 10).
1. А док они говораху народу, наиђоше на њих свештеници и војвода храма и садукеји,
2. Срдећи се што они уче народ и јављају у Исусу васкрсење из мртвих.
3. И дигоше на њих руке, и метнуше их у затвор до ујутру, јер већ бјеше вече.
4. А многи од оних који чуше ријеч повјероваше, и достиже број људи око пет хиљада.
5. И би сутрадан да се скупише кнезови њихови и старјешине и књижевници у Јерусалим,
6. И Ана првосвештеник и Кајафа и Јован и Александар и колико их год бјеше од рода првосвештеничкога;
7. И поставивши их у средину питаху: Каквом силом или у чије име учинисте ви ово?
8. Тада Петар, испунивши се Духа Светога, рече им: Кнезови народни и старјешине Израиљеве,
9. Ако нас данас испитујете због доброчинства болесном човјеку, како он оздрави,
10. Нека је на знање свима вама, и свему народу Израиљеву, да у име Исуса Христа Назарећанина, којега ви распесте, којега Бог подиже из мртвих, њиме стоји овај пред вама здрав.
11. Он је камен који ви зидари одбацисте, а који постаде глава од угла: и нема ни у једноме другоме спасења.
12. Јер нема другога Имена под небом данога људима којим бисмо се могли спасти.
(Зач. 11).
13. А видећи смјелост Петрову и Јованову, и знајући да су људи неуки и прости, дивљаху се, а препознаше их и да су били са Исусом,
14. Но гледајући исцијељеног човјека гдје стоји с њима, не могаху ништа рећи против.
15. Онда им заповједише да изиђу напоље из Синедриона, па се савјетоваху међу собом,
16. Говорећи: Шта ћемо чинити овим људима? Јер знаменито чудо што се догоди кроз њих очигледно је свима који живе у Јерусалиму, и не можемо порећи.

17. Али да се не би даље ширило по народу, да им строго запријетимо да никоме
од људи више не говоре о Имену овоме.

18. И дозвавши их заповједише им да ништа не говоре нити уче о Имену
Исусову.
19. А Петар и Јован одговарајући им рекоше: Судите, је ли право пред Богом да
слушамо вас више него Бога?
20. Јер ми не можемо да не говоримо оно што видјесмо и чусмо.
21. А они запријетивши им отпустише их, не налазећи ништа како би их мучили, и
то због народа; јер сви хваљаху Бога за оно што се догодило.
22. Јер више од четрдесет година бјеше ономе човјеку, на коме се догоди ово чудо
оздрављења.
(Зач. 12).
23. А кад их отпустише, ови дођоше својима и јавише шта им рекоше
првосвештеници и старјешине.
24. А кад они чуше, једнодушно подигоше глас Богу и рекоше: Господе, ти који си
створио небо и земљу и море и свс што је у њима;
25. Ти си устима Давида, слуге својега, рекао: Зашто се буне незнабошци, и народи
помишљају залудне ствари?
26. Устадоше цареви земаљски и кнезови сабраше се заједно на Господа и на
Помазаника његовог.
27. Јер се заиста сабраше у овоме граду на Светога Сина твојега Исуса, којега си
помазао, Ирод и Понтијски Пилат са незнабошцима и с племенима Израиљевим,
28. Да учине оно што рука твоја и савјет твој унапријед одреди да буде.
29. И сад, Господе, погледај на њихове пријетње, и дај слугама твојим да са сваком
смјелошћу говоре ријеч твоју,
30. Пружајући и ти руку своју на исцјељивање, да бивају знаци и чудеса именом
Светога Сина твојега Исуса.
31. И пошто се они помолише Богу, затресе се мјесто гдје бијаху сабрани, и испунише
се сви Духа Светога, и говораху ријеч Божију са смјелошћу.
32. А у народа који повјерова бјеше једно срце и једна душа; и нијадан не говораше
за имање своје да је његово, него им све бјеше заједничко.
33. И апостоли с великом силом даваху свједочанство о васкрсењу Господа
Исуса Христа, и благодат велика бјеше на свима њима.
34. Јер нико међу њима не бјеше у оскудици, пошто сви који имађаху њиве или куће,
продаваху и доношаху новце од проданога,
35. И полагаху пред ноге апостолима; и даваше се свакоме према потреби коју је
имао.
36. А Јосија, прозвани од апостола Варнава, што значи: син утјехе, Левит,
родом са Кипра,
37. Имао је њиву, и продавши је донесе новце и положи пред ноге
апостолима.

5 Ананија и Сапфира. Успјех апостолске проповиједи. Апостоли у затвору и
њихово чудесно ослобођење. Апостоли пред Синедрионом. Гамалилов савјет.

(Зач. 13).

1. А неки човјек, по имену Ананија, са женом својом Сапфиром продаде имање,

2. И сакри од новаца са знањем и жене своје, и донијевши један дијел положи
пред ноге апостолима.
3. А Петар рече: Ананија, зашто испуни сатана срце твоје да слажеш Духу
Светоме и сакријеш од новаца што узе за њиву?
4. Кад је била у тебе, не бјеше ли твоја? И кад је продаде, не бјеше ли у твојој
власти? Зашто си такву ствар метнуо у срце своје? Ниси слагао људима него Богу.
5. А кад чу Ананија ријечи ове, паде и издахну; и велики страх обузе све који чуше ово.
6. И уставши младићи узеше га и изнесоше те сахранише.
7. А кад прође око три часа, уђе и жена љегова не знајући шта се догодило.
8. А Петар је упита: Кажи ми јесте ли за толико продали њиву? А она рече:
Да, за толико.
9. А Петар јој рече: Зашто се договористе да искушате Духа Господњега? Гле,
ноге оних који твога мужа сахранише пред вратима су, и тебе ће изнијети.
10. И одмах паде крај ногу његових и издахну. А младићи ушавши нађоше је мртву, па
је изнесоше и сахранише код мужа њезина.
11. И велики страх обузе сву Цркву и све који чуше ово. (Зач.
14).
12. А рукама апостолским биваху многи знаци и чудеса у народу; и бијаху сви
једнодушно у тријему Соломоновом.
13. Од осталих пак нико не смједе да им се придружи, али их народ хваљаше;
14. И све се више умножаваху они који вјероваху у Господа, мноштво људи и жена,
15. Тако да су на улице износили болеснике и полагали на постељама и
носилима, да би кад прође Петар бар сјенка његова осјенила кога од њих.
16. А стицаше се и мноштво народа из околних градова у Јерусалим доносећи болесне и
од нечистих духова мучене, и сви се исцјељиваху.
17. Али се подиже првосвештеник и сви који бијаху с њим, секта садукејска,
и испунише се зависти,
18. И дигоше руке своје на апостоле, и бацише их у општи затвор.
19. А анђео Господњи отвори ноћу врата тамнице, изведе их и рече:
20. Идите и станите у храму па говорите народу све ријечи овога живота. (Зач. 15).
21. А они, чувши то, уђоше ујутру у храм, и учаху. Пошто пак дође
првосвештеник и који бијаху с њим, сазваше Синедрион и све старјешине синова
Израиљевих, и послаше у тамницу да ове доведу.
22. А кад слуге отидоше и не нађоше их у тамници, онда се вратише и јавише,
23. Говорећи: Тамницу нађосмо чврсто закључану и чуваре гдје стоје пред вратима,
али кад отворисмо, унутра ни једнога не нађосмо.
24. А кад чуше ове ријечи свештеник и војвода храма и првосвештеници бијаху у
недоумици шта се то догодило с њима.

25. А неко дође и јави им говорећи: Ено они људи што их бацисте у тамницу стоје у
храму и уче народ.
26. Тада отиде војвода с момцима и доведе их не на силу; јер се бојаху народа
да их не побије камењем.
27. А кад их доведоше, поставише их пред Синедрион, и запита их
првосвештеник говорећи:
28. Нисмо ли вам строго забранили да не учите о Имену овом? А ви сте ето
напунили Јерусалим вашим учењем, и хоћете да баците на нас крв овога Човјека.
29. А Петар и апостоли одговарајући рекоше: Богу се треба покоравати више него
људима.

30. Бог отаца наших васкрсе Исуса, којега ви убисте објесивши на дрво.
31. Њега Бог десницом својом узвиси за Началника и Спаситеља, да даде
Израиљу покајање и опроштење гријехова.
32. И ми смо његови свједоци ових ријечи, и Дух Свети којега Бог даде онима који се
њему покоравају.
33. А кад они то чуше, разјарише се веома и договараху се да их побију.
34. Али устаде у Синедриону један фарисеј, по имену Гамалило, законик,
поштован од свега народа, и заповједи да апостоле мало удаље напоље,
35. Па им рече: Људи Израиљци, добро пазите шта ћете чинити са овим људима.
36. Јер прије ових дана устаде Тевда говорећи да је он нешто велико; уз њега
пристаде људи бројем око четири стотине; он би убијен, и сви који га слушаху
разиђоше се и пропадоше.
37. Послије овога устаде Јуда Галилејац у дане пописа и одвуче доста народа за собом;
он такође погибе и сви који га слушаху растурише се.
38. И сад вам кажем: Прођите се ових људи и оставите их; јер ако буде од људи ова
намисао или ово дјело, пропашће;
39. Но ако је од Бога, не можете га уништити, да се како и богоборци не нађете.
40. Онда га послушаше, и дозвавши апостоле избише их и забранише им да говоре о
Имену Исусовом, и отпустише их.
41. А ови онда отидоше из Синедриона радујући се што се удостојише да поднесу
срамоту за Име његово.
42. И сваки дан у храму и по домовима не престајаху да уче и проповиједају јеванђеље
о Исусу Христу.

6 Избор седморице ђакона**.** Раст хришћанске заједнице у Јерусалиму**.** Архиђакон Стефан на суду пред Синедрионом**.**

(Зач. 16).
1. И у ове дане, када се множаху ученици, подигоше јелинисти вику на Јевреје
што се њихове удовице заборављаху кад се дијељаше помоћ сваки дан.
2. Онда Дванаесторица, сазвавши мноштво ученика, рекоше: Не доликује нама да
оставивши ријеч Божију служимо око трпеза.

3. Потражите, дакле, браћо, између вас седам освједочених људи, пуних Духа
Светога и мудрости, које ћемо поставити на ову службу.
4. А ми ћемо у молитви и у служби ријечи приљежно остати.
5. И ријеч ова би угодна свему народу. И изабраше Стефана, човјека
испуњенога вјером и Духом Светим, и Филипа. и Прохора, и Никанора, и Тимона, и
Пармена, и Николу прозелита из Антиохије.
6. Ове поставише пред апостоле и они помоливши се Богу положише руке на њих.
7. И ријеч Божија растијаше и веома се множаше број ученика у Јерусалиму,
и велико мноштво свештеника покораваху се вјери. (Зач.
17).
8. А Стефан пун вјере и силе чињаше знаке и чудеса велика у народу.
9. Тада устадоше неки из синагоге која се зове Либертинска, Киринска и
Александријска и од оних из Киликије и Азије, и препираху се са Стефаном,
10. И не могаху противстати мудрости и духу којим говораше.
11. Тада подметнуше људе који рекоше: Чули смо га да говори хулне ријечи на Мојсеја
и на Бога.

12. И побунише народ и старјешине и књижевнике, и нападоше и ухватише га, и доведоше пред Синедрион,
13. Па изведоше лажне свједоке који говораху: Овај човјек не престаје да хули на ово свето мјесто и на Закон.
14. Јер смо га чули гдје говори: Овај Исус Назарећанин разориће ово мјесто и измијениће обичаје које нам предаде Мојсеј.
15. И погледавши на њега сви који сјеђаху у Синедриону, видјеше лице његово као лице анђела.

7 Говор архиђакона Стефана пред Синедрионом**.** Његова осуда и првомученичка смрт за Христа**.**

1. А првосвештеник рече: Је ли то тако?
2. А он рече: Људи браћо и оци, чујте! Бог славе јави се оцу нашему Аврааму кад бјеше у Месопотамији, прије него се досели у Харан.
3. И рече му: Изиђи из земље своје и од рода својега и из дома оца својега, и дођи у земљу коју ћу ти показати.
4. Тада изиђе из земље Халдејске, и досели се у Харан: и оданде, по смрти оца његова, пресели га у ову земљу у којој ви сада живите.
5. И не даде му насљедства у њој ни стопе, и обећа да ће је дати у посјед њему и сјемену његову послије њега, док он још немаше дјетета.
6. А Бог рече овако: Сјеме твоје биће дошљаци у земљи туђој и поробиће га и злостављаће га четири стотине година.
7. И народу томе коме ће робовати ја ћу судити, рече Бог; и потом ће изићи, и служиће ми на овоме мјесту.
8. И даде му завјет обрезања, и тако роди Исака, и обреза га у осми дан: и Исак Јакова, и Јаков дванаест праотаца.
9. А праоци позавидјеше Јосифу и продадоше га у Египат; и Бог бијаше с њим,

10. И избави га од свију невоља његових, и даде му милост и премудрост пред Фараоном, царем египатским, и постави га поглаварем над Египтом и свим домом његовим.
11. А дође глад на сву земљу Египатску и Ханаанску и невоља велика, и не налажаху хране оци наши.
12. А Јаков чувши да има пшенице у Египту, посла први пут оце наше.
13. И кад дођоше други пут, каза се Јосиф браћи својој, и род Јосифов постаде познат Фараону.
14. А Јосиф посла и дозва оца својега Јакова и сву родбину своју, седамдесет и пет душа.
15. И сиђе Јаков у Египат, и скончa, он и оци наши;
16. И пренесоше их у Сихем, и положише у гроб који купи Авраам за новце од синова Емора Сихемљанина.
17. И како се приближаваше вријеме обећања за које се Бог закле Аврааму, народ се увећа и умножи у Египту.
18. Док не наста други цар над Египтом, који не знаше Јосифа.
19. Овај поступи лукаво са родом нашим, злостављаше оце наше да бацају дјецу своју да не остају у животу.
20. У то вријеме се роди Мојсеј и бјеше мио Богу, и би три мјесеца гајен у дому оца својега.
21. А када је био избачен, узе га кћи Фараонова и одгаји га себи за сина.

22. И научи се Мојсеј свој мудрости египатској, и бјеше силан у ријечима и у дјелима.
23. А кад му се навршаваше четрдесета година, дође му на срце да обиђе браћу своју, синове Израиљеве.
24. И видјевши некога гдје му се чини неправда, узе га у одбрану и освети угњетаваног, убивши Египћанина.
25. А мишљаше он да браћа његова разумију да им Бог његовом руком даје спасење; али они не разумјеше.
26. А сутрадан појави се међу њима док су се тукли и стаде их мирити говорећи: Људи, ви сте браћа. зашто чините неправду један другоме?
27. А онај што чињаше неправду ближњему одгурну га рекавши: Ко тебе постави за старјешину и судију над нама?
28. Или хоћеш и мене да убијеш као што си јуче убио Египћанина?
29. А Мојсеј побјеже због ове ријечи, и поста дошљак у земљи Мадијамској,
гдје роди два сина.
30. И кад се наврши четрдесет година, јави му се у пустињи горе Синајске
Анђео Господњи у пламену огњеном у купини.
31. А када Мојсеј видје, дивљаше се виђењу. Када пак он приступи да размотри, би глас Господњи њему:
32. Ја сам Бог отаца твојих, Бог Авраамов и Бог Исаков и Бог Јаковљев. А Мојсеј се уплаши и не смијаше да погледа.
33. А Господ му рече: Изуј обућу са ногу својих, јер је мјесто на коме стојиш света земља.
34. Гледајући видјех муку народа мојега који је у Египту, и чух њихово уздисање, и сиђох да их избавим; и сад ходи да те пошаљем у Египат.

35. Овога Мојсеја, којега се одрекоше говорећи: Ко тебе постави за старјешину и судију? - тога Бог посла за старјешину и избавитеља руком Анђела који му се јави у купини.
36. Овај их изведе учинивши чудеса и знаке у земљи Египатској и у Црвеном мору и у пустињи четрдесет година.
37. Ово је Мојсеј који рече синовима Израиљевим: Господ Бог ваш подигнуће вам Пророка из браће ваше, као мене: њега послушајте.
38. Ово је онај што бјеше у цркви у пустињи са Анђелом, који му је говорио на гори Синајској, и са оцима нашим: који прими ријечи живе, да их нама даде;
39. Којега не хтједоше послушати оци наши, него га одбацише, и окренуше се срцем својим према Египту,
40. Рекавши Арону: Начини нам богове који ће ићи пред нама, јер са овим Мојсејем, који нас је извео из земље Египатске, не знамо шта му се догоди.
41. И у дане оне начинише теле и принесоше жртву идолу, и радоваху се дјелима руку својих.
42. А Бог се окрену од њих и предаде их да служе војсци небеској, као што је писано у књизи Пророка: Еда што заклано и жртве принесосте ми за четрдесет година у пустињи, доме Израиљев?
43. И прихватисте чадор Молохов, и звијезду бога вашег Ремфана, кипове које начинисте да им се клањате; и преселићу вас даље од Вавилона.
44. Оци наши имаху шатор свједочанства у пустињи, као што заповједи Онај што говори Мојсеју да га начини по обрасцу који бјеше видио;
45. Њега и наслиједивши оци наши унесоше са Исусом Навином при заузимању земље незнабожаца, које прогна Бог испред лица отаца наших; све до дана Давидових,

46. Који нађе благодат пред Богом и мољаше да нађе стан Богу Јаковљеву.
47. А Соломон му сазида дом.
48. Али Свевишњи не живи у рукотвореним храмовима, као што говори пророк:
49. Небо ми је престо, а земља подножје ногама мојима; какав ћете ми дом сазидати, говори Господ; или које је мјесто за почивање моје?
50. Није ли рука моја створила све ово?
51. Тврдоврати и необрезани срцем и ушима, ви се свагда противите Духу Светоме; како оци ваши, тако и ви.
52. Којега од пророка не протјераше оци ваши? И побише оне који предсказаше долазак Праведника, којега сада ви издајници и убице постадосте,
53. Ви који примисте Закон наредбама анђелским, и не одржасте.
54. Кад ово чуше, разјарише се врло у срцима својима, и шкргутаху зубима на њега.
55. А он, пун Духа Светога, погледа на небо и видје славу Божију и Исуса гдје стоји с десне стране Богу,
56. И рече: Ево видим небеса отворена и Сина Човјечијега гдје стоји с десне стране Богу.

57. А они повикавши иза гласа затиснуше уши своје, и навалише једнодушно на њега,
58. Па избацивши га изван града стадоше га камeновати. А свједоци метнуше хаљине своје код ногу младића по имену Савла,
59. И каменоваху Стефана, који се мољаше Богу и говораше: Господе Исусе, прими дух мој!
60. Онда клече на кољена и повика иза гласа: Господе, не урачунај им гријех овај! И ово рекавши, усну.

8 Гоњење Цркве у Јерусалиму**.** Савле гони хришћане**.** Филип**,** Петар и Јован проповиједају у Самарији**.** Симон гатар**.** Обраћење и крштење Етиопљанина**.**

1. А Савле одобраваше његово убиство. А у тај дан постаде велико гоњење на Јерусалимску цркву, и сви се расијаше по крајевима јудејским и самаријским, осим апостола.
2. А људи побожни сахранише Стефана и учинише над њим велики плач.
3. А Савле је пустошио Цркву, улазећи у куће и силом одвлачећи људе и жене предаваше их у тамницу.
4. Међутим, оии што се расијаше пролажаху и проповиједаху ријеч. (Зач. 18).
5. А Филип сишавши у град самаријски проповиједаше им Христа.
6. А народ је пазио једнодушно на оно што им говораше Филип, слушајући и гледајући знаке које чињаше;
7. Јер духови нечисти с великом виком излажаху из многих који их имаху, и многи узети и хроми оздравише.
8. И би велика радост у граду ономе.
9. А бијеше отприје у граду неки човјек, по имену Симон, који чараше и довођаше у чудо народ самаријски, говорећи да је он нешто велико.
10. Њега сви пажљиво слушаху, и мало и велико, говорећи: Ово је велика сила Божија.
11. А зато га слушаху пажљиво што их је много времена чинима задивљавао.
12. Но када повјероваше Филипу који проповиједаше јеванђеље о Царству Божијему и о имену Исуса Христа, крштаваху се и људи и жене.

13. Тада и сам Симон повјерова и крстивши се остаде код Филипа; и гледајући
знаке и чуда велика гдје се збивају, дивљаше се врло.
14. А кад чуше апостоли у Јерусалиму да је Самарија примила ријеч Божију,
послаше им Петра и Јована.
15. Ови сишавши помолише се Богу за њих да приме Духа Светога;
16. Јер још ни на једнога од њих не бјеше сишао, него бијаху само крштени у име
Господа Исуса.
17. Тада полагаху руке на њих, и они примаху Духа Светога. (Зач.
19).
18. А кад видје Симон да се полагањем апостолских руку даје Дух Свијети,
донесе им новаца,

19. Говорећи: Дајте и мени ту власт да кад положим руке на некога прими
Духа Светога.
20. А Петар му рече: Новци твоји с тобом да буду на погибао, што си помислио
да се дар Божији може добити за новце.
21. Нема теби дјела ни удјела у овој ријечи, јер срце твоје није право пред
Богом.
22. Зато се покај од те злоће твоје, и моли се Богу еда би ти се опростила помисао
срца твојега;
23. Јер те видим да си у горкој жучи и у оковима неправде.
24. А Симон одговарајући рече: Помолите се ви за мене Господу да не наиђе на мене
ништа од онога што сте рекли.
25. А они, засвједочивши и говоривши ријеч Господњу, вратише се у
Јерусалим, и многим селима самаријским проповиједаху јеванђеље. (Зач.
20).
26. А анђео Господњи рече Филипу говорећи: Устани и иди према југу на пут који
силази од Јерусалима у Газу; он је пуст.
27. И уставши пође. И гле, човјек Етиопљанин, ушкопљеник, властелин Кандакије
царице етиопске, што бјеше над свима њеним ризницама, који бјеше дошао у
Јерусалим као поклоник,
28. Па се враћаше, и сједећи на колима својим читаше пророка Исаију.
29. А Дух рече Филипу: Приступи и прилијепи се тим колима.
30. А Филип притрчавши, чу га гдје чита пророка Исаију, и рече: Да ли разумијеш
то што читаш?
31. Како бих могао ако ме ко не упути? И умоли Филипа да се попне и сједне са њим.
32. А мјесто из Писма које читаше бјеше ово: Као овца на заклање одведе се,
и као јагње нијемо пред оним који га стриже, тако не отвара уста својих.
33. У његовом понижењу укиде се суд његов. А род његов ко ће исказати? Јер се узима
са земље живот његов.
34. Онда ушкопљеник одговори и рече Филипу: Молим те, за кога ово говори пророк? За
себе или за некога другога?
35. А Филип отворивши уста своја, и почевши од Писма овога, проповједи му јеванђеље
о Исусу.
36. Како пак иђаху путем, дођоше на неку воду, и рече ушкопљеник: Ево воде, шта
ме спречава да се крстим?
37. А Филип му рече: Ако вјерујеш од свега срца, може. А он одговарајући рече:
Вјерујем да је Исус Христос Син Божији.
38. И заповједи да стану кола, и сиђоше оба у воду, и Филип и ушкопљеник,
и крсти га.

39. А кад изиђоше из воде, Дух (Свети паде на ушкопљеника, а анђео) Господњи
узе Филипа, и више га не видје ушкопљеник, него отиде путем својим радујући се.
(Зач. 21).
40. А Филип се обрете у Азоту; и пролазећи проповиједаше јеванђеље свима
градовима, док не дође у Кесарију.

9 Савлово обраћење и боравак у Дамаску и у Јерусалиму**.** Петар исцјељује Енеју у Лиди и васкрсава Тавиту у Јопи**.**

1. А Савле, још дишући пријетњом и убиством на ученике Господње,
приступи првосвештенику,
2. И затражи од њега посланице у Дамаск за синагоге, да ако кога нађе који је од овога
Пута, и људе и жене, свезане доведе у Јерусалим.
3. А кад путоваше и дође близу Дамаска, изненада обасја га свјетлост са неба,
4. И паднувши на земљу чу глас гдје му говори: Савле, Савле, зашто ме гониш?
5. А он рече: Ко си ти, Господе? А Господ рече: Ја сам Исус којега ти гониш, (тешко ти
је против бодила праћати се.
6. А он дрхтећи од страха рече: Господе, шта ћу да чиним? А Господ му рече),
него устани и уђи у град, па ће ти се казати шта треба да чиниш.
7. А људи који путоваху с њим стајаху нијеми, чујући глас, а никога не видећи.
8. А Савле устаде са земље и отвореним очима својим никога не виђаше. Они га узеше
за руку и уведоше у Дамаск.
9. И бјеше три дана слијеп, и неједе, нити пи.
10. А у Дамаску бјеше један ученик, по имену Ананија, и рече му Господ у виђењу:
Ананија! А он рече: Ево ме, Господе!
11. А Господ њему: Устани и иди у улицу која се зове Права, и тражи у дому
Јудином по имену Савла Таршанина; јер гле, он се моли Богу,
12. И видје у виђењу човјека, по имену Ананију, гдје уђе и метну руку на њега да
прогледа.
13. А Ананија одговори: Господе, чуо сам од многих за тога човјека колико зла почини
светима твојима у Јерусалиму.
14. И овдје има власт од првосвештеника да веже све који призивају Име твоје.
15. А Господ му рече: Иди, јер ми је он сасуд избрани, да изнесе Име моје пред
незнабошце и цареве и синове Израиљеве;
16. А ја ћу му показати колико му ваља пострадати за Име моје.
17. И отиде Ананија, и уђе у кућу, и метнувши руке на њега рече: Савле брате,
Господ Исус, који ти се јави на путу којим си ишао, послао ме је да прогледаш и да
се испуниш Духа Светога.
18. И одмах отпаде од очију његових као крљушт, и прогледа, и уставши крсти се;
19. И узевши храну, окријепи се. И би Савле неколико дана са ученицима који бијаху
у Дамаску.
20. И одмах по синагогама проповиједаше Исуса да је он Син Божији. (Зач. 22).
21. А сви који слушаху чуђаху се и говораху: Није ли ово онај што у Јерусалиму
сатираше оне који призивају Име ово, и не дође ли овдје за то да их везане води
првосвештеницима?

22. А Савле све више јачаше, па збуњиваше Јудејце који живе у Дамаску,
доказујући да је ово Христос.
23. А кад се наврши подоста дана, договорише се Јудејци да га убију.
24. Али Савле дознаде за њихову завјеру; а они чуваху врата дан и ноћ да би га убили;

25. Но ученици га узеше ноћу и спустише преко зида у котарици.
26. Када пак дође Савле у Јерусалим, покушаваше да се придружи ученицима; и сви га се бојаху, не вјерујући да је ученик.
27. А Варнава га узе и доведе апостолима, и исприча им како је на путу видио Господа и како му је говорио, и како је у Дамаску смјело проповиједао у име Исусово.
28. И заједно с њима је улазио у Јерусалим и излазио и слободно проповиједао у име Господа Исуса,
29. И говораше и препираше се с јелинистима, а они вребаху да га убију.
30. А када браћа ово сазнаше, сведоше га у Кесарију и испратише га у Тарс.
31. Међутим, Цркве по свој Јудеји и Галилеји и Самарији уживаху мир напредујући и ходећи у страху Господњем, и умножаваху се утјехом Светога Духа. (Зач. 23).
32. И догоди се да Петар обилазећи све, сиђе и светима који живљаху у Лиди.
33. И нађе тамо једнога човјека по имену Енеја, који већ осам година лежаше на одру, јер бјеше узет.
34. И рече му Петар: Енеје, исцјељује те Исус Христос; устани и простри сам себи! И одмах устаде.
35. И видјеше га сви који живљаху у Лиди и Сарону, и обратише се Господу.
36. А у Јопи бјеше једна ученица, по имену Тавита, што преведено значи Срна, и она бјеше пуна добрих дјела и милостиња које чињаше.
37. И догоди се у те дане да се она разболе и умрије; онда је окупаше и положише у горњу собу.
38. И будући да је Лида близу Јопе, ученици чувши да је Петар у њој, послаше два човјека молећи га да без оклијевања дође до њих.
39. А Петар уставши отиде с њима; и кад дође, уведоше га у горњу собу и скупише се око њега све удовице плачући и показујући кошуље и хаљине што је радила Срна док је била с њима.
40. А Петар изгнавши све напоље, клече на кољена и помоли се Богу, и окренувши се тијелу рече: Тавито, устани! А она отвори очи своје, и видјевши Петра придигну се и сједе.
41. Он пак давши јој руку подиже је; и дозвавши свете и удовице показа је живу.
42. И ово се разгласи по свој Јопи, и многи вјероваше у Господа.
43. А он остаде много дана у Јопи код некога Симона кожара.

10 Обраћење и крштење Корнилија и његовог дома у Кесарији.

(Зач. 24).

1. А у Кесарији неки човјек, по имену Корнилије, капетан чете која се зваше Италијанска,
2. Побожан и богобојазан са цијелим домом својим, који је чинио многе милостиње народу и молио се стално Богу;
3. Видје на јави у виђењу, око деветог часа дана, анђела Божијега гдје уђе к њему и рече му: Корнилије!
4. А он, погледавши на њега и уплашивши се, рече: Шта је, Господе? А он му рече: Молитве твоје и милостиње твоје узиђоше на спомен пред Богом.
5. И сад пошаљи људе у Јопу и дозови Симона прозванога Петра;
6. Он гостује у некога Симона кожара, чија је кућа код мора. (Он ће ти казати ријечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој).

7. А кад отиде анђео који је говорио Корнилију, он дозва двојицу од укућана својих и једног побожног војника од оних који бијаху стално уз њега,
8. И казавши им све посла их у Јопу.
9. А сутрадан док они путоваху и приближаваху се граду, изиђе Петар на равни кров дома да се помоли Богу око шестога часа.
10. И огладње, и хтједе да једе; а кад му они готовљаху, наиђе на њега занос,
11. И видје небо отворено и сасуд некакав гдје силази на њега, као велико платно завезано на четири краја и спушта се на земљу;
12. У коме бијаху све четвороножне животиње на земљи и звјериње и гмизавци и птице небеске.
13. И дође му глас: Устани, Петре, закољи и једи.
14. А Петар рече: Нипошто, Господе, јер никад не једох било шта погано или нечисто.
15. И опет глас њему по други пут: Што је Бог очистио, ти не погани!
16. И ово би трипут, и сасуд се опет узнесе на небо.
17. А док се Петар у себи питаше шта би било виђење које видје, и гле, људи послани од Корнилија, распитавши се за дом Симонов, стадоше пред врата.
18. И зовнувши питаху да ли гостује овдје Симон звани Петар.
19. И док Петар размишљаше о виђењу, рече му Дух: Ево три човјека траже тебе;
20. Него устани и сиђи и иди с њима не премишљајући ништа, јер сам их ја послао. (Зач. 25).
21. А Петар сишавши људима посланим њему од Корнилија рече: Ево, ја сам тај кога тражите. Ради чега сте дошли?
22. А они рекоше: Корнилије капетан, човјек праведан и богобојазан, на добру гласу код свега народа јудејскога, примио је заповијест од анђела светога да те позове у свој дом и да чује ријечи од тебе.
23. Онда их позва унутра и угости. А сутрадан уставши пође с њима, и неки од браће која бјеху из Јопе пођоше с њим.
24. И сутрадан уђоше у Кесарију. А Корнилије их чекаше сазвавши родбину своју и блиске пријатеље.
25. А кад Петар улажаше, срете га Корнилије, и паднувши пред ноге његове поклони се.

26. А Петар га подиже говорећи: Устани, и ја сам само човјек.
27. И с њим разговарајући уђе, и нађе многе који се бијаху сабрали,
28. И рече им: Ви знате како је забрањено човјеку Јудејцу дружити се или долазити иноплеменику; али мени Бог показа да ни једнога човјека не треба звати поганим или нечистим.
29. Зато и дођох без поговора чим сам позван. Питам вас, дакле, ради чега сте ме позвали?
30. А Корнилије рече: Прије четири дана ја постих до овога часа, и у девети час бијах на молитви у кући својој; и гле, човјек стаде преда ме у хаљини сјајној,
31. И рече: Корнилије, услишена је молитва твоја и милостиње твоје бише споменуте пред Богом.
32. Пошаљи, дакле, у Јопу и дозови Симона који је прозван Петар; он гостује у кући Симона кожара поред мора; када он дође, рећи ће ти.
33. Онда одмах послах теби, и ти си добро учинио што си дошао. Сада, дакле, сви ми стојимо пред Богом да чујемо све што ти је од Бога заповјеђено. (Зач. 26).
34. А Петар отворивши уста рече: Заиста видим да Бог не гледа ко је ко,
35. Него је у сваком народу мио њему онај који га се боји и твори правду.

36. Ријеч коју посла синовима Израиљевим, благовјестећи мир кроз Исуса
Христа: Он је Господ свију.
37. Ви знате ријеч која се збила по свој Јудеји, почевши од Галилеје, послије крштења
које проповиједаше Јован:
38. Исуса из Назарета, како га помаза Бог Духом Светим и силом, који
пролажаше чинећи добро и исцјељујући све мучене од ђавола, јер Бог бијаше с њим.
39. И ми смо свједоци свега што учини у земљи Јудејској и у Јерусалиму.
Њега и убише, објесивши на дрво.
40. Овога Бог васкрсе трећи дан, и учини да се он јави,
41. Не свему народу, него нама, свједоцима унапријед изабранима од Бога,
који с њим једосмо и писмо по његову васкрсењу из мртвих.
42. И заповједи нам да проповиједамо народу и свједочимо да је он одређени од Бога
Судија живих и мртвих.
43. За њега свједоче сви пророци да ће Именом његовим примити опроштење гријеха
свако ко вјерује у њега.
(Зач. 27).
44. Док Петар још говораше ове ријечи, сиђе Дух Свети на све који слушаху ријеч.
45. И задивише се вјерни из обрезања који дођоше с Петром, да се и на
незнабошце излио дар Духа Светога.
46. Јер их слушаху гдје говоре језике и величају Бога. Тада одговори Петар:
47. Зар може ко забранити воду да се не крсте ови који примише Духа
Светога као и ми?
48. И заповједи им да се крсте у име Исуса Христа. Тада га молише да остане код њих
неколико дана.

11 Петар правда своје дружење са незнабошцима**.** Ширење
Јеванђеља у Антиохији**.** Назив**:** Хришћани**.** Старање за браћу у Јудеји**.**

1. А чуше апостоли и браћа који бијаху у Јудеји да и незнабошци примише ријеч
Божију.
2. И кад узиђе Петар у Јерусалим, препираху се с њим они из обрезања,
3. Говорећи: Ушао си необрезаним људима и јео си с њима.
4. А Петар им отпоче излагати по реду говорећи:
5. Ја бијах у граду Јопи на молитви, и видјех у заносу виђење: некакав сасуд силажаше
као велико платно са четири краја и спушташе се с неба, и дође до мене.
6. Загледавши у њега пажљиво, размотрих и видјех четвороножне животиње земаљске
и звјериње и гмизавце и птице небеске.
7. И чух глас који ми говори: Устани, Петре, закољи и једи.
8. А ја рекох: Нипошто, Господе, јер ништа погано или нечисто никада не уђе у моја уста.
9. И одговори ми глас са неба по други пут: Што је Бог очистио, ти не погани!
10. А ово би трипут; и узе се опет све на небо.
11. И гле, у тај час три човјека стадоше пред кућом у којој бијах, послани из
Кесарије к мени.
12. А Дух ми рече да идем с њима не премишљајући ништа. А дођоше са мном и ових
шесторо браће, и уђосмо у кућу човјекову.
13. И он нам каза како видје анђела у кући својој који је стао и рекао му:
Пошаљи људе у Јопу и дозови Симона званога Петра,
14. Он ће ти казати ријечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.
15. А кад ја почех говорити, сиђе Дух Свети на њих, као и на нас у почетку.

16. Тада се сјетих ријечи Господње како говораше: Јован је крстио водом, а ви ћете се крстити Духом Светим.
17. Ако им, дакле, Бог даде једнак дар као и нама који повјеровасмо у Господа Исуса Христа, ко бијах ја да бих могао спријечити Бога?
18. А кад чуше ово заћуташе, и слављаху Бога говорећи: Заиста и незнабошцима даде Бог покајање за живот.
(Зач. 28).
19. Они, међутим, који се расијаше од невоље, која наста због Стефана, прођоше све до Финикије и Кипра и Антиохије не проповиједајући ријеч никоме до само Јудејцима.
20. А неки од њих бијаху Киprани и Киринејци, који ушавши у Антиохију говораху јелинистима проповиједајући јеванђеље о Господу Исусу.
21. И рука Господња бијаше с њима; и велики број их повјерова и обрати се Господу.
22. А дође ријеч о њима до ушију Цркве у Јерусалиму; и послаше Варнаву да прође све до Антиохије.
23. Кад овај дође и видје благодат Божију, обрадова се и мољаше све да искреним срцем остану у Господу;
24. Јер бјеше човјек благ и пун Духа Светога и вјере. И обрати се многи народ Господу.

25. Варнава пак изиђе у Тарс да потражи Савла, и када га нађе, доведе га у Антиохију.
26. И они се цијелу годину састајаше са Црквом, и учише многи народ; и најприје у Антиохији ученици бише названи Хришћани.
27. А у те дане сиђоше из Јерусалима пророци у Антиохију.
28. И уставши један од њих, по имену Агав, предсказа духом велику глад која је имала бити по цијелом свијету; која и би за Клаудија ћесара.
29. А ученици одлучише да сваки од њих, колико који могаше, пошаље на помоћ браћи која живљаху у Јудеји.
30. Ово и учинише пославши старјешинама преко руке Варнавине и Савлове.

12 Ирод гони хришћане**.** Смрт апостола Јакова**.** Петар у тамници и чудесно ослобођење**.** Иродова смрт**.**

(Зач. 29).
1. А у оно вријеме подиже цар Ирод руке да мучи неке од Цркве.
2. И погуби Јакова брата Јовановог мачем.
3. И видјевши да је то по вољи Јудејцима, настојаше да ухвати и Петра; а бијаху дани бесквасних хљебова.
4. Њега и ухвати и баци у тамницу, и предаде га четирима стражама од по четири војника да га чувају, намјеравајући да га послије Пасхе изведе пред народ.
5. Петра, дакле, чуваху у тамници, а Црква се усрдно мољаше за њега Богу.
6. А када хтједе Ирод да га изведе, те ноћи спаваше Петар између двојице војника, окован у двоје вериге, и стражари пред вратима чуваху тамницу.
7. И гле, анђео Господњи се појави, и свјетлост обасја просторију, и куцнувши Петра у ребра пробуди га говорећи: Устани брзо! И спадоше му вериге с руку.
8. И анђео му рече: Опаши се, и обуј обућу своју. И учини тако. И рече му: Обуци хаљину своју, па хајде за мном.

9. И изишавши иђаше за њим, и не знадијаше да је стварност то што анђео чињаше, него мишљаше да гледа виђење.
10. А кад прођоше прву стражу и другу, дођоше вратима гвозденим која воде у град; она им се сама отворише, и изишавши прођоше једну улицу, и анђео одмах одступи од њега.
11. И када дође Петар себи, рече: Сада заиста знам да Господ посла анђела својега те ме избави из руку Иродових и од свега што је очекивао народ јудејски. (Зач. 30).
12. И разабравши се дође до куће Марије, матере Јована званога Марко, гдје бијаху многи сабрани и мољаху се Богу.
13. А кад закуца Петар у врата од дворишта, приступи дјевојка по имену Рода, да чује.
14. И познавши глас Петров, од радости не отвори врата, него утрча и јави да Петар стоји пред вратима.

15. А они јој рекоше: Јеси ли луда! Али она увјераваше да је тако. А они говораху: То је анђео његов.
16. Петар пак једнако куцаше. А кад отворише, видјеше га и задивише се.
17. Махнувши им руком да ћуте, он им исприча како га Господ изведе из тамнице, и рече: Јавите ово Јакову и браћи. И изишавши отиде на друго мјесто.
18. А када наста дан, бјеше не мала узбуна међу војницима, шта то би са Петром.
19. И кад га Ирод заиска и не нађе, онда испита стражаре и заповједи да се одведу; а он, сишавши из Јудеје у Кесарију, ондје борављаше.
20. А бјеше Ирод гњеван на Тирце и Сидонце, но ови једнодушно дођоше њему, и придобивши Власта, постељника царева, искаху мира, јер се њихова земља хранила од царске.
21. И у одређени дан обуче се Ирод у царску хаљину, и сјевши на пријесто одржа им говор;
22. А народ клицаше: Глас Божији, а не човјечији!
23. Али одједном удари га анђео Господњи, јер не даде славе Богу; и будући изједен од црва издахну.
24. А ријеч Божија растијаше и множаше се. (Зач. 31).
25. А Варнава и Савле предавши помоћ вратише се из Јерусалима у Антиохију, узевши са собом и Јована прозванога Марко.

13 Прво Павлово мисионарско путовање међу незнабошце**.** Павле и Варнава на Кипру и у Антиохији Писидијској**.** Проповијед о Христу**.**

1. А у Цркви која бјеше у Антиохији бијаху неки пророци и учитељи, и то: Варнава и Симеон звани Нигер, и Лукије Киринејац, и Манаин одгајен са Иродом четверовласником, и Савле.
2. А док они служаху Господу и пошћаху, рече Дух Свети: Одвојте ми Варнаву и Савла на дјело на које сам их позвао.
3. Тада они, постивши и помоливши се Богу и положивши руке на њих, отпустише их.
4. А ови, послани од Духа Светога, сиђоше у Селевкију, и оданде отпловише на Кипар.
5. И стигавши у Саламину објављиваху ријеч Божију у синагогама јудејским; а имаху и Јована за прислужника.

6. А кад прођоше острво све до Пафа, нађоше некаквог врачара и лажног пророка, Јудејца, по имену Варисус,
7. Који бјеше с намјесником Сергијем Павлом, човјеком разборитим. Овај дозвавши Варнаву и Савла заиска да чује ријеч Божију.
8. А Елима врачар, јер то значи име његово, противљаше им се гледајући да одврати намјесника од вјере.
9. А Савле, звани и Павле, испуњен Духом Светим, погледавши оштро на њега,

10. Рече: О, препуни сваког лукавства и сваке подмуклости, сине ђавољи, непријатељу сваке правде! Зар нећеш престати даквариш праве путеве Господње?
11. И сад ево руке Господње на те, и бићеш слијеп да не видиш сунца за неко вријеме. И одмах паде на њега мрак и тама, и пипајући наоколо тражаше водича.
12. Тада намјесник, кад видје шта би, повјерова, задивљен науком Господњом.
(Зач. 32).
13. А када Павле и они са њим отпловише из Пафа, дођоше у Пергу Памфилијску; Јован пак одвојивши се од њих, врати се у Јерусалим.
14. А они отишавши из Перге, дођоше у Антиохију Писидијску, и ушавши у синагогу у дан суботни сједоше.
15. Послије пак читања Закона и Пророка старјешине синагоге послаше к њима говорећи: Људи браћо, ако имате ријеч утјехе за народ, говорите.
16. А Павле уставши махну руком и рече: Људи Израиљци и који се Бога бојите, чујте:
17. Бог народа овога Израиљскога изабра оце наше, и уздиже народ кад бијаху дошљаци у земљи египатској, и моћном руком изведе их из ње.
18. И за четрдесет година храњаше их у пустињи.
19. И затрвши седам народа у земљи ханаанској, раздијели им коцком земљу њихову.
20. И послије тога за четири стотине педесет година даде им судије до Самуила пророка.
21. И отада искаше цара, и даде им Бог Саула, сина Кисова, човјека од кољена Венијаминова, за четрдесет година.
22. И уклонивши њега подиже им Давида за цара, коме и рече посвједочивши: Нађох Давида сина Јесејева, човјека по срцу мојему, који ће испунити сваку вољу моју.
23. Од његовог сјемена, по обећању, подиже Бог Израиљу Спаситеља Исуса,
24. Пошто пред његов долазак Јован проповиједаше крштење покајања свему народу Израиљеву.
(Зач. 33).
25. И када Јован завршаваше подвиг свој, говораше: За кога ме ви сматрате, ја нисам тај, него ево иде за мном Онај коме ја нисам достојан одријешити ремена на обући његовој.
26. Људи браћо, синови рода Авраамова, и који се међу вама боје Бога, вама се посла ријеч овога спасења.
27. Јер они што живе у Јерусалиму, и старјешине њихове, не познаше Овога, него осудивши га, испунише пророчке ријечи које се читају сваке суботе.
28. И не нашавши ни једне кривице смртне, молише Пилата да га погуби.
29. А кад свршише све што је писано за њега, скинуше га са дрвета и положише у гроб.

30. А Бог њега подиже из мртвих.
31. Он се јављаше у току више дана онима који узиђоше са њим из Галилеје у
Јерусалим, који су сад свједоци његови пред народом.

32. И ми вам благовијестимо да је обећање, дато оцима, Бог испунио нама,
дјеци њиховој, васкрснувши Исуса,
33. Као што је и написано у другом псалму: Син мој јеси ти, ја те данас родих.
34. А да васкрсе из мртвих Њега који се више неће вратити у трулежност овако је
рекао: Даћу вам Светиње Давидове, вјерне.
35. Зато и на другоме мјесту говори: Нећеш дати да Светац твој види трулење.
36. Јер Давид, послуживши роду своjему, по вољи Божијој умрије, и положише
га код отаца његових, и видје трулење.
37. А Онај којега Бог подиже не видје трулежности.
38. Нека вам је, дакле, на знање, људи браћо, да се кроз Њега вама објављује
опроштење гријехова.
39. И од свега, од чега се не могосте оправдати у Закону Мојсејеву, у Њему се
оправдава сваки који вјерује.
40. Гледајте, дакле, да не дође на вас оно што је речено у Пророцима:
41. Видите, ви презирачи, и чудите се, и нестаните; јер ја дјелам дјело у дане ваше,
дјело које нећете вјеровати ако вам ко буде казивао.
42. А кад они излажаху из синагоге јудејске, мољаху незнабошци да им се ове ријечи
и у другу суботу говоре.
43. Када се пак скуп разиђе, многи од Јудејаца и побожних обраћеника пођоше за
Павлом и Варнавом који им говораху и савјетоваху их да остану у благодати Божијој.
44. И у идућу суботу сабра се готово сав град да чује ријеч Божију.
45. А кад видјеше Јудејци толики народ, напунише се зависти, и успротивише се
ријечима Павловијем противречећи и хулећи.
46. А Павле и Варнава смјело рекоше: Вама је најприје требало да се говори ријеч
Божија; али пошто је одбацујете, и не сматрате себе достојнима вјечнога живота,
ево обраћамо се незнабошцима.
47. Јер нам тако заповједи Господ: Поставих те за свјетлост незнабошцима,
да будеш на спасење до краја земље.
48. А кад чуше незнабошци, радоваху се и слављаху ријеч Господњу, и
повјероваше који бјеху назначени за живот вјечни.
49. И ријеч Господња се распростираше по свој околини.
50. А Јудејци подбунише побожне и угледне жене и градске прваке, те подигоше
гоњење на Павла и Варнаву, и истјераше их из своје области.
51. Они пак отресоше на њих прах са ногу својих и дођоше у Иконију.
52. А ученици се испуњаваху радости и Духа Светога.

14 Павле и Варнава у Иконији, Листри и Дерви. Исцјељење хромог. Повратак у Антиохију.

1. А догоди се и у Иконији да они тако исто уђу у синагогу јудејску, и говоре тако да
повјерова велико мноштво Јудејаца и Јелина.
2. А Јудејци који осташе непокорни подбунише и раздражише душе
незнабожаца на браћу.

3. Али они остадоше доста времена, говорећи смјело о Господу, који
посвједочаваше ријеч благодати своје дајући да бивају знаци и чуда рукама њиховим.

4. А мноштво градско се подијели, и једни бијаху са Јудејцима, а други са апостолима.
5. Када пак навалише и незнабошци и Јудејци са поглаварима својим да их изруже и каменују,
(Зач. 34).
6. Схвативши то они побјегоше у градове ликаонске, Листру и Дерву и у околину њихову,
7. И тамо проповиједаху јеванђеље.
8. А неки човјек у Листри сјеђаше немоћан у ногама, будући хром од утробе матере своје, и никада не бјеше ходио.
9. Овај слушаше Павла гдје говори, који погледавши на њега и видјевши да има вјеру да ће оздравити,
10. Рече снажним гласом: Теби говорим у име Господа Исуса Христа, усправи се на ноге своје! И он скочи, и хођаше.
11. А кад видје народ шта Павле учини, подиже глас свој говорећи ликаонски: Богови постадоше слични људима и сиђоше к нама.
12. И називаху Варнаву Зевсом а Павла Хермесом, јер он вођаше ријеч.
13. А жрец Зевса што бјеше пред градом њиховим, доведе јунце, и донесе вијенце пред врата, и с народом хтједе да принесе жртву.
14. А кад чуше апостоли, Варнава и Павле, раздераше хаљине своје, и ускочише међу народ вичући и говорећи:
15. Људи, шта то чините? И ми смо као и ви смртни људи, који вам благовијестимо да се од ових ништавних ствари обратите Богу живоме, који створи небо и земљу и море и све што је у њима;
16. Који у прошлим нараштајима бјеше пустио све народе да иду својим путевима;
17. Мада ипак не остави себе непосвједочена, чинећи добро, дајући нам с неба дажд и године родне, пунећи срца наша јелом и весељем.
18. И ово говорећи једва умирише народ да им не приноси жртве (него да иде сваки својој кући. А док они ондје борављаху и поучаваху),
19. Дођоше из Антиохије и Иконије Јудејци, (и препирући се јавно са њима, наговорише народ да одустане од њих тврдећи да ништа истинито не говоре, него све лажу), и подбунивши масу, каменоваше Павла и извукоше га изван града мислећи да је умро.
20. А кад се око њега скупише ученици, устаде и уђе у град, и сутрадан изиђе с Варнавом у Дерву.
(Зач. 35).
21. И проповиједајући јеванђеље граду ономе и придобивши много ученика, вратише се у Листру и Иконију и Антиохију,
22. Утврђујући душе ученика и савјетујући их да остану у вјери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у Царство Божије.
23. И рукоположише им презвитере за сваку Цркву, па помоливши се Богу с постом, предадоше их Господу у кога вјероваше.

24. И прошавши Писидију, дођоше у Памфилију,
25. И говоривши ријеч Господњу у Перги, сиђоше у Аталију,
26. И оданде отпловише у Антиохију, одакле бијаху предани благодати Божијој на дјело које извршише.
27. А кад дођоше и сабраше Цркву, казаше све шта учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вјере.

28. И осташе ондје не мало времена са ученицима.

15 Апостолски сабор у Јерусалиму**.** Одлуке сабора**.** Друго Павлово мисионарско путовање**.**

1. И неки сишавши из Јудеје учаху браћу: Ако се не обрежете, по обичају Мојсејеву, не можете се спасти.
2. А кад настаде распра, и не мало препирање Павла и Варнаве с њима, одредише да Павле и Варнава и други неки иду горе у Јерусалим апостолима и презвитерима за ово питање.
3. А они онда отпраћени од Цркве, пролажаху кроз Финикију и Самарију казујући о обраћењу незнабожаца, и причињаваху велику радост свој браћи.
4. А када дођоше у Јерусалим, бјеху примљени од Цркве и од апостола и од презвитера и објавише све што учини Бог са њима, и како отвори незнабошцима врата вјере.
(Зач. 36).
5. Онда устадоше неки од јереси фарисејске који су повјеровали, говорећи да их ваља обрезати и заповједити да држе Закон Мојсејев.
6. А апостоли и презвитери сабраше се да извиде ово мишљење.
7. А послије многог разматрања устаде Петар и рече им: Људи браћо, ви знате да Бог од првих дана изабра међу нама да из мојих уста чују незнабошци ријеч јеванђеља и да вјерују.
8. И Бог, који познаје срца, посвједочи им давши им Духа Светога као и нама,
9. И не постави никакве разлике између нас и њих, вјером очистивши срца њихова.
10. Сада, дакле, зашто кушате Бога, и хоћете да наметнете ученицима јарам на врат, који ни оци наши ни ми не могосмо носити?
11. Него вјерујемо да ћемо се спасти благодаћу Господа Исуса Христа као и они.
12. Онда умуче све мноштво, и слушаху Варнаву и Павла који казиваху колике знаке и чудеса учини Бог међу незнабошцима преко њих.
13. А кад они заћуташе, одговори Јаков говорећи: Људи браћо, чујте ме!
14. Симон објасни како се Бог прије побрину да од незнабожаца узме народ за Име своје.
15. И са овим се саглашавају ријечи Пророка, као што је написано:
16. Потом ћу се вратити, и сазидаћу дом Давидов, који је пао, и његове развалине поправићу, и подигнућу га,
17. Да потраже остали људи Господа и сви незнабошци на које је призвано име моје, говори Господ који твори све ово;
18. Богу су позната од постања свијета сва дјела његова.

19. Зато ја сматрам да се не праве тешкоће онима од незнабожаца који се обраћају Богу;
20. Него да им се напише да се чувају од нечистота идолских и од блуда и од удављенога и од крви; (и оно што њима није мило другима да не чине).
21. Јер Мојсеј има од давних времена у свим градовима оне који га проповиједају, пошто се у синагогама чита сваке суботе.
22. Тада нађоше за добро апостоли и презвитери са свом Црквом да изаберу између себе људе и да пошаљу у Антиохију с Павлом и Варнавом, Јуду званога Варсава и Силу, људе истакнуте међу браћом,
23. И написаше рукама својима ово: Апостоли и презвитери и браћа поздрављају браћу из незнабожаца која су у Антиохији и Сирији и Киликији.

24. Пошто чусмо да неки изишавши од нас узнемирише вас ријечима, и смутише душе ваше говорећи да се обрезујете и да држите Закон, што им ми не заповједисмо;
25. Зато ми сабрани једнодушно, нађосмо за добро да вам пошаљемо изабране људе са нашим драгим Варнавом и Павлом,
26. Људима који су предали душе своје за Име Господа нашега Исуса Христа.
27. Посласмо, дакле, Јуду и Силу, да вам и они то исто усмено кажу.
28. Јер угодно би Светоме Духу и нама да никакво бреме више не мећемо на вас осим овога што је неопходно:
29. Да се чувате од жртава идолских и од крви и од удављеног и од блуда, (и што нећете да се чини вама не чините другима); од овога ако се чувате, добро ћете чинити. Будите здраво.
30. Они, дакле, које отпремише, дођоше у Антиохију, и сабравши народ предадоше посланицу.
31. А кад прочиташе, обрадоваше се утјеси.
32. А Јуда и Сила, који бијаху и сами пророци, дугом бесједом утјешише браћу и утврдише.
33. И пошто проведоше ондје неко вријеме, отпустише их браћа с миром апостолима.
34. Но Сила нађе за добро да остане ондје, а Јуда се сам врати у Јерусалим. (Зач. 37).
35. А Павле и Варнава бораваху у Антиохији учећи и проповиједајући са многима другима ријеч Господњу.
36. Послије пак неколико дана рече Павле Варнави: Хајде да се вратимо и да обиђемо браћу нашу по свим градовима у којима објављивасмо ријеч Господњу, да видимо како су.
37. А Варнава хтједе узети са собом Јована званога Марко.
38. А Павле захтијеваше да онога који их је напустио у Памфилији и који није ишао са њима на дјело на које су послани, не узимају са собом.
39. Тако наста љутња, те се они раздвојише, и Варнава узевши Марка отплови на Кипар.
40. А Павле изабравши Силу отиде, предан од браће благодати Божијој;
41. И пролажаше кроз Сирију и Киликију утврђујући Цркве.

16 Павлу се придружује Тимотеј и они преносе Јеванђеље у Европу. Обраћење Лидије у Филипима. Павле и Сила у тамници. Крштење тамничара, и ослобођење апостола.

1. Затим стиже у Дерву и Листру, и гле, ондје бјеше неки ученик, по имену Тимотеј, син жене неке Јудејке вјернице и оца Јелина;
2. За њега добро свједочаху браћа која бијаху у Листри и у Иконији.
3. Овога хтједе Павле узети на пут са собом; и узе га и обреза због Јудејаца који бијаху у оним мјестима, јер сви знадијаху оца његова да бјеше Јелин.
4. И кад пролажаху по градовима, учише их да држе правила која утврдише апостоли и презвитери у Јерусалиму.
5. Тако се Цркве утврђиваху у вјери и број њихов се повећаваше сваки дан.
6. А кад прођоше Фригију и Галатијску земљу, забрани им Дух Свети говорити ријеч у Азији.
7. Дошавши до Мизије покушаваху да иду у Витинију, али им Дух не допусти.
8. И кад прођоше Мизију, сиђоше у Троаду.

9. И Павлу се показа виђење ноћу: бјеше неки човјек Македонац, који стајаше и
мољаше га говорећи: Пређи у Македонију и помози нам!
10. А кад видје виђење, одмах гледасмо да изиђемо у Македонију, јер разумјесмо
да нас је Господ позвао да им проповиједамо јеванђеље.
11. Кад се пак одвезосмо из Троаде, стигосмо право на Самотрак, и сутрадан у
Неапољ,
12. А оданде у Филипе, које су први град онога дијела Македоније, насеобина римска. У
томе граду остадосмо неколико дана,
13. И у дан суботни изиђосмо ван града на ријеку, гдје се сматрало да је
богомоља; и сједнувши говорисмо женама које се бијаху сабрале.
14. И нека богобојазна жена, по имену Лидија, продавачица порфире из града
Тијатира, слушаше; њој Господ отвори срце да пази на оно што говори Павле.
15. А кад се крсти она и дом њезин, замоли нас говорећи: Ако сматрате да вјерујем у
Господа, уђите у мој дом и останите. И принуди нас.
(Зач. 38).
16. Догоди се пак кад иђасмо на молитву да нас срете једна робиња која имаше
дух погађачки и гатајући доношаше велики добитак својим господарима.
17. Ова пође за Павлом и за нама, и викаше говорећи: Ови су људи слуге
Бога Вишњега, који нам јављају пут спасења.
18. И овако чињаше много дана. А када се Павлу досади, окрену се и рече духу:
Заповиједам ти именом Господа Исуса Христа, изиђи из ње! И изиђе у тај час.
19. А када видјеше њезини господари да изиђе нада њиховог добитка, узеше
Павла и Силу и одвукоше их на трг пред поглаваре.
20. И кад их доведоше војводама, рекоше: Ови људи узбуњују наш град, а
Јевреји су,
21. И проповиједају обичаје које нама не приличи примати ни творити, јер смо
Римљани.

22. И слеже се народ на њих, и војводе им раздријеше хаљине, и
заповједише да их шибају.
23. И пошто им ударише много батина, бацише их у тамницу, и заповједише
тамничару да их добро чува.
24. Примивши такву заповијест, он их баци у најдоњу тамницу и ноге им метну у
кладе.
25. А око поноћи Павле и Сила мољаху се и slављаху Бога; а сужњи их слушаху.
26. Одједном пак настаде велики земљотрес, тако да се потресоше темељи тамнице;
и одмах се отворише сва врата и свима спадоше окови.
27. А кад се пробуди тамничар и видје отворена врата тамничка, извади нож и хтједе
да се убије, мислећи да су сужњи побјегли.
28. А Павле повика јаким гласом говорећи: Не чини себи зла никаква, јер смо сви овдје!
29. А он заискавши свјетиљку улетје и дрхтећи паде пред Павла и Силу;
30. И изевши их напоље рече: Господо, шта ми треба чинити да се спасем?
31. А они рекоше: Вјеруј у Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој.
32. И говораху му ријеч Господњу, и свима у дому његову.
33. И узевши их у онај час ноћи опра им ране; и одмах се крсти он и сви његови.
34. И уведе их у свој дом и постави трпезу, и радоваше се са свим домом својим
што је повјеровао у Бога.
35. А кад настаде дан, војводе послаше служитеље говорећи: Пусти оне људе.
36. А тамничар јави ове ријечи Павлу: Послаше војводе да будете пуштени.

Сад, дакле. изиђите и идите с миром.
37. А Павле им рече: Избише нас јавно без суда, људе Римљане, бацише у тамницу; и сад хоће тајно да нас пусте? Не тако, него сами нека дођу и изведу нас.
38. А служитељи казаше војводама ове ријечи: и уплашише се кад чуше да су Римљани.
39. И дошавши извинише им се, и кад их изведоше, мољаху да отиђу из града.
40. А кад изиђоше из тамнице, дођоше Лидији, и видјевши браћу утјешише их, и отидоше.

17 Павлов долазак и проповијед у Солуну**,** Верији и Атини**.** Говор на Ареопагу**.**

(Зач. 39).
1. Прошавши пак Амфипољ и Аполонију дођоше у Солун, гдје бијеше синагога јудејска.
2. И Павле по своме обичају уђе к њима, и три суботе расправљаше с њима о Писму,

3. Разоткривајући и доказујући им да је требало да Христос пострада и васкрсне из мртвих, и да овај Исус, којсга ја вама проповиједам, јесте Христос.
4. И неки од њих се увјерише, и придружише се Павлу и Сили, и од побожних Јелина мноштво велико, и од угледних жена не мало.
5. А Јудејци који не повјероваше из суревњивости, узеше неке зле људе са улице, и сабравши гомилу узбунише град, и нападоше на кућу Јасонову, и тражаху да их изведу пред народ.
6. А кад њих не нађоше, одвукоше Јасона и неке од браће пред старјешине градске вичући: Ови што узмутише цијели свијет дођоше и овдје;
7. Њих је Јасон примио; и ови сви раде против ћесаревих заповијести, говорећи да има други цар, Исус.
8. И смутише народ и старјешине градске који ово чуше.
9. Али кад их Јасон и остали задовољише одговором, пустише их.
10. А браћа одмах ноћу послаше Павла и Силу у Верију; они стигавши, уђоше у синагогу Јудејску.
11. Ови пак бијаху племенитији од оних у Солуну; ови примише ријеч свесрдно, сваки дан истражујући Писмо, да ли је тако.
12. Тако вјероваше многи од њих, и од угледних јелинских жена и од људи не мало.
13. А кад дознаше солунски Јудејци да Павле и у Верији проповиједа ријеч Божију, дођоше и тамо бунећи и смућујући народ.
14. А браћа онда одмах послаше Павла да иде у приморје; а Сила и Тимотеј осташе ондје.
15. А пратиоци доведоше Павла до Атине, и примивши заповијест за Силу и Тимотеја да дођу к њему што брже, вратише се. (Зач.
40).
16. А док их Павле чекаше у Атини, ражести се дух његов у њему гледајући град пун идола;
17. И расправљаше са Јудејцима и са побожнима у синагоги, и на тргу сваки дан са онима с којима се сусреташе.
18. А неки од философа епикурејаца и стојичара препираху се с њим; и једни говораху: Шта хоће овај празнослов да каже? А други: Изгледа да је проповједник туђих богова. Јер им проповиједаше јеванђеље о Исусу и васкрсењу.

19. Па га узеше и одведоше на Ареопаг говорећи: Можемо ли знати каква је та нова наука коју ти казујеш?
20. Јер нешто ново мећеш у наше уши; хоћемо, дакле, да знамо шта би то могло бити.
21. А сви Атињани и досељени странци ни за шта се друго нису занимали, него да штогод ново говоре или слушају.
22. А Павле ставши на сред Ареопага рече: Људи Атињани, по свему вас видим да сте врло побожни.
23. Јер пролазећи и посматрајући ваше светиње, нађох и жртвеник на коме бјеше написано: Непознатоме Богу. Онога, дакле, којега не знајући поштујете тога вам ја проповиједам.

24. Бог који је створио свијет и све што је у њему, који је Господ неба и земље, не станује у рукотвореним храмовима,
25. Нити прима угађања од руку човјечијих, као да нешто треба Њему, који сам даје свима живот и дихање и све.
26. И створио је од једне крви сваки народ човјечанства да станује по свему лицу земаљскоме, и поставио је унапријед одређена времена и међе њихова боравлења;
27. Да траже Господа. не би ли га додирнули и нашли, мада Он није далеко ни од једнога од нас.
28. Јер у Њему живимо, и крећемо се, и јесмо; као што су и неки од ваших пјесника рекли: Јер Његов и род јесмо.
29. Кад смо, дакле, род Божији, не треба да мислимо да је Божанство подобно злату или сребру или камену, резаном по вјештини и замисли човјечијој.
30. Али не гледајући Бог на времена незнања, сад заповиједа свима људима свуда да се покају;
31. Јер је установио дан у који ће судити васељени по правди преко Човјека којега одреди и даде свима вјеру васкрснувши га из мртвих.
32. А кад чуше за васкрсење мртвих, једни се ругаху а други рекоше: Да те чујемо опет о томе.
33. И тако Павле отиде из њихове средине.
34. А неки људи риставши уз њега повјероваше, међу којима бјеше Дионисије Ареопагит и жена по имену Дамара, и други с њима.

18 Павлов рад у Коринту. Повратак у Јерусалим и Антиохију. Почетак трећег мисионарског путовања. Аполос у Ефесу и Ахаји.

1. А потом се удаљи Павле из Атине и дође у Коринт.
2. И нађе једнога Јудејца по имену Акилу родом из Понта, који бјеше скоро дошао из Италије и жену његову Прискилу, јер бјеше заповједио Клаудије да се сви Јудејци удаље из Рима, и дође к њима.
3. И пошто бјеше истога заната, остао је код њих и радио, јер им занат бјеше прављење шатора.
4. А расправљаше у синагоги сваке суботе, и увјераваше Јудејце и Јелине.
5. И када сиђоше из Македоније Сила и Тимотеј, устрептала духа Павле свједочаше Јудејцима да је Исус - Христос.
6. Но пошто се они противљаху и хуљаху, отресе хаљине своје и рече им: Крв ваша на главе ваше; ја сам чист, и од сада идем незнабошцима.
7. И отишавши оданде, дође у кућу некога по имену Јуста, који поштоваше Бога, чија кућа бјеше до саме синагоге.

8. А Крисп, старјешина синагоге, повјерова у Господа са свим домом својим;
и многи од Коринћана који слушаху повјероваше и крстише се.
9. А Господ рече Павлу ноћу у виђењу: Не бој се, него говори, и да не ућутиш;
10. Јер сам ја с тобом, и нико се неће усудити да ти учини зло, јер ја имам многи
народ у овоме граду.

11. И он је боравио ондје годину и шест мјесеци учећи их ријечи Божијој.
12. А кад бјеше Галион намјесник у Ахаји, нападоше Јудејци једнодушно на
Павла и доведоше га на суд,
13. Говорећи: Овај наговара људе да поштују Бога противно Закону.
14. А кад Павле хтједе да отвори уста, рече Галион Јудејцима: Да је каква неправда
била или зло дјело, по дужности послушао бих вас, о Јудејци;
15. Али када су у питању ријеч и имена и закон ваш, гледајте сами; јер ја судија
томе нећу да будем.
16. И истјера их из суднице.
17 Онда сви Јелини ухватише Состена, старјешину синагоге, и бише га пред
судницом; а Галион није за то ништа марио.
18. А Павле остаде још подоста дана, па се опрости са браћом и отплови у Сирију и
са њима Прискила и Акила; а остриже главу у Кенхреји, јер бијаше дао завјет.
19. И приспје у Ефес; и њих остави ондје, а он уђе у синагогу, и разговараше са
Јудејцима.
20. А кад га они молише да остане код њих дуже времена, не пристаде,
21. Него се опрости с њима говорећи: ваља ми на сваки начин да празник који
долази проведем у Јерусалиму; него ако Бог хтједне, вратићу се опет вама. И одвезе
се из Ефеса, а Акила и Прискила остадоше у Ефесу.
(Зач. 41).
22. И сишавши у Кесарију, изиђе и поздрави Цркву, па се спусти у Антиохију.
23. И оставши неко вријеме, изиђе и прође редом Галатијску земљу и Фригију утврђујући
све ученике.
24. А дође у Ефес неки Јудејац по имену Аполос, родом из Александрије,
човјек рјечит и јак у Светоме Писму.
25. Овај бјеше упућен на Пут Господњи и, говорећи духом, говораше и учаше право о
Господу, а знадијаше само крштење Јованово.
26. И овај поче смјело проповиједати у синагоги. А кад га чуше Акила и
Прискила, прихватише га и још му тачније изложише Пут Господњи.
27. А кад он хтједе да пређе у Ахају, охрабрише га браћа и писаше ученицима
да га приме. И он дошавши онамо поможе много онима су благодаћу
повјеровали.
28. Јер је силно оповргавао Јудејце пред народом доказујући из Светога
Писма да је Исус - Христос.

19 Павле у Ефесу. Буна Димитрија златара.

(Зач 42).
1. Догоди се пак, кад бјеше Аполос у Коринту, да Павле пролажаше горње земље, и
дође у Ефес, и нашавши неке ученике,
2. Рече им: Јесте ли примили Духа Светога када сте повјеровали? А они му рекоше:
Нисмо ни чули да има Дух Свети.
3. А он им рече: У шта се, дакле, крстите? А они рекоше: У крштење
Јованово.

4. А Павле рече: Јован је крстио крштењем покајања, говорећи народу да вјерују у Онога који долази за њим, то јест у Христа Исуса.
5. А кад то чуше, крстише се у име Господа Исуса.
6. И кад Павле положи руке на њих, сиђе Дух Свети на њих, и говораху језике и прорицаху.
7. А бијаше људи свега око дванаест.
8. И уђе у синагогу и говораше смјело три мјесеца, расправљајући и увјеравајући о Царству Божијем.
9. И када неки остајаху упорни и не вјероваху, хулећи на Пут Господњи пред народом, одступи од њих и одвоји ученике, па вођаше разговоре сваки дан у школи некога Тирана.
10. И ово је трајало двије године, тако да сви који живе у Азији чуше ријеч Господа Исуса, и Јудејци и Јелини.
11. И Бог чињаше необична чудеса рукама Павловим,
12. Тако да су убрусе знојаве од тијела његова или појасеве носили на болеснике и они се исцјељиваху од болести, и зли духови излажаху из њих.
13. А покушаше и неки од Јудејаца заклињача, који се скитаху, да над онима у којима бијаху зли духови спомињу име Господа Исуса, говорећи: Заклињемо вас Исусом кога Павле проповиједа.
14. А бијаху неки седам синова Скеве Јудејца, првосвештеника, који ово чињаху.
15. А зли дух одговарајући рече: Исуса познајем, и Павла знам; али ви ко сте?
16. И скочивши на њих човјек у коме бјеше зли дух надјача их и савлада, тако да голи и изранављени утекоше из оне куће.
17. И ово дознадоше сви који живљаху у Ефесу, и Јудејци и Јелини; и страх спопаде све њих, и величаше се име Господа Исуса.
18. И многи од оних који су повјеровали, долажаху те се исповиједаху и казиваху дјела своја.
19. А многи од оних који се занимаху чаролијама, сабраше књиге своје и спаљиваху их пред свима; и прорачунаше и нађоше да им је вриједност педесет хиљада сребрника.
20. Тако силно растијаше и јачаше ријеч Господња.
21. И када се ово сврши, науми Павле у духу да прође Македонију и Ахају, па да иде у Јерусалим рекавши: Пошто тамо будем, ваља ми и Рим видјети.
22. И посла у Македонију двојицу од оних који му помагаху, Тимотеја и Ераста; а он оста неко вријеме у Азији.
23. А у вријеме оно настаде не мала буна због Пута Господњега.
24. Јер некакав златар по имену Димитрије, правећи мале сребрне Артемидине храмове, даваше мајсторима не мали посао;
25. Скупивши ове и њима сличне занатлије рече: Људи, ви знате да од овога посла зависи наше благостање:
26. И видите и чујете да не само у Ефесу него готово по свој Азији овај Павле убиједи и одврати многи народ говорећи да то што се рукама човјечијим прави нису богови.

27. И не само што ће ова опасност снаћи наш занат да буде презрен, него се и светилиште велике богиње Артемиде неће рачунати ни у шта, и пропашће величанство оне коју сва Азија и сав свијет поштује.
28. А кад они ово чуше, испунише се гњева, и викаху говорећи: Велика је Артемида Ефеска!

29. И сав град напуни се метежа; и навалише једнодушно на позориште и ухватише Македонце Гаја и Аристарха, сапутнике Павлове.
30. А кад Павле хтједе да иде међу народ, не дадоше му ученици.
31. А неки и од азијских поглавара, који му бијаху пријатељи, послаше к њему молећи га да се не појављује у позоришту.
32. Једни пак викаху једно а други друго; јер збор бијаше смућен, и већина их не знадијаху зашто су се скупили.
33. А из народа извукоше Александра кад га Јудејци истакоше. Александар пак махнувши руком хтједе да се брани пред народом.
34. А кад препознаше да је Јудејац, повикаше сви у глас, и викаху пуна два часа: Велика је Артемида Ефеска!
35. А градски писар, утишавши народ, рече: Људи Ефесци, ко је тај човјек који не зна да је град Ефес служитељ велике богиње Артемиде и њезиног кипа, који је с неба пао?
36. Па кад је то неоспорно, треба да будете мирни и да ништа нагло не чините.
37. Јер доведосте ове људе, који нити храм покрадоше нити на богињу вашу похулише.
38. А Димитрије и мајстори с њим, ако имају тужбу на некога, постоје судови и постоје намјесници, нека туже један другога.
39. Ако ли нешто друго иштете, то ће се ријешити на законитом збору.
40. Иначе смо у опасности да будемо оптужени за данашњу буну; а нема ни једнога разлога којим бисмо могли оправдати овај метеж. И ово рекавши распусти збор.

20 Павле путује у Македонију, Грчку и Малу Азију. У Троади враћа у живот Евтиха. Пут из Троаде у Милит и опроштај са старјешинама Цркве из Ефеса.

1. А кад се утиша метеж, дозва Павле ученике, и утјешивши их опрости се с њима, и изиђе да иде у Македонију.
2. И пошто прође оне крајеве и посавјетова их многим поукама, дође у Јеладу.
3. И остаде тамо три мјесеца; а како Јудејци створише завјеру против њега када је хтио отпутовати у Сирију, он намисли да се врати преко Македоније.
4. И пође с њим до Азије Сосипатар Пиров из Верије, и Солуњани Аристарх и Секунд, и Гај из Дерве и Тимотеј, и Тихик и Трофим из Азије.
5. Ови отишавши напријед чекаху нас у Троади.
6. А ми отпловисмо послије дана бесквасних хљебова из Филипа, и дођосмо њима у Троаду за пет дана, и ондје остасмо седам дана.
(Зач. 43).

7. А у први дан недјеље, кад се сабраше ученици да ломе хљеб, бесјеђаше им Павле, јер намјераваше сутрадан да отиде, и продужи бесједу до поноћи.
8. И бијаху многе свијеће у горњој соби гдје се бијасмо сабрали.
9. А сјеђаше на прозору један младић, по имену Евтих, обузет дубоким сном; пошто Павле дуго говораше, он, савладан од сна, паде доље са трећега спрата, и дигоше га мртва.
10. А Павле сишавши паде на њ, и загрливши га рече: Не узнемиравајте се јер је душа његова у њему.
11. Онда изиђе горе па, преломивши хљеб и причестивши се, дуго говораше све до зоре, и тако отиде.
12. А младића доведоше живог и утјешише се не мало.
13. А ми дођосмо раније у лађу и отпловисмо у Ас, да бисмо оданде узели

Павла; јер тако бјеше заповједио, хотећи сам да иде пјешице.
14. А кад се састаде с нама у Асу, узесмо га, и дођосмо у Митилину.
15. И оданде отпловисмо и стигосмо сутрадан наспрам Хиоса; а идућега дана приближисмо се Самосу и застадосмо у Трогилији, па слиједећега дана дођосмо у Милит.
(Зач. 44).
16. Јер Павле одлучи да прође мимо Ефес да се не би задржао у Азији; јер хиташе, ако би му било могуће, да о Педесетници буде у Јерусалиму.
17. Из Милита пак посла у Ефес и дозва старјешине црквене.
18. И кад дођоше к њему, рече им: Ви знате од првога дана када дођох у Азију, да бијах са вама све вријеме,
19. Служећи Господу са сваким смирењем и многим сузама и напастима које ме снађоше од завјера Јудејаца.
20. Да нисам изоставио ништа што је корисно да вам не објавим и да вас поучим јавно и по домовима;
21. Свједочећи и Јудејцима и Јелинима покајање пред Богом и вјеру у Господа нашега Исуса Христа.
22. И сад ево, ја свезан Духом идем у Јерусалим не знајући шта ће ми се у њему догодити,
23. Осим да Дух Свети у свакоме граду свједочи, говорећи да ме окови и невоље чекају.
24. Али се ни за што не бринем, нити марим за свој живот, само да завршим пут свој с радошћу и служење које примих од Господа Исуса: да посвједочим јеванђеље благодати Божије.
25. И ево сад ја знам да више нећете видјети мојега лица ви сви међу којима пролазих проповиједајући Царство Божије.
26. Зато вам свједочим у данашњи дан да сам чист од крви свију.
27. Јер не пропустих да вам објавим сву вољу Божију.
28. Пазите, дакле, на себе и на све стадо у коме вас Дух Свети постави за епископе да напасате Цркву Господа и Бога коју стече крвљу својом.
29. Јер ја знам то да ће по одласку моме ући међу вас грабљиви вуци који не штеде стада;
30. И између вас самих устаће људи који ће говорити наопако да одвлаче ученике за собом.

31. Зато пазите и опомињите се да три године дан и ноћ не престајах поучавати са сузама свакога од вас.
32. А од сада, браћо, предајем вас Богу и ријечи благодати његове, која може назидати и дати вам насљедство међу свима освећенима.
33. Сребра, или злата, или руха, ни од кога не зажељех.
34. Сами знате да потребама мојим и оних који су са мном били послужише ове руке моје.
35. Све вам показах да се тако ваља трудити и помагати немоћнима, и опомињати се ријечи Господа Исуса коју он рече: Блаженије је давати него примати.
36. И ово рекавши, клече на кољена своја са свима њима и помоли се Богу.
37. И настаде велики плач свију и грлећи Павла цјеливаху га,
38. Особито растужени због ријечи коју је казао да они неће више видјети лица његова; и отпратише га у лађу.

21 Павлов пут у Јерусалим**.** У Јерусалиму ухваћен и одведен у римски војни логор**.**

1. А када ми одвојивши се од њих отпловисмо, идући право дођосмо на Кос, и други дан на Родос а оданде у Патару.
2. И нашавши лађу која полази у Финикију, уђосмо и одвезосмо се.
3. Када се пак указа Кипар, остависмо га на лијево, пловисмо у Сирију, и пристадосмо у Тиру; јер ондје требаше да се истовари лађа.
4. И нашавши ученике, остасмо ондје седам дана; они Павлу говораху Духом да не иде горе у Јерусалим.
5. А кад нам се навршише дани, изишавши пођосмо праћени од свију са женама и дјецом до иза града, па клекнувши на обали помолисмо се Богу.
6. И опростивши се једни са другима, уђосмо у лађу; а они се вратише својим кућама.
7. А ми препловивши од Тира, приспјесмо у Птолемаиду, и поздравивши браћу остадосмо код њих један дан.
(Зач. 45).
8. А сутрадан изиђосмо, Павле и ми који бијасмо са њим, и дођосмо у Кесарију; и ушавши у кућу Филипа јеванђелиста, који бјеше један од седам ђакона, остасмо код њега.
9. И овај имаше четири кћери дјевојке које прорицаху.
10. Док смо ондје боравили много дана, сиђе озго из Judeje неки пророк по имену Агав;
11. И дошавши к нама узе појас Павлов и веза своје руке и ноге и рече: Тако говори Дух Свети: човјека којега је овај појас, овако ће свезати у Јерусалиму Јудејци, и предаће га у руке незнабожаца.
12. А када чусмо ово, молисмо га и ми и мјештани да не иде горе у Јерусалим.
13. А Павле одговори: Шта чините те плачете и цијепате ми срце? Јер ја сам готов не само да будем свезан него и да умрем у Јерусалиму за име Господа Исуса.

14. А кад га не могосмо одвратити. умирисмо се рекавши: Воља Господња нека буде.
15. И послије ових дана спремисмо се и изиђосмо у Јерусалим.
16. А дођоше с нама и неки ученици из Кесарије водећи нас неком Мнасону са Кипра, старом ученику, да будемо његови гости.
17. И када дођосмо у Јерусалим, примише нас браћа љубазно.
18. А сутрадан отиде Павле са нама Јакову; и дођоше сви презвитери.
19. И поздравивши их исприча све по реду шта учини Бог међу незнабошцима његовим служењем.
20. А они чувши slављаху Бога и рекоше му: Видиш ли брате, колико је хиљада Јудејаца који повјероваше, и сви су ревнитељи Закона.
21. А чули су о теби да учиш одступању од Мојсеја све Јудејце који су међу незнабошцима, говорећи им да не обрезују дјецу своју, нити да се држе обичаја отачких.
22. Шта ћемо, дакле, сада? Свакако ће се народ сабрати, јер ће чути да си дошао.
23. Ово, дакле, учини што ти кажемо: Имамо четири човјека који су на себе узели завјет;
24. Узми њих и очисти се с њима, и потроши на њих да обрију главе своје, и сви ће дознати да оно што су чули за тебе није ништа, него да и сам држиш Закон и живиш по њему.

25. А за незнабошце који су повјеровали ми написасмо одлучивши да они ништа од
тога не држе, осим да се чувају од идолских жртава, и од крви, и од
удављенога, и од блуда.
(Зач. 46).
26. Тада Павле узе оне људе, и сутрадан очистивши се с њима, уђе у храм,
најављујући кад ће се испунити дани очишћења да би се принијела жртва за свакога од
њих.
27. А кад је требало да се наврши седам дана, видјевши га у храму они
Јудејци што бијаху из Азије, побунише сав народ и ставише руке на њега,
28. Вичући: Људи Израиљци, помагајте! Ово је човјек који све учи свуда против
народа и Закона и мјеста овога; па још и Јелине уведе у храм и опогани свето
мјесто ово.
29. Јер бијаху видјели с њим у граду Трофима из Ефеса, и мишљаху да га је
Павле увео у храм.
30. И сав се град подиже, и слеже се народ, и ухвативши Павла, извукоше га напоље из
храма; и одмах се затворише врата.
31. И док тражаху да га убију, дође глас горе до заповједника одреда да се узбуни сав
Јерусалим.
32. А он одмах узевши војнике и капетане, појури на њих. Они пак видјевши
заповједника и војнике, престаше тући Павла.
33. А заповједник се приближи и узе га, па заповједи да га метну у двоје вериге, и
питаше га ко је и шта је учинио.
34. А у народу једни су викали једно а други друго. Када пак не могаше од буке ништа
поуздано да дозна, заповједи да га одведу у логор.

35. А кад би на степеницама, морадоше га војници носити због притиска свјетине.
36. Јер за њим иђаше мноштво народа вичући: Погуби га!
37. При уласку у логор Павле рече заповједнику: Је ли ми дозвољено рећи ти нешто? А
он рече: Зар знаш јелински?
38. Ниси ли ти онај Египћанин који се прије ових дана побуни и изведе у пустињу
четири хиљаде одметника?
39. А Павле рече: Ја сам човјек Јудејац из Тарса, грађанин познатога града у
Киликији: молим те допусти ми да говорим народу.
40. А кад му он допусти, стаде Павле на степеницама и махну руком народу;
и кад наста велика тишина, проговори јеврејским језиком и рече:

22 Павлова ријеч Јудејцима о своме обраћењу Христу, и разговор са војним заповједником.

1. Људи, браћо и оци, чујте сада моју одбрану пред вама.
2. А кад чуше да им се јеврејским језиком обрати, настаде још већа тишина.
И рече:
3. Ја сам човјек Јудејац, рођен у Тарсу киликијском, васпитан у овоме граду код ногу
Гамалилових, научен тачно Закону отачком, и бијах ревнитељ Божији као што сте
ви сви данас.
4. Ја овај Пут прогоних до смрти, везујући и предајући у тамнице и људе и жене,
5. Као што ће ми посвједочити и првосвештеник и све старјешине; од којих и посланице
примих на браћу у Дамаску, и иђах да и оне што бијаху онамо свезане доведем у
Јерусалим да буду кажњени.

6. А кад иђах и приближих се Дамаску, догоди ми се да изненадно око подне заблиста око мене велика свјетлост са неба.
7. И падох на земљу, и чух глас, који ми говори: Савле. Савле, зашто ме гониш?
8. А ја одговорих: Ко си ти, Господе? А он ми рече: Ја сам Исус Назарећанин, којега ти гониш.
9. А они који бијаху са мном видјеше свјетлост и бише устрашени, али не чуше гласа који ми говораше.
10. А ја рекох: Шта да чиним, Господе? А Господ ми рече: Устани и иди у Дамаск, и тамо ће ти се казати о свему што ти је одређено да чиниш.
11. И пошто ја обневидјех од славе свјетлости оне, поведоше ме за руку они који бијаху са мном, и тако уђох у Дамаск.
12. А неки Ананија, човјек побожан по Закону, посвједочен од свију Јудејаца који живе у Дамаску,
13. Дође к мени, стаде и рече ми: Савле брате, прогледај! И ја у тај час погледах у њега.
14. А он ми рече: Бог отаца наших изабра те да познаш вољу његову, и да видиш Праведника, и да чујеш глас из уста његових:
15. Да му будеш свједок пред свима људима за ово што си видио и чуо.

16. И сада шта оклијеваш? Устани и крсти се, и спери гријехе своје, призвавши Име Господње.
17. А догоди ми се када се вратих у Јерусалим и док се мољах у храму да дођох у занос,
18. И видјех Њега који ми говори: Похитај и изиђи брзо из Јерусалима, јер неће примити свједочанства твојега за мене.
19. А ја рекох: Господе, сами знају да сам ја бацао у тамнице и тукао по синагогама оне који вјерују у тебе.
20. И кад се проливаше крв Стефана свједока твојега, и сам бијах присутан и пристајах на смрт његову, и чувах хаљине оних који га убијаху.
21. И рече ми: Иди, јер ћу те ја послати далеко међу незнабошце.
22. А они га слушаху до ове ријечи, па подигоше глас свој говорећи: Узми са земље таквога, јер он не треба да живи!
23. И кад они викаху и збациваху хаљине и бацаху прах у ваздух,
24. Нареди заповједник да га одведу у табор, и рече да га бијењем испитају да би дознао за какву кривицу тако викаху на њега.
25. И кад га притегоше кајишима, рече Павле капетану који ондје стајаше: Човјека Римљанина, и неосуђена, зар вам је дозвољено да бијете?
26. А када то чу капетан, приступи заповједнику и јави говорећи: Пази шта ћеш чинити, јер овај човјек је римски грађанин.
27. А заповједник приступивши рече му: Кажи ми јеси ли ти Римљанин? А он рече: Да.
28. А заповједник одговори: Ја сам за велику цијену ово грађанство добио. А Павле рече: А ја сам се и родио у њему.
29. Онда одмах одступише од њега они што хтједоше да га испитују, а и заповједник се уплаши када дознаде да је Римљанин и што га бјеше свезао.
30. Сутрадан пак желећи да поуздано дозна зашто га оптужују Јудејци, пусти га из окова и заповједи да дођу првосвештеници и сав Синедрион њихов, па сведе Павла и постави га пред њима.

23 Павле на суду пред Синедрионом. Завјера Јудејаца против Павла.

Војници га одводе у Кесарију.

(Зач. 47).
1. А Павле упери поглед на Синедрион и рече: Људи браћо, ја сам са свом добром савјести живио пред Богом до самога овога дана.
2. А првосвештеник Ананија заповједи онима што стајаху до њега да га бију по устима.
3. Тада му рече Павле: Тебе ће Бог бити, зиде окречени! И ти сједиш те ми судиш по закону, а насупрот закону заповједаш да ме бију!
4. А они што стајаху унаоколо рекоше: Зар првосвештеника Божијега вријеђаш?
5. А Павле рече: Не знадох. браћо, да је првосвештеник; јер је писано: Не говори зло старјешини народа твојега.

6. А Павле схвативши да је један дио садукеја а други фарисеја, повика у Синедриону: Људи браћо, ја сам фарисеј, син фарисејев, за наду и за васкрсење мртвих мени се суди.
7. А кад он ово рече настаде распра међу фарисејима и садукејима, и раздијели се народ.
8. Јер садукеји говоре да нема васкрсења, ни анђела, ни духа, а фарисеји признају обоје.
9. И настаде велика вика и уставши књижевници од стране фарисеја препираху се говорећи: Никакво зло не налазимо на овоме човјеку; ако ли му пак говори дух или анђео, не ратујмо против Бога.
10. А када настаде велика свађа, побојавши се заповједник да Павла не растргну, заповједи да сиђу војници и да га отргну од њих и одведу у логор.
11. А идуће ноћи стаде Господ пред њега и рече: Буди храбар, Павле, јер као што си свједочио за мене у Јерусалиму, тако ти ваља и у Риму свједочити.
12. Када пак свану дан, учинише неки од Јудејаца завјеру и заклеше се говорећи да неће ни јести ни пити докле не убију Павла.
13. А бјеше их више од четрдесет који ту завјеру учинише.
14. Ови приступише првосвештенику и старјешинама и рекоше: Заклетвом се заклесмо да нећемо ништа окусити док не убијемо Павла.
15. Сада, дакле, ви са Синедрионом кажите заповједнику да га сутра сведе вама, као да бисте хтјели дознати боље о њему; а ми смо спремни да га убијемо прије него се он приближи.
16. А син сестре Павлове, чувши за ову засједу, дође и уђе у логор и јави Павлу.
17. Павле пак, дозвавши једнога од капетана, рече: Ово момче одведи заповједнику, јер има нешто да му јави.
18. А он га узе и доведе заповједнику, и рече: Сужањ Павле дозва ме и замоли да теби доведем ово момче које има нешто да ти каже.
19. А заповједник узевши га за руку, и отишавши насамо, питаше га: Шта је то што имаш да ми јавиш?
20. И рече: Јудејци се договорише да те замоле да сутра сведеш Павла њима у Синедрион, као да би хтјели нешто тачније испитати о њему.
21. Али их ти немој послушати, јер га вребају њих више од четрдесет људи који су се заклели да неће ни јести ни пити докле га не убију; и сад су готови, и чекају твоје обећање.
22. Заповједник онда отпусти момче заповједивши му: Ником не казуј да си ми ово јавио.

23. И дозвавши двојицу од капетана, рече: Припремите двјеста војника да иду у Кесарију, и седамдесет коњаника и двјеста стријелаца, по трећем часу ноћи.
24. И нека доведу коње да посаде Павла и спроведу га жива до Феликса управника.
25. И написа писмо са оваквом садржином:
26. Клаудије Лисија, моћноме управнику Феликсу поздравље.
27. Човјека овога ухватише Јудејци и хтједоше да га убију; ја пак дођох са војницима и отех га, дознавши да је Римљанин.

28. И желећи дознати узрок за који га оптужују, доведох га у њихов Синедрион,
29. И нађох да га оптужују за питања закона њиховог, а да нема никакве кривице која заслужује смрт или окове.
30. Када ми је пак пријављена завјера Јудејаца против овога човјека, одмах га послах теби, заповједивши и његовим тужиоцима да пред тобом кажу шта имају на њега. Буди здраво!
31. Тада војници, као што им се заповједи, узеше Павла и одведоше га ноћу у Антипатриду.
32. А сутрадан, оставивши коњанике да иду с њим, вратише се у логор.
33. И они дошавши у Кесарију и предавши писмо управнику, изведоше и Павла пред њега.
34. А управник прочитавши писмо, запита из које је он области; и дознавши да је из Киликије рече:
35. Саслушаћу те када стигну и твоји тужиоци. И заповједи да га чувају у Иродовој судници.

24 Павле на суду пред Феликсом**.** Јеврејска оптужба и Павлова одбрана**.** Сужањство у Кесарији**.**

1. А послије пет дана сиђе првосвештеник Ананија са старјешинама и са ретором неким Тертулом, који оптужише Павла управнику.
2. А кад га дозваше, поче њега Тертул тужити говорећи:
3. Да под тобом живимо у великом миру, и да се правице овоме народу чине твојим старањем, признајемо са сваком захвалношћу свагда и свуда, племенити Феликсе!
4. Али да ти много не досађујем, молим те да нас укратко саслушаш по твојему снисхођењу.
5. Јер нађосмо овога човјека да је куга, и да подиже буну против свих Јудејаца по цијелом свијету, и да је коловођа назарејске јереси,
6. Који покуша и храм да оскрнави; њега и ухватисмо и хтједосмо да му судимо по закону нашему.
7. Али дође Лисија заповједник и са великом силом оте га из наших руку и посла теби,
8. Заповједивши да његови тужиоци дођу к теби; од њега можеш сам, испитавши га, дознати о свему овоме за што га ми тужимо.
9. А и Јудејци се сагласише говорећи да је то тако.
10. А Павле одговори када му управник даде знак да говори: Знајући да си већ много година праведни судија овоме народу, са већим расположењем себе браним.
11. Ти можеш дознати да нема више од дванаест дана како ја изиђох у

Јерусалим да се помолим Богу.
12. И нити ме затекоше у храму, нити у синагогама, нити у граду да се с киме препирем или да стварам узбуну у народу,
13. Нити они могу доказати оно за шта ме сада оптужују.

14. А ово ти признајем, да тим Путем, који они називају јерес, ја служим Богу отачком, вјерујући свему ономе што је написано у Закону и у Пророцима,
15. Имајући надање на Бога да ће бити васкрсење мртвима, и праведницима и грјешницима, које и сами ови чекају.
16. Због тога пак и сам се трудим да имам чисту савјест свагда пред Богом и људима.
17. И послије много година дошао сам да донесем милостињу народу своме и да принесем жртве.
18. У томе нађоше ме очишћена у храму, не са свјетином, нити са буком,
19. Неки Јудејци из Азије који су требали доћи преда те да се туже ако имају што на мене.
20. Или ови сами нека кажу, ако су нашли на мени какву кривицу, када сам стајао пред Синедрионом,
21. Осим ове једне ријечи коју узвикнух стојећи међу њима: За васкрсење мртвих ви ми данас судите.
22. А када Феликс чу ово, одгоди им, знајући врло добро за овај Пут, и рече:
Када дође Лисија заповједник, извидјећу вашу ствар.
23. И заповједи капетану да се Павле чува, и да му се учини олакшање, и да се ни једноме од његових блиских не забрањује служити му и долазити к њему.
24. А послије неколико дана дође Феликс са Друсилом женом својом, која бјеше Јудејка, и дозвавши Павла слушаше од њега о вјери у Христа Исуса.
25. А кад он говораше о правди и уздржању и о будућем суду, уплаши се Феликс и одговори: Иди за сада, а кад узимаднем времена позваћу те.
26. Уједно се пак надао да ће му Павле дати новаца да би га пустио; зато га је и дозивао често и разговарао с њим.
27. А кад се навршише двије године, дође Феликсу за насљедника Поркије Фест. А Феликс, хотећи Јудејцима учинити на вољу, остави Павла у сужањству.

25 Јевреји оптужују Павла Фесту**.** Павле тражи суд ћесарев**.** Извођење пред Агрипу**.**

1. А Фест онда, ступивши на дужност у покрајини, изиђе послије три дана из Кесарије у Јерусалим.
2. Тада се појавише пред њим првосвештеник и првaци јудејски против Павла и мољаху га,
3. Тражећи услугу против њега, да га пошаље у Јерусалим, стварајући засједу да га убију иа путу.
4. А Фест одговори да се Павле држи у Кесарији, и да ће он сам ускоро онамо отићи.
5. Који, дакле, могу од вас, рече, нека пођу са мном, па ако има каква кривица на томе човјеку, нека га туже.
6. А пошто проведе код њих не више од десет дана, сиђе у Кесарију, и сутрадан сједе на судијску столицу и заповједи да доведу Павла.

7. Када га пак доведоше, стадоше унаоколо Јудејци који бијаху дошли из Јерусалима, и многе и тешке кривице изношаху на Павла, којих не могаху доказати.
8. А он се брањаше: Ни Закону јудејскоме, ни храму, ни ћесару шта сагријеших.

9. Али Фест, хотећи Јудејцима учинити по вољи, одговори Павлу и рече:
Хоћеш ли да идеш горе у Јерусалим и ондје да ти судим за ово?
10. А Павле рече: Ја стојим на суду ћесареву, гдје и треба да ми се суди.
Јудејцима ништа нисам скривио, као што ти најбоље знаш.
11. Ако ли сам скривио, или учинио нешто што заслужује смрт, не марим умријети; ако ли ништа нема од онога за што ме ови оптужују, нико ме не може њима предати. Ћесара призивам!
12. Тада Фест, поговоривши са савјетницима, одговори: На ћесара си се позвао, ћесару ћеш поћи.
(Зач. 48).
13. А пошто прође неколико дана, Агрипа цар и Верникија сиђоше у Кесарију да поздраве Феста.
14. И будући да ондје боравише много дана, изложи Фест цару Павлову ствар говорећи: Једнога човјека оставио је Феликс као сужња,
15. Поводом којега, кад ја бијах у Јерусалиму, појавише се првосвештеници и старјешине јудејске захтјевајући да се он осуди.
16. Ја им одговорих да није обичај у Римљана да се преда неки човјек на смрт прије него се оптужени суочи са онима који га туже и не добије прилику за одбрану од оптужбе.
17. А када се они овдје састадоше, никаква одлагања не учиних, но сутрадан сједох на судијску столицу и заповједих да доведу човјека.
18. Око њега стадоше тужиоци и ниједне кривице које ја претпостављах не изнесоше.
19. Него имаху против њега некаква питања о својем вјероисповједању, и о некоме Исусу који је умро, за којега Павле тврђаше да је жив.
20. А ја у недоумици по овоме спору рекох да ли би хтио ићи у Јерусалим и тамо да му се суди за ово.
21. Када пак Павле затражи да га чувамо до пресуде Августове, заповједих да га чувају докле га пошаљем ћесару.
22. А Агрипа рече Фесту: И сам бих желио чути тога човјека. А он рече: Сутра ћеш га чути.
23. Сутрадан пак, кад Агрипа и Верникија дођоше са великим сјајем и уђоше у судницу са заповједницима и најугледнијим људима града, и када Фест заповједи, доведоше Павла.
24. И рече Фест: Агрипа царе и сви људи који сте с нама, погледајте овога човјека због којега је све мноштво Јудејаца и у Јерусалиму и овдје наваљивало на мене вичући да он не треба више да живи.
25. А ја дознавши да он није ништа учинио што заслужује смрт, а и он сам уложи призив свијетломе ћесару, одлучих да га пошаљем.

26. За њега немам шта поуздано писати господару. Зато га и приведох пред вас, а особито преда те, Агрипа царе, да бих, по учињеном испитивању, имао шта писати.
27. Јер ми се чини неразумно сужња послати, а кривице његове не навести.

26 Павлова одбрана пред Фестом и царем Агрипом. Послан је римском цару.

(Зач. 49).
1. А Агрипа рече Павлу: Допушта ти се да говориш сам о себи. Онда Павле подигавши руку, поче своју одбрану:

2. Сматрам себе срећним, царе Агрипа, што ћу се данас пред тобом бранити од свега за што ме оптужују Јудејци.
3. Особито што ти познајеш све јудејске обичаје и спорове. Зато те молим да ме стрпљиво саслушаш.
4. Моје, дакле, живљење од младости, које је од почетка било међу народом мојим у Јерусалиму, знају сви Јудејци,
5. Који ме знају од раније, ако хоће посвједочити, да по најстрожијој струји наше вјере живљах као фарисеј.
6. И сада стојим пред судом због наде у обећање које Бог даде оцима нашим,
7. До којега наших дванаест племена, усрдно служећи дан и ноћ, надају се да ће достићи. За ову наду, царе Агрипа, оптужен сам од Јудејаца.
8. Зашто ви сматрате да је невјероватно да Бог мртве васкрсава?
9. И ја сам, заиста, и сам мислио да ми ваља много радити против имена Исуса Назарећанина,
10. Што и чиних у Јерусалиму; и многе од светих ја затварах у тамнице, примивши власт од првосвештеника; и кад их убијаху, ја се саглашавах.
11. И по свим синагогама, често их мучећи приморавах да хуле, и са превеликом јарошћу против њих, гонио сам их чак и у туђим градовима.
12. И тако идући у Дамаск са овлашћењем и наређењем од првосвештеника,
13. У подне, царе, видјех на путу с неба свјетлост већу од сијања сунчанога, која обасја мене и оне што иђаху са мном.
14. А кад ми сви падосмо на земљу, чух глас гдје говори мени и казује јеврејским језиком: Савле, Савле, зашто ме гониш? Тешко ти је против бодила праћати се!
15. А ја рекох: Ко си ти, Господе? А он рече: Ја сам Исус којега ти гониш.
16. Него устани и стани на ноге своје; јер ти се за то јавих да те поставим за служитеља и свједока овоме што си видио и што ћу ти показати,
17. Избављајући те од народа јудејскога и од незнабожаца у које те ја шаљем,
18. Да им отвориш очи да се од таме обрате свјетлости и од власти сатанине Богу, да вјером у мене приме опроштење гријеха и удио са освећенима.
19. Зато, царе Агрипа, ја не бијах непокоран небеском виђењу;
20. Него најприје онима у Дамаску и у Јерусалиму, затим по свој земљи јудејској и незнабошцима проповиједах да се покају и да се обрате Богу чинећи дјела достојна покајања.

21. Зато ме Јудејци ухватише у храму и хтједоше да ме растргну.
22. Али добивши помоћ од Бога стојим до самога овога дана и свједочим малом и великом, не казујући ништа осим оно што су Пророци и Мојсеј казали да ће бити:
23. Да ће Христос пострадати, и да ће бити први из васкрсења мртвих, и да ће јавити свјетлост народу јудејскоме и незнабошцима.
24. А када он себе овако правдаше, рече Фест снажним гласом: Лудујеш Павле! Многе те књиге изводе из памети.
25. А он рече: Не лудујем, моћни Фесте, него казујем ријечи истине и разума.
26. Јер за ово зна цар, којему и говорим слободно; јер не вјерујем да му је што од овога непознато, јер се ово није догодило у неком углу.
27. Вјерујеш ли, царе Агрипа, Пророцима? Знам да вјерујеш.
28. А Агрипа рече Павлу: Још мало па ћеш ме наговорити да постанем хришћанин.
29. А Павле рече: Молио бих Бога и за мало и за много да би не само ти него и сви који ме слушају данас били такви као и ја што сам, осим ових окова.

30. И кад он ово рече, устаде цар и управник и Верникија и који сјеђаху с њима,
31. И удаљивши се разговараху међу собом, говорећи: Овај човјек није учинио ништа што заслужује смрт или окове.
32. А Агрипа рече Фесту: Овај човјек могаше бити пуштен да се није позвао на ћесара. (И тако ријеши управник да га пошаље ћесару).

27 Павла као сужња спроводе у Рим. Бродолом и избављење на Малти.

(Зач. 50).
1. И како би одлучено да отпловимо у Италију, предадоше и Павла и неке друге сужње капетану ћесареве чете, по имену Јулије.
2. А кад уђосмо у лађу адрамитску с намјером да пловимо у азијска мјеста, отиснусмо се; с нама бјеше Аристарх, Македонац из Солуна.
3. Други дан пристадосмо у Сидон. А Јулије човјекољубиво поступајући према Павлу допусти му да одлази пријатељима да би се старали о њему.
4. И оданде кренувши пловисмо испод Кипра, пошто вјетрови бијаху супротни.
5. И препловивши пучину киликијску и памфилијску, дођосмо у Миру Ликијску.
6. И ондје нашавши капетан лађу александријску која плови у Италију, укрца нас у њу.
7. Пловивши пак много дана споро, и једва дошавши према Книду, јер нам вјетар не дадијаше, допловисмо под Крит код Салмоне.
8. И с муком пловећи поред обале приспјесмо у неко мјесто које се зове Добра пристаништа, близу којега бјеше град Ласеја.
9. Па како прође доста времена и већ пловљење не бјеше без опасности, јер и пост већ бјеше прошао, савјетоваше Павле

10. Говорећи им: Људи, видим да ће пловљење бити с муком и великом штетом, не само за товар и лађу, него и за животе наше.
11. Али капетан више вјерова кормилару и власнику лађе, неголи Павловим ријечима.
12. А пошто пристаниште не бјеше згодно за зимовник, савјетоваху многи да се одвезу оданде, не би ли како могли доћи до Финика, да зимују у том пристаништу критском које гледа према југозападу и сјеверозападу.
13. И кад дуну југ, мишљаху да им се жеља испуни, па подигнувши котву пловљаху покрај Крита.
14. Али не задуго по том дуну насупрот њему буран вјетар који се зове сјевероисточњак.
15. И кад захвати лађу и она се не могаше вјетру противити, препустисмо се валовима да нас носе.
16. А кад прођосмо мимо једног острва које се зове Клауда, једва могосмо уздржати чамац,
17. Који извукавши, употријебише помоћна средства и подвезаше лађу, па бојећи се да не ударе на спруд, спустише једра и тако даље пловљаху.
18. А кад нам веома досађиваше бура, сутрадан избациваху товаре.
19. И трећег дана својим рукама избацисмо алат лађарски.
20. А кад се ни сунце ни звијезде за много дана не појавише, и бура не мала навали, бијаше најзад изгубљена свака нада да ћемо се спасти.
21. Пошто се дуго није јело, то Павле стаде међу њих и рече: Требаше, дакле, о људи, послушати мене, и не отискивати се од Крита, па избегнути ову муку и штету.

22. И ево сада вам савјетујем да будете расположени, јер ни једна душа од вас неће пропасти, осим лађе.
23. Јер ове ноћи стаде преда ме анђео Бога чији јесам и коме служим,
24. Говорећи: Не бој се, Павле! Ти мораш изићи пред ћесара; и ево, Бог ти је даровао све који плове са тобом.
25. Зато, људи, будите расположени, јер вјерујем Богу да ће тако бити као што ми би речено.
26. Ми ћемо, дакле, бити избачени на неко острво.
27. А кад би четрнаеста ноћ и ми пловљасмо по Адрији, око поноћи помислише лађари да се приближавају некој земљи.
28. И измјеривши дубину нађоше двадесет хвати. И мало прошавши, опет измјерише и нађоше петнаест хвати.
29. Онда бојећи се да како не ударе на подводне стијене, бацише са крме четири котве, па се мољаху да сване дан.
30. А кад лађари гледаху да побјегну са лађе, и спустише чамац у море изговарајући се као да хоће са прамца да спусте котве,
31. Рече Павле капетану и војницима: Ако ови не остану на лађи, ви се не можете спасти.
32. Тада војници одрезаше конопе на чамцу и пустише га те паде.
33. А још прије свитања дана, мољаше Павле све да једу говорећи: Данас је четрнаести дан како чекате, и без јела проводите, ништа не окусивши.

34. Зато вас молим да узмете хране, јер је то за ваше спасење. А ни једноме од вас неће пасти длака с главе.
35. И рекавши ово, узе хљеб, и заблагодари Богу пред свима и преломивши, стаде јести.
36. Онда се сви орасположише, па и сами узеше храну.
37. А у лађи бијаше нас душа свега двјеста седамдесет и шест.
38. Пошто се пак наситише јела, олакшаше лађу избацивши пшеницу у море.
39. А кад настаде дан, не препознаше земљу, али угледаше неки залив са пјесковитом обалом, на коју ријешише, ако буде могуће, да извуку лађу.
40. И одвезавши котве пустише у море, и одријешише уједно и ужад на крмама, па раширивши мало једро према вјетру управише обали.
41. А када наиђоше на морски спруд, насукаше лађу; и прамац се зари и остаде непомичан, а крма се разбијаше од силе таласа.
42. Војници се тада договорише да побију сужње, да који не исплива и не утекне.
43. Али капетан желећи сачувати Павла, спречи њихову намјеру и заповједи онима који могу пливати да први искоче и изиђу на земљу,
44. А остали, једни на даскама, а други на нечем од лађе. И тако сви изиђоше живи на земљу.

28 Боравак на острву Малти. Чудо са змијом. Долазак Павлов у Рим и проповијед.

(Зач. 51).
1. И кад се избавише с лађе који бијаху с Павлом, тада сазнадоше да се острво зове Малта.
2. А мјештани нам указиваху не мало човјекољубље, јер наложивши ватру све нас примише због кише која падаше и због зиме.

3. И када Павле скупи гомилу грања и наложи на ватру, изиђе змија од врућине и
уједе га за руку.
4. А када видјеше мјештани змију гдје виси о руци његовој, говораху један другоме:
Свакако је овај човјек убица, јер га избављеног од мора Правда не остави да живи.
5. А он отресе змију у ватру, и не претрпје никакво зло.
6. А они очекиваху да ће он отећи или одједном пасти мртав. Но кад задуго чекаше, и
видјеше да му ништа зло не би, промијенише се и говораху да је он бог.
7. Око мјеста пак онога бијаху имања поглавара од острва, по имену Публија,
који нас прими и љубазно угости три дана.
8. А догоди се да отац Публијев имаше грозницу и срдобољу и лежаше. Њему
Павле уђе, па помоливши се Богу и положивши руке на њега, исцијели га.
9. Када се пак то догоди, и други на острву који бијаху болесни долажаху, и
исцјељиваху се.
10. И они нам указиваху велике почасти, а кад пођосмо спремише што нам је било
потребно.

11. А послије три мјесеца одвезосмо се на лађи александријској, која је била презимила
на острву, и имаше ознаку Диоскура.
12. И допловивши у Сиракусу, остасмо ондје три дана.
13. А оданде обилазно приспјесмо у Ригију; и после једнога дана, када дуну југо
дођосмо други дан у Потиоле.
14. Ондје нађемо браћу и они нас замоле те останемо код њих седам дана, и тако
дођосмо у Рим.
15. И тамошња браћа, начувши за нас, изиђоше нам у сусрет до Апијева трга и Три
крчме. И кад их видје Павле, заблагодари Богу и охрабри се.
16. А кад дођосмо у Рим, капетан предаде сужње војводи. Али Павлу се допусти
да живи засебно с војником који га чуваше.
17. Послије пак три дана сазва Павле прваке јудејске. И кад се они скупише, говораше
им: Људи браћо, ја ништа не учиних против народа или обичаја отачких, а предан
сам из Јерусалима као сужањ у руке Римљанима.
18. Они пак испитавши ме, хтједоше да ме пусте, јер се не нађе на мени ни једна
смртна кривица.
19. Али кад се Јудејци успротивише, био сам принуђен да се позовем на ћесара,
не као да бих имао свој народ за нешто оптужити.
20. Из тога разлога затражих да вас видим и поразговарам; јер због наде
Израиљеве окован сам у ове ланце.
21. А они му рекоше: Ми нити примисмо писма за тебе из Јудеје, нити дође ко од браће
да јави или каже нешто зло о теби.
22. Уосталом, желимо да чујемо од тебе шта мислиш; јер нам је познато за ову јерес
да се свуда говори против ње.
23. И одредивши му дан, дођоше многи код њега у стан; њима је излагао
свједочећи о Царству Божијем од јутра до мрака и увјеравајући их о Исусу из Закона
Мојсејева и из Пророка.
24. И једни вјероваху ономе што он говораше, а други не вјероваху.
25. А будући несагласни међу собом, почеше да се разилазе, док Павле рече једну
ријеч: Добро је казао Дух Свети преко пророка Исаије оцима нашим,
26. Говорећи: Иди народу овоме и реци: Ушима ћете чути и нећете разумјети,
и очима ћете гледати и нећете видјети.

27. Јер је отврднуло срце овога народа, и ушима тешко чују, и очима својим зажмурише да како очима не виде, и ушима не чују, и срцем не разумију, и не обрате се да их исцијелим.
28. Нека вам је, дакле, на знање да се незнабошцима посла ово спасење Божије; они ће и чути.
29. И кад он ово рече, отидоше Јудејци препирући се много међу собом.
30. А Павле остаде пуне двије године у своме изнајмљеном стану, и примаше све који му долажаху,
31. Проповиједајући Царство Божије, и учећи о Господу Исусу Христу са сваком смјелошћу и неометано.

ПОСЛАНИЦЕ

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА РИМЉАНИМА

1 Увод. Јеванђеље о Христу је сила Божија на спасење свакоме који вјерује. О истини, слави и правди Божијој и о гњеву на безбожност.

(Зач. 79).
1. Павле, слуга Исуса Христа, позвани апостол, изабран за јеванђеље Божије,
2. Које Бог напријед обећа преко пророка својих у Светим Писмима,
3. О Сину својему, који је по тијелу рођен од сјемена Давидова,
4. Исусу Христу Господу нашем, који је објављен у сили по Духу Светоме за Сина Божијега васкрсењем из мртвих,
5. Кроз којега примисмо благодат и апостолство, да ради Имена његовог приведемо у послушност вјере све незнабошце,
6. Међу којима сте и ви позваници Исуса Христа,
7. Свима који су у Риму љубљенима од Бога, позванима светима, благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
8. Прво, дакле, захваљујем Богу својему кроз Исуса Христа за све вас што се о вјери вашој говори по свему свијету.
9. Јер ми је свједок Бог, којему служим духом својим у јеванђељу Сина његова, да вас се сјећам без престанка,
10. Молећи се свагда Богу у молитвама својим да би ми некада вољом Божијом успјело да дођем к вама;
11. Јер жарко желим да вас видим, да вам предам неки духовни дар за ваше утврђење.
12. То јест, да се ту са вама утјешим заједничком вјером, и вашом и мојом.
13. Али вам нећу затајити, браћо, да сам много пута намјеравао да вам дођем, да и међу вама имам неки плод као и међу осталим незнабошцима, па бих до сада спријечен.
14. Дужан сам и Јелинима и Варварима, и мудрима и неразумнима.
15. Отуда моја жеља да и вама који сте у Риму проповиједам јеванђеље.
16. Јер се не стидим јеванђеља Христова, јер је оно сила Божија на спасење свакоме који вјерује, а најприје Јудејцу и Јелину.
17. Јер се у њему открива правда Божија из вјере у вјеру, као што је написано: А праведник ће од вјере живјети.
(Зач. 80).
18. Јер се открива гњев Божији с неба на сваку безбожност и неправду људи који држе истину у неправди.

19. Јер што се може дознати за Бога познато је њима, јер им је Бог објавио.
20. Јер што је на Њему невидљиво, од постања свијета умом се на
створењима јасно види, његова вјечна сила и божанство, да немају изговора.
21. Јер кад познаше Бога, не прославише га као Бога, нити му захвалише,
него залудјеше у својим умовањима, и потамње неразумно срце њихово;
22. Говорећи да су мудри, полудјеше,
23. И замијенише славу бесмртнога Бога подобијем смртнога човјека и птица и
четвороножних животиња и гмизаваца.

24. Зато их предаде Бог у жељама њихових срца у нечистоту, да се бешчасте тјелеса
њихова међу њима самима;
25. Који замијенише истину Божију лажју, и више поштоваше и послужише твари него
Творцу, који је благословен у вијекове. Амин.
26. Зато их предаде Бог у срамне страсти. Јер и жене њихове претворише природно
употребљавање у противприродно,
27. А исто тако и мушкарци оставивши природно употребљавање жена,
распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи
срам, примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду.
(Зач. 81).
28. И како не марише да познају Бога, предаде их Бог у покварен ум да чине што је
неприлично,
29. Њих који су испуњени сваке неправде, блуда, злоће, лакомства,
неваљалства, пуни зависти, убиства, свађе, лукавства, злоћудности;
30. Дошаптачи, опадачи, богомрсци, насилници, гордељивци, хвалисавци,
измишљачи зала, непокорни родитељима,
31. Неразумни, невјере, неосјетљиви, непомирљиви, немилостиви.
32. Они, познавши правду Божију, да који то чине заслужују смрт, не само да чине то,
него и одобравају онима који то чине.

2 О суду Божијем**;** о Јудејцима и Јелинима**;** о природном закону и обрезању**.**

1. Зато немаш изговора, о човјече, који год судиш, јер у чему судиш другоме,
себе осуђујеш; јер ти који судиш, чиниш то исто.
2. А знамо да је суд Божији истинит над онима који то чине.
3. А помишљаш ли то, о човјече, који судиш онима који то чине, а чиниш исто, да
ћеш ти избјећи суд Божији?
4. Или презиреш богатство његове доброте и кротости и дуготрпљења, не знајући
да те доброта Божија на покајање води?
5. Него својом упорношћу и непокајаним срцем сабираш себи гњев за дан гњева и
откривања праведнога суда Бога,
6. Који ће дати свакоме по дјелима његовим:
7. Живот вјечни онима који истрајношћу у добрим дјелима траже славу и част и
бесмртност;
8. А јарост и гњев онима који се упорно противе истини а покоравају неправди.
9. Невоља и туга на сваку душу човјека који чини зло, а најприје Јудејца и
Јелина;
10. А слава и част и мир свакоме који чини добро, а најприје Јудејцу и
Јелину;
11. Јер Бог не гледа ко је ко.

12. Јер који без закона сагријешише, без закона ће и изгинути; а који под законом сагријешише, по закону ће се осудити.
13. Јер нису праведни пред Богом они који слушају закон, него ће се оправдати они који испуњавају закон.
(Зач. 82).

14. Јер кад незнабошци немајући закона чине од природе што је по закону,
они немајући закон сами су себи закон;
15. Они доказују да је у срцима њиховим написано оно што је по закону, пошто свједочи савјест њихова, и пошто се мисли њихове међу собом оптужују или оправдавају,
16. На дан када Бог узасуди тајне људске по јеванђељу мојему кроз Исуса Христа.
17. Гле, ти се зовеш Јудејац и ослањаш се на закон, и хвалиш се Богом,
18. И знаш вољу (његову), и умијеш да разликујеш шта је добро, научен од закона;
19. И сматраш да си вођ слијепима, свјетлост онима који су у мраку,
20. Васпитач неразумнима, учитељ дјеци, који има оличење знања и истине у закону.
21. Зар ти, дакле, који учиш друге, себе не учиш?
22. Ти који проповиједаш да се не краде, крадеш? Који говориш да се не чини прељуба, чиниш прељубу? Ти који се гадиш на идоле, крадеш светињу?
23. Зар ти који се хвалиш законом, преступањем закона вријеђаш Бога?
24. Јер се име Божије због вас хули међу незнабошцима, као што је написано.
25. Јер обрезање користи, ако закон испуњаваш; ако ли си преступник закона, обрезање је твоје необрезање постало.
26. Ако, дакле, необрезани чува заповијести закона, зар се неће његово необрезање рачунати за обрезање?
27. И онај који је по природи необрезан, а испуњава закон, осудиће тебе који си поред Писма и обрезања преступник закона.
(Зач. 83).
28. Јер није оно Јудејац што је споља, нити је оно обрезање што је споља, на тијелу,
29. Него је оно Јудејац који је то изнутра, и обрезање је обрезање срца духом а не словом; таквоме је похвала не од људи него од Бога.

3 О Божијој праведности**.** Сви су људи грјешници**;** оправдаће се не дјелима Закона него вјером у Христу**.**

1. Какво је, дакле, преимућство Јудејца, или каква је корист обрезања?
2. Много у сваком погледу. Прво, што су им повјерене ријечи Божије.
3. Јер шта ако неки не вјероваше? Зар ће њихово невјеровање вјеру Божију укинути?
4. Никако! Него, нека је Бог истинит, а човјек је сваки лажа, као што је написано: Да се оправдаш у ријечима својим и да побиједиш када ти суде.
5. Ако ли наша неправда објављује Божију праведност, шта ћемо рећи? Зар је Бог неправедан када показује гњев? Као човјек говорим.
6. Никако! Јер како би онда Бог могао судити свијету?
7. Јер ако се истина Божија кроз моју лаж показа обилно на славу Његову, зашто још и ја као грјешник да будем осуђен?

8. И зар ћемо, као што нас грде и као што кажу неки да ми говоримо, чинити зло да дође добро? Њихова је осуда праведна.
9. Шта, дакле? Имамо ли предност? Никако! Јер претходно доказасмо да су и Јудејци и Јелини сви под гријехом.

10. Као што је написано: Нема ниједног праведног,
11. Нема онога који разумије, нема онога који тражи Бога.
12. Сви застранише и заједно неваљали посташе: нема га који чини добро,
нема баш ниједнога.
13. Њихово је грло гроб отворен, језицима својим вараху, отров је аспидин под
уснама њиховим.
14. Уста су им пуна клетве и горчине.
15. Ноге су им брзе да пролијевају крв.
16. Пустош и биједа је на путевима њиховим;
17. И пута мирног не познаше.
18. Нема страха Божијега пред очима њиховим. (Зач.
84).
19. А знамо да оно што закон говори, говори онима који су у закону, да се свака уста
затворе, и сав свијет да буде крив Богу;
20. Јер дјелима закона ни једно тијело неће се оправдати пред њим; јер кроз закон
долази познање гријеха.
21. А сада се без закона јавила правда Божија, посвједочена од Закона и
Пророка;
22. И то правда Божија кроз вјеру у Исуса Христа за све и на све који вјерују,
јер нема разлике.
23. Јер сви сагријешише и лишени су славе Божије,
24. А оправдавају се даром, благодаћу његовом, кроз искупљење које је у
Христу Исусу,
25. Којега одреди Бог да буде крвљу својом жртва помирења кроз вјеру, да покаже
правду своју опроштењем пређашњих гријеха,
26. У дуготрпљењу Божијем, да се покаже правда његова у садашње вријеме,
да је Он праведан и да оправдава онога који је од вјере Исусове.
27. Гдје је, дакле, хвалисање? Искључено је. Каквим законом? Да ли законом дјела? Не,
него законом вјере.
(Зач. 85).
28. Мислимо, дакле, да ће се човјек оправдати вјером без дјела закона.
29. Или је Бог само Јудејаца, а не и незнабожаца? Да, и незнабожаца.
30. Јер један је Бог, који ће оправдати обрезање из вјере и необрезање вјером.
31. Укидамо ли, дакле, закон вјером? Никако! Него закон утврђујемо.

4 Оправдање Авраама вјером**.** Христос је оправдање наше**.**

1. Шта ћемо, дакле, рећи за Авраама, оца нашега, да је постигао по тијелу?
2. Јер ако се Авраам дјелима оправда, има хвалу, али не пред Богом.
3. Јер шта каже Писмо? И вјерова Авраам Богу и то му се урачуна у
праведност.

(Зач. 86).
4. А ономе који ради, не рачуна се плата по милости него по дугу;
5. Ономе пак који не ради, а вјерује у Онога који оправдава грјешника,
рачуна се вјера његова у праведност.
6. Као што и Давид говори да је блажен онај човјек коме Бог урачунава
праведност без дјела:
7. Блажени су они којима се опростише безакоња и којима се покрише гријеси.
8. Блажен је човјек коме Господ не урачуна гријех.

9. Ово блаженство, дакле, да ли се односи на обрезање или и на
необрезање? Јер говоримо да се Аврааму урачуна вјера у праведност.
10. Како му се, дакле, урачуна? Кад је био у обрезању или необрезању? Не у обрезању,
него у необрезању.
11. И прими знак обрезања, печат праведности вјере коју имаше у
необрезању, да би он био отац свију који вјерују у необрезању, да се и њима урачуна у
праведност;
12. И да би био отац обрезања не само онима који су од обрезања, него и онима
који ходе по стопама вјере оца нашега Авраама коју имаше у необрезању.
(Зач. 87).
13. Јер обећање Аврааму или сјемену његову да он буде насљедник свијета не би
законом него праведношћу вјере.
14. Јер ако су насљедници они који су од закона, узалудна је вјера и пропаде обећање.
15. Јер закон ствара гњев; а гдје нема закона нема ни пријеступа.
16. Зато је од вјере, да буде по благодати, да обећање буде сигурно свему
потомству, не само ономе које је од закона, него које је од вјере Авраама, који је
отац свима нама.
17. Као што је написано: Јер сам те поставио за оца многим народима пред
Богом коме повјерова, који оживљује мртве и зове непостојеће као постојеће.
18. Кад није било никакве наде он с надом повјерова да ће бити отац многим народима,
као што је речено: Тако ће бити твоје потомство.
19. И не ослабивши вјером не помисли на своје већ умртвљено тијело, а бјеше му
негдје око сто година, ни на умртвљеност Сарине материце.
20. И у обећање Божије не посумња с невјеровањем, него ојача у вјери и даде
славу Богу,
21. И бјеше потпуно увјерен да оно што Бог обећа кадар је и учинити.
22. Зато му се и урачуна у праведност.
23. А не би писано само за њега да му је урачунато,
24. Него и за нас којима ће се урачунати, који вјерујемо у Онога који васкрсе
Исуса Христа Господа нашега из мртвих,
25. Који би предан за гријехе наше и устаде за оправдање наше.

5 Христос умрије за наше оправдање и помирење са Богом. Гријех и смрт дошли су кроз Адама, праведност и живот кроз Христа.

(Зач. 88).
1. Оправдавши се, дакле, вјером, имамо мир у Богу кроз Господа нашег Исуса Христа,
2. Кроз којега и приступисмо вјером у ову благодат у којој стојимо, и хвалимо се надањем
славе Божије.
3. И не само то, него се и хвалимо у невољама, знајући да невоља гради
трпљење,
4. А трпљење искуство, а искуство наду;
5. А нада не постиђује, јер се љубав Божија излила у срца наша Духом
Светим који је дат нама.
6. Јер Христос, још док бјесмо немоћни, умрије у одређено вријеме за
безбожнике.
7. Јер једва ће ко умријети за праведника; а за доброга можда би се ко и усудио да
умре.
8. Али Бог показује своју љубав према нама, јер још док бијасмо грјешници,
Христос умрије за нас.

9. Много ћемо, дакле, прије бити кроз њега спасени од гњева сада када смо оправдани крвљу његовом.
(Зач. 89).
10. Јер када смо се као непријатељи помирили са Богом кроз смрт Сина његова, много ћемо се прије, већ помирени, спасти животом његовим.
11. А не само то, него се и хвалимо Богом кроз Господа нашега Исуса Христа,
кроз којега сада примисмо помирење.
12. Зато као што кроз једпога човјека уђе у свијет гријех, и кроз гријех смрт,
и тако смрт уђе у све људе, пошто сви сагријешише.
13. Јер гријех бјеше на свијету до закона, али се гријех не рачуна када нема закона.
14. Али смрт царова од Адама до Мојсеја и над онима који не сагријешише сличним пријеступом као Адам, који је слика Онога који ће доћи.
15. Али благодатни дар није тако као пријеступ, јер ако пријеступом једнога помријеше многи, много се више благодат Божија и дар у благодати једнога човјека Исуса Христа изобилно изли на многе.
16. И не би са даром онако као што би са пријеступом кроз једнога: јер суд због једнога би осуда, а благодатни дар би оправдање од многих пријеступа. (Зач. 90).
17. Јер ако се пријеступом једнога зацари смрт кроз једнога, тим прије ће они који примају изобиље благодати и дар праведности у животу царовати кроз једнога Исуса Христа.
18. Тако, дакле, као што једним пријеступом дође осуда на све људе, тако и једним оправдањем дође на све људе оправдање живота.
19. Јер као што кроз непослушност једнога човјека посташе многи грјешни.
тако ће и кроз послушност једнога постати многи праведни.
20. А закон уз то дође да се умножи пријеступ; а гдје се умножи гријех ондје се још већма умножи благодат,
21. Да би, као што царова гријех у смрти, тако и благодат царовала праведношћу за живот вјечни кроз Исуса Христа, Господа нашега.

6 Крштење као погребење у смрт Христову и саваскрсавање са Њим у нови живот.

1. Шта ћемо, дакле, рећи? Хоћемо ли остати у гријеху да се благодат умножи?
Никако!
2. Ми који умријесмо гријеху, како ћемо још живјети у њему?
3. Или зар не знате да сви који се крстимо у Христа Исуса, у смрт његову се крстисмо?
(Зач. 91).
4. Тако се с њим погребосмо кроз крштење у смрт, да би, као што Христос устаде из мртвих славом Очевом, тако и ми ходили у новом животу.
5. Јер ако постадосмо сједињени са обликом смрти његове, онда ћемо и са васкрсењем,
6. Знајући ово, да се стари наш човјек разапе са Њиме. да би се уништило тијело грјеховно, да више не робујемо гријеху.
7. Јер ко умрије ослободи се од гријеха.
8. Ако ли умријесмо са Христом, вјерујемо да ћемо и живјети са њиме,
9. Знајући да Христос уставши из мртвих, више не умире; смрт више не влада њиме.
10. Јер што је умро, гријеху је умро једном за свагда; а што живи, Богу живи. (Зач. 92).
11. Тако и ви сматрајте себе да сте мртви гријеху, а живи Богу у Христу
Исусу, Господу нашем.
12. Да не царује, дакле, гријех у вашему смртном тијелу, да га слушате у похотама његовим;

13. Нити дајите удове своје гријеху за оружје неправде; него предајте себе
Богу, као оживљени из мртвих, и удове своје Богу за оружје правде.
14. Јер гријех неће вама овладати, пошто нисте под законом него под благодаћу.
15. Шта дакле? Хоћемо ли гријешити кад нисмо под законом него под
благодаћу? Никако!
16. Не знате ли да коме дајете себе за слуге у послушност, слуге сте онога кога
слушате: или гријеха за смрт, или послушности за праведност.
17. Али Богу хвала што бијасте слуге гријеху па послушасте од срца правило науке којој
се предадосте;
(Зач. 93).
18. Ослободивши се пак гријеха, постадосте слуге праведности.
19. Као човјек говорим због немоћи вашега тијела. Јер као што давасте уде своје да
робују нечистоти и безакоњу за безакоње, тако сада дајте уде своје да служе правди за
освећење.
20. Јер када бијасте робови гријеха, слободни бијасте од праведности.
21. Какав, дакле, плод имадосте тада од онога чега се сада стидите? Јер је крај
онога смрт.
22. А сад, ослободивши се од гријеха и поставши слуге Божије, имате плод свој на
освећење, а крај живот вјечни.

23. Јер је плата за гријех смрт, а дар Божији је живот вјечни у Христу Исусу,
Господу нашем.

7 Ослобођење од Закона и служење Христу. Борба између закона и гријеха у старом човјеку.

(Зач. 94).
1. Или не знате, браћо, јер говорим онима који знају закон, да закон влада над
човјеком само докле он живи?
2. Јер је удата жена везана законом за живог мужа; ако ли муж умре,
разријеши се од закона мужевљева.
3. Зато, дакле, док јој је муж жив биће прељубница ако пође за другога мужа; ако
ли јој умре муж, слободна је од закона, да не буде прељубница ако пође за другога мужа.
4. Тако, браћо моја, и ви умријесте закону тијелом Христовим, да припаднете другоме,
Ономе који устаде из мртвих, да плод донесемо Богу.
5. Јер кад бијасмо у тијелу, страсти грјеховне кроз закон дејствоваху у нашим
удима да се смрти плод доноси.
6. А сад се ослободисмо од закона умријевши ономе што нас држаше, да служимо
(Богу) у новоме духу а не по староме слову.
7. Шта ћемо, дакле, рећи? Да је закон гријех? Никако! Него ја гријеха не познах
осим кроз закон; јер ни за жељу не бих знао да закон не каза: Не пожели!
8. А гријех узевши повод кроз заповијест изазва у мени сваку жељу; јер је гријех без
закона мртав.
9. А ја живљах некад без закона; а када дође заповијест, гријех оживље,
10. А ја умријех, и нађе се да ми заповијест дата за живот би на смрт.
11. Јер гријех узевши повод кроз заповијест превари ме и уби ме њоме.
12. Тако, дакле, закон је свет, и заповијест је света и праведна и добра.
13. Зар ми, дакле, добро донесе смрт? Никако! Него гријех, да се покаже као гријех,
причини ми смрт кроз добро, да буде гријех до крајности грјешан кроз заповијест.
(Зач. 95).

14. Јер знамо да је закон духован, а ја сам тјелесан, продан у ропство гријеху.
15. Јер не знам шта чиним, јер не чиним оно што хоћу, него што мрзим то чиним.
16. Ако ли чиним оно што нећу, признајем да је закон добар.
17. Тада то не чиним више ја, него гријех који живи у мени.
18. Јер знам да добро не живи у мени, то јест, у тијелу мојему; јер хтјети имам у себи, али учинити добро не налазим.
19. Јер добро, што хоћу, не чиним, него зло, што нећу, оно чиним.
20. А кад чиним оно што нећу, већ не чиним то ја, него гријех који живи у мени.
21. Налазим, дакле, закон: када хоћу добро да чиним, зло ми је присутно.
22. Јер се радујем закону Божијему по унутарњем човјеку;

23. Али видим други закон у удима својим који се бори против закона ума мојега, и поробљава ме законом гријеха који је у удима мојим.
24. Ја јадни човјек! Ко ће ме избавити од тијела смрти ове?
25. Благодарим Богу кроз Исуса Христа Господа нашега. Тако, дакле, ја сам умом служим закону Божијему, а тијелом закону гријеха.

8 Вјерујући**,** ослобођени у Христу од закона гријеха**,** живе Духом Светим као синови Божији**.** Састрадавање све твари**.** Љубав Божија у Христу**.**

1. Никакве, дакле, сад осуде нема онима који у Христу Исусу не живе по тијелу него по Духу.
(Зач. 96).
2. Јер закон Духа живота у Христу Исусу ослободи ме од закона гријеха и смрти.
3. Јер што закону бјеше немогуће, пошто бјеше ослабљен тијелом, Бог пославши Сина свога у обличју тијела грјеховнога и због гријеха, осуди гријех у тијелу,
4. Да се правда закона испуни у нама који не живимо по тијелу него по Духу.
5. Јер који су по тијелу тјелесно мисле, а који су по Духу духовно.
6. Јер је тјелесно мудровање смрт, а духовно мудровање живот и мир.
7. Јер је тјелесно мудровање непријатељство Богу, пошто се не покорава закону Божијем, нити пак може.
8. А који су по тијелу не могу угодити Богу.
9. А ви нисте по тијелу него по Духу, пошто Дух Божији живи у вама. Ако пак неко нема Духа Христова, он није његов.
10. А ако је Христос у вама, онда је тијело мртво за гријех, а Дух је живот за праведност.
11. Ако ли живи у вама Дух Онога који је васкрсао Исуса из мртвих, Онај крји је подигао Христа из мртвих оживјеће и ваша смртна тјелеса Духом својим који живи у вама.
12. Тако, дакле, браћо, нисмо дужни тијелу да по тијелу живимо;
13. Јер ако живите по тијелу, помријећете; ако ли Духом дјела тјелесна умртвљујете, живјећете.
(Зач. 97).
14. Јер које води Дух Божији они су синови Божији.
15. Јер не примисте духа ропства, да се опет бојите; него примисте Духа усиновљења, којим вичемо: Ава, Оче!
16. Овај Дух свједочи нашему духу да смо дјеца Божија.
17. А кад смо дјеца, и насљедници смо: насљедници, дакле, Божији а сунасљедници Христови; пошто с њим страдамо да се с њим и прославимо.
18. Јер мислим да страдања садашњега времена нису ништа према слави која ће нам се открити.
19. Јер жарким ишчекивањем творевина очекује да се јаве синови Божији.

20. Јер се твар покори таштини, не од своје воље, него због онога који је покори, са надом

21. Да ће се и сама твар ослободити од робовања пропадљивости на слободу славе дјеце Божије.
(Зач. 98).
22. Јер знамо да сва твар заједно уздише и тугује до сада.
23. А не само она, него и ми који прве дарове Духа имамо, и ми сами у себи уздишемо чекајући усиновљење, избављење тијела нашега.
24. Јер се надом спасосмо. А нада која се види није нада. Јер кад ко види нешто, како и да се нада?
25. Ако ли се надамо ономе што не видимо, чекамо са стрпљењем.
26. А такође нам и Дух помаже у нашим немоћима: јер не знамо шта ћемо се молити као што треба, него сам Дух се моли за нас уздисајима неизрецивим.
27. А Онај што испитује срца, зна шта је жеља Духа, јер по вољи Божијој посредује за свете.
(Зач. 99).
28. А знамо да онима који љубе Бога све помаже на добро, њима који су позвани по намјери;
29. Јер које унапријед позна, унапријед и одреди, да буду саобразни лику Сина његова, да он буде Прворођени међу многом браћом.
30. А које унапријед одреди, оне и призва; а које призва оне и оправда; а које оправда оне и прослави.
31. Шта ћемо, дакле, рећи на ово? Ако је Бог с нама, ко ће против нас?
32. Он који свога Сина не поштедје, него га предаде за све нас, како да нам с њиме и све не дарује?
33. Ко ће оптужити изабране Божије? Бог је онај који оправдава.
34. Ко ће осудити? Христос је онај који умрије, па још и васкрсе, који је и с десне стране Богу, који и посредује за нас.
35. Ко ће нас раставити од љубави Христове? Жалост или тјескоба, или гоњење, или глад, или голотиња, или опасност, или мач?
36. Као што је написано: Ради тебе нас убијају ваздан, сматрају нас овцама за клање.
37. Али у свему овоме побјеђујемо кроз Онога који нас је заволио.
38. Јер сам увјерен да нас ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашњост, ни будућност,
39. Ни висина, ни дубина, нити икаква друга твар неће моћи одвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашем.

9 Ко су прави Израиљци**;** призив незнабожаца у народ Божији по милости Божијој**.**

(Зач. 100).
1. Истину говорим у Христу, не лажем, то ми свједочи савјест моја Духом Светим,
2. Да ми је врло жао и срце ме моје боли без престанка;
3. Јер бих желео да ја сам будем одлучен од Христа за браћу своју, сроднике моје по тијелу,

4. Који су Израиљци, чије је усиновљење и слава и завјети и закон и богослужење и обећања,

5. Чији су и оци, и од којих је Христос по тијелу, који је над свима Бог благословени у вијекове. Амин.
(Зач. 101).
6. Али не као да је пропала ријеч Божија. Јер нису сви Израиљци који су од Израиља;
7. Нити су сви дјеца који су од сјемена Авраамовог, него: У Исаку ће ти се назвати сјеме.
8. То јест, нису оно дјеца Божија што су по тијелу дјеца, него се дјеца обећања рачунају у сјеме.
9. Јер је ово ријеч обећања: У ово вријеме доћи ћу и у Саре ће бити син.
10. А не само она, него и Ревека која заче од једнога, од Исака оца нашега.
11. Јер док још дјеца не бијаху рођена, ни учинила добра ни зла, да остане онако како је Бог по избору одредио,
12. Не због дјела, него због Онога који призива, рече јој се: Већи ће служити мањему.
13. Као што је написано: Јакова завољех, а Исава омрзох.
14. Шта ћемо, дакле, рећи? Зар има неправде код Бога? Никако!
15. Јер Мојсеју вели: Помиловаћу кога помилујем, и сажалићу се на кога се сажалим.
16. Тако, дакле, није ни до онога који хоће, ни до онога који трчи, него до Бога који милује.
17. Јер Писмо говори Фараону: Баш за то те подигох да на теби покажем силу своју, и да се разгласи име моје по свој земљи.
(Зач. 102).
18. Тако, дакле, кога хоће помилује, а кога хоће отврдоглави.
19. Рећи ћеш ми: Зашто онда укорава? Јер ко се супротставио вољи његовој?
20. А ко си ти, о човјече, да се препиреш са Богом? Зар рукотворина говори мајстору своме: зашто си ме тако начинио?
21. Или зар лончар нема власти над глином, да од исте смесе начини један суд за част, а други за срам?
22. А шта ако Бог, хотећи да покаже гњев свој и да објави моћ своју, поднесе са великим стрпљењем сасуде гњева, који су спремљени за пропаст,
23. Да би објавио богатство славе своје на сасудима милости, које приправи за славу,
24. Нас које и призва, не само од Јудејаца него и од незнабожаца.
25. Као што и говори код Осије: Назваћу народом својим народ који није мој, и немилу милом;
26. И биће да на мјесту гдје им је било речено: Ви нисте мој народ, тамо ће се назвати синови Бога живога.
27. А Исаија виче за Израиљ: Ако буде број синова Израиљевих као пијесак морски, остатак ће се спасти.
28. Јер ће извршити брзо ријеч своју по правди, извршиће Господ брзо ријеч своју на земљи.

29. И као што прорече Исаија: Да нам Господ Саваот није оставио сјеме, постали бисмо као Содом и слични Гомору.
30. Шта ћемо, дакле, рећи? Да незнабошци који не тражише праведност постигоше праведност, али праведност од вјере;
31. А Израиљ тражећи закон праведности не постиже закона праведности.
32. Зашто? Зато што не тражаше од вјере, него од Дјела закона. Јер се спотакоше о Камен спотицања
33. Као што је написано: Ево стављам у Сиону Камен спотицања и Стијену саблазни; и сваки који у Њега вјерује неће се постидјети.

10 Оправдава правда Божија вјером у Христа, а не старозавјетна правда Израиља.

(Зач. 103).
1. Браћо, жеља је срца мога и молитва Богу за Израиљ да се спасе.
2. Јер им свједочим да имају ревност за Бога, али не по разуму.
3. Јер не познајући правде Божије и настојећи да своју правду утврде, не покорише се правди Божијој.
4. Јер је Христос завршетак јакона за оправдање сваком који вјерује.
5. Јер Мојсеј пише за праведност која је од закона: Човјек који то чини живјеће у томе.
6. А праведност која је од вјере овако говори: Да неречеш у срцу своме: Ко ће се попети на небо? то јест да сведе Христа;
7. Или: Ко ће сићи у бездан? то јест, да изведе Христа из мртвих.
8. Али шта говори (Писмо)? Близу ти је ријеч у устима твојима и у срцу твоме,
то јест ријеч вјере коју проповиједамо.
9. Јер ако исповиједаш устима својим да је Исус Господ, и вјерујеш у срцу својему да га Бог подиже из мртвих, бићеш спасен.
10. Јер се срцем вјерује за праведност, а устима се исповиједа за спасење. (Зач.
104).
11. Јер Писмо говори: Сваки који вјерује у Њега неће се постидјети.
12. Јер нема разлике између Јудејца и Јелина; јер је исти Господ свију, богат за све који га призивају.
13. Јер сваки који призове Име Господње биће спасен.
14. Како ће, дакле, призвати Онога у кога не повјероваше? Како ли ће поверовати у Онога за кога не чуше? А како ће чути без проповједника?
15. А како ће проповиједати ако не буду послани? Као што је написано: Како су красне ноге оних који благовијесте мир, који благовијесте добро!
16. Али сви не послушаше Јеванђеље; јер Исаија говори: Господе, ко вјерова проповиједи нашој?
17. И тако вјера бива од проповиједи, а проповијед од ријечи Божије.
18. Али велим: Зар не чуше? Свакако: По свој земљи отиде глас њихов, и до крајева васељене ријечи њихове.
19. Него велим: Зар не разумје Израиљ? Први Мојсеј говори: Ја ћу вас на суревњивост покренути кроз оне који нису народ, неразумним народом расрдићу вас.

20. А Исаија говори смјело: Нађоше ме који ме не траже, јавих се онима који не питају за мене.
21. А Израиљу говори: Ваздан пружах руке своје према народу непослушном и бунтовном.

11 Бог није одбацио свој народ. Премудри су путеви Божији.

1. И кажем, дакле: Зар Бог одбаци народ свој? Никако! Јер сам и ја Израиљац, од сјемена Авраамова, од племена Венијаминова. (Зач.
105).
2. Не одбаци Бог народ свој. који унапријед позна. Или не знате шта говори
Писмо за Илију како се тужи Богу на Израиља говорећи:

3. Господе, пророке твоје побише и жртвенике твоје раскопаше, и ја остадох једини и траже живот мој.
4. А шта му вели Божији одговор? Оставих себи седам хиљада људи, који не приклонише кољена пред Ваалом.
5. Тако, дакле, и у садашње вријеме постоји један остатак по избору благодати.
6. Ако ли је по благодати, онда није од дјела, јер благодат већ не би била благодат; ако ли је од дјела, више није благодат, јер дјело већ не би било дјело.
7. Шта. дакле? Оно што Израиљ тражи не постиже, а изабрани постигоше; остали пак окорјеше,
8. Као што је написано: Даде им Бог дух неосјетљивости, очи да не виде и уши да не чују до дана данашњега.
9. И Давид говори: Нека им буде трпеза њихова замка и клопка и саблазан и одмазда;
10. Нека потамне очи њихове да не виде, и леђа њихова заувијек савиј!
11. Говорим, дакле: Посрнуше ли да отпадну? Никако! Него је њихов пад спасење незнабошцима, да би се и они подстакли на ревност.
12. А ако је пад њихов богатство свијету и пораз њихов богатство незнабошцима, колико ли је више пуноћа њихова?
(Зач. 106).
13. Јер говорим вама незнабошцима; пошто сам ја апостол незнабожаца, хвалим служење своје,
14. Не бих ли како подстакао на ревност свој род и спасао неке од њих.
15. Јер ако је одбацивање њихово помирење свијету, шта би било примање — ако не оживљење из мртвих?
16. Ако је квасац свет, то је и тијесто; и ако је коријен свет, то су и гране.
17. Ако ли се неке гране одломише. и ти, који си дивља маслина, прицијепио си се на њих и постао заједничар коријена и сокова маслинових.
18. Не преузноси се над гранама; ако се пак узносиш. не носиш ти коријен него коријен тебе.
19. Рећи ћеш, дакле: Одломише се гране, да се ја прицијепим.
20. Добро! Невјеровањем се одломише, а ти вјером стојиш. Не поноси се, него се бој.

21. Јер кад Бог природне гране не поштедје, неће можда ни тебе поштедјети.
22. Види,дакле, доброту и строгост Божију: на онима што отпадоше строгост, а на теби доброту, ако останеш у доброти; иначе ћеш и ти бити одсјечен.
23. А и они, ако не остану у невјеровању, биће прицијепљени, јер је Бог моћан да их опет прицијепи.
24. Јер кад си ти одсјечен од маслине, по природи дивље, и прицијепио се, не по природи, на питому маслину, колико ће се прије, ови који су по природи, прицијепити на своју маслину?
(Зач. 107).
25. Јер нећу, браћо, да ви не знате ову тајну, да не мудрујете сами по себи: дио Израиља отврдну, док не уђе пун број незнабожаца.
26. И тако ће се спасти сав Израиљ, као што је написано: Доћи ће од Сиона Избавитељ и одвратиће безбожност од Јакова.
27. И ово им је завјет од мене, када скинем гријехе њихове.
28. По јеванђељу, дакле, непријатељи су вас ради; а по избору, мили су отаца ради.
29. Јер Бог се неће раскајати за своје дарове и призвање.

30. Јер као што и ви некад не покоравасте се Богу, а сад сте помиловани због њихове непокорности,
31. Тако се и они сада не покорише ради вашега помиловања да би и они били помиловани;
32. Јер Бог затвори све у непокорност, да све помилује.
33. О дубино богатства и премудрости и разума Божијега! Како су неиспитиви судови његови и неистраживи путеви његови!
34. Јер ко познаде ум Господњи? Или ко му би савјетник?
35. Или ко њему претходно даде, да му буде враћено?
36. Јер је од њега и кроз њега и ради њега све. Њему слава у вијекове. Амин.

12 Живот хришћана у Цркви као Тијелу Христовом.

(Зач. 108).
1. Молим вас, дакле, браћо, ради милости Божије, да дате тјелеса своја у жртву живу, свету, угодну Богу, као своје духовно богослужење.
2. И не саображавајте се овоме вијеку, него се преображавајте обновљењем ума свога, да искуством познате шта је добра и угодна и савршена воља Божија.
3. Јер кроз благодат која ми је дата, говорим свакоме који је међу вама: да не мисли о себи више него што ваља мислити, него да мисли смиреноумно, сваки по мјери вјере како му је Бог удијелио.
(Зач. 109).
4. Јер као што у једном тијелу имамо многе уде, а сви уди немају исти посао,
5. Тако смо многи једно тијело у Христу, а појединачно уди смо једни другима.
(Зач. 110).
6. Имамо пак различите дарове по благодати која нам је дата: ако је пророштво, нека је по мјери вјере;

7. Ако је служба, нека је у служењу; учитељство, нека је у учењу;
8. Ако је тјешитељ, нека тјеши; који даје, нека даје искрено; који управља,
нека је ревностан; који чини милостињу, нека чини радосно.
9. Љубав да не буде лицемјерна. Мрзећи зло држите се добра.
10. У братољубљу будите једни према другима њежни; чашћу чините једни друге већим од себе.
11. У ревности не будите лијени: будите духом ватрени; Господу служите.
12. Будите у нади радосни У невољи трпељиви, у молитви постојани.
13. Помажите светима у потребама; будите гостољубиви.
14. Благосиљајте оне који вас гоне, благосиљајте а не куните.
15. Радујте се са радоснима, и плачите са онима који плачу.
16. Будите једне мисли међу собом. Немојте гордо мислити, него се дружите са смиренима. Не сматрајте сами себе мудрим.
17. Никоме не узвраћајте зло за зло; настојте добро чинити пред свима људима.
18. Ако је могуће, колико до вас стоји, имајте мир са свима људима.
19. Не чините освету за себе, љубљени, него подајте мјесто гњеву (Божијем),
јер је написано: Моја је освета ја ћу вратити, говори Господ.
20. Ако је, дакле, гладан непријатељ твој, нахрани га; ако је жедан, напој га;
јер то чинећи згрнућеш живо угљевље на главу његову.
21. Не дај да те зло побједи, него побиједи зло добрим.

13 О покоравању властима. Љубав је пуноћа закона. Облачење у Христа.

(Зач.111).
1. Свака душа да се покорава властима које владају, јер нема власти да није од Бога, а власти што постоје од Бога су установљене.
2. Зато ко се противи власти, противи се уредби Божијој а који се противе примиће осуду на себе.
3. Јер старјешине нису страх за добра дјела него за зла. Хоћеш ли пак да се не бојиш власти? Чини добро и имаћеш похвалу од ње,
4. Јер је слуга Божији теби за добро. Ако ли зло чиниш бој се, јер не носи мача узалуд, јер је Божији слуга осветник, да излије гњев на онога који зло чини.
5. Зато је потребно покоравати се не само због гњева, него и због савјести
6. Јер због тога и порезе плаћате, јер су службеници божији који се тиме стално баве.
7. Подајте, дакле, свакоме што сте дужни: коме порезу — порезу, коме царину — царину, коме страх — страх, коме част — част.
8. Не будите никоме ништа дужни осим да љубите један другога; јер који љуби другога испунио је закон.
9. Јер оно: Не чини прељубу, не убиј, не укради, не свједочи лажно, не пожели, и било која друга заповијест, испуњава се у овој ријечи: Љуби ближњега својега као себе самога.
10. Љубав не чини зла ближњему; љубав је, дакле, пуноћа закона. (Зач.
112).

11. И ово тим прије што знате вријеме, да је већ час да устанемо од сна, јер нам је сада спасење ближе него кад повјеровасмо.
12. Ноћ поодмаче, а дан се приближи. Одбацимо, дакле, дјела таме и обуцимо се у оружје свјетлости.
13. Да ходимо поштено као по дану: не у пировању и пијанству, не у разврату и бестидности, не у свађи и зависти.
14. Него се обуците у Господа Исуса Христа; и старање за тијело не претварајте у похоте.

14 Треба сносити слабе и не саблажњавати браћу**.** Царство Божије је у Духу Светом**.** Славослов Богу**.**

1. А слабога у вјери примајте, без расправљања о мишљењима.
2. Јер један вјерује да смије све јести, а који је слаб једе зеље.
3. Који једе нека не презире онога који не једе; и који не једе нека не осуђује онога који једе, јер га Бог прими.
4. Ко си ти што осуђујеш туђега слугу? Своjему господару он стоји или пада.
Али ће стајати, јер је Бог моћан да га усправи.
5. Тако један разликује дан од дана, а други држи све дане да су једнаки.
Сваки нека је освједочен у уму своме. (Зач.
113).
6. Који разликује дане. Господу разликује, а који не разликује дане, Господу не разликује. Који једе Господу једе, јер благодари Богу; и који не једе, Господу не једе и благодари Богу.
7. Јер нико од нас не живи самоме себи, и нико не умире самоме себи:
8. Јер ако живимо, Господу живимо; ако ли умиремо, Господу умиремо.
Дакле, и кад живимо и кад умиремо, Господњи смо. (Зач.
114).

9. Јер зато Христос и умрије и васкрсе и оживи да овлада и мртвима и живима.
10. А ти. зашто осуђујеш брата свога? Или ти, зашто ниподаштаваш брата свога?
Јер ћемо сви предстати суду Христовом.
11. Јер је писано: Жив сам ја, говори Господ, поклониће ми се свако кољено,
и сваки језик исповиједиће Бога.
12. Дакле, сваки ће од нас дати Богу одговор за себе.
13. Зато да не осуђујемо више један другога, него се више о томе старајте да не
постављате брату спотицање или саблазан.
14. Знам и увјерен сам у Господу Исусу да ништа није нечисто по себи, осим кад ко
мисли да је што нечисто, ономе је нечисто.
15. Ако ли се брат твој због јела жалости, већ не поступаш по љубави; не губи јелом
својим онога за кога Христос умрије.
16. Нека се, дакле, не хули на вашс добро.
17. Јер Царство Божије није јело ни пиће, него праведност и мир и радост у
Духу Светоме.
18. Јер који овим служи Христу, угодан је Богу и људима вриједан. (Зач.
115).

19. Старајмо се, дакле, за оно што доприноси миру, и узајамном напретку.
20. Не руши дјело Божије због јела, јер је све чисто; него је зло за човјека који једе са
спотицањем.
21. Добро је не јести меса и не пити вина и не чинити оно на шта се брат твој спотиче
или саблажњава или слаби.
22. Ти имаш вјеру? Имај је сам за себе пред Богом. Блажен је онај ко не осуђује
себе за оно што нађе за добро.
23. А који сумња осуђен је ако једе, јер не чини по вјери: а све што није од вјере гријех
је.
24. А Ономе који вас може утврдити по јеванђељу мојему и проповиједи
Исуса Христа, по откривењу тајне о којој се ћутало од вјечних времена,
25. А сад објављене и кроз списе пророчке, по заповиjести вјечнога Бога,
обзнањене свима незнабошцима за послушност вјери,
26. Јединоме премудроме Богу, кроз Исуса Христа, њему слава у вјекове.
Амин.

15 Не угађати себи него ближњима и живјети у слози**.** Јеванђеље Божије преко апостола Павла**.**

(Зач. 116).
1. Дужни смо пак ми јаки слабости слабих носити, и не себи угађати.
2. Сваки од нас нека угађа ближњему на добро ради напретка.
3. Јер и Христос не угоди себи, него као што је писано: Ружења оних који руже тебе
падоше на мене.
4. Јер што се раније написа за нашу се поуку написа, да кроз трпљење и утјехом
Писма имамо наду.
5. А Бог трпљења и утјехе нека вам да исто да мислите међу собом по Христу
Исусу,
6. Да би једнодушно, једним устима славили Бога и Оца Господа нашега
Исуса Христа.
(Зач. 117).
7. Зато примајте један другога. као што је и Христос примио вас на славу
Божију.

8. Али кажем, да је Исус Христос био слуга обрезања истине ради Божије, да утврди обећања оцима.
9. А незнабошци да прославе Бога због милости. као што је написано: Зато ћу те признати међу незнабошцима, Господе, и пјеваћу имену твојему.
10. И опет говори: Веселите се незнабошци, с народом његовим.
11. И опет: Хвалите Господа сви незнабошци, и славите га сви народи.
12. И опет Исаија говори: Биће коријен Јесејев, и који устаде да влада над незнабошцима, у њега ће се уздати незнабошци.
13. А Бог наде да вас испуни сваком радошћу и миром у вјери, да изобилујете у нади силом Духа Светога.
14. А ја сам, браћо моја, и сâм увјерен у вас, да сте и сами пуни доброте, испуњени сваког знања, да можете и једни друге поучавати.

15. А писах вам,браћо, мало смјелије, као напомињући вам по благодати која ми је дата од Бога,
16. Да будем служитељ Исуса Христа међу незнабошцима свештенослужећи јеванђељу Божијему, да принос незнабожаца буде благоугодан, освећен Духом Светим.
(Зач. 118).
17. Имам, дакле, хвалу у Христу Исусу у ономе што је по Богу;
18. Јер се нећу усудити да говорим нешто што Христос није учинио кроза ме ријечју и дјелом за послушност незнабожаца,
19. У сили знакова и чудеса, у сили Духа Божијега; тако да сам од Јерусалима и наоколо све до Илирика испунио јеванђељем Христовим;
20. И тако се старах да ширим јеванђеље, не тамо гдје име Христово бјеше познато, да не зидам на туђем темељу;
21. Него као што је писано: Којима се не јави за њега, видјеће: и који нијесу чули, разумјеће.
22. Зато и много пута бијах спријечен да дођем к вама;
23. А сад више немајући мјеста у овим крајевима, а имајући жељу од много година да дођем к вама,
24. Кад пођем у Шпанију, доћи ћу вам: јер се надам да ћу вас у пролазу видјети, и ви ћете ме отпратити онамо кад се најприје бар донекле наситим вас.
25. А сад идем у Јерусалим служећи светима.
26. Јер Македонија и Ахаја добровољно одлучише да скупе неки заједнички прилог за сиромахе међу светима у Јерусалиму.
27. Добровољно одлучише, али и дужни су им; јер кад незнабошци постадоше учесници у њиховим духовним добрима. дужни су и они њима у тјелесним потребама послужити.
28. Кад ово, дакле, свршим, и овај им плод предам, поћи ћу у Шпанију преко вас.
29. А знам да кад дођем к вама, доћи ћу у пуноћи благослова јеванђеља Христова.
(Зач. 119).
30. Али вас молим, браћо, ради Господа нашег Исуса Христа, и ради љубави Духа, да ми будете саборци молитвама Богу за мене;
31. Да се избавим од непокорних у Јудеји, и да служење моје за Јерусалим буде по вољи светима;
32. Да с радошћу дођем к вама, по вољи Божијој, и да се успокојим с вама.
33. А Бог мира нека је са свима вама. Амин.

16 Препорука Фиве и поздрави у Рим из Коринта.

(Зач. 120).
1. Препоручујем вам пак Фиву сестру нашу, која је служитељица цркве у Кенхреји,

2. Да је примите у Господу као што приличи светима. и да јој будете у помоћи у свакој ствари коју од вас затреба; јер је и она многима помогла, и мени самоме.
3. Поздравите Прискилу и Акилу, сараднике моје у Христу Исусу,
4. Који за мој живот своје вратове положише, којима не захваљујем само ја, него и све Цркве из незнабожаца; поздравите и домаћу цркву њихову.
5. Поздравите милог ми Епенета, који је првенац Ахаје у Христу.
6. Поздравите Марију, која се много трудила за нас.
7. Поздравите Андроника и Јунију, сроднике моје, и са-патнике моје у сужањству, који су знаменити међу апостолима, који и прије мене повјероваше у Христа.
8. Поздравите Амплија, љубљеног ми у Господу.
9. Поздравите Урбана, сарадника нашега у Христу, и мога милога Стахија.
10. Поздравите Апелија, прекаљеног у Христу. Поздравите Аристовулове.
11. Поздравите Иродиона, сродника мојега. Поздравите Наркисове, који су у Господу.
12. Поздравите Трифену и Трифосу, које се труде у Господу. Поздравите драгу Персиду. која се много трудила у Господу.
13. Поздравите Руфа изабраног у Господу, и матер његову и моју.
14. Поздравите Асинкрита, Флегонта, Ерма, Патрова, Ермија, и браћу која су с њима.
15. Поздравите Филолога и Јулију, Нireја и сестру његову, и Олимпа, и све свете који су с њима.
16. Поздравите један другога цјеливом светим. Поздрављају вас Цркве Христове.
(Зач. 121).
17. Молим вас пак, браћо, да пазите на оне који чине раздоре и саблазни против науке коју ви научисте, и клоните их се;
18. Јер такви не служе Господу нашему Исусу Христу него својему трбуху, и благим и ласкавим ријечима варају срца незлобивих.
19. А ваша се послушност разгласи свуда. Зато се радујем због вас: али хоћу да сте ви мудри за добро, а безазлени за зло.
20. А Бог мира брзо ће сатријети сатану под ноге ваше. Благодат Господа нашега Исуса Христа с вама.
21. Поздрављају вас Тимотеј, сарадник мој, и Лукије и Јасон и Сосипатар, сродници моји.
22. Поздрављам вас у Господу и ја Тертије, који написах ову посланицу.
23. Поздравља вас Гај, домаћин мој и цијеле Цркве. Поздравља вае Ераст, благајник градски, и брат Кварт.
24. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

ПРВА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА КОРИНЋАНИМА

1 Поздрав. Благодарност Богу за благодат и заједницу у Христу. О диобама у Коринту. Ријеч о крсту: лудост или сила? Христос Божија сила и премудрост.

(Зач. 122).
1. Павле, вољом Божијом позвани апостол Исуса Христа, и брат Состен,

2. Цркви Божијој која је у Коринту, освећенима у Христу Исусу, позванима светима, са свима који на сваком мјесту призивају име Господа нашега Исуса Христа, њиховога и нашега:
(Зач. 123).
3. Благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
4. Благодарим непрестано Богу мојему за вас, на благодати Божијој која вам је дата у Христу Исусу,
5. Што се у свему обогатисте у њему, у свакој ријечи и сваком знању,
6. Као што се свједочанство Христово утврди у вама;
7. Тако да не оскудијевате ни у једном благодатном дару, ви који чекате откривење Господа нашега Исуса Христа,
8. Који ће вас и утврдити до краја да будете беспрекорни на дан Господа нашега Исуса Христа.
9. Вјеран је Бог који вас позва у заједницу Сина својега Исуса Христа, Господа нашега.
(Зач. 124).
10. Молим вас пак, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа да сви исто говорите, и да не буду међу вама раздори, него да будете утврђени у истом разуму и истој мисли.
11. Јер сам чуо за вас, браћо моја, од Хлојиних, да су међу вама свађе.
12. А ово кажем зато што сваки од вас говори: Ја сам Павлов, а ја Аполов, а ја Кифин, а ја Христов.
13. Зар се Христос раздијели? Да се Павле не разапе за вас? Или се у име Павлово крстисте?
14. Благодарим Богу што не крстих ни једнога од вас осим Криспа и Гаја,
15. Да не би ко рекао да у име своје крстих.
16. А крстих и дом Стефанинов; даље не знам да ли неког другог крстих.
17. Јер ме Христос не посла да крштавам, него да проповиједам јеванђеље, не мудрим ријечима, да се не обеснажи крст Христов. (Зач. 125).
18. Јер је ријеч о крсту лудост онима који гину, а сила Божија нама који се спасавамо.
19. Јер је написано: Погубићу мудрост мудрих, и разум разумних одбацићу.
20. Гдје је мудрац? Гдје књижевник? Гдје препирач овога вијека? Зар не претвори Бог мудрост овога свијета у лудост?
21. Пошто, дакле, у премудрости Божијој свијет мудрошћу не позна Бога, изволи се Богу да лудошћу проповиједи спасе оне који вјерују.
22. Јер и Јудејци ишту знаке, и Јелини траже мудрост.
23. А ми проповиједамо Христа распетога, Јудејцима саблазан, а Јелинима лудост;
24. Онима пак позванима, и Јудејцима и Јелинима, Христа, Божију силу и Божију премудрост.
25. Јер је лудост Божија мудрија од људи, и слабост је Божија јача од људи.

26. Јер гледајте, браћо, на вас позване: нема ту ни много мудрих по тијелу, ни много моћних, ни много племенита рода;
27. Него што је лудо пред свијетом оно изабра Бог да посрами мудре; и што је слабо пред свијетом оно изабра Бог да посрами јаке;
28. И што је неплеменито пред свијетом и понижено изабра Бог, и оно што је ништавно, да уништи оно што јесте,
29. Да се не похвали ни једно тијело пред Богом.

30. Из Њега сте и ви у Христу Исусу, који нам постаде премудрост од Бога и праведност и освећење и избављење.
31. Да буде као што је написано: Ко се хвали нека се Господом хвали.

2 Апостол проповиједа Христа распетога**.** Тјелесни човјек и човјек у Духу Светом**.**

1. И ја дошавши к вама, браћо, не дођох с високом ријечи или мудрошћу да вам јавим свједочанство Божије.
2. Јер расудих да не знам међу вама ишта сем Исуса Христа, и то распетога.
3. И ја бијах међу вама у слабости и у страху и у великом трепету,
4. И ријеч моја и проповијед моја не би у убједљивим ријечима људске мудрости, него у показивању Духа и силе.
5. Да вјера ваша не буде у мудрости људској него у сили Божијој. (Зач.
126).
6. А мудрост говоримо међу савршенима, али не мудрост овога вијека, ни кнезова овога вијека који су пролазни;
7. Него говоримо премудрост Божију у тајни сакривену, коју предодреди Бог прије вијекова за славу нашу,
8. Коју ни један од кнезова овога вијека није познао; јер да су је познали не би Господа славе разапели.
(Зач. 127).
9. Него као што је написано: Што око не видје, и ухо не чу, и у срце човјеку не дође, оно припреми Бог онима који га љубе.
10. А нама Бог откри Духом својим; јер Дух све испитује, и дубине Божије.
11. Јер ко од људи зна шта је у човјеку осим духа човјекова који је у њему?
Тако и шта је у Богу нико не зна осим Духа Божијега.
12. А ми не примисмо духа овога свијета, него Духа који је од Бога, да знамо што нам је даровано од Бога;
13. Што и говоримо, не ријечима наученим од људске мудрости, него наученим од Духа Светог; духовно духовним доказујући.
14. А тјелесни човјек не прима што је од Духа Божијега, јер му је лудост, и не може да разумије, јер се то испитује духовно.
15. Духован пак све испитује, а њега самог нико не испитује.
16. Јер ко познаде ум Господњи да би га поучио? А ми имамо ум Христов.

3 Укоравање због подјела**.** Темељ Цркве је Христос**.**

1. И ја, браћо, не могох вам говорити као духовнима него као тјелеснима, као малој дјеци у Христу.
2. Млијеком вас напојих а не јелом, јер још не могосте. Али ни сад још не можете,
3. Пошто сте још тјелесни. Јер све док је међу вама завист и неслога и раздори, зар нисте тјелесни и зар се не владате по човјеку?
4. Јер кад неко говори: Ја сам Павлов, а други ја сам Аполов, зар нисте тјелесни?
5. Ко је, дакле, Павле, а ко Аполос, до служитељи кроз које повјеровасте, и то како Господ свакоме даде?
6. Ја посадих, Аполос зали, али Бог учини да узрасте.
7. Тако нити је што онај који сади, ни онај који залијева, него Бог који чини да расте.
8. А онај који сади и онај који залијева једно су, и сваки ће примити своју плату према своме труду.
(Зач. 128).

9. Јер ми смо Божији сарадници, а ви сте Божија њива, Божија грађевина.
10. По благодати Божијој која ми је дата, ја сам као мудар неимар поставио темељ, а други зида на њему; али сваки нека гледа како зида.
11. Јер темеља другога нико не може поставити осим постојећег, који је Исус Христос.
12. Ако ли ко зида на овоме темељу злато, сребро, драго камење, дрва, сијено, сламу,
13. Свачије ће дјело изићи на видјело; јер ће Дан показати, јер ће се огњем открити, и свачије ће се дјело огњем испитати какво је.
14. Ако остане чије дјело што је назидао, примиће плату;
15. Ако чије дјело изгори, биће оштећен, а сам ће се спасти, но тако као кроз огањ.
16. Не знате ли да сте храм Божији и да Дух Божији обитава у вама?
17. Ако неко разара храм Божији, разориће њега Бог; јер је храм Божији свет, а то сте ви.
(Зач. 129).
18. Нико нека се не вара: ако неко међу вама мисли да је мудар у овоме вијеку, нека буде луд да би био мудар.
19. Јер је мудрост овога свијета лудост пред Богом; јер је написано: Он хвата мудре у њиховом лукавству.
20. И опет: Господ зна помисли мудрих да су ништавне.
21. Зато нека се нико не поноси људима, јер све је ваше:
22. Био Павле, или Аполос, или Кифа, или свијет, или живот, или смрт, или садашње, или будуће, све је ваше,
23. А ви сте Христови, а Христос Божији.

4 Апостолско служење и понижење.

(Зач. 130).

1. Тако да нас људи сматрају као слуге Христове и управитеље тајни Божијих.
2. А од управитеља се, дакле, тражи да се сваки нађе вјеран.
3. А ја најмање марим што ме судите ви или човјечији дан; а ни сам себе не судим.
4. Јер не осјећам ништа на својој савјести, али зато нисам оправдан; а онај који ме суди јесте Господ.
5. Зато не судите ништа прије времена, докле не дође Господ, који ће и освијетлити што је сакривено у тами и објавити намјере срца; и тада ће бити свакоме похвала од Бога.
6. А ово, браћо моја, примијених на себе и Апола ради вас, да се од нас научите не мудровати више од онога што је написано, да се не би ради некога надимали један на другога.
7. Јер ко те истиче? Шта ли имаш што ниси примио? А ако си примио, што се хвалиш као да ниси примио?
8. Већ сте се наситили; већ се обогатисте; без нас се зацаристе. О, да се заиста зацаристе, да се и ми с вама зацаримо!
(Зач. 131).
9. Јер мислим да Бог нас апостоле показа посљедње, као на смрт осуђене; јер постасмо призор и анђелима и људима.
10. Ми луди Христа ради, а ви мудри у Христу; ми слаби, а ви јаки; ви славни, а ми презрени.

11. До овога часа подносимо и глад и жеђ и голотињу и ударце,и потуцамо се,
12. И трудимо се радећи својим рукама. Кад нас грде, благосиљамо; кад нас гоне,трпимо;
13. Кад хуле на нас, молимо; постасмо као сметлиште свијета, свима смеће до данас.
14. Не пишем ово да вас посрамим, него вас поучавам као своју милу дјецу.
15. Јер ако имате и хиљаде учитеља у Христу, али немате много отаца. Јер вас у Христу Исусу ја родих јеванђељем.
16. Молим вас, дакле, угледајте се на мене. (Зач.
132).
17. Зато вам послах Тимотеја, који ми је чедо љубљено и вјерно у Господу; он ће вас подсјетити на путеве моје који су у Христу Исусу, као што свуда у свакој цркви учим.
18. Неки се надуше као да ја нећу доћи к вама.
19. Али ћу вам доћи ускоро, ако Господ хоће, и нећу гледати на ријеч оних надмених, него на силу;
20. Јер Царство Божије није у ријечи него у сили.
21. Шта хоћете? Да дођем к вама са прутом или са љубављу и духом кротости?

5 О коринтском блуднику и односу према злима**.**

1. Свуда се чује да је блуд међу вама, и то такав блуд какав се ни међу незнабошцима не помиње: да неко има жену оца свога.
2. И ви сте надувени, умјесто да плачете, да би се избацио између вас онај који је учинио то дјело.
3. Јер ја, одсутан тијелом но духом присутан, већ сам осудио, као да сам тамо, онога који је то тако учинио,
4. У име Господа нашег Исуса Христа кад се саберете ви и мој дух, са силом Господа нашега Исуса Христа,
5. Да се такав преда сатани на мучење тијела, да би се дух спасао у дан Господа Исуса.
6. Није добро хвалисање ваше.
(Зач. 133).
Не знате ли да мало квасца све тијесто укисели?
7. Одбаците, дакле, стари квасац, да буде ново тијесто, као што сте бесквасни. Јер и Пасха наша, Христос, жртвова се за нас.
8. Зато да празнујемо не у квасцу старом, ни у квасцу злоће и неваљалства, него у бесквасним хљебовима искрености и истине. (Зач.
134).
9. Писах вам у посланици да се не мијешате са блудницима;
10. Али не уопште са блудницима овога свијета, или с користољупцима, или са отимачима, или са идолопоклоницима; јер бисте морали изићи из овога свијета.
11. А сад вам написах да се не мијешате с неким који се брат зове ако је блудник, или користољубац, или идолопоклоник, или опадач, или пијаница, или отимач; с таквим заједно и да не једете.
12. Јер што да судим и онима који су напољу? Зар не судите ви онима који су унутра?
13. А онима који су напољу судиће Бог. И избаците злога између вас самих.

6 Укор због суђења**.** О неправедницима**.** О односу према тијелу**.**

1. Усуђује ли се неко од вас, имајући жалбу на другога, да се суди код неправедних а не код светих?

2. Не знате ли да ће свети судити свијету? А ако ћете ви судити свијету, зар сте недостојни пресуђивања о ситницама?
3. Не знате ли да ћемо анђелима судити, а камоли у стварима овога свијета?
4. А ви кад имате суђења за ствари овога свијета, узимате за судије оне који у Цркви не значе ништа.
5. На срамоту вама говорим. Зар нема међу вама ни једнога мудра који ће моћи пресудити међу браћом својом?
6. Него се брат са братом суди, и то код невјерних!
7. И то вам је већ сасвим на срамоту што имате парнице међу собом. Зашто радије не претрпите неправду? Зашто радије не поднесете штету?
8. Него ви чините неправду и наносите штету, и то браћи!

9. Или не знате да неправедници неће наслиједити Царства Божијега? Не варајте се: ни блудници, ни идолопоклоници, ни прељубници, ни рукоблудници, ни мужеложници,
10. Ни лакомци, ни лопови, ни пијанице, ни опадачи, ни отимачи, неће наслиједити Царство Божије.
11. И такви бијасте неки; али се опрасте и посветисте и оправдасте именом Господа Исуса Христа и Духом Бога нашега. (Зач.
135).
12. Све ми је дозвољено, али све не користи; све ми је дозвољено, али не дам да ишта овлада мноме.
13. Јела су за стомак и стомак за јела, али ће Бог и једно и друго укинути. А тијело није за блуд него за Господа, и Господ за тијело.
14. А Бог и Господа васкрсе, и нас ће васкрснути силом својом.
15. Не знате ли да су тјелеса ваша удови Христови? Хоћу ли, дакле, узети удове Христове и од њих начинити удове блуднице? Никако!
16. Или не знате, да ко се са блудницом свеже једно је тијело с њом? Јер је речено: Биће двоје једно тијело.
17. А ко се сједини са Господом, један је дух с Њиме.
18. Бјежите од блуда. Сваки гријех који човјек учини ван тијела је, а који блудничи своме тијелу гријеши.
19. Или не знате да је тијело ваше храм Светога Духа који је у вама, којега имате од Бога и нисте своји?
20. Јер сте купљени скупо.
(Зач. 136)
Прославите. дакле, Бога тијелом својим и духом својим, јер су Божији.

7 О браку и безбрачности**.**

1. А за оно што ми писасте: добро је човјеку да се не дохвата жене.
2. Али због блуда сваки нека има своју жену, и свака нека има својега мужа.
3. Муж нека указује жени дужну љубав, тако и жена мужу.
4. Жена није господар од својега тијела, него муж; тако и муж није господар од својега тијела, него жена.
5. Не забрањујте се једно другоме, сем по договору привремено, да би се предали посту и молитви, па опет да се састанете, да вас сатана не искушава вашим неуздржањем.
6. Али ово говорим као мишљење, а не као заповијест.
7. Јер хоћу да сви људи буду као и ја, али сваки има сопствени дар од Бога,

овај овако, онај онако.
8. А неожењеним и удовицама велим: добро им је ако остану као и ја што сам.
9. Ако не могу да се уздржавају, нека се жене и удају; јер је боље женити се и удавати
неголи упаљивати се.
10. А ожењеним и удатим заповиједам, не ја него Господ, да се жена од мужа не
раздваја;

11. Ако ли се пак и раздвоји, нека остане неудата, или нека се помири с мужем; и
муж да не оставља жену.
12. А осталима говорим ја, а не Господ: (Зач.
137)
Ако неки брат има жену невјерујућу и она се приволи да живи с њим, нека је не
оставља.
13. И ако нека жена има мужа невјерујућег и он се приволи да живи с њом,
нека га не оставља.
14. Јер се невјерујући муж посвети женом, и жена невјерујућа посвети се мужем;
иначе дјеца ваша била би нечиста, а сада су света.
15. Ако ли се невјерујући раздваја, нека се раздвоји; брат или сестра у таквом
случају нису ропски везани; јер на мир нас је позвао Бог.
16. Јер шта знаш, жено, можда ћеш спасти мужа? Или шта знаш, мужу, можда ћеш
спасти жену?
17. Само како Бог свакоме додијели, сваки како га је Господ призвао, онако нека живи.
И тако заповиједам по свима Црквама.
18. Је ли ко призван као обрезан? Нека се не гради необрезан. Је ли ко призван
као необразан? Нека се не обрезује.
19. Обрезање није ништа, и необрезање није ништа, него држање
заповијести Божијих.
20. Сваки нека остане у ономе звању у коме је призван.
21. Јеси ли призван као роб? Немој да бринеш, него ако и можеш постати
слободан, радије се стрпи.
22. Јер који је као роб призван у Господу, слободњак је Господњи; тако и који је
призван као слободњак, роб је Христов.
23. Купљени сте скупо; не будите робови људима. (Зач.
138).
24. Сваки, браћо, у чему је призван у ономе нека остане пред Богом.
25. А за дјевојке немам заповијести Господње, него дајем савјет, као онај који је
стекао милост од Господа да је вјеродостојан.
26. Мислим, дакле, да је то добро због садашње невоље, да је добро човјеку овако
бити.
27. Јеси ли се привезао за жену? Не тражи да се раздријешиш. Јеси ли се
одријешио од жене? Не тражи жену.
28. Ако ли се и ожениш, ниси сагријешио; и дјевојка ако се уда, није
сагријешила. Али ће такви имати невољу тјелесну, а ја бих да вас поштедим.
29. А ово кажем, браћо, да је остало мало времена; од сада и они који имају жене да
буду као да их немају,
30. И који плачу као да не плачу, и који се радују као да се не радују, и који купују као да
ништа немају,
31. И који овај свијет употребљавају као да га не употребљавају: јер пролази обличје
овога свијета.
32. А ја хоћу да сте ви безбрижни. Ко је неожењен брине се за Господње,

како ће угодити Господу;
33. А ко је ожењен брине се за овосвјетско, како ће угодити жени.

34. Разликује се и жена од дјевојке. Која је неудата брине се за Господње, како ће угодити Господу, да буде света и тијелом и духом; а која је удата брине се за овосвјетско, како ће угодити мужу.
(Зач. 139).
35. А ово говорим за вашу сопствену корист, не да вам наметнем замку, него за благообразно и истрајно служење Господу, у сабраности.
36. Ако ли пак неко мисли да је ружно за његову дјевојку да буде неудата, и ако тако треба да буде, нека чини шта хоће, не гријеши, нека је уда.
37. А који је постојан у срцу, и није му нужда, а има власт над својом вољом, и ово је одлучио у срцу своме, да задржи своју дјевојку, добро чини.
38. Тако и онај који удаје своју дјевојку добро чини; али који не удаје боље чини.
39. Жена је привезана законом за вријеме док јој живи муж; ако ли јој муж умре, слободна је за кога хоће да се уда, само у Господу.
40. Али је блаженија ако остане тако, по мојему мишљењу; а мислим да и ја имам Духа Божијега.

8 О несаблажњавању слабе браће јелом**.**

1. А о жртвама идолским познато нам је да сви имамо знање. Знање надима, а љубав изграђује.
2. Ако ли неко мисли да нешто зна, још ништа није сазнао као што треба знати.
3. А ако неко љуби Бога, тога је Бог познао.
4. Што се пак тиче једења идолских жртава, знамо да идол није ништа на свијету, и да нема ниједнога другога Бога осим једнога.
5. Јер ако и има такозваних богова, било на небу било на земљи, као што је много богова и много господа,
6. Али ми имамо само једнога Бога Оца, од којега је све и за којега смо ми, и једнога Господа Исуса Христа, кроз којега је све и ми кроз њега.
7. Али сви немају то сазнање: јер неки, са савјешћу навиклом на идоле, до сада једу као идолску жртву, и њихова савјест, будући слаба, прља се.
(Зач. 140).
8. А јело нас не поставља пред Бога: јер нити добијамо ако једемо. нити губимо ако не једемо.
9. А чувајте се да како ова ваша слобода не постане спотицање слабима.
10. Јер ако тебе, који имаш знање, види неко гдје сједиш за трпезом у идолском храму, неће ли се савјест његова. зато што је слаб, охрабрити да једе идолске жртве?
11. И због твога знања пропада слаби брат, за којега Христос умрије.
12. А тако, гријешећи се о браћу и рањавајући њихову слабу савјест, о Христа се гријешите.
13. Зато, ако јело саблажњава брата мојега, нећу јести меса до вијека, да не саблазним брата својега.

9 Апостолова употреба хришћанске слободе у служби Јеванђеља**:** свима је био све за спасење**.**

1. Нисам ли апостол? Нисам ли слободан? Зар нисам видио Исуса Христа, Господа нашега? Нисте ли ви дјело моје у Господу?

2. Ако другима нисам апостол. али вама јесам, (Зач.
141).
јер сте ви печат мојега апостолства у Господу.
3. То је моја одбрана пред онима који ме осуђују.
4. Зар немамо право јести и пити?
5. Зар немамо право сестру жену са собом водити, као и остали апостоли, и браћа Господња и Кифа?
6. Или само ја и Варнава немамо право ово чинити?
7. Ко икад војује о своме трошку? Ко сади виноград и не једе од рода његова? Или ко чува стадо и од млијека стада не једе?
8. Зар ово говорим по људском? Или не говори ово и Закон?
9. Јер је у Мојсејеву закону написано: Не завезуј уста волу који врше. Брине ли се то Бог за волове?
10. Или говори управо ради нас? Јер се ради нас написа: да који оре, треба у нади да оре, и који врше у нади да ће примити по својему надању.
11. Ако ми вама посијасмо оно што је духовно, зар је много ако ми од вас пожњемо оно што је тјелесно?
12. Ако се други користе вашим правом, како ли не би ми? Али се ми не користисмо овим правом, него све подносимо да не учинимо какве сметње јеванђељу Христову.
(Зач. 142).
13. Не знате ли да они који врше свету службу од светиње се хране, и који жртвенику служе са жртвеником дијеле?
14. Тако и Господ заповједи да они који јеванђеље проповиједају од јеванђеља живе.
15. А ја од тога ништа не користих. И не написах ово да мени тако буде; јер би ми боље било умријети него да ко моју похвалу уништи.
16. Јер ако проповиједам јеванђеље, нема ми похвале, јер ми и обавеза налаже; и тешко мени ако не проповиједам јеванђеље.
17. Јер ако ово чиним од своје воље, плату имам; ако пак без своје воље, служба ми је повјерена.
18. Каква ми је, дакле, плата? Да благовијестећи бесплатно изложим јеванђеље Христово, да се не користим својим правом у јеванђељу.
(Зач. 143).
19. Јер будући слободан од свију, свима себе учиних робом, да их што више придобијем.
20. И постадох Јудејцима као Јудејац, да Јудејце придобијем; онима који су под законом као под законом, да придобијем оне који су под законом;
21. Онима који су без закона постадох као без закона, премда нисам Богу без закона, него сам у закону Христову, да придобијем оне који су без закона.

22. Слабима постадох као слаб, да слабе придобијем; свима сам био све, да како год неке спасем.
23. А ово чиним за јеванђеље, да будем његов заједничар.
24. Не знате ли да они што трче на тркалишту, трче сви, а један добија награду? Тако трчите да је добијете.
25. А сваки који се бори од свега се уздржава, они пак да добију распадљив вијенац, а ми нераспадљив.
26. Ја, дакле, тако трчим, не као на непоуздано; тако се борим, не као онај који бије вјетар;

27. Него изнуравам тијело своје и савлађујем га, да проповиједајући другима не будем сам одбачен.

10 О јелу и пићу старог Израиља и о хришћанској заједници у причешћу Тијела и Крви Христове**.**

1. А нећу да не знате, браћо, да оци наши сви под облаком бијаху, и сви кроз море прођоше,
2. И сви се у Мојсеја крстише у облаку и мору;
3. И сви исто јело духовно једоше;
4. И сви исто пиће духовно пише; јер пијаху од духовне стијене која их је слиједила, а стијена бјеше Христос.
(Зач. 144).
5. Али већина од њих не бјеше по Божијој вољи, јер бише побијени у пустињи.
6. А ово бише примјери нама, да не желимо зла као што они жељеше.
7. Нити бивајте идолопоклоници, као неки од њих, као што је написано:
Сједе народ да једе и пије, и устаде да игра.
8. Нити да блудничимо, као што неки од њих блудничише, и паде их у један дан двадесет и три хиљаде.
9. Нити да кушамо Христа, као што неки од њих кушаше, и од змија изгибоше.
10. Нити ропћите као што неки од њих ропташе, и изгибоше од истребитеља.
11. А све ово њима се догађаше за примјер, а написа се за поуку нама, на које дође свршетак вијекова.
(Зач. 145).
12. Зато који мисли да стоји нека пази да не падне.
13. Друго вас искушење није снашло осим човјечијега; вјеран је Бог који вас неће пустити да се искушате већма него што можете, него ће учинити са искушењем и крај, да можете поднијети.
14. Зато, љубљени моји, бјегајте од идолопоклонства.
15. Као мудрима говорим; судите ви шта кажем.
16. Чаша благослова коју благосиљамо није ли заједница крви Христове?
Хљеб који ломимо није ли заједница тијела Христова?
17. Јер један је хљеб, једно смо тијело многи, пошто се сви од једнога хљеба причешћујемо.

18. Гледајте Израиља по тијелу: који једу жртве нису ли заједничари жртвеника?
19. Шта, дакле, кажем? Да је идол нешто? Или да је идолска жртва нешто?
20. Не, него да оно што незнабошци жртвују, демонима жртвују, а не Богу; а ја нећу да сте ви заједничари са демонима.
21. Не можете пити чашу Господњу и чашу демонску; не можете учествовати у трпези Господњој и у трпези демонској.
22. Зар да разљутимо Господа? Јесмо ли јачи од њега? (Зач.
146).
23. Све ми је слободно, али све не користи; све ми је слободно, али све не изграђује.
24. Нико нека не тражи што је његово, него сваки оно што је другога.
25. Све што се продаје на тржишту једите, ништа не испитујући савјести ради;
26. Јер је Господња земља и све што је на њој.
27. Ако ли вас неко од невјерника зове, и хоћете ићи, једите све што вам се принесе, ништа не испитујући савјести ради.
(Зач. 147).

28. Ако ли вам неко рече: Ово је идолска жртва, не једите ради онога који вас извијести и ради савјести; јер је Господња земља и све што је на њој.
29. Али не говорим за савјест твоју, него другога. Јер зашто да моју слободу суди савјест другога?
30. Ако ја с благодарношћу једем, зашто да ме руже за оно за што ја благодарим?
31. Ако, дакле, једете, ако ли пијете, ако ли што друго чините, све на славу Божију чините.
32. Не будите на спотицање ни Јудејцима, ни Јелинима, ни Цркви Божијој.
33. Као што и ја у свему свима угађам, не тражећи корист своју него многих, да се спасу.

11 О предању, молитви, и односу мужа и жене. О светој Евхаристији и учешћу у њој.

1. Угледајте се на мене, као и ја наХриста.
2. Хвалим вас пак, браћо, што све моје памтите, и држите предања као што вам предадох.
3. Али хоћу да знате да је свакоме мужу глава Христос, а муж је глава жени, а Бог је глава Христу.
4. Сваки муж који се с покривеном главом моли Богу или пророкује, срамоти главу своју.
5. И свака жена која се гологлава моли Богу или пророкује, срамоти главу своју; јер је једно исто као и ошишана.
6. Јер ако се жена не покрива, нека се и шиша; ако ли је стидно жени шишати се или бријати се, нека се покрива.
7. Али муж не треба да покрива главу, јер је слика и слава Божија; а жена је слава мужевљева.

(Зач. 148).
8. Јер није муж од жене, него жена од мужа,
9. Пошто муж не би саздан ради жене, него жена ради мужа.
10. Зато жена треба да има власт на глави ради анђела.
11. Ипак, у Господу нити је муж без жене ни жена без мужа.
12. Јер као што је жена од мужа, тако је и муж кроз жену а све је од Бога.
13. Сами у себи судите: је ли лијепо да се жена гологлава Богу моли?
14. Зар вас и сама природа не учи да је мужу срамота ако има дугачку косу,
15. А жени је слава ако има дугачку косу? Јер јој је коса дата умјесто покривала.
16. Ако ли неко мисли да се свађа, ми таквога обичаја немамо, нити Цркве Божије.
17. А ово заповиједајући не хвалим вас, јер се не сакупљате на боље него на горе.
18. Јер прије свега, кад се сакупљате у Цркву, чујем да постоје подјеле међу вама, и нешто од тога вјерујем.
19. Јер треба и подвајања да буду међу вама, да се покажу који су постојани међу вама.
20. Кад се, дакле, сакупљате на једно мјесто, не једе се вечера Господња;
21. Јер свако своју вечеру прије других једе, те један гладује а други се опија.
22. Зар немате кућа да једете и пијете? Или презирете Цркву Божију и срамотите оне који немају? Шта да вам кажем? Хоћу ли вас зато похвалити? Не похваљујем.

(Зач. 149).
23. Јер ја примих од Господа што вам и предадох, да Господ Исус оне ноћи кад бијеше предан, узе хљеб,
24. И захваливши преломи и рече: Узмите, једите, ово је тијело моје, које се за вас ломи; ово чините у мој спомен.
25. Исто тако и чашу, по вечери, говорећи: Ова је чаша Нови Завјет у мојој крви; ово чините, кад год пијете, у мој спомен.
26. Јер кад год једете овај хљеб и чашу ову пијете, смрт Господњу објављујете, докле не дође.
27. Тако који једе овај хљеб или пије чашу Господњу недостојно, биће крив тијелу и крви Господњој.
28. Али човјек нека испитује себе, и тако од хљеба нека једе и од чаше нека пије.
29. Јер који недостојно једе и пије, суд себи једе и пије, не разликујући тијела Господњега.
30. Зато су међу вама многи слаби и болесни, и доста их умире. (Зач.
150).
31. Јер да смо сами себе испитивали, не бисмо били осуђени.
32. А кад нам суди Господ, кара нас, да не будемо осуђени са свијетом.
33. Стога, браћо моја, кад се састајете да једете, ишчекујте један другога.
34. Ако ли је неко гладан, нека једе код куће, да се на осуду не састајете. А остало уредићу кад дођем.

12 О духовним даровима и јединству Тијела Христовог **-** Цркве**.**

1. А о духовним даровима, браћо, нећу да не знате.
2. Знате да кад бијасте незнабошци идосте безгласним идолима, како вас одвођаху.
3. Зато вам дајем на знање, да нико ко Духом Божијим говори не каже: Анатема на Исуса! И нико не може рећи: Исус је Господ, осим Духом Светим.
4. Различни су дарови,али је Дух исти.
5. И различне су службе, али је Господ исти.
6. И различна су дјејства, али је исти Бог који дјејствује све у свима. (Зач. 151).
7. Но свакоме се даје пројава Духа на корист.
8. Јер једноме се даје кроз Духа ријеч мудрости; а другоме ријеч знања по истом Духу;
9. А другоме вјера истим Духом; а другоме дарови исцјељивања истим Духом;
10. А другоме чињење чудеса, а другоме пророштво, а другоме разликовање духова, а другоме различни језици, а другоме тумачење језика.
11. А све ово чини један и исти Дух, дијелећи свакоме понаособ како хоће. (Зач. 152).
12. Јер као што је тијело једно и има удове многе, а сви удови једнога тијела, иако су многи, једно су тијело, тако и Христос.
13. Јер се и једним Духом сви ми крстисмо у једно тијело, били Јудејци, или Јелини, или робови, или слободни; и сви смо једним Духом напојени.
14. Јер и тијело није један уд него многи.
15. Ако рече нога: Пошто нисам рука, нисам од тијела; зар ипак није од тијела?
16. И ако рече ухо: Пошто нисам око, нисам од тијела; зар ипак није од тијела? Ако би све тијело било око, гдје је онда слух?
17. Ако би све било слух, гдје је мирисање?
18. А сада, Бог постави удове у тијелу, сваки појединих од њих како хтједе.
19. А ако би сви билиједан уд, гдје је тијело?

20. Сада пак, многи су удови, а једно тијело.
21. А око не може рећи руци: Не требаш ми; или опет глава ногама: Не требате ми.
22. Него, шта више, који се удови тијела чине да су слабији, неопходни су;
23. И који нам се чине мање часни на тијелу, њима придајемо већу част;
24. И неугледни наши удови имају већи углед, док оним угледним то не треба. Али Бог тако сложи тијело давши слабом уду већу част,
25. Да не буде раздора у тијелу него да се удови подједнако брину један за другога.
26. И ако страда један уд, с њим страдају сви удови; а ако ли се један уд прославља, с њим се радују сви удови.
(Зач. 153).
27. А ви сте тијело Христово, и удови понаособ.

28. И ове постави Бог у Цркви: прво апостоле, Друго пророке, треће учитеље, затим чудотворце, онда дарове исцјељивања, помагања, управљања, различитих језика.
29. Јесу ли сви апостоли? Јесу ли сви пророци? Јесу ли сви учитељи? Јесу ли сви чудотворци?
30. Имају ли сви дарове исцјељивања? Говоре ли сви језике? Да ли сви тумаче?
31. А ревнујте за веће дарове. И показаћу вам још узвишенији пут.

13 Химна љубави.

1. Ако језике човјечије и анђеоске говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи, или кимвал који звечи.
2. И ако имам дар пророштва и знам све тајне и све знање, и ако имам сву вјеру да и горе премјештам, а љубави немам, ништа сам.
3. И ако раздам све имање своје, и ако предам тијело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не користи.
(Зач. 154).
4. Љубав дуго трпи, благотворна је, љубав не завиди, љубав се не горди, не надима се,
5. Не чини што не пристоји, не тражи своје, не раздражује се, не мисли о злу,
6. Не радује се неправди, а радује се истини,
7. Све сноси, све вјерује, свему се нада, све трпи.
8. Љубав никад не престаје, док ће пророштва нестати, језици ће замукнути, знање ће престати.
9. Јер дјелимично знамо, и дјелимично пророкујемо;
10. А када дође савршено, онда ће престати што је дјелимично.
11. Кад бијах дијете, као дијете говорах, као дијете мишљах, као дијете размишљах; а када сам постао човјек, одбацио сам што је дјетињско.
12. Јер сад видимо као у огледалу, у загонетки, а онда ћемо лицем у лице; сад знам дјелимично, а онда ћу познати као што бих познат.
13. А сад остаје вјера, нада, љубав, ово троје; али од њих највећа је љубав.

14 О дару језикâ и пророштва и о изграђивању Цркве.

1. Држите се љубави, и старајте се за духовне дарове, а особито да пророкујете.
2. Јер који говори језик, не говори људима него Богу: јер нико не разумије, пошто он духом говори тајне.
3. А који пророкује говори људима за назидање и бодрење и утјешење.
4. Јер који говори језик себе изграђује, а који пророкује Цркву изграђује.

5. А хтио бих да сви говорите језике, а особито да пророкујете; јер је већи онај који пророкује него онај који говори језике, сем ако и тумачи, да се Црква изграђује.
(Зач. 155).

6. А сад, браћо, ако дођем к вама говорећи језике, шта ћу вам користити ако вам не будем говорио или у откривењу. или у познању, или у пророштву, или у поуци?
7. И бездушне ствари које дају глас, било свирала или гусле, ако не дају разговијетне гласове, како ће се разумјети шта се свира или гуди?
8. Јер, ако труба да нејасан глас, ко ће се припремити за бој?
9. Тако и ви, ако речете језиком неразумљиву ријеч. како ће се знати шта говорите? Јер ћете говорити у вјетар.
10. Ма колико да је на свијету врста гласова, али ниједан од њих није без значења.
11. Ако, дакле, не знам значење гласа, бићу туђин ономе који говори, и онај који говори биће мени туђин.
12. Тако и ви, будући да сте ревнитељи духовних дарова, трудите се да изобилујете у онима који су за изграђивање Цркве.
13. Зато, који говори језик, нека се моли Богу да и тумачи.
14. Јер ако се тим језиком молим Богу, мој дух се моли, а ум је мој без плода.
15. Шта треба, дакле? Молићу се Богу духом: а молићу се и умом; хвалићу Бога духом, а хвалићу и умом.
16. Јер ако благосиљаш духом, како ће онај који заузима мјесто обичног вјерника рећи амин на твоје благодарење, кад не зна шта говориш?
17. Јер ти добро благодариш, али се други не изграђује.
18. Благодарим Богу мојему што говорим језике више од свију вас.
19. Али у Цркви волим рећи пет ријечи умом својим, да и друге поучим, неголи хиљаде ријечи језиком.
(Зач. 156).
20. Браћо, не будите дјеца умом, него злоћом дјетињите, а умом будите савршени.
21. У Закону је написано: Туђим језицима и туђим уснама говорићу народу овоме, и ни тако ме неће послушати, говори Господ.
22. Тако су језици не знак вјерујућим, него невјерујућим, а пророштво не невјерујућим, него вјерујућим.
23. Ако се, дакле, скупи сва Црква на једно мјесто, па сви узговоре језике. а уђу неупућени или невјерујући, неће ли рећи да лудујете?
24. А ако сви пророкују, и уђе какав невјерујући или неупућени, бива покаран од свију и суђен од свију,
25. И тако тајне срца његова бивају откривене: и тада ће пасти ничице и поклониће се Богу, објављујући да је заиста Бог са вама.
26. Шта, дакле, браћо? Када се сабирате сваки од вас има псалам, има поуку, има језик, има откривење, има тумачење; све нека буде за изграђивање. (Зач. 157).
27. Ако неко говори језик, онда нека их по двојица, или највише тројица, и то редом, а један нека тумачи.
28. Ако ли не буде тумача. нека ћути у Цркви, а нека говори самоме себи и Богу.
29. А пророци два или три нека говоре, а други нека расуђују.
30. Ако ли се открије другоме који сједи, први нека ућути.

31. Јер можете пророковати сви, један по један. да сви уче. и сви да се тјеше.
32. И духови пророчки покоравају се пророцима.

33. Јер Бог није Бог нереда, него мира.
34. Као по свима Црквама светих, жене ваше у Црквама да ћуте; јер њима није
допуштено да говоре, него да се покоравају, као што и Закон говори.
35. Ако ли хоће шта да науче, нека код куће питају своје мужеве; јер је
неприлично жени да говори у Цркви.
36. Еда ли од вас ријеч Божија изиђе? Или само до вас дође?
37. Ако ко сматра да је пророк или духован, нека разумије шта вам пишем,
јер су ово Господње заповијести.
38. Ако ли ко неће да зна, нека не зна.
39. Тако, браћо моја, ревнујте да пророкујете. и језике говорити не забрањујте.
40. А све нека бива благообразно и уредно.

15 О Васкрсењу Христовом и васкрсењу мртвих**.**

(Зач. 158).
1. Али вама напомињем, браћо, јеванђеље које вам проповиједах, које и примисте,
у коме и стојите,
2. Кроз које се и спасавате, ако држите онако како вам проповиједах, осим ако узалуд
не повјеровасте.
3. Јер вам најприје предадох што и примих, да Христос умрије за гријехе наше по
Писму,
4. И да би погребен, и да је устао трећи дан, по Писму,
5. И да се јавио Кифи, затим Дванаесторици;
6. Потом се он јавио одједном више од пет стотина браће, од којих су већина и сада
живи, а неки се упокојише.
7. Потом се јавио Јакову, затим свима апостолима;
8. А послије свију. као каквом недоношчету, јавио се и мени.
9. Јер сам ја најмањи од апостола, који нисам достојан назвати се апостол,
зато што гоних Цркву Божију.
10. Но благодаћу Божијом јесам што јесам, и благодат његова која је у мени не оста
празна, него се потрудих више од свију њих, али не ја, него благодат Божија која је са
мном.
11. Било, дакле, ја било они, тако проповиједамо, и тако повјеровасте. (Зач. 159).
12. А ако се Христос проповиједа да је устао из мртвих, како неки међу вама говоре да
нема васкрсења мртвих?
13. А ако нема васкрсења мртвих, то ни Христос није устао.
14. А ако Христос није устао, онда је празна проповијед наша, па празна и вјера
ваша.
15. А показујемо се и лажни свједоци Божији што свједочисмо против Бога да васкрсе
Христа, којега не васкрсе, ако, дакле, мртви не устају.
16. Јер ако мртви не устају, то ни Христос није устао.
17. А ако Христос није устао, узалуд вјера ваша; још сте у гријесима својим.

18. Онда и они који уснуше у Христу, пропадоше.
19. И ако се само у овоме животу надамо у Христа, јаднији смо од свију људи
(Зач. 160).
20. Но заиста је Христос устао из мртвих, те постаде првенац оних који су умрли.
21. Јер пошто је кроз човјека смрт, кроз човјека је и васкрсење мртвих.
22. Јер као што у Адаму сви умиру, тако ће и у Христу сви оживјети.

23. Но сваки у своме реду: првенац Христос, потом, о његову доласку, они који су Христови;
24. Онда крај, кад преда Царство Богу и Оцу, кад укине свако поглаварство и сваку власт и силу.
25. Јер он треба да царује док не положи све непријатеље под ноге своје.
26. Посљедњи непријатељ укинуће се - смрт.
27. Јер све покори под ноге његове. А када каже да му је све покорено, очигледно, осим Онога који му покори све.
28. А кад му све покори, онда ће се и сам Син покорити Ономе који му све покори, да буде Бог све у свему.
(Зач. 161).
29. Иначе, шта ће чинити они који се крштавају за мртве; ако мртви уопште не васкрсавају? Зашто се и крштавају за мртве?
30. Зашто се и ми излажемо опасности сваки час?
31. Сваки дан умирем, тако ми, браћо, ваше похвале, коју имам у Христу Исусу Господу нашем.
32. Јер ако се по човјеку борих са звјеровима у Ефесу, каква ми је корист? Ако мртви не устају - да једемо и пијемо, јер сутра ћемо умријети!
33. Не варајте се: Зли разговори кваре добре обичаје.
34. Отријезните се као што треба, и не гријешите; јер неки не познају Бога; на срамоту вама кажем.
35. Али рећи ће неко: Како ће устати мртви? И у каквом ће тијелу доћи?
36. Безумниче, оно што ти сијеш неће оживјети ако не умре.
37. И што сијеш, не сијеш тијело које ће настати, него голо зрно, било пшенично или неко друго.
38. А Бог му даје тијело како хоће, и свакоме сјемену своје тијело. (Зач. 162).
39. Није свако тијело исто тијело, него је друго тијело човјечије, а друго тијело животињско, а друго рибље, а друго птичије.
40. И постоје тјелеса небеска и тјелеса земаљска; али је друга слава небеских а друга земаљских.
41. Друга је слава сунца, а друга слава мјесеца, и друга слава звијезда, јер се звијезда од звијезде разликује у слави.
42. Тако и васкрсење мртвих: сије се у распадљивости, устаје у нераспадљивости;
43. Сије се у бешчашћу, устаје у слави; сије се у немоћи, устаје у сили;
44. Сије се тијело душевно, устаје тијело духовно. Постоји тијело душевно и постоји тијело духовно.

45. Тако је и написано: Први човјек Адам постаде душа жива, а посљедњи Адам дух који оживљује.
46. Али није прво духовно, него душевно, потом духовно. (Зач. 163).
47. Први човјек је од земље, земљан; други човјек је Господ са неба.
48. Какав је земљани, такви су и земљани; и какав је небески, такви су и небески.
49. И као што носисмо слику земљанога, тако ћемо носити и слику небескога.
50. А ово кажем, браћо, да тијело и крв не могу наслиједити Царства Божијега, нити распадљивост насљеђује нераспадљивост.
51. Ево вам казујем тајну: Сви нећемо помријети, а сви ћемо се промијенити,

52. Уједанпут, у трену ока, при посљедњој труби; јер ће затрубити, и мртви ће
васкрснути нераспадљиви, и ми ћемо се промијенити.
53. Јер треба ово распадљиво да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче
у бесмртност.
54. А кад се ово распадљиво обуче у нераспадљивост, и ово смртно обуче у
бесмртност, онда ће се испунити она ријеч што је написана: Побједа прождрије
смрт.
55. Гдје ти је, смрти, жалац? Гдје ти је, пакле, побједа?
56. А халац је смрти гријех, а сила је гријеха закон.
57. А Богу хвала који нам даде побједу кроз Господа нашега Исуса Христа. (Зач.
164).
58. Зато, браћо моја мила, будите чврсти, непоколебиви, напредујте
непрестано у дјелу Господњем, знајући да труд ваш није узалуд у Господу.

16 О милостињи за сиромашне у Јерусалиму**.** Поуке и поздрави**.**

1. А што се тиче милостиње за свете, као што уредих по Црквама галатијским,
тако чините и ви.
2. Сваког првог дана недјеље, нека сваки од вас оставља код себе
сакупљајући колико може, да не бивају прикупљања онда када дођем.
3. А када дођем, оне које изаберете послаћу са писмима у Јерусалим да однесу
вашу милостињу.
(Зач. 165).
4. А ако буде вриједно да и ја идем, поћи ће са мном.
5. А вама ћу доћи кад прођем Македонију, јер ћу проћи кроз Македонију.
6. А код вас, можда ћу се задржати или и презимити, да ме ви отпратите куда пођем.
7. Јер нећу да вас видим сада узгредно, него се надам да неко вријеме останем
код вас, ако допусти Господ.
8. А у Ефесу ћу остати до Педесетнице;
9. Јер ми се отворише велика врата за рад, и противника је много.
10. А ако дође Тимотеј, гледајте да буде код вас без страха; јер он ради дјело
Господње као и ја.
11. Зато нико да га не презре. Испратите га с миром да дође к мени, јер га чекам са
браћом.

12. А што се тиче брата Апола, много га молих да дође к вама са браћом; и свакако
не бјеше воља да сада дође, али ће доћи кад буде прилика.
(Зач. 166).
13. Бдите, стојте у вјери, мушки се држите, снажите се.
14. Све да вам бива у љубави.
15. Молим вас пак, браћо, знате за дом Стефанинов да је првенац из Ахаје, и да себе
посветише служењу светима;
16. Да се и ви покоравате таквима, и свакоме који помаже и труди се.
17. А радујем се доласку Стефанина и Фортуната и Ахајика, јер ми они
попунише ваше одсуство;
18. Јер умирише дух мој а ваш. Уважавајте, дакле, такве.
19. Поздрављају вас Цркве азијске. Поздрављају вас много у Господу Акила и
Прискила са домаћом својом црквом.
20. Поздрављају вас сва браћа. Поздравите се међусобно цјеливом светим.
21. Поздрав је мојом руком, Павловом.

22. Ако неко не љуби Господа Исуса Христа, нека је анатема. Маран ата.[2]
23. Благодат Господа нашега Исуса Христа с вама.
24. Љубав моја са свима вама у Христу Исусу. Амин.

ДРУГА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА КОРИНЋАНИМА

1 Поздрав**.** Захвалност Богу за утјеху у невољама**.** Христос је Божије Амин и наше утврђење**.**

(Зач. 167).
1. Павле, апостол Исуса Христа по вољи Божијој, и брат Тимотеј Цркви
Божијој која је у Коринту, са свима светима који су у читавој Ахаји:
2. Благодат вам и мир од Бога, Оца нашега, и Господа Исуса Христа.
3. Благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, Отац милосрђа и Бог сваке
утјехе,
4. Који нас тјеши у свакој невољи нашој да бисмо ми могли тјешити оне који су у свакој
невољи утјехом којом нас саме тјеши Бог;
5. Да као што су страдања Христова обилна у нама тако је кроз Христа обилна и
утјеха наша.
6. Ако ли се мучимо за вашу је утјеху и спасење које се постиже подношењем оних
истих страдања која и ми трпимо; ако ли се утјешавамо, за вашу је утјеху и
спасење;
7. И надање је наше поуздано за вас, знајући да као што сте заједничари страдања
тако сте и утјехе.
(Зач. 168).
8. Јер нећемо, браћо, да не знате о невољи нашој која нам се догоди у Азији, да сувише
бијасмо оптерећени, преко моћи, тако да смо били у недоумици и за живот;

[2] Арамејски израз: „Господ долази" или „Господе, дођи".

9. Чак сами у себи осуду на смрт доживјесмо, да се не бисмо уздали у себе него у
Бога који подиже мртве,
10. Који нас је од толике смрти избавио, и избавља, у кога се надамо да ће нас и опет
избавити,
11. Уз помоћ и ваше молитве за нас, да од многих лица буде узнета за нас изобилна
благодарност Богу због нашег благодатног дара.
(Зач. 169).
12. Јер је ово наша хвала. свједочанство савјести наше, да у простоти и
искрености Божијој, не по мудрости тјелесној. него по благодати Божијој живјесмо у
свијету, а особито према вама.
13. Јер вам друго не пишемо него што читате и што разумијете, а надам се да ћете и до
краја разумјети,
14. Као што нас унеколико и разумјесте, да смо ми ваша хвала, као и ви наша, у
дан Господа Исуса.
15. И у овом поуздању хтједох доћи прво вама, да другу благодат имате;
16. И послије вас да одем у Македонију, и опет из Македоније да дођем вама,
и ви да ме отпратите у Јудеју.
17. Желећи, дакле, ово зар лакомислено поступих? Или ово што се одлучујем.
по тијелу се одлучујем, да буде код мене и да да, и не не?
18. Али је Бог вјеран, да ријеч наша вама не постаде да и не.

19. Јер Син Божији Исус Христос. којега ми вама проповиједасмо, ја и Силуан и Тимотеј, не постаде да и не, него у Њему постаде да.
20. Јер колико је обећања Божијих. у Њему су да, и у Њему су амин, Богу на славу кроз нас.
21. А Бог је онај који нас утврђује с вама у Христу, и који нас помаза, (Зач. 170).
22. Који нас и запечати, и даде залог Духа у срца наша.
23. А ја призивам Бога за свједока на своју душу, да штедећи вас не дођох више у Коринт.
24. Не као да господаримо над вјером вашом, него смо помагачи ваше радости; јер у вјери стојите чврсто.

2 Препорука да се прими грјешник који се каје**.** Миомир и чистота апостолове проповједи**.**

1. А ово одлучих у себи да вам опет не дођем у жалости.
2. Јер, ако вас ја жалостим, ко је тај који мене весели, ако не онај кога ја жалостим?
3. И ово вам баш написах, да када дођем не будем ожалошћен од оних од којих би требало да се радујем, уздајући се у све вас, да је радост моја радост свију вас. (Зач. 171).
4. Јер од многе жалости и с болом срца написах вам са многим сузама, не да се ожалостите него да познате преобилну љубав коју имам према вама.
5. Ако ли је ко ожалостио, није ожалостио мене, него дјелимично - да не претјерам - све вас.

6. Таквоме је довољно ово карање од многих;
7. Тако да је, напротив, боље да опраштате и тјешите, како тај не би био савладан од превелике жалости.
8. Зато вас молим, потврдите љубав према њему.
9. Јер вам зато и писах, да бих познао опробаност вашу, јесте ли у свему послушни.
10. А коме што опростите, опраштам и ја; јер и ја ако сам што коме опростио, опростио сам вас ради пред лицем Исуса Христа,
11. Да нас обманом не савлада сатана, јер нам његове намјере нису непознате.
12. А кад дођох у Троаду ради јеванђеља Христовог, и пошто ми се отворише врата у Господу,
13. Не имадох мира у духу својему не нашавши Тита брата својега, него опростивши се с њима, изиђох у Македонију.
(Зач. 172).
14. А хвала Богу који нам свагда даје побједу у Христу Исусу, и кроз нас јавља мирис познања својега на свакоме мјесту;
15. Јер смо ми Христов миомир Богу међу онима који се спасавају и међу онима који пропадају:
16. Једнима мирис смрти за смрт, а другима мирис живота за живот. А за ово ко је способан?
17. Јер ми нисмо као они многи који тргују ријечју Божијом, него из искрености, као од Бога, пред Богом, у Христу говоримо.

3 Служба Новог Завјета је служба Духа и живота**.** Господ Дух Свети је слобода и слава наша**.**

1. Почињемо ли опет себе препоручивати? Или су нам потребне као некима
препоручне посланице за вас или препоруке од вас?
2. Ви сте наша посланица написана у срцима нашим коју знају и читају сви људи,
3. Показујући се да сте посланица Христова, кроз наше служење написана, не
мастилом, него Духом Бога живога, не на каменим таблицама, него на тјелесним
таблицама срца.
(Зач. 173).
4. А такво поуздање имамо у Бога кроз Христа,
5. Не да смо способни сами од себе што помислити, него је наша способност од Бога,
6. Који нас и учини способним да будемо служитељи Новога Завјета, не слова него Духа:
јер слово убија, а Дух оживљује.
7. Ако ли служба смрти изрезана на камену словима бијеше у слави, тако да и синови
Израиљеви не могоше гледати у лице Мојсејево од славе лица његова која пролази,
8. Како ли неће служба Духа бити много више у слави?
9. Јер кад је служба осуде слава, много већма изобилује у слави служба
праведности.

10. Јер се и не прослави оно што је прослављено том приликом због ове
превелике славе.
11. Јер кад је славно оно што престаје, много ће више бити у слави ово што остаје.
(Зач. 174).
12. Имајући, дакле, такву наду са великом смјелошћу се понашамо,
13. А не као што Мојсеј меташе покривало на лице своје, да не би могли синови
Израиљеви гледати свршетак онога што престаје.
14. Но заслијепише помисли њихове; јер до данашњег дана то исто покривало
у читању Старога Завјета остаје неоткривено, јер се оно у Христу укида;
15. Него до данас, кад се чита Мојсеј, стоји покривало на срцу њиховом;
16. А када би се обратили ка Господу. укинуло би се покривало.
17. А Дух (Свети) је Господ; а гдје је Дух Господњи ондје је слобода.
18. Сви ми пак који откривеним лицем одражавамо славу Господњу,
преображавамо се у тај исти лик, из славе у славу, као од Духа Господа.

4 Апостол не проповиједа себе, него Христа; у невољама се пројављује сила и слава
Божија.

(Зач. 175).
1. Зато имајући ово служење, као што бисмо помиловани, не малаксавамо,
2. Него се одрекосмо тајних срамотних дјела, не ходећи у лукавству, нити изврћући
ријеч Божију, него јављањем истине препоручујемо себе свакој савјести људској
пред Богом.
3. Ако ли је и покривено јеванђеље наше, покривено је онима који пропадају;
4. У њима бог овога свијета ослијепи разум невјерника. да им не засвијетли свјетлост
јеванђеља славе Христа, који је икона Бога невидљивога.
5. Јер не проповиједамо себе, него Христа Исуса, Господа. а себе као слуге ваше
Исуса ради.
(Зач. 176).
6. Јер Бог који рече да из таме засија свјетлост, Он засија у срцима нашим ради
просвјетљења знања славе Божије у лицу Исуса Христа.
7. А ово благо имамо у земљаним судовима, да преизобиље силе буде од
Бога, а не од нас.
8. Свачим смо угњетавани, али не потиштени; збуњивани. али не очајни;

9. Прогоњени, али нисмо остављени; оборени, али не погубљени;
10. Свагда носећи на тијелу умирање Господа Исуса, да се и живот Исусов на тијелу нашему покаже.
11. Јер ми живи стално се предајемо на смрт за Исуса, да се и живот Исусов јави у смртноме тијелу нашем.
12. Тако да смрт дјејствује у нама, а живот у вама. (Зач.
177).
13. Имајући пак исти дух вјере као што је написано: Вјеровах, зато говорих:
и ми вјерујемо, зато и говоримо.

14. Знајући да ће Онај који васкрсе Господа Исуса, и нас васкрснути кроз
Исуса, и преда се поставити с вама.
15. Јер је све вас ради, да благодат умножена кроз многе преизобилује благодарењем на славу Божију.
16. Због тога ми не малаксавамо, него ако се наш спољашњи човјек и распада, ипак се унутрашњи обнавља из дана у дан.
17. Јер наша пролазна мала невоља припрема нам преизобилно и неизмјерно вјечно богатство славе,
18. Нама, који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види привремено, а оно што се не види, вјечно.

5 Чежња за вјечном кућом на небесима. Нова твар у Христу и помирење са Богом.

(Зач. 178).
1. Јер знамо, ако се наша земаљска кућа, тјелесни шатор, разруши, имамо здање од Бога, кућу нерукотворену, вјечну на небесима.
2. Јер за тим и уздишемо желећи да се обучемо у свој небески стан,
3. Тако да се и обучени, не нађемо наги.
4. Јер будући у овоме шатору, уздишемо оптерећени зато што нећемо да се свучемо, него да се још обучемо, да би живот прогутао оно што је смртно.
5. А онај који нас је баш за ово и саздао, јесте Бог, који нам је и дао залог
Духа.
6. Стога се свагда уздамо и знамо да док боравимо у тијелу, удаљени смо од
Господа;
7. Јер вјером ходимо а не гледањем;
8. И постајемо смјели и више волимо отићи из тијела и настанити се код
Господа.
9. Зато се и радо трудимо, било да боравимо овдје, било да одлазимо, да будемо Њему угодни.
(Зач. 179).
10. Јер нам се свима ваља јавити на суду Христовом, да прими сваки оно што у тијелу учини, било добро или зло.
11. Знајући, дакле, страх Господњи увјеравамо људе, а Богу смо познати, а надам се да смо познати и вашим савјестима.
12. Јер не препоручујемо опет себе вама него вам дајемо повод да се са нама поносите, да бисте имали што одговорити онима који се хвале оним што је на лицу а не што је на срцу.
13. Јер, ако смо ван себе, Богу смо; ако смо присебни, вама смо.

14. Јер нас љубав Христова обузима па овако мислимо: да ако један за све умрије, то сви умријеше.
(Зач. 180).
15. И Он за све умрије, да они који живе не живе више себи, него Ономе који за њих умрије, и васкрсе.
16. Зато ми од сада никога не знамо по тијелу; а ако и познасмо Христа по тијелу, но сада га више не познајемо.

17. Стога, ако је ко у Христу, нова је твар; старо прође, гле, све ново постаде.
18. А све је од Бога, који помири нас са собом кроз Исуса Христа, и који нам даде службу помирења,
19. Јер Бог бјеше у Христу који помири свијет са собом. не урачунавши им гријехе њихове, и метнувши у нас ријеч помирења.
20. Умјесто Христа, дакле, молимо, као да Бог позива кроз нас: Молимо у име Христово - помирите се са Богом.
21. Јер Њега, који није знао гријеха, учини гријехом нас ради, да ми постанемо правда Божија у Њему.

6 Подвизи Павлове апостолске службе. Нема заједнице између правде и безакоња.

(Зач. 181).
1. А сарађујући с Њим, молимо вас да не примите узалуд благодат Божију;
2. Јер говори: У вријеме погодно послушах те, и у дан спасења помогох ти.
Ево сад је најпогодније вријеме, ево сад је дан спасења!
3. Никако ни у чему не дајући спотицање, да се служба не куди,
4. Него се у свему показујмо као слуге Божије: у трпљењу многом, у невољама, у биједама, у тјескобама;
5. У ранама, у тамницама, у бунама, у трудовима, у бдјењима, у постовима,
6. У чистоти, у знању, у дуготрпљењу, у благости, у Духу Светоме, у љубави нелицемјерној,
7. У ријечи истине, у сили Божијој, са оружјем праведности десним и лијевим,
8. У слави и срамоти, у грдњи и похвали, као варалице и истинити,
9. Као незнани и познати, као они који умиру а ево живимо, као кажњавани али не убијани,
10. Као жалошћени а увијек радосни, као сиромашни а многе богатећи, као они који ништа немају а све посједују.
(Зач. 182).
11. Уста наша отворише се према вама, Коринћани, срце наше постаде широко.
12. Вама није тијесно у нама, него вам је тијесно у срцима вашим;
13. А за исто уздарје од вас, као дјеци говорим, будите широка срца и ви.
14. Не упрежите се у исти јарам с невјерницима; јер шта има праведност са безакоњем; или какву заједницу има свјетлост с тамом?
15. А какву сагласност Христос са Велијаром? Или какав дио има вјерпи с невјерником?
16. И какво јс слагање храма Божијег са идолима? Јер ви сте храм Бога живога, као што рече Бог: Уселићу се у њих, и живјећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.
17. Зато изиђите из њихове средине и одвојте се, говори Господ, и не дохватајте се нечистог, и ја ћу вас примити,

18. И бићу вам отац. и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ Сведржитељ.

7 Павлова и хришћанска радост од жалости по Богу. Апостол Тит дошао.

(Зач. 183).
1. Имајући, дакле, оваква обећања, о љубљени, очистимо себе од сваке нечистоте тијела и духа, творећи светињу у страху Божијему.
2. Примите нас; никога не увриједисмо, никога не оштетисмо, никога не оглобисмо.
3. Не говорим ради осуде, јер сам раније рекао да сте у срцима нашим. да би заједно умрли и заједно живјели.
4. Много се уздам у вас, много се поносим вама, препун сам утјехе, изобилујем радошћу поред свију невоља наших.
5. Јер и када дођосмо у Македонију, никаква покоја није имало тијело наше, него у свему бијасмо у невољи: споља борбе, изнутра страховања.
6. Али Бог, који тјеши понижене, утјеши нас доласком Титовим;
7. А не само доласком његовим, него и утјехом којом се он утјеши због вас, казујући нам вашу чежњу, ваше јадиковање, ваше ревновање за мене. тако да се још више обрадовах.
8. Јер ако вас и ожалостих посланицом, не кајем се, ако се и кајах; јер видим да она посланица, ако и за мало, ожалости вас.
9. Сада се радујем, не што се ожалостисте, него што се ожалостисте на покајање; јер се ожалостисте по Богу, да ни у чему не будете оштећени од нас.
(Зач. 184).
10. Јер жалост која је по Богу доноси покајање за спасење, за које се не каје; а жалост овога свијета доноси смрт.
11. Јер гле, баш то што се ви по Богу ожалостисте, какву брижљивост створи у вама. па правдање, па незадовољство, па страх, па жељу, па ревност, па кажњавање! У свему показасте себе чистим у овој ствари.
12. Ако вам. дакле, и писах, то не због онога који је скривио, нити због онога коме је криво учињено, него да се покаже старање ваше међу вама које имате за нас пред Богом.
13. Зато се утјешисмо. А уз нашу утјеху још се више обрадовасмо радости Титовој, јер ви сви умиристе дух његов.
14. Јер ако сам му се нешто за вас похвалио, нисам се постидио; него како је све истина што говорисмо вама, тако и похвала наша пред Титом би истинита.
15. И срце је његово још пуније љубави према вама кад се сјети послушности свију вас како га са страхом и трепетом примисте.
16. Радујем се, што се у свему смијем ослонити на вас.

8 О милостињи за сиромашне хришћане у Јерусалиму. Апостол Тит долази у Коринт.

(Зач. 185).
1. Извјештавамо вас пак, браћо, о благодати Божијој која је дата у Црквама Македоније,

2. Да је у многоме кушању кроз невоље обиље радости њихове, и пуко сиромаштво њихово, изобиловало у богатству простодушности њихове;
3. Свједочим да по могућству и преко могућства добровољно даваху,

4. Са многим усрђем молећи нас да прихватимо милост и заједницу у служењу светима,
5. И не само колико се надасмо, него они себе најприје предадоше Господу и нама по вољи Божијој,
6. Тако да ми умолисмо Тита, да као што је прије почео, онако и доврши код вас и ову милостињу.
(Зач. 186).
7. Него као што у свему изобилујете: у вјери, и у ријечи, и у знању. и у сваком старању и у љубави вашој према нама. да изобилујете и у овој милостињи.
8. Не говорим ово као заповијест, него да кроз ревност других провјерим искреност љубави ваше.
9. Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа, да богат будући, вас ради осиромаши, да се ви његовим сиромаштвом обогатите.
10. И савјет дајем у овоме. јер ово користи вама, који почесте не само да чините, него и да желите то још од лањске године.
11. А сада довршите то и на дјелу, да као што бјеше добра воља да желите,
тако да учините од онога што имате.
12. Јер ако има ко добру вољу, мио је по ономе што има, а не по ономе што нема.
13. Јер не да другима буде олакшање, а вама невоља, него подједнако,
14. У садашње вријеме ваш сувишак да буде за њихов недостатак, да и њихов сувишак буде за ваш недостатак: да буде једнакост.
15. Као што је написано: Ко је много скупио, није му претекло; и ко је мало скупио, није му недостало.
(Зач. 187).
16. А хвала Богу. који је дао такво старање за вас у срце Титово,
17. Да прими молбу, па будући врло ревностан, да оде к вама драговољно.
18. А посласмо с њим и брата кога хвале по свима Црквама због проповиједања јеванђеља.
19. И не само то. него је и одређен од Цркава да иде с нама на ово доброчинство коме ми служимо у славу самога Господа и по нашој жељи;
20. Чувајући се тога да нас ко не покуди за наше руковање оволиким обиљем прилога,
21. Јер се старамо за добро не само пред Господом него и пред људима.
22. А посласмо с њима и брата својега, којега много пута познасмо у многим стварима да је ревностан, а сад још много ревноснији, због великог уздања у вас.
23. Што се тиче Тита. он је мој друг и сарадник међу вама, а браћа наша, они су посланици Цркава, слава Христова.
24. Покажите им, дакле, пред лицем Цркава, сведочанство ваше љубави и наше похвале за вас.

9 Наставак**:** о служби доброчинства светима**.**

1. Јер за такво служење светима излишно ми је да вам пишем;
2. Јер знам вашу добру вољу, због које се поносим вама пред Македонцима,
пошто се Ахаја припреми још од лани, а ваша ревност подстаче многе.
3. А браћу послах да наша хвала због вас у овој ствари не буде узалудна,
него да будете припремљени, као што говорих,
4. Да се, ако дођу са мном Македонци и нађу вас неприпремљене, не постидимо ми, да не кажемо ви, због ове хвале.
5. Тако нађох, да је потребно умолити браћу, да прије оду к вама и да припреме раније обећани ваш благослов, да он буде готов као благослов, а не као шкртост.
(Зач. 188).

6. А ово велим: Ко шкрто сије, шкрто ће и жњети; а ко са благословима сије,
са благословима ће и жњети.
7. Сваки како одлучи у срцу, не са жалошћу или принудно; јер Бог љуби онога који
драговољно даје.
8. А Бог је кадар да вас обогати сваком благодаћу, да у свему свагда имајући довољно
свега, изобилујете у сваком добром дјелу.
9. Као што је написано: Просу, даде сиромасима; правда Његова остаје до вијека.
10. А Онај који даје сјеме сијачу и хљеб за јело, даће и умножиће сјеме ваше,
и даће да узрасту плодови праведности ваше;
11. Богатећи се у свему за сваку простодушност која кроз нас приноси
захвалност Богу;
(Зач. 189).
12. Јер вршење ове службе не попуњава само недостатке светих, него и побуђује
многе на обилно захваљивање Богу.
13. Кроз искуство ове службе они хвале Бога због ваше покорности
исповиједању јеванђеља Христова и због простодушности у заједничарењу с њима и са
свима,
14. И у молитвама својим за вас они чезну за вама због преизобилне благодати
Божије на вама.
15. А хвала Богу на његовом неисказаном дару.

10 Павлова одбрана пред непријатељима и похвала у Јеванђељу.

1. А сам ја, Павле, молим вас ради кротости и благости Христове. ја који сам понизан
када сам код вас, а одважан према вама када сам одсутан;
2. Молим пак, кад будем код вас, да ми не буде потребе да будем онако слободан
као што мислим да смијем против неких који мисле за нас да по тијелу живимо.
3. Јер живећи у тијелу, не војујемо по тијелу;
4. Јер оружје нашега војевања није тјелесно него силно Богом за рушење утврђења,
обарајући помисли

5. И сваку охолост, која устаје против познања Божијега, и покоравајући сваку
помисао на послушност Христу,
6. Те смо готови казнити сваку непослушност када се испуни ваша
послушност.
(Зач. 190).
7. Ви гледате по спољашности. Ако је ко увјерен у себе да је Христов, нека опет
помисли у себи да, као што је он Христов, тако смо и ми Христови.
8. Јер ако бих се нешто више похвалио влашћу нашом коју нам даде Господ за
назидавање, а не за кварење ваше, нећу се постидјети,
9. Да се не покажем као да вас плашим посланицама.
10. Јер су му посланице, вели, тешке и јаке, а кад је тијелом присутан слаб је, и ријеч
му је ништавна.
11. Нека такав помисли ово: какви смо ријечју у посланицама када смо одсутни,
такви смо и дјелом кад смо присутни.
12. Јер не смијемо себе убрајати или сравњивати са некима који сами себе хвале:
али они кад сами себе собом мјере, и сами себе са собом пореде, неразумни су.
13. А ми се нећемо хвалити преко мјере, него по мери правила чију нам мјеру
Бог додијели, да достигнемо и до вас.

14. Јер се ми не простиремо преко мјере, као да не досежемо до вас, него и до вас достигосмо с јеванђељем Христовим;
15. Не хвалимо се преко мјере у туђим трудовима, али имамо наду да ћемо се, кад узрасте вјера ваша, с вама величати по правилу нашему изобилно.
16. Да и у даљим крајевима од вас проповиједамо јеванђеље, и да се не похвалимо оним што је по туђему правилу урађено.
17. А који се хвали, Господом нека се хвали!
18. Јер није ваљан онај који се сам хвали, него којега Господ хвали.

11 Павлова проповијед Јеванђеља и страдања у апостолству**.**

(Зач. 191).
1. О, да бисте мало потрпјели безумље моје! Но и трпите ме.
2. Јер ревнујем за вас Божијом ревношћу, јер вас обручих мужу јединоме, да дјевојку чисту приведем Христу.
3. Али се бојим да као што Еву превари змија лукавством својим, да се тако и мисли ваше не одврате од простодушности која је у Христу.
4. Јер ако неко дође и проповиједа другога Исуса, којега ми не проповиједасмо, или други дух примате који не примисте, или друго јеванђеље које не добисте - ви то добро подносите!
(Зач. 192).
5. А ја мислим да ни у чему нисам мањи од превеликих апостола.
6. Јер ако сам и невјешт у ријечи. али нисам у знању. него се у свему показасмо вама и свима.
7. Или гријех учиних што понизих себе да се ви узвисите. што вам бесплатно проповиједах Божије јеванђеље?

8. Од других Цркава отех, узевши плату за служење вама, па дошавши к вама и будући у оскудици, не досадих никоме;
9. Јер моју оскудицу попунише браћа што дођоше из Македоније; и у свему чувах себе и чуваћу да не будем вама на терету.
10. Као што је истина Христова у мени, тако се хвала ова неће узети од мене у предјелима Ахаје.
11. Зашто? Зато ли што вас не љубим? Бог зна! А што чиним и чинићу,
12. Да уклоним повод онима који траже повода, да би се у ономе чим се хвале, нашли као и ми.
13. Јер су такви лажни апостоли, лукави посленици, који се претварају да су апостоли Христови.
14. И никакво чудо; јер се сам сатана претвара у анђела свјетлости.
15. Није, дакле, ништа велико ако се и слуге његове претварају да су слуге праведности, којима ће свршетак бити по дјелима њиховим.
16. Опет велим, нека ме нико не сматра безумним; уосталом, и као безумног примите ме. да се и ја нешто мало похвалим.
17. А што говорим, не говорим по Господу, него као у безумљу, хвалећи се на овакав начин.
18. Будући да се многи хвале по тијелу, и ја ћу да сс хвалим.
19. Јер радо подносите безумне, пошто сте мудри;
20. Јер подносите ако вас неко поробљује, ако вас неко ждере, ако вам одузима, ако се надима. ако вас по образу бије.

21. На срамоту говорим, као да ми постадосмо немоћни. Но на шта се ко осмјељује, по безумљу говорим, и ја се осмјељујем.
(Зач. 193).
22. Јесу ли Јевреји? И ја сам. Јесу ли Израиљци? И ја сам. Јесу ли сјеме Авраамово? И ја сам.
23. Јесу ли слуге Христове? Као безуман говорим, ја сам још више: више сам се трудио, одвише боја поднио, више пута био у тамници, често у смртној опасности;
24. Од Јудејаца сам примио пет пута по четрдесет мање један ударац,
25. Три пута сам био шибан, једном каменован. три бродолома претрпио, ноћ и дан провео на морској пучини;
26. Често сам путовао, био у опасности на ријекама, у опасности од разбојника, у опасности од свога рода, у опасности од незнабожаца, у опасности у граду, у опасности у пустињи. у опасности на мору, у опасности међу лажном браћом;
27. У труду и напору, често у неспавању, у гладовању и жеђи, често у постовима, у зими и голотињи;
28. Поред свега осталога, свакодневни притисак људи на мене, брига за све Цркве.
29. Ко ослаби, а да и ја не ослабим? Ко се саблажњава. а ја да не горим.
30. Ако се треба хвалити, немоћима својим ћу се хвалити. (Зач. 194).
31. Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, који је благословен ва вијек, зна да не лажем.

32. У Дамаску намјесник цара Арете чуваше град Дамаск желећи да ме ухвати,
33. И спустише ме кроз прозор у котарици преко зида те избјегох из његових руку.

12 Апостолова виђења и откривења Господња**.** Његова страдања и љубав према Коринћанима**.**

1. Не користи ми да се хвалим, јер ћу доћи на виђења и откривења Господња.
2. Знам човјека у Христу који прије четрнаест година - да ли у тијелу, не знам, да ли изван тијела, не знам, Бог зна - би однесен до трећега неба.
3. И знам да тај човјек - да ли у тијелу, да ли изван тијела, не знам, Бог зна -
4. Би однесен у рај и чу неисказане ријечи које човјеку није допуштено говорити.
5. Таквим ћу се хвалити, а самим собом нећу се хвалити, осим ако немоћима својим.
6. Јер кад бих се и хтио хвалити, не бих био безуман, јер бих истину казао; али се уздржавам, да не би ко помислио за мене више од онога што види у мени, или чује од мене.
7. И да се не бих погордио због мноштва откривења, даде ми се жалац у тијело, анђео сатанин, да ми пакости, да се не поносим.
8. За њега трипут Господа молих, да одступи од мене;
9. И рече ми: Доста ти је благодат моја; јер се сила моја у немоћи показује савршена. Зато ћу се најрадије хвалити својим немоћима, да се усели у мене сила Христова.
(Зач. 195).
10. Зато сам добре воље у немоћима, у поругама, у невољама, у гоњењима, у тјескобама за Христа; јер када сам слаб онда сам силан.
11. Постадох безуман хвалећи се! Ви ме натјерасте. Јер је требало да ме ви хвалите, пошто ни у чему нисам мањи од превеликих апостола иако сам ништа.
12. Јер знаци апостола учињени су међу вама у сваком трпљењу, у знацима и чудесима и силама.

13. Јер шта је то у чему сте мањи од осталих Цркава, осим што вам ја сам не досадих? Опростите ми ову неправду.
14. Ево готов сам по трећи пут да вам дођем, и нећу вам досадити: јер не тражим ваше него вас. Јер нису дјеца дужна тећи имање родитељима него родитељи дјеци.
15. А ја ћу врло радо трошити и истрошићу се потпуно за душе ваше, иако вас ја одвише љубим, а ви ме мање љубите.
16. Али нека буде, ја вам не бих на терету, него будући лукав, добих вас пријеваром.
17. Еда ли вас што закидох преко некога од оних које сам слао к вама?
18. Умолих Тита, и с њим послах брата: еда ли вас Тит што закиде? Зар не ходисмо истим духом? Зар не истим стопама?

19. Мислите ли опет да се бранимо пред вама? Пред Богом у Христу говоримо; а све је, љубљени, за ваше изграђивање.
(Зач. 196).
20. Јер се бојим да вас. кад дођем. нећу наћи какве хоћу, и ја ћу се наћи вама каквог ме нећете; да како не буду свађе, зависти, срдње, пркоси, опадања, шаптања, надимања, нереди;
21. Да ме опет кад дођем не понизи Бог мој код вас, те не заплачем за многима који су прије гријешили и нису се покајали за нечистоту и блуд и разврат што починише.

13 Опомена на самопровјеравање пред Христом**.** Завршни поздрав и благослов**.**

1. Ово трећи пут долазим к вама; на устима два или три свједока утврђује се свака ријеч.
2. Напријед казах и унапријед говорим, када сам био код вас други пут, и сад кад нисам код вас, пишем онима који су прије сагријешили и свима осталима, да ако дођем опет, нећу штедјети,
(Зач. 197).
3. Јер тражите да искушате Христа који у мени говири, који за вас није слаб, него је силан међу вама.
4. Јер ако и распет би по слабости, али живи по сили Божијој; јер смо и ми слаби у Њему, али ћемо живјети с Њим силом Божијом за вас.
5. Сами себе испитујте, јесте ли у вјери. сами себе испробајте. Или не познајете себе да је Исус Христос у вама? Сем ако у нечему нисте ваљани.
6. А надам се да ћете познати да ми нисмо неваљани.
7. А молимо се Богу да ви не чините никаква зла. не да се ми ваљани покажемо, него да ви добро чините, а ми као неваљанн да будемо.
8. Јер ништа не можемо против истине, него за истину.
9. Јер се радујемо када смо ми слаби, а ви јаки; за то се и молимо Богу, за ваше савршенство.
10. Због тога, одсутан вам пишем ово, да када будем присутан не поступим строго, по власти коју ми је дао Господ за изграђивање а не за рушење.
11. Најзад, браћо, радујте се, усавршавајте се, утјешавајте се, исто мислите, мир имајте, и Бог љубави и мира биће с вама.
12. Поздравите један другога светим цјеливом. Поздрављају вас сви свети.
13. Благодат Господа Исуса Христа и љубав Бога Оца и заједница Светога Духа са свима вама. Амин.

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ГАЛАТИМА

1 Поздрав**.** Јеванђеље Христово не може бити друго од богооткривенога**.**

(Зач. 198).
1. Павле, апостол не од људи ни преко човјека, него кроз Исуса Христа и
Бога Оца који га васкрсе из мртвих,

2. И сва браћа која су са мном. Црквама Галатије: (Зач.
199).
3. Благодат вам и мир од Бога Оца и Господа нашега Исуса Христа.
4. Који даде себе за гријехе наше да избави нас од садашњега вијека злога,
по вољи Бога и Оца нашега,
5. Којему слава у вијекове вијекова. Амин.
6. Чудим се да се од Онога који вас позва благодаћу Христовом, тако брзо
одвраћате на друго јеванђеље,
7. Које није друго, само што вас неки збуњују и хоће да изврћу јеванђеље
Христово.
8. Али ако вам и ми или анђео с неба проповиједа јеванђеље друкчије него што вам
проповиједасмо, анатема да буде!
9. Као што смо већ рекли, и сада опет велим: ако вам неко проповиједа
јсванђеље друкчије него што примисте, анатема да буде!
10. Зар ја сад настојим да људе придобијем или Бога? Или тражим људима да угађам?
Јер кад бих још људима угађао, не бих био слуга Христов.
(Зач. 200).
11. А дајем вам на знање, браћо, да јеванђеље које сам ја благовијестио, није од човјека;
12. Нити га ја примих од човјека, нити научих, него откривењем Исуса
Христа.
13. Јер сте чули моје живљење некад у Јудејству, да одвише гоних Цркву
Божију и пустоших је.
14. И напредовах у Јудејству више од многих врсника својих у роду своме,
будући одвише ревнитељ за своја отачка предања.
15. А када благоволи Бог, који ме изабра од утробе матере моје и призва
благодаћу својом,
16. Да објави Сина својега у мени, да га благовијестим међу незнабошцима,
тога часа не питах тијела и крви,
17. Нити изиђох у Јерусалим онима који су били апостоли прије мене, него отидох у
Арабију, и опет се вратих у Дамаск.
18. А потом, након три године, изиђох у Јерусалим да видим Петра, и остадох код њега
петнаест дана.
19. А другога од апостола не видјех, осим Јакова брата Господњега.
20. А што вам пишем, ево Бог ми је свједок да не лажем.
21. Потом дођох у предјеле Сирије и Киликије.
22. А бијах лично непознат Христовим Црквама Јудеје,
23. Него само бијаху чули да онај који нас је некада гонио сада проповиједа вјеру коју
је некада рушио,
24. И слављаху Бога због мене.

2 Павлово сучељавање са Петром у Антиохији**.** О оправдању вјером а не дјелима
Закона**.**

1. А потом, након четрнаест година, опет изиђох у Јерусалим са Варнавом, узевши са собом и Тита;

2. А изиђох по откривењу, и изложих им јеванђеље које проповиједам незнабошцима, посебно пак изложих угледнима, да како не трчим или не трчах узалуд;
3. Али ни Тит, који бјеше са мном, и бјеше Јелин, не би приморан да се обреже;
4. И то због придошле лажне браће што се увукоше да уходе слободу нашу, коју имамо у Христу Исусу, да нас заробе;
5. Овима се ни за час не дадосмо у покорност, да истина јеванђеља остане код вас. (Зач. 201).
6. А за оне које су сматрали да су нешто, ма ко они негда били, не марим ништа, јер Бог не гледа ко је ко; јер они који су сматрани угледним мени ништа не додадоше,
7. Него напротив, када увидјеше да је мени повјерено јеванђеље за необрезане, као Петру за обрезане, -
8. Јер онај који поможе Петру у апостолству међу обрезанима поможе и мени међу незнабошцима, -
9. И познавши благодат која је мени дана, Јаков и Кифа и Јован, који су сматрани да су стубови, дадоше мени и Варнави деснице заједништва, да ми идемо незнабошцима, а они обрезанима;
10. Само да се опомињемо сиромашних, што се и старах да тако чиним. (Зач. 202).
11. А када дође Петар у Антиохију, супротставих му се у лице, јер бјеше за осуду.
12. Јер прије него што дођоше неки од Јакова, јеђаше с незнабошцима; а када дођоше снебиваше се и одвајаше, бојећи се оних који су из обрезања.
13. И дволичаху с њим и остали Јудејци, тако да и Варнава приста на њихово дволичење.
14. Али кад видјех да не иду право истини јеванђеља, рекох Петру пред свима: Када ти који си Јудејац живиш незнабожачки а не јудејски, зашто нагониш незнабошце да живе јудејски?
15. Ми који смо по природи Јудејци, а не грјешници из незнабожаца, (Зач. 203).
16. Па знајући да се човјек не оправдава дјелима закона него вјером Исуса Христа, и ми повјеровасмо у Христа Исуса, да се оправдамо вјером Христовом а не дјелима закона, јер се дјелима закона ниједно тијело неће оправдати.
17. Ако ли се ми, који тражимо да се оправдамо у Христу, нађосмо и сами грјешници, је ли онда Христос слуга гријеху? Боже сачувај!
18. Јер ако опет зидам оно што развалих, показујем се да сам преступник.
19. Јер ја законом закону умријех, да Богу живим. Са Христом се разапех;
20. А живим - не више ја, него живи у мени Христос; а што сад живим у тијелу, живим вјером Сина Божијега, који ме заволи и предаде себе за мене. (Зач. 204).
21. Не одбацујем благодат Божију; јер ако праведност кроз закон бива, онда Христос узалуд умрије.

3 Оправдање вјером Авраама и вјерника**.** Закон је припремао и водио ка Христу**.** Крштење у Христу**.**

1. О неразумни Галати, ко вас је опчинио да се не покоравате истини, ви којима је пред очима Исус Христос насликан разапет међу вама?
2. Ово само хоћу од вас да дознам, да ли Духа примисте кроз дјела закона или кроз проповијед вјере?
3. Зар сте тако неразумни? Почевши Духом, сад тијелом завршавате?
4. Зар толико пострадасте узалуд? Кад би било само узалуд!
5. Онај, дакле, који вам даје Духа и чини чудеса међу вама, чини ли то због дјела закона или због слушања вјере?
6. Као што Авраам повјерова Богу и урачуна му се у праведност.
7. Схватите, дакле, да су они синови Авраамови који су од вјере. (Зач.
205).
8. А Писмо, предвидјевши да Бог оправдава незнабошце вјером, унапријед објави Аврааму: У теби ће се благословити сви незнабошци.
9. Тако се они који су од вјере благосиљају са вјерним Авраамом.
10. Јер који су год од дјела закона под проклетством су, јер је написано: Проклет сваки који не остане у свему што је написано у Књизи закона да то чини.
11. А да се законом нико не оправдава пред Богом, јасно је; јер: Праведник ће од вјере живјети.
12. А закон није од вјере, него човјек који твори заповијести живјеће кроз њих.
(Зач. 206).
13. Христос нас је искупио од проклетства закона поставши за нас проклетство, јер је написано: Проклет сваки који виси на дрвету;
14. Да на многобошцима буде благослов Авраамов у Христу Исусу, да примимо обећање Духа кроз вјеру.
(Зач. 207).
15. Браћо, као човјек говорим, нико потврђено завјештање човјеково не одбацује нити му што додаје.
16. Аврааму пак и сјемену његову речена бише обећања; не каже: и сјеменима, као за многе, него као за једно: И сјемену твојему, које је Христос.
17. Ово пак велим: Закон, који је постао послије четири стотине и тридесет година, не поништава завјет који је од Бога раније потврђен за Христа, да се не укине обећање.
18. Јер ако је насљедство од закона, онда већ није од обећања, а Аврааму га обећањем дарова Бог.
19. Шта ће, дакле, закон? Због гријеха додаде се, док не дође сјеме коме је дато обећање, и установљен је преко анђела, руком посредника.
20. Посредника пак нема гдје је један; а Бог је један.
21. Зар је, дакле, закон противан обећањима Божијим? Никако! Јер да је дат закон који може оживљавати, заиста би од закона била праведност;

22. Али Писмо затвори све под гријех да би се обећање дало кроз вјеру Исуса Христа онима који вјерују.
(Зач. 208).
23. А прије доласка вјере бисмо под законом чувани и затворени за вјеру која се имала открити.
24. Тако нам закон постаде васпитач за Христа, да би се вјером оправдали;
25. А када дође вјера, више нисмо под васпитачем.
26. Јер сте сви синови Божији вјером у Христа Исуса.
27. Јер који се год у Христа крстисте, у Христа се обукосте.

28. Нема више Јудејца ни Јелина, нема више роба ни слободнога, нема више мушког ни женског, јер сте ви сви један (човјек) у Христу Исусу.
29. А кад сте ви Христови, онда сте сјеме Авраамово и насљедници по обећању.

4 Долазак Сина Божијег ради нашег искупљења и усиновљења**.** Сара и Агара и Црква**.**

1. Али кахем, за вријеме док је насљедник дијете ништа се не разликује од роба, ако и јесте господар свега.
2. Него је под старатељима и управитељима до рока који је отац одредио.
3. Тако и ми, када бијасмо дјеца, бијасмо поробљени стихијама свијета; (Зач.
209).
4. А кад дође пуноћа времена, посла Бог Сина својега, који се роди од жене,
који би под законом,
5. Да искупи оне који су под законом, да примимо усиновљење.
6. А пошто сте синови, посла Бог Духа Сина својега у срца ваша, који виче:
Ава, Оче!
7. Тако ниси више роб, него син; ако ли си син, и насљедник си Божији кроз
Христа.
(Зач. 210).
8. Али тада не знајући Бога, робовасте боговима који то по природи нису.
9. А сада познавши Бога, или боље, будући познати од Бога, како се опет враћате на слабе и биједне стихије, којима опет изнова хоћете да робујете?
10. Гледате на дане и мјесеце, и времена и године!
11. Бојим се за вас, да се нисам узалуд трудио око вас.
12. Будите као ја, јер сам и ја као ви, браћо, молим вас; ништа ми не учинисте нажао.
13. А знате да вам због слабости тијела проповиједах јеванђеље први пут,
14. И искушење моје на тијелу мојему не презресте нити попљувасте, него ме примисте као анђела Божијега, као Христа Исуса.
15. Какво ли тек бијаше онда ваше блаженство? Јер вам свједочим да бисте,
када би било могуће, извадили очи своје и дали мени.
16. Зато ли вам постадох непријатељ, што вам истину говорим?
17. Они не ревнују добро за вас, него хоће да вас одвоје, да њима ревнујете.
18. А добро је ревновати свагда у добру, и не само када сам ја код вас.

19. Дјечице моја, коју опет с муком рађам, докле се Христос не уобличи у вама!
20. Хтио бих пак да сам сада код вас, и да измијеним глас свој, јер сам у недоумици због вас.
21. Кажите ми, ви који хоћете под законом да будете, зар не слушате закон? (Зач.).
22. Јер је написано да Авраам два сина имаде, једнога од робиње а једнога од слободне.
23. Али онај од робиње, по тијелу се роди: а овај од слободне, по обећању.
24. А то је речено са другим значењем: јер су оне два завјета, један од горе
Синаја, који рађа за робовање, а то је Агара.
25. Јер Агара је гора Синај у Арабији, и одговара садашњем Јерусалиму, а он робује са дјецом својом;
26. А горњи Јерусалим слободан је, и мати је свима нама.
27. Јер је написано: Развесели се, нероткињо која не рађаш, кликни и узвикни, ти која немаш муке порођаја; јер остављена има много више дјеце него она која има мужа.

(Зан. 211).
28. А ми смо, браћо, по Исаку дјеца обећања.
29. Но као што тада онај по тијелу рођени гоњаше рођеног по духу, тако и сада.
30. Али шта Писмо говори? Истјерај робињу и сина њезина; јер син робињин неће наслиједити са сином слободне.
31. Тако, браћо, нисмо дјеца робиње него слободне.

5 Благовијест о слободи у Христу**.** Хођење у Духу и љубави**.**

1. Стојте, дакле, у слободи којом нас Христос ослободи, и не дајте се опет у јарам ропства ухватити.
2. Ево ја, Павле, кажем вам да ако се обрезујете, Христос вам ништа неће користити.
3. А свједочим опет свакоме човјеку који се обрезује да је дужан сав закон творити.
4. Одвојисте се од Христа, ви који себе законом оправдавате, и од благодати отпадосте;
5. Јер ми Духом, од вјере, чекамо наду праведности.
6. Јер у Христу Исусу нити што вриједи обрезање ни необрезање, него вјера која кроз љубав дјела.
7. Трчасте добро! Ко вас спријечи да се не покоравате истини?
8. Та упорност није од Онога који вас зове.
9. Мало квасца укисели све тијесто.
10. Ја се уздам у вас у Господу да ништа друго нећете мислити; а онај који вас узбуњује сносиће осуду, ма ко био.
(Зач. 212).
11. А ја, браћо, ако још обрезање проповиједам, зашто ме онда гоне? Дакле, укида се саблазан крста.

12. О, па би се и одсјекли они који вас буне!
13. Јер сте ви, браћо, на слободу позвани; само не слободу за угађање тијелу, него да из љубави служите једни другима.
14. Јер се сав Закон испуњава у једној ријечи, у овој: Љуби ближњега својега као себе самога.
15. Али ако један другога уједате и прождирете, гледајте да се међусобно не истријебите.
16. Велим пак: по Духу ходите, и похоту тјелесну нећете чинити.
17. Јер тијело жели против Духа, а Дух против тијела; а ово се противи једно другоме, да чините оно што не бисте хтјели.
18. Ако сте пак Духом вођени, нисте под законом.
19. А позната су дјела тијела, која су: прељуба, блуд, нечистота, бесрамност,
20. Идолопоклонство, чарање, непријатељства, свађе, пакости, гњев, пркоси, раздори, јереси,
21. Зависти, убиства, пијанства, раскалашности, и слично овима за која вам унапријед казујем, као што сам и раније говорио, да они који тако нешто чине неће наслиједити Царства Божијега.
(Зач. 213).
22. А плод Духа јесте: љубав, радост, мир, дуготрпљење, благост, доброта, вјера,
23. Кротост, уздржање. За такве нема закона.
24. А који су Христови, распеше тијело са страстима и жељама.

25. Ако Духом живимо, по Духу и да ходимо.
26. Не будимо сујетни, изазивајући једни друге, завидећи једни другима.

6 О кротком братољубљу и доброчинству**.** Хвалимо се крстом Христовим а не обрезањем**.**

1. Браћо, ако и упадне човјек у какво сагрешење, вн духовни исправљајте таквога духом кротости, чувајући себе да и ти не будеш искушан.
(Зач. 214).
2. Носите бремена један другога, и тако испуните закон Христов.
3. Јер ако ко мисли да је нешто, а није ништа, вара самога себе.
4. А сваки нека испита своје дјело, и тада ће сам у себи имати похвалу, а не у другоме;
5. Јер ће сваки своје бреме носити.
6. А који се учи ријечи, нека дијели сва добра са оним који га учи.
7. Не варајте се, Бог се не да обмањивати; јер што човјек посије оно ће и пожњети.
8. Јер који сије у тијело своје, од тијела ће пожњети трулеж, а ко сије у дух,
од Духа ће пожњети живот вјечни.
9. А добро чинити да нам не досади, јер ћемо у своје вријеме пожњети ако не малакшемо.
10. Зато, дакле, док имамо времена, чинимо добро свима, а особито својима по вјери.
(Зач. 215).

11. Видите како вам великим словима написах својом руком!
12. Који хоће да се допадну по тијелу, они вас приморавају да се обрезујете,
само да не буду гоњени за крст Христов.
13. Јер ни сами обрезани не држе закон, него хоће да се ви обрезујете да би се вашим тијелом хвалили.
14. А ја, Боже сачувај, да се чим другим хвалим осим крстом Господа нашега
Исуса Христа, којим се мени разапе свијет и ја свијету.
15. Јер у Христу Исусу нити обрезање што помаже нити необрезање, него нова твар.
16. И који год буду живјели по овоме правилу, мир на њих и милост, и на
Израиљ Божији.
17. Убудуће да ми нико не ствара тешкоће, јер ја ране Господа Исуса на тијелу своjему носим.
18. Благодат Господа нашега Исуса Христа са духом вашим, браћо. Амин.

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ЕФЕСЦИМА

1 Химна захвалности Богу Оцу за благодат у Христу и Духу**.** Молитва Апостолова**.** Христос глава тијела Цркве**.**

(Зач. 216).
1. Павле, апостол Исуса Христа по вољи Божијој, светима који су у Ефесу, и вјернима у Христу Исусу;
2. Благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
3. Благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, који нас је благословио у Христу сваким благословом духовним на иебесима,
4. Као што нас и изабра у Њему прије постања свијета да будемо свети и непорочни пред Њим, у љубави,

5. Предодредивши нас себи на усиновљење кроз Исуса Христа, по благонаклоности воље своје,
6. На похвалу славе благодати своје, којом нас облагодати у Љубљеноме, (Зач. 217).
7. У коме имамо избављење крвљу његовом, опроштење гријехова по богатству благодати његове,
8. Коју је преумножио у нама у свакој мудрости и разборитости,
9. Обзнанивши нам тајну воље своје, по благовољењу својему које унапријед одреди у Њему,
10. За остварење пуноће времена, да се све састави у Христу, оно што је на небу и што је на земљи, у Њему,
11. У коме и постасмо насљедници унапријед одређени према намјери Онога који све чини по савјету воље своје,
12. Да будемо на похвалу славе његове, ми који смо се унапријед надали у Христа,
13. У којему и ви, чувши ријеч истине, јеванђеље спасења вашега, и повјеровавши у Њега, бисте запечаћени обећаним Духом Светим,

14. Који је залог насљедства нашега, за искупљење тековине, на похвалу славе његове.
15. Зато и ја, чувши за вашу вјеру у Господа Исуса и љубав према свима светима, (Зач. 218).
16. Не престајем благодарити за вас спомињући вас у својим молитвама:
17. Да вам Бог Господа нашега Исуса Христа, Отац славе, даде Духа мудрости и откривења да га познате,
18. И просвијетљене очи срца вашега да бисте знали у чему је нада позива његова, и какво је богатство славе насљеђа његова у светима,
19. И каква је неизмјерна величина силе његове на нама који вјерујемо по дејству силне моћи његове,
20. Коју учини у Христу васкрсавши га из мртвих, и посади себи с десне стране на небесима,
21. Изнад свакога началства, и власти, и силе, и господства, и изнад свакога имена што се може назвати, не само у овоме вијеку, него и у будућем;
(Зач. 219).
22. И све покори под ноге његове, и Њега постави изнад свега за главу Цркви,
23. Која је тијело његово, пуноћа Онога који све испуњава у свему.

2 Ранија отуђеност у гријесима и садашње спасење благодаћу у Христу. Помирење са Богом у тијелу Христовом, у дому Божијем.

1. И вас који бијасте мртви због пријеступа и гријехова својих,
2. У којима некада ходисте по духу овога свијета, по кнезу који влада у ваздуху, по духу који сада дејствује у синовима противљења,
3. Међу којима и ми сви живјесмо некада по жељама тијела свога, чинећи вољу тијела и помисли, и бијасмо по природи дјеца гњева као и остали;
(Зач. 220).
4. А Бог, који је богат у милости, због велике љубави своје којом нас заволље,
5. И нас, који бијасмо мртви због гријехова, оживи са Христом - благодаћу сте спасени -
6. И с Њим заједно васкрсе и заједно посади на небесима у Христу Исусу,

7. Да покаже у вијековима који долазе превелико богатство благодати своје добротом према нама у Христу Исусу.
8. Јер сте благодаћу спасени кроз вјеру; и то није од вас, дар је Божији;
9. Не од дјела, да се не би ко хвалисао.
10. Јер смо његова творевина, саздани у Христу Исусу за дјела добра, која Бог унапријед припреми да у њима ходимо. (Зач. 220).
11. Зато памтите да ви, који сте некада по тијелу незнабошци били, називани необрезање од оних који су се звали тјелесно обрезање руком вршено,
12. Да бијасте у оно вријеме без Христа, отуђени од заједнице Израиљеве и страни у завјетима обећања, наде немајући, и без Бога на свијету.

13. А сад у Христу Исусу, ви који сте некад били далеко, постадосте близу крвљу Христовом. (Зач. 221).
14. Јер Он је мир наш, који и једне и друге састави у једно и разруши преграду која је растављала, то јест непријатељство,
15. Укинувши тијелом својим закон са његовим заповијестима и прописима, да оба сазда у самоме себи у једнога новога човјека, стварајући мир;
16. И да помири са Богом и једне и друге у једном тијслу крстом, убивши непријатељство на њему.
17. И Он дошавши благовијести мир вама који сте далеко и онима који су близу.
18. Јер кроз Њега имамо и једни и други приступ ка Оцу у једном Духу. (Зач. 222).
19. Тако, дакле, нисте више странци ни дошљаци, него сте суграђани светих и домаћи Божији,
20. Назидани на темељу апостола и пророка, гдје је угаони камен сам Исус Христос,
21. На коме сва грађевина, складно спојена, расте у храм свети у Господу;
22. У кога се и ви заједно уграђујете у обиталиште Божије у Духу.

3 Откривење тајне Христовог домостроја кроз Павла**.** Молитва Светој Тројици за савршенство свих светих**.**

1. Ради тога сам ја, Павле, сужањ Христа Исуса за вас незнабошце.
2. Ако сте пак чули за устројство благодати Божије која је мени дана за вас,
3. Да се мени по откривењу обзнани тајна, као што раније писах укратко,
4. Одакле читајући можете схватити моје познавање тајне Христа,
5. Која у другим нараштајима није била обзнањена синовима човјечијим, како се сада Духом откри његовим светим апостолима и пророцима;
6. Да су незнабошци сунасљедници и сутјелесници и судионици обећања његова у Христу Исусу кроз јеванђеље,
7. Којему постадох слуга по дару благодати Божије, која ми је дана по дјејству силе његове. (Зач. 223).
8. Мени, најмањему од свих светих, даде се ова благодат да благовијестим међу незнабошцима неистраживо богатство Христово,
9. И да расвијетлим свима у чему је устројство тајне од вјечности сакривене у Богу, који је саздао све кроз Исуса Христа,
10. Да се кроз Цркву сада обзнани началствима и властима на небесима многострука мудрост Божија,

11. По вјечној намјери коју изврши у Христу Исусу Господу нашему,
12. У коме имамо слободу и приступ с поуздањем кроз вјеру у Њега.
13. Зато вас молим да не малакшете због невоља мојих за вас, које су слава ваша.
14. Ради тога преклањам кољена своја пред Оцем Господа нашега Исуса Христа,

15. Од кога сваки род на небесима и на земљи има своје име,
16. Да вам по богатству славе своје даде силу, да ојачате Духом његовим у унутарњем човјеку,
17. Да се Христос вјером усели у срца ваша,
18. Да бисте, укорјењени и утемељени у љубави, могли разумјети са свима светима шта је ширина и дужина, и дубина и висина,
19. И познати љубав Христову која превазилази разум, да бисте се испунили сваком пуноћом Божијом.
20. А Ономе који може још и неупоредиво више учинити од онога што ми иштемо или мислимо, по сили која дјејствује у нама,
21. Њему нека је слава у Цркви у Христу Исусу кроз све нараштаје у вијекове вијекова. Амин.

4 Јединство Духа и вјере у Цркви**.** Служење у изграђивању тијела Цркве**.** Живот новог човјека**.**

(Зач. 224).
1. Молим вас, дакле, ја сужањ у Господу, да се владате достојно звања на које сте позвани,
2. Са сваком смиреношћу и кротошћу, са дуготрпљењем, подносећи један другога у љубави,
3. Старајући се да чувате јединство Духа свезом мира:
4. Једно тијело, један Дух, као што сте и позвани у једну наду звања својега;
5. Један Господ, једна вјера, једно крштење,
6. Један Бог и Отац свију, који је над свима, кроза све, и у свима нама.
7. А свакоме се од нас даде благодат по мјери дара Христова.
8. Зато вели: Узишавши на висину заплијени плијен и даде дарове људима.
9. А оно „узиђе" шта је, осим да прво и сиђе у најдоња мјеста земље?
10. Онај који сиђе то је исти који и узиђе више свију небеса да испуни све.
11. И Он даде једне као апостоле, а друге као пророке, једне као јеванђелисте, а друге као пастире и учитеље,
12. За усавршавање светих у дјелу служења. за сазидање тијела Христова;
13. Док не достигнемо сви у јединство вјере и познања Сина Божијсга, у човјека савршена, у мјеру раста пуноће Христове;
(Зач. 225).
14. Да не будемо више мала дјеца, коју љуља и заноси сваки вјетар учења, обманом људском, и лукавством ради довођења у заблуду;
15. Него да будемо истински у љубави да у свему узрастемо у Онога који је глава - Христос.
16. Од кога све тијело, састављано и повезивано помоћу свих зглавака, тако да један другог потпомаже по мјери сваког појединог члана, чини да тијело расте на изграђивање самога себе у љубави.
(Зач. 226).
17. Ово, дакле, говорим и свједочим у Господу да више не живите као што живе и остали незнабошци у празноумљу своме,

18. Помрачених мисли, отуђени од живота Божијега због незнања које је у њима, због окамењености срца њиховога.
19. Они отупјевши предадоше себе разузданости, па чине сваку нечистоту с похлепом.
20. А ви тако не упознасте Христа,
21. Ако ли га чусте и у Њему научени бисте, као што и јесте истина у Исусу,
22. Да ви одбаците ранији начин живота старога човјека, који пропада у жељама варљивим,
23. А да се обнављате духом ума својега,
24. И обуците се у новога човјека, сазданога по Богу у праведности и светости истине.
(Зач. 227).
25. Зато одбацивши лаж, говорите истину сваки са својим ближњим; јер смо удови један другоме.
26. Гњевите се али не гријешите; сунце да не зађе у гњеву вашему;
27. Нити дајите мјеста ђаволу.
28. Крадљивац нека више не краде, него боље нека се труди да ради својим рукама оно што је добро да би имао давати ономе коме је потребно.
29. Никаква рђава ријеч да не излази из уста ваших, него само добра за изграђивање онога што је потребно, да донесе благодат онима који слушају.
30. И не жалостите Светога Духа Божијега, којим сте запечаћени за дан избављења.
31. Свака горчина и гњев и љутина и вика и хула са сваком злобом, нека су далеко од вас.
32. А будите међу собом благи, милостиви, праштајући један другоме, као што је и Бог у Христу опростио вама.

5 Живот у хришћанским врлинама**.** Тајна брака **-** слика Христа и Цркве**.**

(Зач. 228).
1. Угледајте се, дакле, на Бога као дјеца вољена.
2. И живите у љубави као што је и Христос нас љубио и предао себе за нас као принос и жртву Богу на пријатни мирис.
3. А блуд и свака нечистота и лакомство да се и не спомиње међу вама, као што и доликује светима;
4. Ни срамотне ни луде ријечи или шале, што год је непристојно, него радије захваљивање.
5. Јер знајте ово, да ниједан блудник, или нечист, или лакомац, који је идолопоклоник, нема насљеђа у Царству Христа и Бога.
6. Нико да вас не заварава празним ријечима; јер због тога долази гњев Божији на синове противљења.
7. Не будите, дакле, саучесници њихови.
8. Јер некада бијасте тама, а сада сте свјетлост у Господу: владајте се као дјеца свјетлости;
(Зач. 229).
9. Јер плод Духа је у свакој доброти и праведности и истини.

10. Истражујте што је угодно Господу.
11. И немојте узимати учешћа у бесплодним дјелима таме, него их још разоткривајте.

12. Јер је срамно и говорити о ономе што они тајно чине.
13. А све што се разоткрива свјетлошћу се објелодањује; јер све што је објелодањено излази на свјетлост.
14. Зато вели: Устани ти који спаваш и васкрсни из мртвих, и обасјаће те Христос.
15. Дакле, пазите добро како живите, не као немудри. него као мудри,
16. Користећи вријеме, јер су дани зли.
17. Згог тога не будите неразумни, него схватите шта је воља Господња.
18. И не опијајте се вином, у чему је разврат, него се испуњавајте Духом,
19. Говорећи међу собом у псалмима и химнама и пјесмама духовним, пјевајући и појући Господу у срцу своме; (Зач.
230).
20. Захваљујући свагда за све Богу и Оцу у име Господа нашега Исуса Христа,
21. Покоравајући се један другоме у страху Божијем.
22. Жене, покоравајте се својим мужевима као Господу.
23. Јер муж је глава жени као што је и Христос глава Цркви, и Он је спаситељ тијела.
24. Но као што се Црква покорава Христу, тако и жене у свему својим мужевима.
(Зач. 231).
25. Мужеви, волите своје жене као што и Христос заволе Цркву и себе предаде за њу,
26. Да је освети, очистивши је крштењем у води ријечју,
27. Да је стави преда се, славну Цркву, која нема мрље ни боре, или што томе слично, него да буде света и непорочна.
28. Тако су дужни и мужеви да воле своје жене као своја тијела; јер који воли своју жену, самога себе воли.
29. Јер нико никад не омрзну на своје тијело, него га храни и његује, као и Господ Цркву.
30. Јер смо удови тијела његова, од меса његова, и од костију његових.
31. Тога ради оставиће човјек оца својега и матер и прилијепиће се жени својој, и биће двоје једно тијело.
32. Тајна је ово велика, а ја говорим о Христу и о Цркви. (Зач.
232).
33. Тако и ви. сваки да воли онако своју жену као и себе самога; а жена да се боји својега мужа.

6 Живот хршићана у дому**.** Облачење у свеоружје Божије**.** Молитвени поздрави**.**

1. Дјецо, слушајте своје родитеље у Господу, јер је ово праведно.
2. Поштуј оца својега и матер: ово је прва запови јест с обећањем:

3. Да ти добро буде, и да дуго поживиш на земљи.
4. И ви оцеви, не раздражујте дјецу своју, него их подижите у васпитању и науци Господњој.
5. Робови, будите послушни својим господарима по тијелу, као Христу, са страхом и трепетом, у простоти срца својега.
6. Не радећи само привидно као да угађате људима, него као слуге Христове, творећи вољу Божију од срца,
7. Служећи драговољно као Господу, а не као људима.

8. Знајући да ће сваки ако што добро учини, то примити од Господа, био роб или слободљак.
9. И ви господари, чините то исто њима, без пријетње, знајући да је и њихов и ваш Господар на небесима, а Он не гледа ко је ко.
(Зач. 233).
10. А даље, браћо моја. јачајте у Господу, и у сили моћи његове.
11. Обуците се у свеоружје Божије, да бисте се могли одржати против лукавства ђаволскога.
12. Јер не ратујемо против крви и тијела, него против поглаварства, и власти,
и господара таме овога свијета, против духова злобе у поднебесју.
13. Зато узмите свеоружје Божије, да бисте се могли одупријети у зли дан, и одољевши свему, одржати се.
14. Стојте, дакле, опасавши бедра своја истином и обукавши се у оклоп правде,
15. И обувши ноге у приправност за јеванђеље мира;
16. А изнад свега узмите штит вјере, о који ћете моћи погасити све огњене стријеле нечастивога;
17. И кацигу спасења узмите, и мач Духа, који је ријеч Божија. (Зач.
234).
18. И сваком молитвом и прозбом молите се у Духу у свако доба, и уз то,
бдите са сваком истрајношћу и мољењем за све свете,
19. И за мене, да ми се даде ријеч кад отворим уста своја, да смјело обзнаним тајну јеванђеља,
20. За које служим у оковима, да о њему говорим смјело, као што сам дужан говорити.
21. А да бисте и ви знали како сам ја и шта радим, све ће вам казати Тихик,
љубљени брат и вјерни служитељ у Господу,
22. Којега управо за то и послах к вама, да знате како смо и да утјеши срца ваша.
23. Мир браћи и љубав са вјером од Бога Оца и Господа Исуса Христа!
24. Благодат са свима који постојано љубе Господа нашега Исуса Христа.
Амин.

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ФИЛИПЉАНИМА

1 Павле у оковима захваљује Богу и моли се за вјерне**.** Радост живљења и умирања за Христа**.** Живјети достојно Јеванђеља**.**

(Зач. 235).
1. Павле и Тимотеј, слуге Исуса Христа, свима светима у Исусу Христу који су у Филипима, са епископима и ђаконима:
2. Благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
3. Захваљујем Богу мојему кад год се сјетим вас,
4. Свагда у свакој молитви мојој са радошћу молећи се за све вас,
5. Што ви постадосте заједничари у јеванђељу, од првога дана па до сада;
6. Убијеђен у то, да ће Онај који је отпочео добро дјело у вама довршити га све до дана Исуса Христа.
7. Као што је и право да ја ово за све вас мислим; јер вас имам у срцу, и у оковима мојима, и у одбрани, и потврђивању јеванђеља, све вас који сте заједничари моји у благодати.
(Зач. 236).
8. Јер Бог ми је свједок, колико чезнем за свима вама у љубави Исуса Христа;

9. И за то се молим Богу да љубав ваша све више и више изобилује у познању и сваком расуђивању,
10. Да процијените шта је најбоље, да будете чисти и беспрекорни на дан Христов,
11. Пуни плодова правде кроз Исуса Христа, на славу и хвалу Божију. (Зач. 237).
12. Хоћу пак да знате, браћо, да је оно што се збило са мном само допринијело напретку јеванђеља,
13. Тако да сав царски суд и сви остали знају да сам у оковима за Христа.
14. И многа браћа у Господу, ободрена оковима мојима, још више су се осмје лили да без страха говоре ријеч Божију.
15. Једни, додуше, из зависти и свађе проповиједају Христа, а други од добре воље;
16. Тако да једни из пркоса објављују Христа с нечистом намјером, мислећи да ће нанијети жалост мојим оковима;
17. А други из љубави, знајући да сам овдје за одбрану јеванђеља.
18. Шта онда? Било како му драго, притворно или истински, Христос се проповиједа; и томе се радујем, а и радоваћу се;
19. Јер знам да ће се ово окренути на моје спасење по вашој молитви и помоћу Духа Исуса Христа,
(Зач. 238).
20. Као што поуздано чекам и надам се да се ни у чему нећу постидјети, него да ће се Христос као свагда и сада свом смјелошћу величати у тијелу мојему, било животом било смрћу.
21. Јер је мени живот Христос и смрт добитак.
22. Али ако је живљење у тијелу плодоносно за моје дјело, онда не знам шта да изаберем.
23. А обузима ме обоје:
имам жељу умријети и са Христом бити, што је много боље;
24. Али остати у тијелу потребније је вас ради.
25. И ово поуздано знам, да ћу остати и боравити са свима вама за ваш напредак и радост вјере,

26. Да би се похвала ваша у Христу Исусу умножила преко мене када вам опет дођем.
(Зач. 239).
27. Само живите достојно јеванђеља Христова, да вас када дођем видим, или ако вам не дођем, да чујем за вас да стојите у једноме духу, једнодушно борећи се за вјеру јеванђеља,
28. И ни у чему да се не плашите противника; то је њима знак погибли, а вама спасења, и то од Бога.
29. Јер је вама даровано за Христа, не само да вјерујете у Њега, него и да страдате за Њега,
30. Имајући ону исту борбу какву код мене видјесте и сад чујете о мени.

2 О једнодушности и смирењу. Христово понижење и прослављење. Препорука за Тимотеја и Епафродита.

1. Ако, дакде, имате неку утјеху у Христу, ако ли топлину љубави, ако ли заједницу Духа, ако ли саосјећање и самилост,
2. Употпуните моју радост, да исто мислите, да исту љубав имате, једнодушни, једномислени:

3. Ништа не чините из пркоса, нити за празну славу, него смирењем сматрајте један другога већим од себе.
4. Не старајте се свако за своје, него свако и за оно што је других. (Зач.
240).
5. Зато нека је у вама иста мисао која је и у Христу Исусу,
6. Који будући у обличју Божијем, није сматрао за отимање то што је једнак са Богом,
7. Него је себе понизио узевши обличје слуге, постао истовјетан људима, и изгледом се нађе као човјек;
8. Унизио је себе и био послушан до смрти, и то до смрти на крсту,
9. Зато и Њега Бог високо уздиже, и дарова му Име које је изнад свакога имена.
10. Да се у Име Исусово поклони свако кољено што је на небесима и на земљи и под земљом;
11. И, да сваки језик призна да је Исус Христос Господ на славу Бога Оца. (Зач. 241).
12. Тако, љубљени моји, као што сте свагда били послушни, не само у мојем присуству, него много више сада у одсуству мојем, градите спасење своје са страхом и трепетом.
13. Јер Бог је онај који чини у вама и да хоћете и да творите по његовом благовољењу.
14. Све чините без гунђања и двоумљења,
15. Да будете беспрекорни и честити, дјеца Божија непорочна усред рода неваљалога и поквареннога, у којему сијате као свјетила у васиони,
16. Држећи ријеч живота на моју похвалу за дан Христов, да ми не буде узалуд трчање, нити труд узалуд.
(Зач. 242).

17. Али ако се и приносим на жртву и службу вјере ваше, радујем се, и са свима вама се радујем.
18. Исто тако се и ви радујте, и будите радосни са мном.
19. А надам се у Господа Исуса, да ћу вам ускоро послати Тимотеја, да се и ја орасположим дознавши како сте ви.
20. Јер немам никога тако сродне душс који би се толико искрено бринуо за вас.
21. Јер сви траже своје, а не оно што је Христа Исуса.
22. А његову освједочену вјерност зиате, јер је као дијете оцу са мном служио јеванђељу.
23. Надам се, дакле, да ћу њега послати одмах чим видим шта ће са мном бити. (Зач. 243).
24. А уздам се у Господа да ћу и сам убрзо доћи.
25. Сматрао сам пак за неопходно да пошаљем к вама Епафродита. брата и сатрудника и саборца мојега, а кога сте ви послали да ми се нађе за моје потребе.
26. Јер је силно чезнуо за свима вама, и било му је жао што сте чули да се разболео.
27. И заиста бјеше болестан готово на смрт. али га Бог помилова, и не само њега, него и мене да ми не дође жалост на жалост.
28. Зато га хитно послах да се обрадујете када га опет видите, а ја да будем мање жалостан.
29. Примите га, дакле, у Господу са пуном радошћу, и такве поштујте,
30. Јер се за дјело Христово изложи до смрти, не марећи за свој живот, да надокнади оно у чему не стигосте ви да ме услужите.

3 Не уздати се у тијело, већ у познање Христа васкрслога. Стремљење ка небеском живљењу.

(Зач. 244).
1. А даље, браћо моја, радујте се у Господу. Јер мени није досадно писати вам једно исто, а вама је укрепљење.
2. Чувајте се паса, чувајте се злих посленика, чувајте се „подрезаних"!
3. Јер обрезани, то смо ми, који Духом Божијим служимо и хвалимо се Христом Исусом, а не уздамо се у тијело,
4. Премда бих се и ја могао уздати у тијело. Ако неко други мисли да се може уздати у тијело, ја још више:
5. Обрезан сам у осми дан, од рода сам Израиљева, племена Венијаминова, Јеврејин од Јевреја, по закону фарисеј,
6. По ревности гонитељ Цркве Божије, по правди закона беспријекоран.
7. Али све што ми бијеше добитак, сматрах за штету Христа ради. (Зач. 245).
8. Но шта више, ја и сматрам све за штету према превасходноме познању Христа Исуса, Господа мојега, ради којега сам све оставио. и сматрам све за трице, да бих Христа добио

9. И да се нађем у Њему не са својом праведношћу која је од закона, него оном која је по вјери у Христа, праведношћу од Бога на основу вјере;
10. Да познам Њега и силу васкрсења његова и удио у његовим страдањима, саображавајући се смрти његовој,
11. Да бих како достигао у васкрсење мртвих.
12. Не као да то већ постигох или се већ усаврших, него стремим не бих ли то достигао, као што мене достиже Христос Исус.
13. Браћо, ја за себе не мислим још да сам то достигао; једно пак чиним: што је за мном заборављам, а стремим за оним што је преда мном,
14. И трчим према циљу ради награде небескога призвања Божијега у Христу Исусу.
15. Ми, дакле, који смо савршени, овако да мислимо; ако ли што другачије мислите, и ово ће вам Бог открити.
16. Уосталом, оно што смо достигли, тога правила да се држимо и исто да мислимо.
17. Угледајте се на мене, браћо, и гледајте на оне који тако живе као што нас имате за примјер.
18. Јер многи, за које вам много пута говорих, а сад и плачући говорим, владају се као непријатељи крста Христова;
19. Њихов је крај погибао, њихов бог је трбух, и слава у срамоти њиховој, они мисле оно што је земаљско.
(Зач. 246).
20. Међутим, наше живљење је на небесима, откуда очекујемо и Спаситеља Господа Исуса Христа,
21. Који ће преобразити наше понижено тијело, тако да буде саобразно тијелу славе његове, по сили којом Он може све учинити и себи покорити.

4 Молба за радост и мир у Господу и за сваку врлину. Захвалност за доброчинство. Поздрави.

1. Зато, браћо моја љубљена и најжељенија, радостимоја и вијенче мој тако стојте у Господу, љубљени!
2. Еводију молим, и Синтихију молим, да исто мисле у Господу.
3. Да, молим и тебе, сатрудниче вјерни, помажи њима које се потрудише са мном у проповиједању јеванђеља заједно и са Климентом и осталим помоћницима мојим, чија су имена у Књизи живота.
(Зач. 247).
4. Радујте се свагда у Господу, и опет велим: радујте се!
5. Благост ваша нека буде позната свима људима. Господ је близу.
6. Не брините се ни за што, него у свему молитвом и мољењем са захвалношћу казујте Богу жеље ваше.
7. И мир Божији, који превазилази сваки ум, сачуваће срца ваша и мисли ваше у Христу Исусу.
8. А даље, браћо, што год је истинито, што год је поштено, што год је праведно. што год је чисто, што год је достојно љубави, што год је на добру гласу, било која врлина, било што похвале достојно. то мислите;

9. Што и научисте, и примисте и чусте и видјесте на мени, оно чините, и Бог мира биће с вама.
(Зач. 248).
10. А обрадовах се врло у Господу што се најзад опет сјетисте да се старате за мене, као што се и стара сте, али немадосте прилике.
11. Говорим то не због оскудице, јер ја сам се научио да будем задовољан оним што имам.
12. Знам и понизити се, знам и изобиловати; у свему и свачему навикох; и сит бити и гладовати, и изобиловати и оскудијевати.
13. Све могу у Христу који ми даје моћ.
14. Ипак, добро учинисте што узесте учешћа у мојој невољи.
15. А знате и ви, Филипљани, да у почетку проповиједања јеванђеља, кад изиђох из Македоније, ни једна ми Црква није учествовала у давању и примању осим ви једини;
16. Јер ми и у Солун посласте и први и други пут за моју потребу.
17. Не као да тражим дара, него тражим плода који се множи на корист вашу.
18. А ја сам примио све и имам изобилно. Подмирен сам примивши од Епафро дита што сте ми послали, слатки миомир, жртву пријатну. угодну Богу.
19. А Бог мој испуниће сваку потребу вашу по богатству својем у слави, у Христу Исусу.
20. А Богу и Оцу нашему слава у вијекове вијекова. Амин.
21. Поздравите свакога светога у Христу Исусу. Поздрављају вас браћа што су са мном.
22. Поздрављају вас сви свети, а особито они из царева дома.
23. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА КОЛОШАНИМА

1 Захвалност Богу за вјеру**,** љубав и наду**.** Слава Христа као Творца и Главе тијела Цркве**.**

(Зач. 249).
1. Павле, по вољи Божијој апостол Исуса Христа, и брат Тимотеј,

2. Светој и вјерној браћи у Христу Исусу која су у Колоси: Благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
3. Захваљујемо свагда Богу и Оцу Господа нашега Исуса Христа кад се молимо за вас,
4. Пошто смо чули за вјеру вашу у Христа Исуса и за љубав коју имате према свима светима,
5. Због наде која вам је припремљена на небесима, о којој раније чусте у истинитој ријечи јеванђеља.
6. Које је у вама као и у свему свијету, и плодоносно је и расте као и у вама,
од онога дана како чусте и познасте благодат Божију у истини.
7. Као што и научисте од Епафраса, љубљенога нашега сарадника, који је за вас вјерни служитељ Христов,
8. Који нам и јави о вашој љубави у Духу.

9. Тога ради и ми, од онога дана како чусмо, не престајемо молити се Богу за вас и искати да се испуните познањем воље његове у свакој мудрости и разуму духовноме,
10. Да се владате достојно Господа угађајући му у свему, и да будете плодни у сваком добром дјелу, и да растете у познању Бога,
11. Јачајући сваком снагом, по сили славе његове, за сваку постојаност и дуготрпељивост с радошћу,
(Зач. 250).
12. Захваљујући Богу и Оцу који нас оспособи за удио у насљедству светих у свјетлости;
13. Који нас избави од власти таме и пренесе у Царство Сина љубави своје,
14. У коме имамо искупљење, опроштење гријехова;
15. Који је икона Бога невидљивога, Прворођени прије сваке твари,
16. Јер Њиме би саздано све, што је на небесима и што је на земљи, што је видљиво и што је невидљиво, били пријестоли или господства, или началства или власти: све је Њиме и за Њега саздано.
17. И Он је прије свега, и све у њему постоји. (Зач.
251).
18. И Он је глава тијела, Цркве, који је почетак, Прворођени из мртвих, да у свему Он буде први.
19. Јер (Отац) благоизволи да се у Њему настани сва пуноћа.
20. И да кроз Њега измири све са собом, учинивши мир његовом крвљу на крсту, (помиривши) кроз Њега и оно што је на земљи и оно што је на небесима.
21. И вас који сте некада били отуђени и свјесно непријатељи у злим дјелима,
22. Сада вас измири смрћу његовог људског тијела да вас изведе преда се свете, непорочне и невине,
23. Ако само останете у вјери утемељени и постојани, и не одвајајући се од наде Јеванђеља, које чусте, које је проповиједано свој твари под небом, којему ја, Павле, постадох служитељ.
(Зач. 252).
24. Сада се радујем у својим страдањима за вас, и у своме тијелу допуњавам што недостаје Христовим патњама, за тијело његово, које је Црква,
25. Којој ја постадох служитељ по устројству Божијем које ми је дано за вас,
да у потпуности објавим ријеч Божију,
26. Тајну сакривену од вијекова и покољења, која се сада јави светима његовим;

27. Њима Бог хтједе показати колико је богатство славе тајне ове међу незнабошцима, која је Христос у вама, нада славе;
28. Којега ми проповиједамо уразумљујући свакога човјека и учећи свакога човјека свакој мудрости, да бисмо показали свакога човјека савршена у Христу Исусу.
29. За ово се и трудим, борећи се по његовој моћи која у мени силно дејствује.

2 Укоријењеност у тајни Христа**;** умирање и оживљење са Њиме**.** Избјегавање лажних учења**.**

(Зач. 253).
1. Хоћу, дакле, да знате колику борбу имам за вас и за оне у Лаодикији и у Јерапољу, и за све који не видјеше лица мојега у тијелу,
2. Да се утјеше срца њихова, да се сједине у љубави и у свакоме богатству пунога разумијевања за познање тајне Бога и Оца и Христа,
3. У коме су сакривена сва блага премудрости и знања.
4. А ово говорим, да вас неко не превари заводљивим ријечима.
5. Јер ако сам тијелом и одсутан, али сам духом са вама, радујући се и видећи ваш ред и чврстину ваше вјере у Христа.
6. Како, дакле, примисте Христа Исуса Господа, тако у Њему и живите,
7. Укоријењени иназидани у Њему, и утврђени у вјери као што сте научени, изобилујући у њој са захвалношћу. (Зач.
254).
8. Пазите да вас ко не обмане философијом и празном пријеваром, по предању људском, по науци науци свијета, а не по Христу.
9. Јер у Њему обитава сва пуноћа Божанства тјелесно,
10. И ви сте испуњени у Њему, који је глава свакога началства и власти;
11. У Њему ви и обрезани бисте обрезањем нерукотвореним, одбацивањем тијела гријеховности обрезањем Христовим,
12. Пошто се с Њим погребосте крштењем, у Њему сте и саваскрсли кроз вјеру у моћ Бога који га васкрсе из мртвих.
(Зач. 255).
13. И вас који сте били мртви у гријесима и у необрезању тијела вашега, оживи вас са Њим, опростивши нам све гријехе;
14. Избриса обвезницу која нас својим прописима оптуживаше и бјеше против нас, и уклони је приковавши је на крст;
15. Разоружавши началства и власти, жигоса их јавно, побједивши на њему.
16. Да вас, дакле, нико не осуђује за јело или пиће, или за какав празник, или за младине, или за суботе,
17. Што је сјенка онога што ће доћи, а тијело је Христово.
18. Нико да вас не обмањује тобожњом понизношћу и служењем анђелима, упуштајући се у оно што није видјео, и узалуд надимајући се тјелесним умом својим,
19. А не држећи се главе из које је све тијело помоћу зглавака и свеза састављено да расте растом Божијим.
(Зач. 256).
20. Ако, дакле, умријесте са Христом за стихије свијета, зашто се држите прописа као да живите у свијету?
21. Не додирни, не окуси, не опипај!
22. По заповијестима и наукама људским; а то све пропада употребом.
23. Ово је само на изглед мудрост у самовољном служењу и понизности и мучењу тијела, а није од неког значаја за задовољење тијела.

3 Мислити и живјети са васкрслим Христом. Свлачење старог човјека и облачење у новог. Живот хришћана у дому.

1. Ако сте, дакле, васкрсли са Христом, тражите оно што је горе гдје Христос сједи с десне стране Бога.
2. Мислите о ономе што је горе, а не што је на земљи.
3. Јер умријесте и ваш је живот сакривен са Христом у Богу. (Зач.
257).
4. А када се јави Христос, живот наш, онда ћете се и ви с Њиме јавити у слави.
5. Умртвите, дакле, удове своје који су на земљи: блуд, нечистоту, страст, злу похоту и лакомство, што је идолопоклонство,
6. Због којих долази гњев Божији на синове противљења,
7. У којима и ви негда ходисте, када живљасте у њима.
8. А сад одбаците и ви то све: гњев, љутину, пакост, хуљење, срамотне ријечи из уста својих.
9. Не лажите један другога, јер свукосте старога човјека са дјелима његовим,
10. И обукосте се у новога, који се обнавља за познање, према лику Онога који га је саздао,
11. Гдје нема Јелина ни Јудејца, обрезања ни необрезања, варварина ни Скита, роба ни слободњака, него је све и у свему Христос. (Зач.
258).
12. Обуците се, дакле, као изабраници Божији, свети и љубљени, у милосрђе, доброту, смиреноумље, кротост, дуготрпељивост,
13. Подносећи један другога, и опраштајући један другоме ако ко има тужбу на кога; као што Христос опрости вама, тако и ви.
14. А поврх свега тога, обуците се у љубав, која је свеза савршенства.
15. И мир Божији нека влада у срцима вашим, на који сте и позвани у једноме тијелу, и будите захвални.
16. Ријеч Христова нека обитава у вама богато, у свакој мудрости учите и уразумљујте себе: псалмима и славопојима и пјесмама духовним, у благодати пјевајући Господу у срцима својим.
(Зач. 259).
17. И све што год чините ријечју или дјелом, све чините у име Господа Исуса Христа, захваљујући Богу Оцу кроз Њега.
18. Жене, покоравајте се својим мужевима, као што доликује у Господу.
19. Мужеви, љубите жене ваше и не срдите се на њих.
20. Дјецо, слушајте родитеље своје у свему, јер је ово угодно Господу.
21. Оцеви, не раздражујте дјеце ваше, да не клону духом.
22. Робови, будите послушни у свему вашим господарима по тијелу, не радећи само притворно као да људима угађате, него у простоти срца, бојећи се Бога.
23. И све што год чините, од срца чините, као Господу, а не као људима,
24. Знајући да ћете од Господа примити као награду насљедство, јер Господу Христу служите.
25. А који чини неправду, примиће што је скривио, и не гледа се ко је ко.

4 О молитви и понашању. Слање Тихика и Онисима. Поздрави.

1. Господари, правду и једнакост указујте робовима, знајући да и ви имате Господа на небесима.
(Зач. 260).
2. У молитви будите истрајни; бдите у њој са захваљивањем,

3. Молећи се уједно и за нас, да нам Бог отвори врата ријечи, да казујемо тајну Христову, због које сам и свезан,
4. Да је објавим као што треба да говорим.
5. Мудро се владајте према онима који су изван, користећи вријеме.
6. Ријеч ваша да бива свагда у благодати, сољу зачињена, да знате како треба свакоме одговорити.
7. За мене казаће вам све Тихик, љубљени брат и вјерни служитељ и сарадник у Господу,
8. Којега послах к вама за то исто, да сазна како сте ви, и да утјеши срца ваша,
9. С Онисимом, вјерним и љубљеним братом, који је од вас. Они ће вам казати све како је овдје.
(Зач. 261).
10. Поздравља вас Аристарх, који је сужањ са мном, и Марко, нећак Варнавин, за којега примисте заповјести, ако дође к вама, примите га,
11. И Исус, прозвани Јуст, који су из обрезања: они су једини моји сарадници за Царство Божије који ми бише утјеха.
12. Поздравља вас Епафрас, који је од вас, слуга Исуса Христа; он се једнако труди за вас у молитвама да будете савршени и испуњени сваком вољом Божијом.
13. Јер ја свједочим за њега да има велику ревност за вас и за оне који су у Лаодикији и за оне у Јерапољу.
14. Поздравља вас Лука, љекар љубљени, и Димас.
15. Поздравите браћу у Лаодикији, и Нимфана и домаћу цркву његову.
16. И када се ова посланица прочита код вас, настојте да се прочита и у Лаодикијској Цркви, а ону из Лаодикије да и ви прочитате.
17. И кажите Архипу: гледај службу коју си примио у Господу, да је испуњаваш.
18. Поздрав мојом руком, Павловом. Опомињите се мојих окова. Благодат са вама! Амин.

ПРВА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА СОЛУЊАНИМА

1 Поздрав. Захвалност Богу за примјерну вјеру Солуњана у Јеванђеље.

(Зач. 262).
1. Павле и Силван и Тимотеј Цркви Солунској која је у Богу Оцу и Господу Исусу Христу: Благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
2. Захваљујемо Богу свагда за све вас помињући вас у молитвама својим,

3. Сјећајући се непрестано вашег дјела вјере, и труда љубави, и постојане наде у Господа нашега Исуса Христа пред Богом и Оцем нашим,
4. Знајући, браћо љубљена од Бога, да сте изабрани.
5. Јер јеванђеље наше није проповиједано вама само ријечју, него и у сили и у Духу Светоме, и са пуним убјеђењем, као што знате какви смо били међу вама ради вас.
(Зач. 263).
6. И ви се угледасте на нас и на Господа, примивши ријеч у големој невољи са радошћу Духа Светога,
7. Тако да постадосте образац свима вјерујућима у Македонији и у Ахаји.
8. Јер је од вас одјекнула ријеч Господња не само у Македонији и у Ахаји, него се и у сваком мјесту разгласи вјера ваша у Бога, тако да нам није потребно што говорити.

9. Јер они сами причају о нама како нас ви дочекасте, и како се од идола обратисте Богу, да служите Богу живом и истинитом,
10. И да очекујете Сина његова с небеса, којега подиже из мртвих, Исуса,
који нас избавља од гњева који долази.

2 Апостолово богоугодно владање у Јеванђељу**.** Подстицај на владање достојно Бога**.**

(Зач. 264).
1. Јер и сами, браћо, знате да долазак наш к вама није био узалуд;
2. Него, пошто најприје страдасмо и понижавани бисмо у Филипима, као што знате, ми се осмјелисмо у Богу нашем да вам казујемо јеванђеље Божије уз велику борбу.
3. Јер наша проповијед није од заблуде, нити од нечистоте, ни у лукавству,
4. Већ као што нас је Бог провјерио да смо способни да нам се повјери
јеванђеље, тако говоримо, а не као они који угађају људима, него Богу који испитује срца наша.
5. Јер, као што знате, никада не наступасмо ради ласкања, нити због похлепе: Бог је свједок;
6. Не тражећи славе од људи, ни од вас ни од других.
7. Могли смо вам бити на терету као Христови апостоли; међутим, бијасмо благи међу вама као дојиља када негује своју дјецу.
8. Тако смо чезнули за вама, да смо готови били дати вам не само јеванђеље
Божије него и душе наше, зато што нам бијасте омиљели. (Зач.
265).
9. Јер ви, браћо, памтите труд наш и напор; јер дан и ноћ радећи да не бисмо били на терету икоме од вас, проповиједасмо вам јеванђеље Божије.
10. Ви и Бог сте свједоци како се свето и праведно и непорочно владасмо пред вама који вјерујете.
11. Као што знате како сваког појединог од вас, као отац дјецу своју,
12. Преклињасмо вас и храбрисмо и свиједочисмо, да се владате достојно
Бога, који вас призива у своје Царство и славу.

13. Тога ради и ми непрестано захваљујемо Богу, што примивши ријеч Божију коју од нас чусте, прихватисте је не као ријеч човјечију, него што заиста и јесте као ријеч Божију, која и дјејствује у вама вјерујућима.
(Зач. 266).
14. Јер ви, браћо, постадосте слични Црквама Божијим које су у Јудеји у Христу Исусу, зато што и ви пропатисте од својих сународника исто што и они од Јудејаца,
15. Који убише и Господа Исуса и своје пророке, и нас прогонише, и Богу не угађају, и противни су свима људима,
16. Спречавајући нас да говоримо незнабошцима да би се спасли; и кроз то за свагда да наврше мјеру гријехова својих, али их на крају сустиже гњев.
17. А ми, браћо, одвојивши се од вас за неко вријеме, лицем а не срцем, још више с великом жељом настојасмо да видимо лице ваше.
18. Зато хтједосмо доћи к вама, бар ја Павле неколико пута, и спречи нас сатана.
19. Јер ко је наша нада или радост или вијенац хвале? Зар нисте то и ви пред
Господом нашим Исусом Христом о његову доласку? (Зач.
267).
20. Јер сте ви наша слава и радост.

3 Радост због добрих вијести по Тимотеју о вјери и љубави Солуњана. Апостолова молитва за њих.

1. Зато, не могавши више издржати, нађосмо за добро да останемо сами у Атини,
2. Па посласмо Тимотеја, брата нашега и служитеља Божијега и сарадника нашега у јеванђељу Христовом, да вас утврди и да вас ободри у вјери вашој,
3. Да се нико не поколеба у овим невољама; јер сами знате да нам то предстоји.
4. Јер кад смо још код вас били, ми смо вам казали унапријед да ћемо имати невоља, и као што знате, то се и догодило.
5. Ради тога и ја, не могавши више издржати, послах да сазнам о вјери вашој, да вас како није искушао кушач, па да наш труд буде узалуд.
6. А сада, када нам је Тимотеј дошао од вас, и донио нам добре вијести о вашој вјери и љубави, и да нас се свагда радо сјећате, желећи да видите нас, као и ми вас,
7. Зато се вама утјешисмо, браћо, вјером вашом при свој нашој невољи и биједи.
8. Јер сад смо живи, кад ви чврсто стојите у Господу. (Зач. 268).
9. Јер какву захвалност можемо одати Богу за вас, за сву радост којом се радујемо због вас пред Богом нашим?
10. Ноћ и дан најусрдније се молимо Богу да видимо лице ваше и да допунимо оно што недостаје вјери вашој.
11. А сам Бог и Отац наш и Господ наш Исус Христос да управи пут наш к вама.

12. А вас Господ нека обогати и преиспуни љубављу једних према другима и према свима, каква је и наша према вама,
13. Да би се утврдила срца ваша непорочна у светости пред Богом и Оцем нашим о доласку Господа нашега Исуса Христа са свима светима његовим. Амин.

4 Живјети у светости и братољубљу. Хришћанска нада за умрле. Васкрсење мртвих.

(Зач. 269).
1. А надаље, браћо, молимо вас и савјетујемо у Господу Исусу, да као што примисте од нас: како вам се ваља владати и Богу угађати, да још више напредујете.
2. Јер знате какве вам поуке дадосмо кроз Господа Исуса.
3. Јер је ово воља Божија: светост ваша, да се чувате од блуда,
4. И сваки од вас да зна држати своје тијело у светости и у части,
5. А не у страсној жељи, као и незнабошци који не познају Бога;
6. И да нико не преступа и не штети брата својега у свему томе, јер је Господ осветник за све то, као што вам и прије рекосмо и свједочисмо.
7. Јер нас не призва Бог на нечистоту, него у светост.
8. Који, дакле, одбацује, не одбацује човјека него Бога, који је и дао Светога Духа својега вама.
9. А о братољубљу не треба да вам се пише, јер сте сами од Бога научени да се љубите међу собом,
10. Јер ви то и чините према свој браћи по цијелој Македонији. Али вас молимо, браћо, да још обилније чините,
11. И да се усрдно старате да живите мирно, и да гледате своја посла, и да радите својим сопственим рукама, како вам заповиједисмо;
12. Да се владате поштено према онима што су изван, и да вам ништа не треба. (Зач. 270).

13. Нећемо пак, браћо, да вам буде непознато шта је са онима који су уснули,
да не бисте туговали као они који немају наде.
14. Јер ако вјерујемо да Исус умрије и васкрсе, тако ће и Бог оне који су уснули у Исусу довести с Њим.
15. Јер вам ово казујемо ријечју Господњом да ми који будемо живи о доласку Господњем, нећемо претећи оне који су уснули.
16. Јер ће сам Господ са заповјешћу, гласом арханђела и са трубом Божијом,
сићи с неба, и прво ће мртви у Христу васкрснути;
17. А потом ми живи који останемо бићемо заједно с њима узнесени на облацима у сретање Господу у ваздуху, и тако ћемо свагда с Господом бити.
18. Тако утјешавајте једни друге овим ријечима.

5 Дан Господњи доћи ће изненада. Треба бдити, молити се и међусобно изграђивати у врлини.

(Зач. 271).
1. А о временима и роковима, браћо, није потребно да вам се пише;
2. Јер ви сами добро знате да ће Дан Господњи доћи као лопов у ноћи.
3. Јер када говоре: Мир је и сигурност, тада ће наићи на њих изненада погибија, као бол на трудну жену, и неће избјећи.
4. Али ви, браћо, нисте у тами, да вас тај Дан затече као лопов.
5. Јер сте ви сви синови свјетлости и синови дана; нисмо ноћи нити таме.
6. Зато немојмо спавати, као и остали, него бдијмо и будимо тријезни.
7. Јер који спавају, ноћу спавају, и који се опијају ноћу се опијају.
8. А ми који смо синови дана будимо тријезни и обучени у оклоп вјере и љубави и с кацигом наде спасења.
(Зач. 272).
9. Јер нас Бог не одреди за гњев, него да добијемо спасење кроз Господа нашега Исуса Христа,
10. Који умрије за нас да бисмо ми, било да бдимо или да спавамо, заједно с њим живјели.
11. Зато се тјешите узајамно, и изграђујте један другога, као што и чините.
12. Молимо вас пак, браћо, одајите признање онима који се труде међу вама,
и вашим претпостављеним у Господу, и онима који вас поучавају,
13. И да их поштујете веома много са љубављу због дјела њиховога. Живите у миру међу собом.
(Зач. 273).
14. Молимо вас пак, браћо, савјетујте неуредне, тјешите малодушне, подржавајте слабе, будите великодушни према свима.
15. Гледајте да нико не враћа коме зло за зло; него свагда идите за добром, и међу собом и према свима.
16. Радујте се свагда,
17. Молите се без престанка,
18. На свему захваљујте; јер је ово воља Божија за вас у Христу Исусу.
19. Духа не гасите,
20. Пророштва не презирите,
21. Све испитујте, добра се држите,
22. Од зла у сваком виду уклањајте се.
23. А сам Бог мира да вас посвети потпуно, и васцијели дух ваш и душа и тијело да се сачува без порока за долазак Господа нашега Исуса Христа.

24. Вјеран је Онај који вас призива, који ће то и учинити.
25. Браћо, молите се за нас.
26. Поздравите сву браћу цјеливом светим.
27. Заклињем вас Господом да се прочита ова посланица свој светој браћи.
28. Благодат Господа нашега Исуса Христа с вама! Амин.

ДРУГА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА СОЛУЊАНИМА

1 Благодарност Богу и хвала по Црквама за вјеру и страдање**.** Утјеха због поновног доласка Господа Исуса**.**

(Зач. 274).
1. Павле и Силван и Тимотеј Цркви Солунској у Богу Оцу нашему и Господу Исусу Христу:
2. Благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
3. Дужни смо свагда благодарити Богу за вас, браћо, као што приличи, зато што веома расте вјера ваша и умножава се љубав свакога од вас, једног према другом.
4. Тако да се ми сами хвалимо вама по Црквама Божијим, вашим трпљењем и вјером у свима вашим гоњењима и невољама које подносите.
5. То је знак праведнога суда Божијега, да се удостојите Царства Божијега, за које и страдате,
6. Пошто је праведно у Бога да узврати муку онима који вас муче,
7. А вама страдалницима спокојство са нама када се јави с неба Господ Исус с анђелима силе своје,
8. У огњу пламеноме, који ће осудити оне који не познају Бога и не покоравају се јеванђељу Господа нашега Исуса Христа.
9. Такви ће бити осуђени на вјечну погибао од лица Господњега и од славе силе његове,
(Зач. 274).
10. Када дође у онај Дан да се прослави у светима својима и покаже се диван у свима вјерујућима, јер повјеровасте свједочанству нашему.
11. Зато се и молимо свагда за вас, да вас Бог наш учини достојним звања и испуни сваку благу намјеру доброте и дјело вјере у сили,
12. Да се прослави име Господа нашега Исуса Христа у вама и ви у њему, по благодати Бога нашега и Господа Исуса Христа.

2 О поновном доласку Господа Христа и претходном отпадништву од вјере и о Антихристу**.** Држати се јеванђелских предања**.**

(Зач. 275).
1. Али вас молимо, браћо, у погледу доласка Господа нашега Исуса Христа и нашега сабрања у Њему.
2. Не дајте се лако поколебати умом, нити уплашити, ни духом, ни ријечју, ни посланицом тобоже нашом као да је већ настао Дан Христов.
3. Да вас нико не превари ни на који начин; јер неће доћи док најприје не дође отпадништво и не појави се човјек безакоња, син погибли,
4. Који се противи и преузноси изнад свега што се зове Бог или свстиња, тако да ће сам сјести у храм Божији као Бог, тврдећи за себе да је Бог.
5. Зар не памтите да сам вам ово казивао још кад сам био код вас?
6. И сад знате шта га задржава да се не јави до у своје вријеме.
7. Јер тајна безакоња већ дјејствује, само док се уклони онај који сад задржава.

8. И тада ће се јавити безаконик, којега ће Господ Исус убити духом уста својих и уништити појавом свога присуства;
9. Онога је долазак по дјејству сатанину са сваком силом и знацима и чудесима лажним,

10. И са сваком пријеваром неправде међу онима који пропадају, зато што не примише љубав истине да би се спасли.
11. И зато ће им Бог послати силу обмане, да вјерују лажи;
12. Да буду осуђени сви који не вјероваше истини, него завољеше неправду. (Зач. 276).
13. А ми смо дужни свагда захваљивати Богу за вас, браћо, љубљена од Господа, што вас је Бог изабрао од почетка за спасење у светињи Духа и вјери истине,
14. На које вас призва кроз јеванђеље наше, да задобијете славу Господа нашега Исуса Христа.
15. Тако дакле, браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом ријечју, било посланицом.
16. А сам Господ наш Исус Христос, и Бог и Отац наш, који нас је заволио и дао утјеху вјечну и наду добру у благодати,
17. Нека утјеши срца ваша и утврди вас у свакој ријечи и дјелу доброме.

3 Молити се за апостоле и за утврђење у Христу**.** Клонити се неуредних и нерадника**.**

1. Најзад, браћо, молите се за нас, да се ријеч Господња брзо шири и прославља као и код вас;
2. И да се избавимо од наопаких и злих људи, јер неће сви вјеру.
3. Но вјеран је Господ; Он ће вас утврдити и сачувати од лукавога.
4. А уздамо се у Господу за вас, да чините и да ћете чинити оно што вам заповиједамо.
5. А Господ нека управи срца ваша на љубав Божију и на трпљење Христово. (Зач. 277).
6. Заповиједамо вам пак, браћо, у име Господа нашега Исуса Христа, да се клоните од свакога брата који живи неуредно, а не по предању које примише од нас.
7. Јер сами знате како треба да се угледате на нас, јер нисмо живјели неуредно међу вама,
8. Нити смо забадава јели хљеб у некога, но с трудом и муком, радећи дан и ноћ, да не би били на терету некоме од вас;
9. Не као да немамо власти, него да себе дамо вама за примјер, да би се угледали на нас.
10. Јер када смо били код вас, ово смо вам заповиједали: Ако неко неће да ради, нека и не једе.
11. Јер чујемо да неки међу вама живе неуредно, не раде ништа, а у све се мијешају.
12. Зато таквима заповиједамо и молимо их у Господу нашем Исусу Христу да мирно радећи свој хљеб једу.
13. А вама, браћо, да не досади добро чинити.
14. Ако ли ко не послуша ријечи наше у овој посланици, тога обиљежите, и не дружите се с њим, да би се посрамио;
15. Али га не сматрајте као непријатеља, него уразумљујте га као брата.

16. А сам Господ мира нека вам да мир свагда и у свакој прилици. Господ са свима вама!
17. Поздрав мојом руком, Павловом, што је знак у свакој посланици, овако пишем:
18. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

ПРВА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ТИМОТЕЈУ

1 Поздрав**.** Опомена некима да не одступају од заповијести Јеванђеља**.**
Павлова захвалност Христу за спасење**.**

(Зач. 278).
1. Павле, апостол Исуса Христа по заповијести Бога, Спаса нашега и Господа
Исуса Христа, наде наше,
2. Тимотеју, правоме сину по вјери, благодат, милост, мир од Бога Оца нашега и
Христа Исуса Господа нашега.
3. Као што те молих идући у Македонију, да останеш у Ефесу и заповједиш некима да
не уче друкчије,
4. Нити да се баве бајкама и родословима бескрајним, који више наводе на препирке
неголи на служење Богу у вјери.
5. А циљ заповијести јесте љубав од чиста срца и савјести добре и вјере
нелицемјерне,
6. Од чега неки одступише и скренуше у празнословље,
7. Желећи да буду учитељи закона а не разумију ни шта говоре ни шта тврде. (Зач. 279).
8. А знамо да је закон добар ако га ко правилно употребљава.
9. Знајући то да закон није прописан за праведника, него за безаконике и непокорне,
безбожнике и грјешнике, непобожне и погане, оцеубице и матероубице, крвнике,
10. Блуднике, мужеложнике, људокрадице, лажљивце, кривоклетнике, и ако је што
друго противно здравој науци,
11. Према јеванђељу славе блаженога Бога, које је мени повјерено. (Зач.
280).
12. И захваљујем Христу Исусу Господу нашему који ми даде моћ, што ме за вјерна
прими, поставивши на служење
13. Мене, који сам раније био хулник и гонитељ и пркосник, али бих помилован,
јер то из незнања учиних, у невјеровању;
14. Али се још више умножи благодат Господа нашега са вјером и љубављу у
Христу Исусу.
15. Истинита је ријеч и свакога примања достојна да Христос Исус дође у свијет да
спасе грјешнике од којих сам први ја.
16. Али због тога бих помилован да би Исус Христос показао на мени првоме све
дуготрпљење, за примјер онима који ће вјеровати у њега за живот вјечни.
17. А Цару вијекова, непролазноме, невидљивоме, јединоме премудроме
Богу, част и слава у вијекове вијекова. Амин.

(Зач. 281).
18. Ову ти заповијест предајем, сине Тимотеје, сходно пређашњим
пророчанствима о теби да по њима ратујеш добар рат,
19. Имајући вјеру и добру савјест, коју неки одбацивши претрпјеше бродолом вјере;
20. Међу којима суИменеј и Александар, које предадох сатани, да се науче да не
хуле.

2 Молитва Богу за све људе**.** Павле апостол Богочовјека**.** Понашање мужева и жена**.**

(Зач. 282).
1. Молим, дакле, прије свега да се чине мољења, молитве, прозбе,
благодарења за све људе,

2. За цареве и за све који су у власти, да тих и миран живот поживимо у свакој побожности и честитости.
3. Јер је ово добро и угодно пред Спаситељем нашим Богом,
4. Који хоће да се сви људи спасу и да дођу у познање истине.
5. Јер један је Бог, један и посредник између Бога и људи, човјек Христос Исус,
6. Који себе даде у откуп за све, свједочанство у назначена времена,
7. За које сам ја постављен проповједник и апостол - истину говорим у Христу, не лажем -, учитељ незнабожаца у вјери и истини.
8. Хоћу, дакле, да се мужеви моле на сваком мјесту, подижући свете руке без гњева и двоумљења.
9. Исто тако, и жене у пристојном одијелу, стидом и честитошћу да украшавају себе, не плетеницама, ни златом, ни бисером, ни хаљинама скупоцјеним,
10. Него добрим дјелима, као што приличи женама које се привољеше богопоштовању.
11. Жена нека се учи у миру са сваком покорношћу;
12. Али жени не допуштам да буде учитељ, нити да влада мужем, него да буде мирна.
13. Јер је Адам саздан први, затим Ева;
14. И Адам се не превари а жена преварена, постаде преступница;
15. Али ће се спасти рађањем дјеце, ако остану у вјери и љубави и у светињи са честитошћу.

3 Врлине епископа и ђакона у дому и у Цркви као Дому Божијем**.** Главна тајна побожности**:** Бог се јави у тијелу**.**

(Зач. 283).
1. Истинита је ријеч: ако ко епископство жели, добро дјело жели.
2. Али епископ треба да је без мане, једне жене муж, трезвен, мудар, поштен, гостољубив, кадар да поучава;

3. Не пијаница, не убојица, не лихвар, него кротак, миролљубив, не среброљубив;
4. Који својим домом добро управља, има послушну дјецу са сваком скромношћу;
5. А ако неко не умије својим домом управљати, како ће се моћи старати за Цркву Божију?
6. Не новокрштен, да се не би погордио и упао у осуду ђавољу.
7. А треба да има и добро свједочанство од оних који су напољу, да не би упао у срамоту и замку ђавољу.
8. Тако и ђакони треба да буду честити, не дволични, не који много вина пију, не лакоми,
9. Који имају тајну вјере у чистој савјести.
10. А и ови да се прво провјере, па онда да служе, пошто су без мане.
11. Тако и жене треба да су скромне, да не клеветају, трезвене, вјерне у свему.
12. Ђакони да буду мужеви једне жене, који добро управљају дјецом и својим домовима.
13. Јер који су добро служили, стичу себи добар степен и велику смјелост у вјери у Христу Исусу.

14. Ово ти пишем надајући се да ћу скоро доћи к теби; (Зач.
284).
15. Ако ли се задржим, да знаш како се треба владати у дому Божијему, који је Црква Бога живога, стуб и тврђава истине.
16. И заиста велика је тајна побожности: Бог се јави у тијелу, оправда се у Духу, показа се анђелима, проповједи се незнабошцима, вјерова се у свијету, вазнесе се у слави.

4 Чувати се лажних и лицемјерних учитеља. Вјежбати се у побожности. Савјети Тимотеју.

1. А Дух изричито говори да ће у посљедња времена одступити неки од вјере слушајући духове преваре и науке демонске,
2. У лицемјерју лажљиваца, чија је савјест спаљена,
3. Који забрањују женити се, и траже уздржавање од јела која је Бог створио да их са захвалношћу узимају вјерни и они који су познали истину.
(Зач. 285).
4. Јер је свако створење Божије добро и ништа није за одбацивање кад се прима са захвалношћу,
5. Јер се освећује ријечју Божијом и молитвом.
6. Ово савјетујући браћи, бићеш добар служитељ Исуса Христа, одгајен ријечима вјере и добром науком којој си сљедовао.
7. А поганих и бабских прича клони се и вјежбај се у побожности.
8. Јер тјелесно вјежбање за мало је корисно, а побожност је корисна у свему,
пошто она има обећање живота садашаега и будућега. (Зач.
285).
9. Ово је истинита ријеч и достојна свакога примања;

10. Јер за то се и трудимо и бивамо срамоћени, јер се надамо у Бога живога,
који је спаситељ свију људи, особито вјерних.
11. Ово заповиједај и учи.
12. Нико да не презире твоју младост, али буди образац вјернима у ријечи, у живљењу, у љубави, у духу, у вјери, у чистоти.
13. Докле не дођем пази на читање, утјешавање и учење.
14. Не занемаруј благодатни дар у теби који ти је дат кроз пророчанство полагањем руку старјешина на тебе.
15. Ово проучавај, у овоме стој, да се напредак твој покаже у свему.
16. Пази на себе и на науку, истрај у томе; јер чинећи ово, спасићеш и себе и оне који те слушају.

5 Савјети за старије, за удовице и свештенике. Поуке Тимотеју.

(Зач. 285).
1. Старца не карај, него га савјетуј као оца; младиће као браћу;
2. Старице као матере; младе као сестре, у свакој чистоти.
3. Удовице поштуј, које су праве удовице.
4. Ако ли која удовица има дјецу или унучад, нека се уче најприје свој дом поштовати, и дуг враћати родитељима; јер ово је добро и угодно пред Богом.
5. А права удовица и усамљеница нада се у Бога и проводи у молитвама и мољењима ноћ и дан.
6. А она која се одала насладама, жива је умрла.

7. И ово заповиједај, да буду без мане.
8. Ако ли ко о својима а особито о домаћима не промишља, одрекао се вјере и гори је од невјерника.
9. Да се не уписује међу удовице млађа од шездесет година, која је била жена једнога мужа,
10. Освједочена у добрим дјелима, ако је дјецу одгајила, ако је гостољубива била, ако је светима ноге прала, ако је невољнима помагала, ако је ишла за сваким добрим дјелом.
(Зач. 286).
11. А млађе удовице не примај, јер када их страст одвоји од Христа, хоће да се удају;
12. Оне подлежу осуди што прво обећање одбацише.
13. А уз то се уче и нераду, скитајући по кућама; и не само нераду, него су и језичаве и радознале, па говоре што не треба.
14. Хоћу, дакле, да се млађе удовице удају, дјецу да рађају, кућу да куће, и никаква повода не дају противнику за нападање.
15. Јер неке већ скренуше за сатаном.
16. Ако који вјерни или вјерна има удовице, нека се стара о њима, да се не оптерећује Црква, да би се она могла старати о правим удовицама.
17. Презвитери који су добре старјешине достојни су двоструке части, особито они који се труде у проповиједању и учењу.
18. Јер Писмо говори: Волу који врше не завезуј уста, и: Радник је достојан своје плате.

19. Против презвитера не примај тужбе, осим на основу два или три свједока.
20. Оне који гријеше покарај пред свима, да и остали имају страх.
21. Преклињем те пред Богом и Господом Исусом Христом и изабраним анђелима да ово држиш без двоумљења, и да не чиниш ништа по пристрасности.
(Зач. 287).
22. Не полажи руке ни на кога брзо, нити учествуј у туђим гријесима. Чувај себе чиста.
23. Више не пиј само воду, него пиј по мало вина, због свога желудца и честих болести својих.
24. Гријеси неких људи су јавни и претходе суду, а код неких се објелодањују касније.
25. Тако су и добра дјела видна; а ако и нису, не могу се сакрити.

6 О робовима и лажним учитељима**.** Против богаћења и среброљубља**.** Подвизи у вјери и врлинама**.** Слављење Бога**.**

1. Они који су робови под јармом, нека своје господаре сматрају достојнима сваке части, да се не би хулило на име Божије и на учење.
2. А који имају вјернике за господаре, нека не буду према њима немарни зато што су браћа, него нека им још боље служе, јер су ти који примају њихово доброчинство, вјерни и мили.
3. Ово учи и савјетуј. Ако неко друкчије учи и не држи се здравих ријечи Господа нашега Исуса Христа и учења о побожности,
4. Погордио се ништа не знајући, него болује од запиткивања и препирања, од чега настаје завист, свађа, хуљења, лукава подозрења,
5. Празна надмудривања људи изопаченога ума и лишених истине, који мисле да је побожност извор добитка. Клони се таквих.
6. А побожност јесте велики добитак кад смо задовољни оним што имамо.

7. Јер ништа не донијесмо на свијет; јасно је да ништа не можемо ни однијети.
8. А кад имамо храну и одјећу, будимо овим задовољни.
9. А који хоће да се богате, упадају у искушење и замку, и у многе луде и погубне
жеље, које гурају људе у пропаст и погибао.
10. Јер је коријен свију зала среброљубље, којему неки предавши се
застранише од вјере и навукоше на себе муке многе.
11. А ти, о човјече Божији, бјежи од тога, а иди за правдом, побожношћу,
вјером, љубављу, трпљењем и кротошћу. (Зач.
288).
12. Бори се добрим подвигом вјере, хватај се за живот вјечни у који си и позван, и
исповједио си добро исповиједање пред многим свједоцима.
13. Заповиједам ти пред Богом који свему живот даје и пред Христом Исусом који
посвједочи пред Понтијем Пилатом добро исповиједање:
14. Да одржиш заповијест чисту и беспрекорну до јављања Господа нашега
Исуса Христа,

15. Које ће у своје вријеме показати блажени и једини Владар, Цар царева и
Господар господара,
16. Он који једини има бесмртност и живи у свјетлости неприступној, Кога нико од
људи не видје нити може видјети; Њему част и сила вјечна. Амин. (Зач. 289).
17. Богатима овога свијета заповиједај да се не преузносе, нити да се уздају у
богатство несигурно, него у Бога живога, који нам даје све изобилно на употребу;
18. Нека добро чине, нека се богате у добрим дјелима, нека буду дарежљиви,
друштвени,
19. Спремајући себи добар темељ за будућност, да добију живот вјечни.
20. О Тимотеје, сачувај повјерен ти залог, клонећи се поганих и празних разговора
и спорова лажно названога знања,
21. Којему се неки приволеше и отпадоше од вјере. Благодат с тобом. Амин.

ДРУГА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ТИМОТЕЈУ

1 Захвалност Богу за вјеру Тимотејеву и подстицај дара у њему**:** да се не постиди
страдања за Христа и да сачува залог Духа**.**

(Зач. 290).
1. Павле, апостол Христа Исуса по вољи Божијој, према обећању живота у
Христу Исусу,
2. Тимотеју, љубљеноме чеду: Благодат, милост, мир од Бога Оца и Христа
Исуса Господа нашега.
3. Захваљујем Богу, којему служим од предака у чистој савјести, што те се
непрестано сјећам у молитвама својим дан и ноћ;
4. Сјећајући се суза твојих, желим да те видим да се радошћу испуним.
5. На уму ми је нелицемјерна вјера твоја, која се прво усели у бабу твоју
Лоиду и матер твоју Евникију, а увјерен сам да је и у теби.
6. Из тога разлога ти напомињем да разгорије ваш благодатни дар Божији који је у
теби кроз полагање руку мојих.
7. Јер нама Бог није дао духа плашљивости, него силе и љубави и
цјеломудрености.
(Зач. 291).
8. Не постиди се, дакле, страдања Господа нашега, ни мене сужња његова,
него буди ми састрадалник у јеванђељу по сили Бога,

9. Који нас спасе и призва призвањем светим, не по дјелима нашим, него по својој
вољи и благодати датој нам у Христу Исусу прије вјечних времена,
10. А сада показаној јављањем Спаситеља нашега Исуса Христа, који разруши
смрт и обасја живот и нераспадљивост јеванђељем,
11. За које сам ја постављен проповједник и апостол и учитељ незнабожаца.
12. Из тога разлога ово и страдам, али се не стидим; јер знам Коме сам
повјеровао, и увјерен сам да је Он кадар сачувати залог мој за онај дан.
13. Као образац здраве науке имај оно што си чуо од мене у вјери и љубави у
Христу Исусу.

14. Добро завјештање сачувај Духом Светим, који обитава у нама.
15. То знаш да се одвратише од мене сви они у Азији, међу којима су Фигел и
Ермоген.
16. Господ нека даде мдлост Онисифорову дому, јер ме је много пута окријепио,
и окова мојих није се постидјео,
17. Него дошавши у Рим још ревносније ме потражи и нађе.
18. Нека му даде Господ да нађе милост код Господа у онај дан. А колико ми је у
Ефесу послужио, ти најбоље знаш.

2 Бити добар борац Христа васкрслога**,** трудбеник у Јеванђељу и клонити се лажних
учења**,** препирања и жеља**.**

(Зач. 292).
1. Ти, дакле, чедо моје, јачај у благодати која је у Христу Исусу;
2. И што си чуо од мене пред многим свједоцима, то предај вјерним људима,
који ће бити кадри и друге научити.
3. Ти се, дакле, злопати као добар војник Исуса Христа.
4. Ниједан се војник не уплиће у послове обичног живота, да би угодио војводи.
5. Ако се ко и бори, не добија вијенац ако се не бори по правилу.
6. Земљорадник који се труди треба први да окуси од плодова.
7. Разуми шта говорим; а Господ нека ти даде разборитост у свему.
8. Памти Исуса Христа васкрслога из мртвих, од сјемена Давидова, по јеванђељу
мојему,
9. За које се злопатим до самих окова као злочинац, али се ријеч Божија не да
свезати.
10. Због тога подносим све ради изабраних, да и они добију спасење које је у
Христу Исусу са славом вјечном.
(Зач. 293).
11. Истинита је ријеч: ако с Њим умријесмо, с Њим ћемо и живјети;
12. Ако трпимо, с Њим ћемо и царовати; ако ли се одрекнемо, и Он ће се нас одрећи;
13. Ако ли изневјеримо, Он остаје вјеран, јер се не може самог себе одрећи.
14. Ово напомињи, преклињући их пред Господом да се не препиру, што није ни од
какве користи него на пропаст онима који слушају.
15. Постарај се да се покажеш ваљан пред Богом, трудбеник који се нема чега
стидјети и који право управља ријечју истине.
16. А поганих празних разговора клони се; јер ће такви још више
напредовати у безбожности.
17. И ријеч њихова као жива рана разједаће око себе, међу којима су Именеј и Филит,
18. Који застранише од истине, говорећи да је васкрсење већ било, и руше вјеру
неких.

19. Али тврдо стоји темељ Божији, имајући овај печат: Позна Господ оне који су његови, и: Нека одступи од неправде сваки који призива име Господње. (Зач. 294).

20. А у великоме дому нема само златних и сребрних судова, него и дрвених и глинених, и једни су за част а други за нижу употребу.
21. Ако, дакле, ко очисти себе од ових, биће суд за част, освећен и користан домаћину, припремљен за свако добро дјело.
22. Бјежи од младалачких жеља, а држи се правде, вјере, љубави, мира са свима који призивају Господа од чистога срца.
23. А лудих и неуких запиткивања клони се, знајући да рађају свађе;
24. Слуга пак Господњи не треба да се свађа, него да буде тих према свима, поучан, незлобив,
25. Који са кротошћу кара оне који се противе, еда би им како Бог дао покајање за познање истине,
26. И да се избаве из замке ђавола, који их је живе уловио да врше вољу његову.

3 О злим људима у посљедња времена**.** Страдање побожних за Христа**.** Држати се богонадахнутог Светог Писма**.**

(Зач. 295).
1. Али ово знај да ће у посљедње дане настати тешка времена.
2. Јер ће људи бити самољубиви, среброљубиви, хвалисави, гордељиви, хулници, непослушни родитељима, неблагодарни, непобожни,
3. Безосећајни, непомирљиви, клеветници, неуздржљиви, сурови, недоброљубиви,
4. Издајници, напрасити, надувени, више сластољубиви него богољубиви,
5. Који имају изглед побожности, а силе њезине су се одрекли. И клони се ових.
6. Јер су од ових они који се увлаче у куће и заводе жене које су натоварене гријесима и вођене различитим пождама,
7. Које се свагда уче, и никад не могу да дођу до познања истине.
8. Као што се Јаније и Јамврије противише Мојсеју, тако се и ови противе истини, људи изопаченога ума, непоуздани у вјери.
9. Али неће више напредовати; јер ће њихово безумље постати очигледно свима, као што се десило и са онима.
(Зач. 296).
10. А ти си следовао мојој науци, живљењу, настројењу, вјери, дуготрпљењу, љубави, истрајности,
11. Гоњењима, страдањима која ми се догодише у Антиохији, у Иконији, у Листри. Каква гоњења претрпјех и од свих избави ме Господ!
12. А и сви који хоће да живе побожно у Христу Исусу биће гоњени.
13. А зли људи и опсјенари напредоваће од зла на горе, варајући и варајући се.
14. Но ти стој у томе што си научио и што си се увјерио, знајући од кога си се научио,
15. И што из дјетињства знаш свештене списе који те могу умудрити за спасење кроз вјеру у Христа Исуса.
(Зач. 297).

16. Све је Писмо богонадахнуто, и корисно за учење, за карање, за исправљање, за васпитавање у праведности,
17. Да буде савршен Божији човјек, припремљен за свако добро дјело.

4 Подстицај на проповиједање и дјело јеванђелиста. Крај Павловог подвига и добијање вијенца. Поруке и поздрави.

1. Ја те, дакле, заклињем пред Богом и Господом нашим Исусом Христом, који ће судити живима и мртвима јављањем својим и Царством својим:
2. Проповиједај ријеч, настој у вријеме и невријеме, покарај, запријети,
утјеши, са сваком стрпљивошћу и поуком.
3. Јер ће доћи вријеме када здраве науке неће подносити, него ће по својим жељама окупити себи учитеље да их чешу по ушима;
4. И одвратиће уши од истине, а окренути се бајкама. (Зач.
298).
5. А ти буди трезвен у свему, злопати се, врши дјело јеванђелиста, служење своје испуни.
6. Јер ја се већ приносим на жртву, и вријеме мојега одласка настаде.
7. Добар рат ратовах, трку заврших, вјеру одржах.
8. Сад ме чека вијенац правде, који ће ми у онај Дан дати Господ, праведни Судија: али не само мени, него и свима који с љубављу очекују Долазак његов.
(Зач. 299).
9. Постарај се да ми дођеш брзо.
10. Јер ме Димас остави, заволевши садашњи вијек, и отиде у Солун;
Крискент у Галатију, Тит у Далмацију; Лука је сам код мене.
11. Марка узми и доведи са собом, јер ми је погодан за службу.
12. А Тихика послах у Ефес.
13. Када дођеш, донеси ми огртач што сам оставио у Троади код Карпа, и књиге, особито оне од пергамента.
14. Александар ковач многа ми зла учини. Нека му Господ плати по дјелима његовим.
15. Њега се и ти чувај; јер се веома противио нашим ријечима.
16. При мојој првој одбрани нико не оста са мном, него ме сви оставише.
Нека им се не урачуна!
17. Али Господ би са мном и оснажи ме, да се кроз мене рашири проповијед и да чују сви незнабошци; и бих избављен из уста лавових.
18. И избавиће ме Господ од свакога зла дјела и спасти за Царство своје небеско; Њему слава у вијекове вијекова. Амин.
19. Поздрави Прискилу и Акилу, и Онисифоров дом.
20. Ераст оста у Коринту, а Трофима оставих у Милиту болесна.
21. Постарај се да дођеш прије зиме. Поздравља те Евул, и Пуд, и Лин, и
Клаудија, и браћа сва.
22. Господ Исус Христос нека је са духом твојим. Благодат с вама. Амин.

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ТИТУ

1 Порука Титу о постављању свештеника и о врлинама епископа. Пороци неких Крићана.

(Зач. 300).
1. Павле, слуга Божији и апостол Исуса Христа по вјери изабраних Божијих и познању истине побожности,
2. За наду вјечнога живота који прије вјечних времена обећа Бог који не обмањује,
3. А објави у одређена времена ријеч своју проповиједањем, које је мени повјерио по заповијести Спаситеља нашега Бога,
4. Титу, правоме сину по заједничкој вјери: Благодат, милост, мир, од Бога

Оца и Господа Исуса Христа, Спаситеља нашега.
5. Зато те оставих на Криту да уредиш што је недовршено, и да поставиш по свима градовима старјешине, као што ти ја заповједих:
6. Ако је ко без мане, једне жене муж, и има дјецу вјерујућу, којој не приговарају да су разуздана или непокорна.
7. Јер епископ као Божији домоуправитељ треба да је без мане, не самовољан, не гњевљив, не пијаница, не убојица, не лихвар;
8. Него гостољубив, доброљубив, мудар, праведан, побожан, уздржљив;
9. Који се чврсто држи истините ријечи сагласне са учењем, да би био способан и поучавати у здравој науци и покарати оне који се противе.
10. Јер има много непокорних, празнорјечивих и обмањивача, особито који су из обрезања,
11. Којима треба уста затворити, који читаве домове изопачују учећи што не треба, ради нечасног добитка.
12. Рече неко од њих, њихов сопствени пророк: Крићани, свагда лажљивци, зли звјерови, прождрљивци лијени.
13. Свједочанство је ово истинито. Због тога карај их без поштеде, да буду здрави у вјери,
14. Да не слушају јудејске бајке, ни заповијести људи који презиру истину. (Зач. 301).
15. Чистима је све чисто, а нечистима и невјернима ништа није чисто, него је нечист и њихов ум и савјест.
16. Говоре да знају Бога. а тјелима га се одричу; јер су гнусни и непокорни и неспособни за ма које добро дјело.

2 Савјети старима и младима и робовима**.** Благодат Божија у Христу**,** који нас је искупио од гријеха на добра дјела**.**

1. А ти говори што приличи здравом учењу.
2. Старци да буду трезвени, скромни, мудри, здрави у вјери, у љубави, у трпљењу.
3. Старице такође да се држе како доликује светима: да не клеветају, да много не робују вину, да уче добру,

4. Да уразумљују младе жене: да воле мужеве, да воле дјецу,
5. Да буду разборите, чедне, куђанице, добре, покорне својим мужевима, да се не би хулило на ријеч Божију.
6. Тако и младиће савјетуј да буду честити.
7. У свему покажи себе за углед у добрим дјелима: у учењу исправност, честитост, чистоту,
8. Ријеч здраву, беспријекорну, да се посрами противник немајући ништа лоше рећи за нас.
9. Робови да буду послушни својим господарима, да им буду угодни у свему, да не противрјече,
10. Да не краду, него да показују потпуну вјерност у свему, да би науку Спаситеља нашег Бога красили у свему. (Зач. 302).
11. Јер се јави благодат Божија спасоносна свима људима,
12. Која нас учи да се одречемо безбожности и земаљских пожуда, и да поживимо разборито, праведно и побожно у садашњем вијеку,
13. Очекујући блажену наду и јављање славе великога Бога и Спаса нашега Исуса Христа,

14. Који даде себе за нас да би нас искупио од свакога безакоња, и да очисти за себе народ изабрани који ревнује у добрим дјелима.
15. Ово говори и савјетуј и карај са пуном влашћу; нико да те не презире.

3 Ранији пороци и садашње врлине препорођених у Христу**.** Клонити се јеретика**.** Поруке и поздрави**.**

1. Напомињи им да буду покорни и послушни поглаварствима и властима, спремни за свако добро дјело;
2. Никога да не руже, да се не свађају, да буду благи, да показују сваку кротост према свима људима.
3. Јер и ми бијасмо некада неразумни, непокорни, заблудели, робујући разним пожудама и насладама, проводећи живот у злоби и зависти, гнусни, мрзећи један другога.
4. А када се јави доброта и човекољубље Бога, Спаситеља нашега,
5. Не за дјела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас бањом новога рођења и обновљења Духом Светим,
6. Којега изли на нас обилно кроз Исуса Христа Спаситеља нашега,
7. Да бисмо, оправдани његовом благодаћу, постали насљедници живота вјечнога као што се надамо.
8. Истинита је ова ријеч, и хоћу да то потврђујеш, како би се они који повјероваше Богу старали да предњаче у добрим дјелима. Ово је људима добро и корисно.
9. А лудих запиткивања и родослова и спорова и препирања о закону клони се; јер је то некорисно и сујетно.
10. Човјека јеретика по првоме и другоме савјетовању клони се,
11. Знајући да се такав изопачио, и гријеши; самога себе је осудио.

12. Када пошљем к теби Артема или Тихика, постарај се да дођеш к мени у Никопољ, јер сам одлучио да ондје зимујем.
13. Законика Зина и Апола марљиво опреми, да не оскудијевају ни у чему.
14. Али и наши нека се уче предњачити у добрим дјелима гдје год је потребно, да не буду без плода.
15. Поздрављају те сви који су са мном. Поздрави све који нас љубе у вјери.
Благодат са свима вама. Амин.

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ФИЛИМОНУ

1 Заузимање сужња Павла за одбјеглог роба Онисима**,** а сад обраћенога и вјернога хришћанина**.**

(Зач. 302).
1. Павле, сужањ Христа Исуса, и брат Тимотеј, Филимону љубљеноме и сараднику нашем,
2. И милој Апфији, и Архипу, саборцу нашем, и домаћој твојој цркви:
3. Благодат вам и мир од Бога Оца нашега и Господа Исуса Христа.
4. Захваљујем Богу мојему свагда спомињући те у молитвама својима.
5. Јер чујем за љубав твоју и вјеру коју имаш према Господу Исусу и према свима светима,
6. Да заједништво вјере твоје буде дјелотворно у познању свакога добра које имамо у Христу Исусу.

7. Љубав пак твоја чини нам велику радост и утјеху, јер си, брате, срца светих умирио.
8. Стога, иако имам пуну слободу у Христу да ти заповиједам шта треба да чиниш,
9. Због љубави радије те молим, ја лично, Павле старац, а сада и сужањ Исуса Христа,
10. Молим те за чедо моје Онисима, којега родих у оковима својим;
11. Некада теби непотребнога, а сада и теби и мени потребнога. Послах ти га натраг;
12. А ти њега, то јест срце моје, прими.
13. Ја га хтједох задржати код себе, да ми умјесто тебе послужи у оковима за јеванђеље.
14. Али без твојега знања не хтједох ништа чинити, да твоје доброчинство не би било принудно него добровољно.
15. Јер можда се зато и растаде с тобом за кратко да га добијеш за вјечност,
16. Не више као роба, него више од роба, брата љубљенога, особито мени,а колико више теби, и по тијелу и у Господу.
17. Ако сам ти, дакле, заједничар у вјери, прими њега као мене.
18. Ако ти је у чему скривио, или дужан остао, то мени урачунај.
19. Ја, Павле, написах својом руком, ја ћу платити; да ти не кажем да и самог себе мени дугујеш.
20. Да, брате, обрадуј ме у Господу; умири срце моје у Господу.

21. Уздајући се у твоју послушност, написах ти, знајући да ћеш учинити више него што кажем.
22. А уједно припреми ми гостопримство, јер се надам да ћу вашим молитвама бити вам дарован.
23. Поздравља те Епафрас који је са мном сужањ у Христу Исусу,
24. Марко, Аристарх, Димас, Лука, сарадници моји.
25. Благодат Господа нашега Исуса Христа са духом вашим. Амин.

ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПАВЛА ЈЕВРЕЈИМА

1 Христос је Син Божији и виши од анђела**.**

(Зач. 303).
1. Бог који је из давнине много пута и разним начинима говорио оцима преко Пророка,
2. У ове посљедње дане говорио је нама преко Сина, којега постави насљедником свега, кроз којега је и вијекове створио;
3. Он који је сјај славе и обличје бића Његовога и који држи све моћном ријечју својом, пошто сам взврши очишћење гријехова наших, сједе са десне стране Величанства на висинама,
4. И толико се показа већи од анђела колико је славније Име наслиједио него они.
5. Јер коме од анђела икада рече: Син мој јеси Ти, ја те данас родих? И опет: Ја ћу њему бити Отац, а он мени Син.
6. И опет, када уводи Прворođнога у васељену, говори: И нека му се поклоне сви анђели Божији.
7. А за анђеле говори: Који чини анђеле своје духовима и слуге своје пламеном огњеним.
8. За Сина пак: Пријесто је твој, Боже, вавијек вијека; жезал правичности је жезал Царства твојега.

9. Заволио си правду и омрзао безакоње; због тога те помаза, Боже, Бог твој уљем радости више него другове твоје.
(Зач. 304).
10. И опет: Ти, Господе, у почетку основа земљу, и небеса су дјело руку твојих;
11. Они ће проћи, а ти остајеш, и све ће остарјети као одијело,
12. И савићеш их као хаљину, и измјениће се, а ти си увијек исти, и године твоје неће минути.
13. А коме од анђела икад рече: Сједи мени са десне стране док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим?
14. Нису ли сви они духови за служење, који се шаљу да служе онима који ће наслиједити спасење?

2 Слушати Христа који је истинским очовјечењем и страдањем побиједио смрт и ђавола и спасао све**.**

1. Због тога морамо веома пазити на оно што чусмо, да не скренемо. (Зач.
305).
2. Јер ако је ријеч казана преко анђела потврђена, и сваки преступ и непослушност доби заелужену казну,
3. Како ћемо је ми избјећи ако не маримо за тако велико спасење, које отпоче проповиједати Господ, а потврдише га међу нама они који су чули,
4. Што и Бог посвједочи знацима и чудесима, разним моћним дјелима и раздавањем Духа Светога по својој вољи.
5. Јер Бог не покори анђелима онај свијет који долази, о којем говоримо.
6. Неко пак негдје посвједочи говорећи: Шта је човјек да га се сјећаш, или син човјечији да га походиш?
7. Учинио си га привремено мањим од анђела, славом и чашћу овјенчао си га,
и поставио си га над дјелима руку твојих;
8. Све си покорио под ноге његове. И пошто му покори све, ништа му не остави непокорено. Али сада још не видимо да му је све покорено.
9. А привремено мањим од анђела видимо Исуса, због страдања све до смрти, овјенчанога славом и чашћу, да би по благодати Божијој окусио смрт за све.
10. Јер је прикладно Богу, за Којега је све и кроз Којега је све, Који приведе многе синове у славу, да Челника спасења њихова учини савршеним кроз страдање.
(Зач. 306).
11. Јер и Онај који освећује и они који се освећују сви су од једнога, зато се не стиди да их назива браћом, говорећи:
12. Објавићу Име твоје браћи својој, усред сабора пјесмом ћу те величати.
13. И опет: Ја ћу се уздати у Њега. И опет: Ево ја и дјеца коју ми даде Бог.
14. А пошто та дјеца имају заједницу у крви и месу, и Он узе најприснијег удјела у томе, да смрћу сатре онога који има моћ смрти, то јест ђавола,
15. И да избави оне који из страха од смрти цијелога живота бијаху кривци за своје робовање.
16. Јер, заиста се не присаједини анђелима, него се присаједини сјемену Авраамову.
17. Стога је требало да у свему буде подобан браћи, да би био милостив и вјеран првосвештеник у служби Богу, како би очистио гријехе народа.
18. Јер пошто је и сам страдао будући кушан, зато може помоћи онима који бивају кушани.

3 Христос Првосвештеник је већи од Мојсеја**,** а вјерни су заједничари
Његови**.**

(Зач. 307).
1. Зато, браћо света, заједничари звања небескога, познајте Посланика и Првосвештеника вјере наше коју исповједамо, Исуса Христа.
2. Који је вјеран Ономе који га је поставио, као и Мојсеј у свему дому његову,
3. Јер се овај удостоји веће славе него Мојсеј, као што већу част од дома има онај који га је саградио.
4. Јер је сваки дом сазидан од некога, а онај који је све саздао јесте Бог.

(Зач. 308).
5. Мојсеј пак бјеше вјеран у свему дому његову као слуга, за свједочанство онога што је имало да се каже,
6. Док је Христос као Син над домом његовим; а његов дом смо ми, ако смјело поуздање и наду којом се хвалимо до краја непоколебиво одржимо.
7. Зато, како вели Дух Свети: Данас, ако глас његов чујете,
8. Немојте да буду тврдокорна срца ваша као приликом огорчења у дан кушања у пустињи,
9. Гдје ме искушаваше оцеви ваши, испитиваше ме, а гледали су дјела моја четрдесет година.
10. Зато се разгњевих на покољење оно, и рекох: свагда лутају срцем, а сами не познаше путева мојих;
11. Зато се заклех у гњеву своједу да неће ући у починак мој. (Зач.
309).
12. Пазите, браћо, да не буде у некоме од вас зло срце невјеровања, одступањем од Бога живога;
13. Него бодрите један другога сваки дан, докле год то „данас" траје, да који од вас не постане тврдокоран обманом гријеха.
14. Јер смо постали заједничари Христови, само ако првобитну вјеру до краја чврсто одржимо.
15. Док се још говори: Данас, ако глас његов чујете, немојте да буду тврдокорна срца ваша, као приликом огорчења.
16. А који су то што чуше и огорчише? Зар не сви који изиђоше из Египта вођени Мојсејем?
17. А на које се Он гњевио четрдесет година? Није ли на оне који сагријешише, чије кости остадоше у пустињи?
18. Којима ли се заклео да неће ући у починак његов, ако не онима који бијаху непокорни?
19. И видимо да не могоше ући због невјеровања.

4 Народу Божијем остављен је починак**.** Жива ријеч Божија**.** Христос Велики Првосвештеник**.**

(Зач. 310).
1. Бојимо се, дакле, да неко од вас, док још важи обећање за улазак у починак његов, не помисли да је одоцнио.
2. Јер и нама је јављена радосна вијест као и онима; али њима не би од користи ријеч коју чуше, пошто они који је чуше не прихватише је са вјером.

3. А ми који повјеровасмо улазимо у починак, као што је рекао: Зато се заклех у гњеву својему да они неће ући у починак мој, мада дјела Божија бијаху завршена од постанка свијета.
4. Јер рече негдје за седми дан овако: И почину Бог у дан седми од свих дјела својих.
5. А овдје опет: Неће ући у починак мој.
6. Па пошто неки имају да уђу у њега, а они којима је најприје јављена радосна виjест не уђоше због непокорности,

7. То опет одреди један дан, „Данас", говорећи преко Давида, послије толикога времена, као што рече: Данас, ако глас његов чујете, немојте да буду тврдокорна срца ваша.
8. Јер да је њих Исус Навин увео у починак, не би се послије тога говорило о неком другом дану.
9. Према томе, народу Божијем тек предстоји починак.
10. Јер ко је ушао у одмор његов и сам је починуо од дјела својих, као и Бог од својих.
11. Постарајмо се, дакле, да уђемо у тај починак, да не би ко пао по истом примјеру непокорности.
12. Јер је ријеч Божија жива и дјелотворна, оштрија од свакога двосјеклога мача, и продире све до раздиобе душе и духа, зглобова и сржи, и суди намјере и помисли срца.
13. И нема твари сакривене пред њим, него је све обнажено и откривено пред очима Онога коме ћемо одговарати.
(Зач. 311).
14. Имајући, дакле, Првосвештеника великога, који је прошао небеса, Исуса Сина Божијега, треба да се држимо чврсто вјере коју исповиједамо.
15. Јер немамо првосвештеника који не би могао састрадати немоћима нашим, него Првосвештеника који је у свему кушан као и ми, али без гријеха.
16. Стога приступајмо смјело пријестолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат за благовремену помоћ.

5 Христос Првосвештеник по чину Мелхиседекову**.** Млијечна и јака храна**.**

1. Јер сваки првосвештеник који се узима између људи, поставља се за људе на служење Богу, да приноси и дарове и жртве за гријехе,
2. Који може да саосјећа са онима који су у незнању и заблуди; јер је и сам подложан слабостима,
3. И због тога је дужан, како за народ, тако и за самога себе да приноси жртве за гријехе.
4. И нико сам себи не присваја ту част, него призван од Бога, као и Арон.
5. Тако и Христос не даде сам себи славу да буде првосвештеник, него Онај који му рече: Син мој јеси ти, ја те данас родих.
6. Као што и на другом мјесту вели: Ти си Свештеник вавијек по чину Мелхиседекову.
7. Он у дане земаљскога живота својега са силним вапајем и сузама принесе молитве и прозбе Ономе који је могао да га спасе од смрти, и би услишен због побожности своје.
8. Иако бијаше Син, преко страдања научи се послушности,
9. И показавши се савршен, постаде свима који су му послушни узрок спасења вјечнога,

10. Наречен од Бога Првосвештеник по чину Мелхиседекову. (Зач.
312).
11. О томе бисмо имали говорити много, али тешко је објаснити, јер сте постали немарни за слушање.

12. Јер ви који би по годинама требало да сте учитељи, опет треба да се учите почетним основама ријечи божијих; и такви постадосте да вам треба млијеко, а не јака храна.
13. Јер који год се храни млијеком, неискусан је у знању праведности, јер је дијете.
14. А јака храна је за савршене, чија су чула навиком извјежбана за разликовање и добра и зла.

6 Чувати се отпадништва од вјере и са надом се држати обећања Божијег.

1. Зато, оставивши почетничку науку о Христу, похитајмо ка савршенству; и немојмо изнова постављати темељ покајања од мртвих дјела, и вјере у Бога,
2. И науке о крштавањима, и о полагању руку, и о васкрсењу мртвих, и о суду вјечноме.
3. И ово ћемо учинити, ако Бог допусти.
4. Јер није могуће оне који су једном просвијетљени, и окусили дар небески, и постали заједничари Духа Светога,
5. И окусили добру ријеч Божију, и силе будућега вијека,
6. Па кад су отпали, поново враћати на покајање, пошто они са своје стране опет распињу и руже Сина Божијега.
7. Јер земља која упија дажд што често на њу пада, и која рађа биље корисно онима ради којих се и обрађује, прима благослов од Бога;
8. А која рађа трње и коров, не ваља и није далеко од проклетства, а њезин је крај: у ватру!
(Зач. 313).
9. Али што се вас тиче, љубљени, иако овако говоримо, убијеђени смо да ствари стоје боље и да воде спасењу.
10. Јер Бог није неправедан па да заборави дјело ваше и труд љубави коју показасте за Име његово, послуживши и служећи светима.
11. А желимо да сваки од вас покаже ту исту ревност ради остварења наде све до краја.
12. Да не будете лијени, него да подражавате оне који вјером и истрајношћу насљеђују обећања.
(Зач. 314).
13. Јер кад Бог даде обећање Аврааму, немајући ни у кога већега да се закуне, закле се самим собом,
14. Говорећи: Заиста ћу те богато благословити и обилно те умножити.
15. И тако Авраам стрпљиво чекајући дочека обећање.
16. Јер се људи заклињу већим од себе, и сваком њиховом препирању завршетак је заклетва као јемство.
17. Зато и Бог, желећи да насљедницима обећања што поузданије покаже неизмјенивост своје одлуке, послужи се заклетвом,
18. Да бисмо у двјема непоколебивим стварима, у којима је немогуће да Бог превари, имали моћну утјеху ми који смо прибјегли да се држимо наде која је пред нама;

19. Њу имамо као котву душе, чврсту и поуздану, која улази унутар иза завјесе,

20. Гдје као претеча за нас уђе Исус, поставши Првосвештеник вавијек по чину
Мелхиседекову.

7 Христос Свештеник као Мелхиседек**,** већи од свештеника Левијевих**,**
вјечни је Првосвештеник Новог Завјета**.**

(Зач. 315).
1. Јер тај Мелхиседек, цар Салимски, свештеник Бога вишњега, који срете
Авраама кад се враћаше послије пораза царева, и благослови га;
2. Коме Авраам даде и десетак од свега, он је по значењу свога имена прво цар
правде, а потом је и цар Салимски, то јест, цар мира,
3. Без оца, без матере, без родослова, нити му дани имају почетка нити му живот
има свршетка, а као сличан Сину Божијему остаје свештеник без престанка.
4. Но погледајте колико је велик овај, коме је и сам патријарх Авраам дао десетак од
пробранога плијена.
5. И док синови Левијеви примајући свештенство имају заповијест да узимају по закону
десетак од народа, то јест од браће своје, иако су произишли из бедара Авраамових,
6. Дотле овај који није од њиховог рода, узе десетак од Авраама, и њега, који је имао
обећање, благословио је.
(Зач. 316).
7. А ван свакога је спора да већи благосиља мањега.
8. И тако овдје десетак узимају људи смртни, а тамо онај за којега се свједочи
да живи.
9. И могло би се рећи, да Левије који узима десетак, даде десетак кроз
Авраама,
10. Пошто он још бијаше у бедрима оца када га срете Мелхиседек.
11. Ако је, дакле, савршенство било постигнуто кроз левитско свештенство, јер је
народ њиме доведен под Закон, зашто је било још потребно говорити да ће се
појавити други Свештеник по чину Мелхиседекову, а не по чину Аронову?
12. Али када се мијења свештенство, мора се промијенити и Закон.
13. Јер Онај за кога се ово вели из другога је племена, од којега нико није приступао
жртвенику.
14. Јер је очигледно, да је Господ наш произишао из племена Јудиног, за које
Мојсеј ништа не рече о свештенству.
15. И још је очигледније, када по подобију Мелхиседекову настаје други
Свештеник,
16. Који није постао по закону тјелесне заповијести, него по сили живота
неуништивога.
17. Јер Писмо свједочи: Ти си Свештеник вавијек по чину Мелхиседекову. (Зач.
317).
18. Укида се, дакле, пређашња заповијест због њене немоћи и некорисности

19. Јер Закон ништа није довео до савршенства, а уводи се боља нада кроз коју се
приближујемо Богу.
20. Уколико не бјеше без заклетве,
21. Јер они без заклетве посташе свештеници, а Овај са заклетвом Онога који му говори:
Закле се Господ и неће се раскајати: Ти си Свештеник вавијек по чину Мелхиседекову
22. Утолико Исус поста јемац бољега Завјета.
23. И оних свештеника било је много, јер их је смрт спречавала да остају,
24. А Овај, пошто остаје вавијек, има непролазно свештенство.

25. Зато и може потпуно и за увијек спасти оне који кроз њега долазе Богу,
пошто свагда живи па може посредовати за њих. (Зач.
318).
26. Јер такав нам Првосвештеник требаше: свет, незлобив, чист, одвојен од грјешника и виши од небеса;
27. Који нема потребе, као они првосвештеници, да сваки дан приноси жртве, најприје за своје гријехе, а потом и за народне, јер Он ово учини једном заувијек принијевши самога себе.
28. Јер Закон поставља за првосвештенике људе који имају слабости, а ријеч заклетве послије Закона, поставља Сина вавијек савршенога.

8 Новозавјетни Првосвештеник је с десна Богу**.** Нови Завјет укида Стари**.**

1. А од овога што говорисмо главно је: Ми имамо таквога Првосвештеника,
који сједе с десне стране пријестола Величанства на небесима,
2. Свештенослужитељ Светиње и истинске Скиније, коју постави Господ, а не човјек.
3. Јер се сваки првосвештеник поставља да приноси и даре и жртве; зато је потребно да и Овај има нешто да принесе.
4. Јер ако би био на земљи, не би ни био свештеник, будући да постоје свештеници који приносе даре по Закону.
5. Који служе праслици и сјени небеских стварности, као што бјеше речено Мојсеју када је требало да начини скинију: Гледај, рече, да начиниш све по обрасцу који ти је показан на гори.
6. А сада Овај доби толико узвишеније служење колико је посредник бољега
Завјета, који је на бољим обећањима заснован.
7. Јер да је први завјет био без мане, не би се тражило мјесто за други. (Зач.
319).
8. Јер корећи њих говори: Ево иду дани, говори Господ, и учинићу са домом
Израиљевим и са домом Јудиним Завјет нови,
9. Не онакав завјет који учиних са оцима њиховим у дан кад их узех за руку да их изведем из земље Египатске; јер они не осташе у завјету моме, и ја не марих за њих, говори Господ.
10. Јер ово је Завјет који ћу завјетовати дому Израиљеву послије оних дана, говори Господ: Ставићу законе моје у мисли њихове и написаћу их на срцима њиховим, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.

11. И нико неће учити ближњега свога, и нико брата свога, говорећи: Познај
Господа; јер ће ме сви познати, од малога до великога.
12. Јер ћу бити милостив неправдама њиховим, и нећу више спомињати гријехе њихове и безакоња њихова.
13. А кад вели Завјет нови, први је учинио застарјелим; а оно што застаријева и стари, близу је ишчезнућа.

9 Старозавјетна скинија и жртве несавршене су**;** Христова жртва савршено спасава и уводи у небо**.**

(Зач. 320).
1. Имала је, додуше, и прва скинија правила за богослужење, а и Светињу земаљску.
2. Јер бјеше уређен први дио скиније, у њему свијетњак и трпеза и
постављени хљебови, и то се зове Светиња.
3. А иза друге завјесе дио скиније, назван Светиња над светињама,

4. Која имаше златну кадионицу, и ковчег обложен свуда златом, у коме бјеше
златни сасуд са маном, и процвјетали штап Аронов, и плоче Завјета,
5. А над њим херувими славе, који осјењаваху очистилиште; о чему сада не треба
говорити подробно.
6. А пошто ово бијаше тако уређено, улажаху свештеници свагда у први дио скиније да
врше службу Божију;
7. А у други једном у години сам првосвештеник, не без крви, коју приноси за себе и за
народне гријехе из незнања.
(Зач. 321).
8. Овим Дух Свети показује да још није отворен пут у Светињу, докле год прва
скинија стоји;
9. Која је праслика за садашње вријеме, када се приносе и дарови и жртве које не
могу да усаврше савјест онога који служи,
10. А прописане су само за јела и пића и разна прања и обреде тјелесне до времена
обнове.
11. Али кад је дошао Христос, Првосвештеник будућих добара, кроз већу и
савршенију скинију, нерукотворену, то јест не од ове творевине,
12. Не са крвљу јарчијом ни јунчијом, него са својом крвљу уђе једном за свагда у
Светињу извршивши вјечно искупљење.
13. Јер ако крв јараца и јунаца и пепео од јунице, којом кад се кропе нечисти освећује их
да буду тјелесно чисти,
14. Колико ли ће више крв Христа, који Духом вјечним принесе себе непорочна
Богу, очистити савјест вашу од мртвих дјела, да би служили Богу живоме и
истинитоме.
15. И зато је Он посредник Новога Завјета, да послије његове смрти за
искупљење од преступа у првоме завјету, призвани приме обећано вјечно
насљедство.
16. Јер гдје је завјештање мора да буде и смрт завјештача,
17. Јер је завјештање пуноважно тек послије смрти, пошто никада не важи док је
завјештач у животу.

18. Јер ни први завјет није установљен без крви.
19. Тако, када је Мојсеј објавио све заповијести Закона свему народу, онда узе крви
од јунаца и јараца, с водом и вуном црвеном и исопом, те покропи и књигу и сав народ,
20. Говорећи: Ово је крв завјета који вама одреди Бог.
21. А тако и скинију и све сасуде богослужбене покропи крвљу.
22. И по Закону готово све се чисти крвљу и без пролијевања крви не бива
опроштење.
23. Требало је, дакле, да се слике небеских ствари овако очисте, а саме небеске
ствари бољим жртвама од ових.
(Зач. 322).
24. Јер Христос не уђе у рукотворену Светињу, која је предобразац истинске,
него у само Небо, да се сада појави пред лицем Божијим ради нас;
25. Нити улази много пута да приноси самога себе, као што првосвештеник улази у
Светињу сваке године са туђом крвљу;
26. Иначе би Он морао много пута страдати почев од постања свијета; а сада на
свршетку вијекова јави се једном за свагда, да својом жртвом уништи гријех.
27. И као што људима предстоји једанпут умријети, а потом суд (Божији),

28. Тако и Христос једанпут принесе себе на жртву да понесе гријехе многих. А други пут ће се појавити не због гријеха него за спасење оних који га чекају.

10 Старозавјетне жртве и сила Христове жртве**.** Слава Новога Завјета**.** Потреба вјерности Христу**.**

(Зач. 323).
1. Јер Закон имајући само сјенку будућих добара, а не сами лик ствари, не може никада једним те истим жртвама, које се приносе стално сваке године, усавршити оне који приступају.
2. Иначе, зар оне не би престале да се приносе, пошто они који служе не би се више осјећали грјешним, будући једном за свагда очишћени?
3. Међутим, те жртве сваке године подсјећају на гријехе.
4. Јер није могуће да крв јунаца и јараца спере гријехе.
5. Зато улазећи у свијет говори: Жртву и принос ниси хтио, али си ми тијело припремио.
6. Свеспаљенице и жртве за гријехе нису ти биле угодне;
7. Тада рекох: Ево дођох, као што је у почетку Књиге писано за мене, да учиним вољу твоју, Боже.
8. Говорећи претходно, да жртву и принос и свеспаљенице и жртве за гријехе ниси хтио нити су ти биле угодне, оне које се по закону приносе;
9. Потом рече: Ево идем да учиним вољу твоју, Боже. Укида прво, да постави друго.
10. Том вољом смо освећени приношењем тијела Исуса Христа једном за свагда.

11. И сваки свештеник стоји свакодневно служећи и много пута приносећи исте жртве које никада не могу уништити гријехе;
12. А Он, принијевши једну жртву за гријехе, занавијек сједе с десне стране Бога,
13. Чекајући даље док се не положе непријатељи његови за подножје ногу његових.
14. Јер је Он једним приносом учинио савршенима заувијек оне који се освећују
15. А свједочи нам и Дух Свети; јер пошто је унапријед рекао:
16. Ово је Завјет који ћу им завјештати послије оних дана, говори Господ, дајући законе моје у срца њихова, и у мисли њихове написаћу их, каже:
17. И гријехе њихове и безакоња њихова нећу више спомињати.
18. А гдје је опроштење гријехова, ту нема више приноса за њих. (Зач. 324).
19. Имајући дакле, браћо, слободу за улазак у Светињу крвљу Исусовом,
20. Путем новим и живим, који нам је Он отворио завјесом, то јест тијелом својим,
21. И Свештеника великога над домом Божијим,
22. Приступајмо истинитим срцем, у пуној вјери, са срцима очишћеним од зле савјести и тијелом опраним водом чистом,
23. Држимо се чврсто у исповиједању наде без колебања, јер је поуздан Онај који је обећао;
24. И старајмо се један о другоме у подстицању на љубав и добра дјела.
25. Немојмо изостајати са скупова наших, као што неки имају обичај, него се узајамно бодримо, и утолико више колико видите да се приближује Дан онај.
26. Јер ако ми гријешимо хотимице и послије примљеног познања истине, ту више нема жртве за гријехе,
27. Него само страшно очекивање суда и јарост огња који ће прогутати противнике.

28. Кад неко преступи Закон Мојсејев, по исказу два или три свједока, има да умре без милости;
29. Замислите колико ће сада тежу казну заслужити онај који гази Сина Божијега, и крв Завјета којом је освећен за несвету држи, и Духа благодати вријеђа?
30. Јер знамо Онога који рече: Моја је освета, ја ћу узвратити, говори Господ.
И опет: Господ ће судити народу својему.
31. Страшно је пасти у руке Бога живога. (Зач.
325).
32. А сјећајте се првих дана, у које, тек просвијетљени, поднијесте многе подвиге страдања,
33. Изложени, с једне стране, поругама и невољама, а са друге, поставши састрадалници онима који то исто доживљавају.
34. Јер сте и оковима мојим саосећали, и с радошћу подносили отимање имовине ваше, знајући да ви имате боље и непролазно имање на небесима. (Зач. 326).
35. Не губите, дакле, поуздање своје, које доноси велику награду.

36. Јер вам је трпљење потребно, да пошто извршите вољу Божију, примите оно што је обећано.
37. Јер још мало, врло мало, па ће доћи Онај који треба да дође и неће одоцнити.
38. А праведник ће од вјере живјети; ако ли одступи, неће бити по вољи души мојој.
39. Ми, међутим, нисмо од оних који одступају на пропаст, него од оних који вјерују на спасење душе.

11 Вјера и њезина моћ у старозавјетним праведницима.

1. А вјера је основ свега чему се надамо, потврда ствари невидљивих.
2. Јер у њој стари примише добро свједочанство.
3. Вјером сазнајемо да су свјетови саздани ријечју Божијом, тако да је видљиво постало из невидљивога.
4. Вјером принесе Авељ Богу бољу жртву него Каин; њоме би посвједочен да је праведник, када сам Бог прихвати даре његове; кроз њу он и послије смрти још говори.
5. Вјером Енох бјеше узнесен да не види смрти; и више се не нађе, јер га Бог узнесе, пошто прије његова узнесења бјеше му потврђено да је угодио Богу.
6. А без вјере није могуће угодити Богу; јер онај који прилази Богу, треба да вјерује да Бог постоји и да Он награђује оне који га траже.
7. Вјером Ноје би од Бога обавијештен о ономе што се још не види, и из побожног страха сагради ковчег за спасење дома свога; њоме он осуди сав свијет, и постаде насљедник праведности по вјери.
(Зач. 327).
8. Вјером Авраам послуша када би позван да пође у земљу коју је имао да прими у насљедство, и пође не знајући куда иде.
(Зач. 328).
9. Вјером се насели он у земљи обећаној као у туђој, и у шаторима становаше са Исаком и Јаковом, сунасљедницима истога обећања.
10. Јер очекиваше Град који има темеље, којему је неимар и творац Бог.
11. Вјером и сама Сара прими моћ да зачне, и упркос дубокој старости она роди; јер вјероваше Ономе који то обећа.

12. Зато се и родише потомци од једнога, и то престарјелога човјека,
мноштвом као звијезде небеске и као пијесак небројени на обали мора.
13. У вјери помријеше сви ови не дочекавши остварење обећања, али их видјеше
издалека, и поздравише, и признаше да су странци и пролазници на земљи.
14. Јер они који тако говоре показују да траже Отаџбину.
15. И да су мислили на ону из које су изишли, имали би времена да се врате;
16. Али сад желе бољу, то јест небеску. Зато се Бог не стиди њих да се назива
Бог њихов; јер им је припремио Град.
(Зач. 329).
17. Вјером принесе Авраам Исака када је кушан, и јединца приношаше онај који је
примио обећања,

18. Коме бјеше казано: У Исаку ће ти се назвати сјеме,
19. Јер је разумио да је Бог кадар и из мртвих васкрсавати; зато га и доби као
праслику.
20. Вјером у оно што ће доћи благослови Исак Јакова и Исава.
21. Вјером Јаков умирући благослови свакога сина Јосифова, и поклони се преко
врха палице своје.
22. Вјером Јосиф на самрти напомињаше о изласку синова Израиљевих, и
заповједи за кости своје.
23. Вјером су Мојсеја, пошто се роди, крили три мјесеца родитељи његови,
јер видјеше да је дијете красно, и не побојаше се заповијести цареве.
24. Вјером Мојсеј, када је одрастао, одрече да се назива син кћери
Фараонове;
25. И више вољаше да страда са народом Божијим него да има привремену насладу
гријеха,
26. Сматрајући поругу Христову за веће богатство од свега блага египатскога,
јер гледаше на награду.
27. Вјером он остави Египат, не побојавши се јарости цареве, јер се чврсто држаше
Невидљивога, као да га види.
28. Вјером обави пасху и кропљење крвљу, да се онај који убијаше првенце не дотакне
њих.
29. Вјером пријеђоше Црвено море као по суху; а када то покушаше
Египћани, потопише се.
30. Вјером падоше зидови јерихонски, када се око њих обилазило седам дана.
31. Вјером Рава блудница не погибе с невјерницима, јер прими уходе с миром.
32. И шта још да кажем? Јер ми не би достало времена кад бих стао казивати о
Гедеону, Вараку, Самсону, Јефтају, Давиду, Самуилу и о другим пророцима, (Зач. 330).
33. Који вјером побиједише царства, чинише правду, добише обећања,
затворише уста лавовима,
34. Угасише силу огњену, утекоше од оштрица мача, од немоћних постадоше јаки,
бијаху силни у рату, поразише војске туђинске;
35. Неке жене примише своје мртве васкрсењем; други пак бијаху мукама уморени
не приставши на избављење, да би добили боље васкрсење;
36. А други искусише поруге и шибања, па још окове и тамнице;
37. Камењем побијени, престругани, измучени, од мача помријеше; потуцаше се у
кожусима и козјим кожама у оскудици, у невољама, у патњама;
38. Они којих свијет не бијаше достојан, потуцаху се по пустињама и горама и по
пештерама и по јамама земаљским.
39. И сви ови, освједочени у вјери, не добише обећање;

40. Зато што је Бог нешто боље предвидјео за нас, да не би они без нас достигли савршенство.

12 Трпјети и истрајати гледајући на Начелника и Савршитеља вјере Исуса. Педагогија Божија. Јерусалим небески и Црква прворођених на небу.

(Зач. 331).
1. Зато и ми, имајући око себе толики облак свједока, одбацимо свако бреме и гријех који нас лако заводи, и са стрпљењем хитајмо у подвиг који нам предстоји,
2. Гледајући на Исуса, Начелника и Савршитеља вјере, који умјесто предстојеће му радости претрпи крст, не марећи за срамоту, и сједе с десне стране Пријестола Божијега.
3. Помислите, дакле, на Њега, који је од грјешника поднио такво противљење против себе, да не малакшете и не клону душе ваше.
4. Још се не супротстависте до крви борећи се против гријеха,
5. И заборавили сте савјет који вам говори као синовима: Сине мој, не занемаруј карање Господње, нити клони када те он покара.
6. Јер кога љуби Господ онога и кара; и бије свакога сина којега прима.
7. Ако подносите карање, Бог поступа са вама као са синовима. Јер који је то син којега отац не кара?
8. Ако ли сте без карања, које су сви искусили, онда сте копилад а не синови.
9. Даље, кад су нас наши тјелесни оци карали, ми смо их слушали. Зар се нећемо много више покоравати Оцу духова и живјети?
10. Јер они нас караху за мало дана према своме нахођењу, а Он на корист нашу, да будемо заједничари светости његове.
11. Јер свако карање, док траје, не чини се да је радост, него жалост, али послије даје мирни плод праведности онима који су кроз њега извјежбани.
12. Зато исправите клонуле руке и ослабљена кољена,
13. И поравните стазе за ноге своје, да се оно што је хромо не погорша, него напротив, да се излијечи.
(Зач. 332).
14. Старајте се да имате мир са свима и светост, без које нико неће видјети Господа;
15. Пазећи да ко не остане без благодати Божије; да не би некакав коријен горчине узрастао и направио немир, и њиме се заразили многи;
16. Да ко не буде блудник или поганац, као Исав, који за једно јело продаде своје првородство.
17. Јер знате да је он и касније, кад је хтио да наслиједи благослов, одбачен био, јер не нађе покајање, иако га је са сузама тражио.
18. Јер нисте приступили гори опипљивој, и огњу разбукталом, и мраку и тами и олуји,
19. И звуку трубе, и гласу ријечи, за који они што га чуше мољаху да им се више не говори;
20. Јер не могаху поднијети заповијест: Ако се и звијер дотакне те горе, биће каменована.
21. А призор је тако страшан био, да Мојсеј рече: Престрашен сам и дрхтим,
22. Него сте приступили Гори Сионској и Граду Бога живога, Јерусалиму небескоме, миријадама анђела,
23. Свечаном сабору и Цркви прворородних, записаних на небесима, и Богу Судији свију, и духовима савршених праведника.

24. И Исусу, Посреднику Новог Завјета, и крви очишћења, која боље говори неголи Авељева.
(Зач. 333).
25. Гледајте да не одбаците Онога који говори. Јер, кад не избјегоше казну они што одбацише онога који пророковаше на земљи, а камоли ми ако се одвратимо од Онога са небеса,
26. Чији глас онда потресе земљу, а сад обећа говорећи: Још једном ја ћу потрести не само земљу него и небо.
27. А ово „још једном" показује промјену онога што се колеба, као створеног,
да би остало оно што се не колеба.
28. Зато, примајући Царство непоколебиво, да имамо благодат и њоме да служимо угодно Богу са поштовањем и страхом.
29. Јер Бог наш је огањ који спаљује.

13 Имати хришћанске врлине**.** Сјећати се својих учитеља у Христу и чувати се туђе науке**.** Завршне поуке и поздрави**.**

1. Братољубље нека остане.
2. Гостољубље не заборављајте, јер из гостољубља неки и не знајући примише анђеле.
3. Сјећајте се сужања као да сте с њима оковани, и оних који се злопате, јер сте и сами у тијелу.
4. Брак нека буде у свему частан и постеља брачна чиста: а блудницима и прељубницима судиће Бог.
5. Не будите среброљубиви, будите задовољни оним што имате, јер је Он рекао: Нећу те оставити нити ћу од тебе одступити.
6. Тако да можемо смјело говорити: Господ је мој помоћник, и нећу се бојати;
шта ми може учинити човјек?
(Зач. 334).
7. Сјећајте се својих старјешина, који вам проповиједаше ријеч Божију;
гледајући на свршетак њихова живота, угледајте се на вјеру њихову.
8. Исус Христос је исти јуче и данас и у вијекове.
9. Не дајте се завести различитим и туђим учењима, јер је добро утврђивати срце благодаћу а не јелима, од којих не имаше користи они који су у њима уживали.
10. Ми имамо жртвеник од којега немају права да једу они који служе скинији.
11. Јер тјелеса оних животиња, чију крв за гријехе уноси првосвештеник у светињу, спаљују се ван станишта.
12. Зато и Исус, да би осветио народ крвљу својом, пострада изван града.
13. Дакле, изиђимо к Њему изван станишта, поругу његову носећи.
14. Јер овдје немамо постојана града, него тражимо онај који ће доћи.
15. Кроз Њега, дакле, непрестано да приносимо Богу жртву хвале, то јест,
плод усана које исповједају Име његово.
16. А доброчинство и заједништво не заборављајте; јер се таквим жртвама угађа Богу.

(Зач. 335).
17. Слушајте старјешине своје и повинујте им се, јер они бдију над душама вашим, пошто ће одговарати за њих, да би то с радошћу чинили а не са уздисањем, јер вам ово не би било од користи.

18. Молите се Богу за нас. Јер смо увјерени да имамо добру савјест, желећи да се у свему добро владамо.
19. А молим да чините ово још више, да бих вам се што прије вратио.
20. А Бог мира, који подиже из мртвих великога Пастира оваца, крвљу Завјета вјечнога, Господа нашега Исуса Христа,
21. Нека вас усаврши у свакоме дјелу доброме, да вршите вољу његову, творећи у вама оно што му је угодно, кроз Исуса Христа, којему слава у вијекове вијекова. Амин.
22. Молим вас пак, браћо, примите ову ријеч утјехе, јер вам укратко и написах.
23. Знајте да је брат наш Тимотеј ослобођен, са којим ћу вас, ако ускоро дође, видјети.
24. Поздравите све старјешине своје и све свете. Поздрављају вас браћа из Италије.
25. Благодат са свима вама. Амин.

САБОРНА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ЈАКОВА

1 Поздрав**.** О искушењима и гријеху**.** Примање и извршавање ријечи Божије**.**

(Зач. 50).
1. Јаков, слуга Бога и Господа Исуса Христа, поздравља дванаест племена расијаних по свијету.
2. Сваку радост имајте, браћо моја, када паднете у различна искушења,
3. Знајући да кушање ваше вјере гради трпљење:
4. А трпљење нека усавршује дјело, да будете савршени и потпуни без икаквог недостатка.
5. Ако ли коме од вас недостаје мудрости, нека иште од Бога који свима даје једноставно и без карања, и даће му се.
6. Али нека иште с вјером, не сумњајући ништа; јер који сумња он је као морски вал што га вјетар подиже и витла.
7. Јер такав човјек нека не мисли да ће примити што од Господа.
8. Двоједушан човјек непостојан је у свима путевима својим.
9. А понизни брат нека се хвали висином својом;
10. А богаташ својом понизношћу, јер ће проћи као цвијет травни.
11. Јер огрија сунце са жегом, и осуши траву, и цвијет њезин отпаде, и красота лица њезина пропаде; тако ће и богаташ на путевима својима увенути.
12. Блажен је човјек који претрпи искушење, јер кад буде опробан примиће вијенац живота, који Господ обећа онима који га љубе.
13. Ниједан кад је кушан да не говори: Бог ме куша; јер Бог је непријемчив за кушање злом, и Он не искушава никога,

14. Него свакога искушава сопствена жеља, која га мами и вара.
15. Тада жеља затрудњевши рађа гријех. а гријех учињен рађа смрт.
16. Не varajте се, драга браћо моја.
17. Сваки дар добри и сваки поклон савршени одозго је, силази од Оца свјетлости, у којега нема измјенљивости ни сјенке промјене.
18. Јер нас је драговољно родио ријечју истине, да будемо као првина од његових створења.
(Зач. 51).

19. Зато, драга браћо моја, нека буде сваки човјек брз чути а спор говорити и спор гњевити се;
20. Јер гњев човјеков не твори правду Божију.
21. Зато одбаците сваку нечистоту и остатак злобе, и с кротошћу примите усађену ријеч која може спасити душе ваше.
22. Будите пак творци ријечи, а не само слушаоци, варајући сами себе.
23. Јер ако ко слуша ријеч а не твори, он је сличан човјеку који гледа лице тијела својега у огледалу;
24. Јер се огледа, па отиде, и одмах заборави какав бјеше.
25. Али ко проникне у савршени закон слободе и остане у њему, и не постане забораван слушалац него творац дјела, тај ће бити блажен у дјелању својему.
26. Ако ко од вас мисли да је побожан. а не чауздава језика својега, него вара срце своје, његова је побожност узалуд.
27. Побожност чиста и непорочна пред Богом и Оцем јесте ова: посјећивати сироте и удовице у невољи њиховој, и чувати себе неопогањена од свијета.

2 Хришћанин не гледа ко је ко и испуњава сав Закон Божији**.** Вјера без добрих дјела мртва је**.**

(Зач. 52).
1. Браћо моја, не гледајући ко је ко, имајте вјеру у нашега Господа славе Исуса Христа.
2. Јер ако дође на сабрање ваше човјек са златним прстеном и у свијетлој хаљини, а дође и сиромах у биједној хаљини,
3. И погледате на онога у свијетлој хаљини, и речете му: Ти сједи овдје лијепо, а сиромаху: Ти стани ондје, или сједи овдје ниже подножја мојега;
4. Зар тиме не учинисте разлику у себи и постадосте судије са злим помислима?
5. Чујте, драга браћо моја, не изабра ли Бог сиромахе овога свијета да буду богати вјером, и насљедници Царства које обећа онима који Њега љубе?
6. А ви понизисте сиромаха. Нису ли богаташи ти који вас угњетавају и зар вас они не вуку на судове?
7. Не хуле ли они на добро Име којим сте названи?
8. Но, ако ви закон царски извршујете по Писму: Љуби ближњега својега као самог себе, добро чините;
9. Ако ли гледате ко је ко, гријех чините, и закон вас кара као преступнике.
10. Јер који сав закон одржи а сагријеши у једноме, крив је за све.

11. Јер Онај који је рекао: Не чини прељубе! рекао је и: Не убиј! Ако, дакле, не учиниш прељубу а убијеш, постао си преступник закона.
12. Тако говорите и тако творите као они који ће законом слободе бити суђени;
13. Јер ће ономе бити суд без милости који не чини милости; а милост слави побједу над судом.
(Зач. 53).
14. Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има вјеру а дјела нема? Зар га може вјера спасти?
15. Ако ли брат или сестра голи буду, и оскудијевају у свакодневној храни,
16. И рече им који од вас: Идите с миром, гријте се, и наситите се, а не дате им што је потребно за тијело, каква је корист?
17. Тако и вјера, ако нема дјела, мртва је сама по себи.

18. Но неко ће рећи: Ти имаш вјеру, а ја имам дјела. Покажи ми вјеру твоју без дјела твојих, а ја ћу теби показати вјеру моју из дјела мојих.
19. Ти вјерујеш да је један Бог; добро чиниш; и ђаволи вјерују, и дрхте.
20. Али хоћеш ли да знаш, о човјече сујетни, да је вјера без дјела мртва?
21. Авраам, отац наш, не оправда ли се дјелима кад принесе Исака сина својега на жртвеник?
22. Видиш ли како је вјера садјејствовала дјелима његовим, и кроз дјела усавршила се вјера?
23. И испуни се Писмо које говори: Авраам повјерова Богу, и прими му се у правду, и пријатељ Божији назва се.
24. Видите ли, дакле, да се дјелима оправдава човјек, а не само вјером?
25. А слично и Рава блудница не оправда ли се дјелима када прими уходе, и изведе их другим путем?
26. Јер као што је тијело без духа мртво, тако је и вјера без дјела мртва.

3 Обуздавање језика**.** Права и лажна мудрост**.**

(Зач. 54).
1. Браћо моја, не будите многи учитељи, знајући да ћемо већма бити осуђени,
2. Јер сви много гријешимо. Ако неко у ријечи не гријеши, тај је савршен човјек, моћан је зауздати и све тијело.
3. Гле, коњима стављамо узде у уста да нам се покоравају, и све тијело њихово окрећемо.
4. Ето и лађе, иако су велике и силни их вјетрови гоне, окрећу се малим кормилом онамо куда хоће онај који управља.
5. Тако је и језик мали уд, а хвали се да је велики. Гле, малена ватра, како велике ствари запали!
6. И језик је ватра, свијет неправде. Тако се и језик налази међу нашим удима, прљајући све тијело, и палећи ток живота нашега, и запаљујући се од пакла.
7. Јер сваки род звјериња и птица, и гмизаваца и риба, припитомљава се и припитомио се роду човјечијему,

8. А језик нико од људи не може укротити; то немирно зло, пуно отрова смртоноснога.
9. Њиме благосиљамо Бога и Оца, и њиме проклињемо људе створене по подобију Божију.
10. Из истих уста излази благослов и клетва. Не ваља, браћо моја, да ово тако бива.
(Зач. 55).
11. Зар може из истог извора тећи слатко и горко?
12. Може ли, браћо моја, смоква маслине рађати или винова лоза смокве? Тако ниједан извор не даје слану и слатку воду.
13. Ко је међу вама мудар и разуман? Нека покаже од доброг понашања дјела своја у мудрој кротости.
14. Ако ли имате горку завист и свадљивост у срцима својим, не хвалите се и не лажите против истине.
15. Ово није она мудрост што силази одозго него земаљска, чулна, демонска.
16. Јер гдје је завист и свађа, ондје је неслога и свака зла ствар.
17. А мудрост која је одозго, прво је чиста, потом мирна, кротка, послушна, пуна милости и добрих плодова, непристрасна, и нелицемјерна.

18. А плод правде у миру сије се онима који мир граде.

4 Поријекло борби и свађа због жеља. Понизност пред Богом. Неосуђивање браће. Гријех самопоуздања.

1. Откуда ратови и борбе међу вама? Не отуда ли, од сладострашћа ваших,
која се боре у вашим удима?
2. Желите и немате; убијате и завидите, и не можете да добијете; борите се и војујете, и немате, јер не иштете.
3. Иштете, и не примате, јер погрешно иштете, да на уживања ваша трошите.
4. Прељубници и прељубнице, не знате ли да је пријатељство према свијету непријатељство према Богу? Јер који хоће свијету пријатељ да буде, непријатељ Божији постаје.
5. Или мислите да Писмо узалуд говори: Са суревњивошћу чезне за духом,
којега усели у нас?
6. А даје већу благодат; стога каже: Бог се противи гордима, а смиренима даје благодат.
(Зач. 56).
7. Покорите се, дакле, Богу, а успротивите се ђаволу, и побјећи ће од вас.
8. Приближите се Богу, и Он ће се приближити вама. Очистите руке, грјешници, поправите срца ваша, дводушни.
9. Трпите и тугујте и плачите: смијех ваш нека се претвори у плач, и радост у жалост.
10. Понизите се пред Господом, и уздигнуће вас.
11. Не оговарајте један другога, браћо; јер ко оговара брата или осуђује брата својега, оговара закон и осуђује закон, а ако закон осуђујеш, ниси вршилац закона него судија.

12. Један је Законодавац и Судија, који може спасти и погубити. А ко си ти што другога осуђујеш?
13. Слушајте сад ви који говорите: Данас или сутра поћи ћемо у овај или онај град, и боравићемо ондје једну годину, и трговаћемо и зарадићемо;
14. Ви који не знате шта ће бити сутра. Јер шта је живот ваш? Он је пара,
која се за мало покаже, а потом је нестане.
15. Умјесто да говорите: Ако Господ хоће, и живи будемо, учинићемо ово или оно.
16. А сад се хвалите својом надменошћу. Свака таква хвала је зла.
17. Онај, дакле, који зна добро чинити а не чини, гријех му је.

5 Варљивост богатства. Трпељивост према браћи. Лакомислене заклетве. Моћ молитве. Љубав трема грјешнику.

1. Ходите сад богаташи, плачите и ридајте због невоља својих које долазе.
2. Богатство ваше иструну, а одијело ваше поједоше мољци;
3. Злато ваше и сребро зарђа, и рђа њихова биће свједочанство против вас, и изјешће тијела ваша, као огањ. Нагомиласте благо у посљедње дане.
4. Гле, вапије плата радника који су пожњели њиве ваше, коју сте им закинули; и вапаји жетелаца дођоше до ушију Господа Саваота.
5. Наслађивасте се на земљи, и живјесте раскалашно; ухранисте срца ваша,
као на дан заклања.
6. Осудисте, убисте праведника, и он вам се не успротиви.
7. Трпите, дакле, браћо моја, до доласка Господњега. Гле, ратар ишчекује драгоцјени плод земље, стрпљиво га чекајући док не прими дажд рани и позни.

8. Будите, дакле, и ви стрпљиви, утврдите срца ваша, јер се долазак
Господњи приближи.
9. Не јадикујте један на другога, браћо, да не будете осуђени: гле, Судија стоји пред
вратима.
(Зач. 57).
10. За углед страдања и дуготрпљења, браћо моја, узмите пророке који говорише
у име Господње.
11. Ето, ми називамо блаженим оне који претрпјеше. Трпљење Јова чусте и крај
његов од Господа видјесте, јер је Господ многомилостив и сажаљив.
12. А прије свега, браћо моја, не куните се ни небом ни земљом, нити другом каквом
заклетвом; нека ваше да буде да, а не, не; да не паднете под осуду.
13. Злопати ли се ко међу вама? Нека се моли Богу. Је ли ко весео? Нека пјева
Богу.
14. Болује ли ко међу вама? Нека дозове презвитере црквене, и нека се моле над њим,
помазавши га уљем у име Господње.
15. И молитва вјере ће спасти болесника, и подигнуће га Господ; и ако је гријехе
учинио, опростиће му се.
16. Исповиједајте пак једни другима сагрјешења, и молите се Богу једни за друге, да
оздравите. Много је моћна усрдна молитва праведника.

17. Илија бјеше човјек исто као и ми, и молитвом помоли се Богу да не буде дажда, и
не удари дажд на земљи за три године и шест мјесеци.
18. И опет се помоли, и небо даде кишу, и земља изнесе род свој.
19. Браћо, ако ко од вас залута са пута истине, па га неко врати,
20. Нека зна да ће онај који обрати грјешника са пута заблуде његове, спасти душу од
смрти, и покрити мноштво гријехова.

ПРВА САБОРНА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПЕТРА

1 Поздрав**.** Захвалност Богу за велику наду и свети и блажени живот који Он дарова вјерујућима**.**

(Зач. 58).
1. Петар, апостол Исуса Христа, изабранима који странствују у расијању по
Понту, Галатији, Кападокији, Азији и Витинији:
2. По предзнању Бога Оца, освећењем Духа за послушање и кропљење крвљу
Исуса Христа: Благодат и мир да вам се умножи.
3. Благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, који нас по великој милости
својој препороди за живу наду васкрсењем Исуса Христа из мртвих,
4. За насљедство непропадљиво и неокаљано и неувенљиво, које је сачувано на
небесима за вас,
5. Силом Божијом чуване кроз вјеру на спасење, спремљено да се открије у
посљедње вријеме;
6. У њему се радујте, иако сте сада мало, ако треба, ожалошћени различитим
искушењима,
7. Да се вриједност ваше вјере, драгоцјенија од злата пропадљивога, но огњем
испитиванога, нађе на хвалу и част и славу, када се јави Исус Христос;
8. Којега не видјевши љубите, и Њега сад не гледајући но вјерујући, радујете се радошћу
неисказаном и прослављеном,
9. Примајући крај вјере своје: спасење душа.

10. О којем спасењу испитиваше и истраживаше пророци, који прорицаше о вама подареној благодати;
11. Испитујући у које или какво вријеме јављаше Дух Христов који бјеше у њима, унапријед свједочећи за Христова страдања и за славе послије тога.
12. Њима се откри да не себи, него вама служаху у оном што вам се сад јави преко оних који вам проповједаше јеванђеље Духом Светим посланим с неба, у што анђели желе завирити.
13. Зато опасавши бедра разума својега, будите трезвени, сасвим се надајте благодати која ће вам се донијети откривењем Исуса Христа.
14. Као чеда послушности не поводите се за пређашњим жељама из времена вашега незнања,
15. Него по Светоме који вас је позвао, будите и сами свети у свему живљењу.
16. Јер је написано: Будите свети, јер сам ја свет.

17. И ако зовете Оцем онога који, не гледајући ко је ко, суди свакоме по дјелу, проводите у страху вријеме вашега странствовања,
18. Знајући да се пропадљивим сребром или златом не искуписте из својега сујетнога живљења, од отаца вам преданога,
19. Него часном крвљу Христа, као Јагњета непорочног и безазленог,
20. Предвиђеног још прије постања свијета, а јављеног у посљедња времена ради вас,
21. Који кроз њега вјерујете у Бога који га подиже из мртвих, и даде му славу, тако да ваша вјера и надање буду у Бога.
22. Душе своје очистивши Духом у послушању истине за братољубље нелицемјерно, од чиста срца љубите једни друге искрено,
23. Препорођени не од сјемена трулежног него нетрулежног, ријечју живога Бога која остаје увијек.
24. Јер је свако тијело као трава, и свака слава човјечија као цвијет травни: осуши се трава, и цвијет њезин отпаде;
25. Али ријеч Господња остаје увијек. А то је та ријеч која је вама благовијештена.

2 Христос угаони Камен и Камен спотицања. Хришћани изабрани народ: да се клоне тјелесних жеља, покоравају властима, подражавају Христа у подношењу страдања.

1. Одбацивши, дакле, сваку злобу и свако лукавство и лицемјерје, и завист и сва оговарања,
2. Жарко желите разумнога и правога млијека, као новорођена дјеца, да о њему узрастете за спасење,
3. Ако већ окусисте да је благ Господ.
4. Приступајући Њему, Камену живом, од људи одбаченом, али од Бога изабраном, драгоцјеном,
5. И ви сами као живо камење зидајте се у дом духовни, свештенство свето, да бисте приносили жртве духовне, благопријатне Богу, кроз Исуса Христа.
6. Јер стоји у Писму: Ево полажем у Сиону Камен крајеугаони, изабрани, драгоцјени; и ко у њега вјерује неће се постидјети.
7. Вама је, дакле, који вјерујете част; а онима који се противе, камен који одбацише зидари он постаде глава од угла, и би Камен спотицања и Стијена саблазни;
8. Који се и спотичу о њега противећи се ријечи, на што су и опредијељени.
9. А ви сте род изабрани, царско свештенство, народ свети, народ задобијен,

да објавите врлине Онога који вас дозва из таме на чудесну свјетлост своју;
10. Који некад не бијасте народ, а сада сте народ Божији; који не бијасте помиловани, а сада сте помиловани.
11. Љубљени, молим вас као путнике и странце, да се чувате од тјелесних жеља, које војују на душу.
12. Владајте се добро међу незнабошцима, да би за оно за што вас опадају као злочинце, видјевши ваша добра дјела, славили Бога у дан похођења.

13. Будите, дакле, покорни сваком реду људском, Господа ради: ако цару, као господару;
14. Ако ли намјесницима, као његовим посланицима за осуду злочинцима, а за похвалу онима који добро чине.
15. Јер је тако воља Божија да добро чинећи уђуткујете незнање безумних људи;
16. Као слободни, а не као они који користе слободу за прикривање злобе, него као слуге Божије.
17. Свакога поштујте, братство љубите, Бога се бојте, цара поштујте.
18. Слуге, будите покорни са сваким страхом господарима, не само добрима и благима него и грубима.
19. Јер то је благодат, ако неко подноси жалости по савјести ради Бога, страдајући неправедно.
20. Јер каква је похвала ако гријешите па кажњавани, подносите? Него ако добро чините па подносите страдања, то је угодно пред Богом.
21. Јер сте на то и позвани,
(Зач. 59).
јер и Христос пострада за вас, остављајући вам примјер да идете његовим стопама;
22. Он гријеха не учини, нити се нађе пријевара у устима његовим;
23. Он вријеђан, не узвраћаше увредом; страдајући не пријећаше, него је препустио Ономе који праведно суди.
24. Он гријехе наше сам изнесе на тијелу своjем на дрво, да за гријехе умремо, и за правду живимо, јер се његовом раном исцијелисте.
25. Јер бијасте као изгубљене овце, али сада се вратисте Пастиру и Епископу душа ваших.

3 Брачне дужности**.** Живјети у љубави и кротости**.** Страдање због добра**.** Христово страдање**,** проповијед духовима у Аду**,** васкрсење и вазнесење**.**

1. Исто тако и ви, жене, будите покорне својим мужевима, да ако неки не вјерују ријечи, онда понашањем жена и без ријечи буду придобијени,
2. Када виде чедно понашање ваше са страхом.
3. Ваше украшавање да не буде споља: у плетењу косе и у кићењу златом или у облачењу хаљина;
4. Него у скривеноме човјеку срца, у непропадљивости кроткога и тихога духа, што је пред Богом драгоцјено.
5. Јер тако некад украшаваху себе и свете жене које се уздаху у Бога и покораваху се својим мужевима.
6. Као што Сара бјеше послушна Аврааму, називајући га господарем; њезине кћери постадосте, чинећи добро, и не бојећи се никаква страха.
7. Тако и ви, мужеви, живите са својим женама по разуму, указујући им част као слабијем женском сасуду, као и сунасљедницама благодати живота, да не буду ометане молитве ваше.

8. А најпослије будите сви једнодушни, сажаљиви, братољубиви, милосрдни, срдачни;

9. Не враћајте зло за зло, ни увреду за увреду; него напротив, благосиљајте, знајући да сте на то позвани да наслиједите благослов. (Зач.
60).
10. Јер који хоће да љуби живот и да види дане добре, нека уздржи језик свој од зла, и усне његове да не говоре пријеваре;
11. Нека се уклања од зла и нека чини добро; нека тражи мир и нека му стреми.
12. Јер очи Господње обраћене су на праведнике, и уши његове на молитву њихову; а лице Господње против оних који чине зло.
13. И ко може вама наудити ако будете ревнитељи добра?
14. Него ако и страдате правде ради, блажени сте. А страха се њихова не бојте, нити се плашите;
15. Но Господа Бога освећујте у срцима својим, свагда спремни са кротошћу и страхом на одговор свакоме који тражи од вас разлог ваше наде,
16. Имајући добру савјест, да се у ономе за што вас клеветају као злочинце постиде они који куде ваше добро владање у Христу.
17. Јер је боље, ако хоће воља Божија, да страдате добро чинећи, неголи зло чинећи.
18. Зато и Христос једанпут за гријехе наше пострада, праведник за неправеднике, да нас приведе Богу, усмрћен тијелом, а оживјевши духом;
19. Којим и сиђе и проповиједа духовима у тамници.
20. Ови некада бијаху непослушни кад их очекиваше Божије дуготрпљење у дане Нојеве, када се грађаше ковчег, у коме се мало, то јест, осам душа спасоше водом,
21. Која и нас сада спасава крштењем као испуњењем праобраза, не као прање тјелесне нечистоће, него обећање Богу добре савјести васкрсењем Исуса Христа,
22. Који, отишавши на небо, са десне је стране Бога, и потчињени су му анђели и власти и силе.

4 Престати са гријехом**.** Потреба будности**,** молитве и љубави**.** Страдање са Христом и за Христа**.**

(Зач. 61).
1. Када, дакле, Христос пострада за нас тијелом, и ви се том мисли наоружајте, јер ко пострада тијелом, престао је да гријеши,
2. Да остало вријеме живота у тијелу не живи више по жељама човјечијим, него по вољи Божијој.
3. Јер сте доста протеклог времена живота провели чинећи вољу незнабожаца док сте се одавали разврату, похотама, опијању, ждерању, пијанкама и богомрском идолопоклонству.
4. Зато се чуде што ви не трчите с њима у исту поплаву разврата, и хуле на вас.
5. Они ће дати одговор Ономе који је готов да суди живима и мртвима.
6. Зато је и мртвима проповиједано јеванђеље, да приме суд по човјеку тијелом, а да живе по Богу духом.

7. А свему се крај приближио. Будите, дакле, цјеломудрени и трезвени у молитвама.
8. А прије свега имајте истрајну љубав међу собом; јер љубав покрива мноштво гријехова.

9. Будите гостољубиви међу собом без гунђања;
10. Сваки као што је примио благодатни дар, њиме служите једни другима,
као добри управитељи разноврсне благодати Божије.
11. Ако неко говори, нека говори као ријечи Божије; ако неко служи, нека служи као
по моћи коју Бог даје; да се у свему слави Бог кроз Исуса Христа, коме је слава и сила
у вијекове вијекова. Амин.
(Зач. 62).
12. Љубљени, не чудите се огњу који вам бива ради кушања вашег, као да вам се
нешто необично догађа,
13. Него се радујте што учествујете у страдањима Христовим, да бисте се и у
откривењу славе његове радовали и веселили.
14. Ако вас руже за Име Христово, блажени сте, јер Дух Божији, Дух славе и силе
почива на вама; они, дакле, хуле на њега, а ви га прослављате.
15. Само да нико од вас не пострада као убица или лопов или злочинац, или као онај
који се мијеша у туђе послове.
16. Но ако ли као хришћанин, нека се не стиди, већ нека слави Бога због тог удјела.
17. Јер је вријеме да почне суд од дома Божијег; ако ли прво почне од нас,
какав ли ће тек бити крај онима што се противе јеванђељу Божијем?
18. И ако се праведник једва спасава, безбожник и грјешник гдје ће се јавити?
19. Зато и они који страдају по вољи Божијој, нека њему као вјерноме
Саздатељу, повјере душе своје у доброчинству.

5 Дужности црквених старјешина и дужности вјерних. Нада у Бога и противљење ђаволу. Поздрави и благослов.

1. Презвитере који су међу вама молим, ја који сам сапрезвитер и свједок
Христових страдања, и заједничар у слави која ће се открити:
2. Чувајте стадо Божије, које вам је повјерено, и надгледајте га, не принудно,
него добровољно, и по Богу, не због нечасног добитка,него од срца;
3. Нити као да господарите насљедством Божијим; него будите углед стаду;
4. И кад се јави Архипастир, примићете вијенац славе који не вене.
5. Тако и ви млађи покоравајте се старјешинама, а сви, покоравајући се једни другима,
пригрлите смиреноумље, јер се Бог гордима противи а смиренима даје благодат.
(Зач. 63).
6. Понизите се, дакле, под моћну руку Божију, да вас узвиси кад дође вријеме.
7. Све своје бриге положите на Њега, јер се Он стара за вас.
8. Будите трезвени и бдите, јер супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога
да прождере.

9. Њему се противите утврђени вјером, знајући да се таква иста страдања догађају
вашем братству по свијету.
10. А Бог сваке благодати, који вас позва у вјечну своју славу у Христу Исусу,
нека вас Он, пошто мало пострадате, усаврши, утврди, укријепи, утемељи;
11. Њему слава и сила у вијекове вијекова. Амин.
12. По Силуану, вјерном брату, као што мислим, написах вам ово мало, да
посавјетујем и посвједочим да је то истинита благодат Божија, у којој ви стојите.
13. Поздравља вас Црква у Вавилону, изабрана као и ви, и Марко син мој.
14. Поздравите једни друге цјеливом љубави. Мир вам свима који сте у
Христу Исусу. Амин.

ДРУГА САБОРНА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ПЕТРА

1 Поздрав**.** Дарови божанске силе и хришћанске врлине**.** Христово преображење на гори и поузданост пророчке ријечи**.**

(Зач. 64).
1. Симон Петар, слуга и апостол Исуса Христа, онима што су примили са нама једнако драгоцјену вјеру у правди Бога нашега и Спаса Исуса Христа:
2. Благодат и мир да вам се умножи познањем Бога и Исуса Господа нашега.
3. Пошто нам је његова божанска сила даровала све што је потребно за живот и побожност, познањем Онога који нас позва славом и врлином,
4. Кроз које су нама дарована драгоцјена и превелика обећања да кроз њих постанете причасници божанске природе, избјегнувши похотну трулеж у свијету.
5. И управо на ово уложите сву ревност па пројавите у вјери вашој врлину, а у врлини знање,
6. А у знању уздржање, а у уздржању трпљење, а у трпљењу побожност,
7. А у побожности братољубље, а у братољубљу љубав.
8. Јер кад ово све имате и умножава се у вама, то вас неће учинити нерадним и неплодним за познање Господа нашега Исуса Христа.
9. Јер ко овога нема слијеп је, кратковид је, заборавивши своје очишћење од старих гријеха.
(Зач. 65).
10. Зато, браћо, постарајте се још већма да своје призвање и избор утврдите,
јер чинећи ово нећете погријешити никад;
11. Јер ће вам се тако изобилно дати улазак у вјечно Царство Господа и
Спаса нашег Исуса Христа.
12. Зато нећу престајати да вам о томе стално напомињем, иако знате и утврђени сте у овој истини;
13. Јер мислим да је право, док сам у овом тијелу да вас опомињањем будим,
14. Знајући да ћу ускоро оставити тијело своје, као што ми и објави Господ наш Исус Христос.
15. А трудићу се да се послије мојега одласка ви свагда сјећате овога.

16. Јер вам не објависмо силу и долазак Господа нашега Исуса Христа
сљедујући измишљеним бајкама, него смо сами били очевидци величанства његова.
17. Јер он прими од Бога Оца част и славу када му дође овај глас од
величанствене славе: Ово је Син мој љубљени, који је по мојој вољи.
18. И овај глас чусмо ми како сиђе с неба, док бијасмо с Њим на гори светој.
19. И имамо најпоузданију пророчку ријеч, и добро чините што пазите на њу као на
свјетилник који свијетли у тамном мјесту, докле Дан не осване и Даница се не роди
у срцима вашим.
(Зач. 66).
20. И ово прво знајте да ниједно пророштво Писма не бива по личном тумачењу.
21. Јер никад пророштво не настаде човјечијом вољом, него покретани Духом
Светим говорише свети Божији људи.

2 Чување од лажних пророка и порочних учитеља**.**

1. А било је и лажних пророка у народу, као што ће и међу вама бити лажних учитеља, који ће унијети јереси погибли, и одрицаће се Господара који их искупи и довешће себи наглу погибао.

2. И многи ће поћи за њиховим нечистотама, због којих ће се похулити на Пут истине.
3. И у лакомству искоришћаваће вас варљивим ријечима; њихов суд одавно не доцни, и погибао њихова не дријема.
4. Јер кад Бог не поштедје анђеле који сагријешише, него их баци у окове мрака пакленога, и предаде да се чувају за суд:
5. И не поштедје стари свијет, него сачува проповједника правде Ноја, и седморо с њим, и наведе потоп на свијет безбожнички;
6. И градове Содом и Гомор осуди на пропаст и у пепео претвори, поставивши их за примјер будућим безбожницима;
7. И избави праведнога Лота намученог развратним владањем безаконика;
8. Јер док живљаше овај праведник међу њима, гледајући и слушајући безакона дјела из дана у дан, мучаше праведну душу своју;
(Зач. 67).
9. Зна Господ побожне да избавља од искушења, а неправеднике да чува за казну у дан судњи;
10. А особито оне који иду за тијелом у нечистој похоти, и презиру господство Божије; дрски, самовољни, и не дрхте хулећи на славе,
11. Док анђели, који су већи снагом и силом, не износе против њих пред Господом хулнога суда.
12. А они, као бесловесне животиње, по природи саздане за лов и трошење, хулећи на оно што не познају, у покварености својој пропашће,
13. И примиће плату неправде. Они сматрају за сласт посведневно уживање; бестидници и неваљалци, који се наслађују својим пријеварама, једући са вама;

14. Очи су им пуне прељубе и непрестанога гријеха, прелашћују неутврђене душе, имају срце извјежбано у лакомству. Дјеца проклетства!
15. Оставивши прави пут, залуташе, и пођоше путем Валаама Восорова који заволи плату неправде,
16. Али би покаран за своје безакоње: немушто марвинче проговори гласом човјечијим и спријечи безумље пророково.
17. Они су извори безводни: облаци олујом гоњени, за њих се чува мрак таме заувијек.
18. Јер говорећи надувене и сујетне ријечи прелашћују на тјелесне жеље и разврат оне који су стварно побјегли од оних што живе у заблуди,
19. Обећавајући им слободу а сами су робови покварености; јер од кога је ко побијеђен томе и робује.
20. Јер ако они који побјегну од нечистота свијета познањем Господа и Спаса Исуса Христа, опет се у њих заплету и буду надвладани, бива им потоње горе од првога.
21. Јер боље би им било да не познаше Пут правде, неголи кад га познаше што се вратише од предате им свете заповијести.
22. Њима се догодило оно што вели истинита пословица: Пас се враћа на своју бљувотину, и: Свиња се окупала па се у блату ваља.

3 Посљедњи дани и Христов Други долазак. Чекање новог неба и нове земље. Достојно припремање. Павлово писање. Свршетак.

(Зач. 68).
1. Ево, љубљени, пишем вам већ другу посланицу; у њима подсјећањем будим ваш чисти разум,
2. Да се сјетите ријечи које су раније казали свети пророци, и заповијести апостола ваших од Господа и Спаса,

3. Знајући прво ово да ће у посљедње дане доћи ругачи који ће живјети по својим сопственим жељама,
4. И говорити: Шта је с обећањем Доласка његова? Јер откако се оци упокојише све стоји тако од почетка стварања.
5. Јер они хотимице губе из вида да небеса бише одавно, и да је земља из воде и од воде саздана ријечју Божијом,
6. Од којих тадашњи свијет, водом потопљен, пропаде.
7. А садашња небеса и земља остављени су његовом ријечју за огањ и чувају се за Дан суда и погибли безбожних људи.
8. Али ово једно немојте превиђати, љубљени, да је један дан пред Господом као хиљада година, и хиљада година као један дан.
9. Не доцни Господ с обећањем, као што неки мисле да доцни; него нас дуго трпи, јер неће да ико пропадне но да се сви покају.
10. А доћи ће Дан Господњи као лопов ноћу, у који ће небеса с хуком проћи,
а стихије ће се ужарене распасти и земља и дјела што су на њој изгорјеће.
11. Па кад ће се све ово распасти, какви треба да будете ви у светом владању и побожности,

12. Очекујући и желећи да скорије буде долазак Божијега Дана, од кога ће се небеса огњем запаљена распасти и стихије ужарене растопити.
13. Нова пак небеса и нову земљу по обећању Његовом очекујемо, гдје правда обитава.
14. Зато, љубљени, очекујући ово старајте се да се нађете пред Њим чисти и непорочни у миру.
15. И дуготрпљење Господа нашега држите за спасење, као што вам и љубљени наш брат Павле по даној му мудрости писа,
16. Као што говори о овоме и у свима својим Посланицама, у којима су нека мјеста тешко разумљива, која неуки и неутврђени изврћу, као и остала Писма, на своју сопствену пропаст.
17. А ви, дакле, љубљени, знајући унапријед, чувајте се да обманом безаконика не будете одведени с њима, и не отпаднете од својега ослонца,
18. Но узрастајте у благодати и у познању Господа нашега и Спаса Исуса Христа. Њему слава и сада и у Дан вјечни. Амин.

ПРВА САБОРНА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ЈОВАНА БОГОСЛОВА

1 О Логосу живота**.** Хођење у свјетлости**.** Признавање своје грјешности**.**

(Зач. 68).
1. Што бјеше од почетка, што смо чули, што смо видјели очима својима, што сагледасмо и руке наше опипаше, о Логосу (Ријечи) живота;
2. И Живот се јави, и видјели смо, и свједочимо, и објављујемо вам Живот вјечни, који бјеше у Оца и јави се нама;
3. Што смо видјели и чули објављујемо вама да и ви с нама имате заједницу,
а наша заједница је са Оцем и са Сином његовим Исусом Христом.
4. И ово вам пишемо да радост наша буде потпуна.
5. И ово је обећање које смо чули од њега и јављамо вама, да је Бог свјетлост, и таме у њему нема никакве.
6. Ако речемо да имамо заједницу с њим и у тами ходимо, лажемо и не творимо истину.

7. Ако ли у свјетлости ходимо, као што је Он сам у свјетлости, имамо заједницу једни са другима, и крв Исуса Христа, Сина његова, очишћава нас од свакога гријеха. (Зач. 69).
8. Ако речемо да гријеха немамо, себе варамо, и истине нема у нама.
9. Ако исповиједамо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе, и очисти нас од сваке неправде.
10. Ако речемо да нисмо сагријешили, правимо га лажом и ријеч његова није у нама.

2 Држање Христових заповијести**.** Стара и нова заповијест љубави**.** Чувати се од свијета и Антихриста**.** О помазању од Духа Светога**.**

1. Дјечице моја, ово вам пишем да не сагријешите; и ако неко сагријеши, имамо Заступника код Оца, Исуса Христа Праведника.
2. А он је жртва помирења за гријехе наше, и не само за наше него и свега свијета.
3. И по томе знамо да смо га познали, ако заповијести његове држимо.
4. Онај који говори: Познао сам га, а заповијести његове не држи, лажа је, и у њему истине нема;
5. А који држи ријеч његову, заиста је у њему љубав Божија достигла савршенство; по томе знамо да у њему јесмо.
6. Онај који говори да у њему пребива, дужан је да као што Он поживје и сам тако живи. (Зач. 70).
7. Браћо, не пишем вам заповијест нову, него заповијест стару коју имасте од почетка. Заповијест стара јесте ријеч коју чусте од почетка.
8. Опет вам пишем заповијест нову, оно што је истинито у њему и у вама: да тама пролази и свјетлост истинита већ сија.
9. Онај који говори да је у свјетлости, а мрзи брата својега, у тами је све до сада.
10. Онај који љуби брата својега, у свјетлости пребива, и саблазни у њему нема;
11. А који мрзи брата својега, у тами је, и у тами ходи, и не зна куда иде, јер му тама заслијепи очи.
12. Пишем вам, дјечице, да су вам опроштени гријеси ради Имена његова.
13. Пишем вам, оци, јер сте познали Онога који је од почетка. Пишем вам, младићи, јер сте побиједили нечастивога. Писах вам, дјецо, јер сте познали Оца.
14. Писах вам, оци, јер сте познали Онога који је од почетка. Писах вам, младићи, јер сте јаки и ријеч Божија у вама пребива и побиједили сте нечастивога.
15. Не љубите свијета ни што је у свијету. Ако неко љуби свијет, љубави Очеве нема у њему;
16. Јер све што је у свијету: похота тјелесна, и похота очију, и надменост живљења, није од Оца, него је од свијета.
17. И свијет пролази и похота његова; а онај који твори вољу Божију остаје вавијек. (Зач. 71).
18. Дјецо, посљедњи је час, и као што чусте да Антихрист долази, и сада су се појавили многи антихристи; отуда знамо да је посљедњи час.
19. Од нас изиђоше, али не бијаху од нас; јер да бијаху од нас, остали би с нама; али да се покажу да нису сви од нас.
20. А ви имате Помазање од Светога и знате све.
21. Не писах вам зато што не знате истину, него што је знате, и да никаква лаж није од истине.
22. Ко је лажљивац ако не онај ко пориче да Исус јесте Христос. Тај је антихрист, који одриче Оца и Сина.
23. Сваки који одриче Сина, ни Оца нема; а који признаје Сина, има и Оца.

24. Ви, дакле, што чусте од почетка, то у вама нека остане; ако у вама остане то што од почетка чусте, и ви ћете остати у Сину и у Оцу.
25. А ово је обећање које нам Он обећа, живот вјечни.
26. Ово вам написах о онима који вас варају.
27. А ви, Помазање које примисте од Њега, у вама остаје, и нема потребе да вас ико учи; него како вас то исто Помазање учи о свему, и истинито је и није лаж, и као што вас научи, останите у њему.
28. И сада, дјечице, останите у њему да када се јави имамо свјетлост, и да се не постидимо пред њим о Доласку његовом.
29. Ако знате да је Он праведан, знајте да је сваки који твори правду од њега рођен.

3 Дјеца Божија не гријеше и имају љубав према Богу и браћи**.** Заповијест да вјерујемо и љубимо**.**

1. Видите колику нам је љубав дао Отац, да се дјеца Божија назовемо и будемо; зато нас свијет не познаје, јер њега не позна.
2. Љубљени, сада смо дјеца Божија, и још се не откри шта ћемо бити; а знамо да када се открије, бићемо слични Њему, јер ћемо га видјети као што јесте.
3. И сваки који ову наду има у њега, очишћава себе, као Он што је чист.
4. Сваки који чини гријех и безакоње чини; а гријех јесте безакоње.
5. И знате да се Он јави да Гријехе наше узме; и гријеха у њему нема.
6. Сваки који у њему пребива не гријеши; сваки који гријеши није га видио нити га је познао.
7. Дјечице, нико да вас не вара: који твори правду праведан је, као што је Он праведан;
8. Онај који твори гријех од ђавола је, јер ђаво гријеши од почетка. Ради тога се јави Син Божији да разори дјела ђавоља.
9. Сваки који је рођен од Бога не чини гријех, јер сјеме Његово остаје у њему, и не може гријешити, јер је од Бога рођен.
10. По овоме се познају дјеца Божија и дјеца ђавоља: Сваки који не твори правду није од Бога, ни онај који не воли брата својега.
(Зач. 72).
11. Јер ово је порука, коју чусте од почетка, да љубимо једни друге.
12. Не као што Каин бјеше од нечастивога и закла брата својега. А због чега га закла? Јер дјела његова бијаху зла, а брата му праведна.
13. Не чудите се, браћо моја, ако вас свијет мрзи.
14. Ми знамо да смо прешли из смрти у живот, јер љубимо браћу; јер ко не љуби брата остаје у смрти.
15. Сваки који мрзи брата својега јесте човјекоубица; а знате да ниједан човјекоубица нема вјечни живот који остаје у њему.
16. По томе смо познали љубав што Он за нас живот свој положи; и ми смо дужни полагати живот за браћу.
17. А који има богатства овога свијета, и види брата својега у невољи, и затвори срце своје од њега, како онда љубав Божија борави у њему?

18. Дјечице моја, не љубимо ријечју ни језиком, него дјелом и истином.
19. И по томе знамо да смо од истине, и успокојићемо пред њим срца своја:
20. Јер ако нас осуђује срце, Бог је већи од срца нашег и зна све. (Зач. 73).
21. Љубљени, ако нас срце наше не осуђује, смјелост имамо пред Богом;
22. И што год иштемо, примамо од њега, јер заповијести његове држимо и чинимо што је угодно њему.

23. А ово је заповијест његова: да вјерујемо у име Сина његова Исуса Христа,
и да љубимо једни друге као што нам је дао заповијест.
24. И онај који држи заповијести његове у њему пребива, и Он у њему. И по томе знамо
да Он пребива у нама, по Духу којега нам је дао.

4 Разликовање духа истине и духа лажи. Љубав према Богу и ближњима.
Бог је љубав.

1. Љубљени, не вјерујте свакоме духу, него испитујте духове јесу ли од Бога;
јер многи су лажни пророци изишли у свијет.
2. По овоме распознавајте Духа Божијег: Сваки дух који признаје да је Исус
Христос у тијелу дошао, од Бога је;
3. А сваки дух који не признаје да је Исус Христос у тијелу дошао, није од Бога; и то
је дух Антихриста, за којега сте чули да долази, и сада је већ у свијету.
4. Ви сте од Бога, дјечице, и побиједили сте их, јер је већи Онај који је у вама
неголи који је у свијету.
5. Они су од свијета, зато говоре од свијета, и свијет их слуша.
6. Ми смо од Бога; који познаје Бога слуша нас, ко ји није од Бога не слуша нас. По
овоме познајемо духа истине и духа обмане.
7. Љубљени, љубимо једни друге; јер је љубав од Бога, и сваки који љуби од
Бога је рођен, и познаје Бога.
8. Који не љуби не лознаде Бога; јер Бог је љубав.
9. У томе се показа љубав Божија према нама што је Бог Сина својега
Јединороднога послао у свијет да живимо Њиме.
10. У томе је љубав, не што ми завољесмо Бога, него што Он завоље нас, и посла
Сина својега, као жртву помирења за гријехе наше.
11. Љубљени, кад овако Бог заволи нас, и ми смо дужни љубити једни друге.
12. Бога нико никада није видио; ако љубимо једни Друге, Бог у нама пребива, и
љубав је његова савршена у нама.
13. По овоме знамо да у Њему пребивамо, и Он у нама, што нам је дао од
Духа својега.
14. И ми смо видјели и свједочимо да је Отац послао Сина - Спаситеља свијета.
15. Који призна да је Исус Син Божији, Бог у њему пребива и он у Богу.
16. И ми смо познали и повјеровали љубав коју Бог има према нама. Бог је љубав, и
који пребива у љубави, у Богу пребива и Бог у њему.
17. Тиме се љубав показала савршеном у нама, да бисмо имали смјелости на
Дан суда; јер као што је Он, и ми смо у овоме свијету.

18. У љубави нема страха, него савршена љубав изгони страх напоље; јер је у страху
мучење, а ко се боји, није се усавршио у љубави.
19. Ми љубимо њега, јер Он први заволи нас. (Зач.
74).
20. Ако ко рече: Љубим Бога, а мрзи брата својега, лажа је; јер који не љуби брата
својега којега види, како може љубити Бога, којега није видио?
21. И ову заповијест имамо од њега: Који љуби Бога, да љуби и брата својега.

5 Вјера која побјеђује свијет. О свједочанству на небу и на земљи. Врсте гријеха.
Свијет у злу лежи. Познање Истинитог Бога.

1. Сваки који вјерује да Исус јесте Христос, од Бога је рођен; и сваки који љуби
родитеља, љуби и рођеног од њега.

2. По томе знамо да љубимо дјецу Божију кад Бога љубимо и заповијести његове држимо.
3. Јер ово је љубав Божија - да заповијести његове држимо; а заповијести његове нису тешке.
4. Јер све што је рођено од Бога побјеђује свијет; и ово је побједа која побиједи свијет - вјера наша.
5. Ко је тај који побјеђује свијет до онај који вјерује да Исус јесте Син Божији?
6. Он је тај што дође водом и крвљу, Исус Христос; не само водом, него водом и крвљу; и Дух је онај који свједочи, јер Дух је истина.
7. Јер је троје што свједочи на небу: Отац, Логос (Ријеч), и Свети Дух; и ова тројица су једно.
8. И троје је што свједочи на земљи: дух, и вода, и крв; и ово троје су уједно.
9. Ако примамо свједочанство човјечије, свједочанство је Божије веће; јер ово је свједочанство Божије које је посвједочио о Сину своједму.
10. Који вјерује у Сина Божијега има свједочанство у себи; који не вјерује Богу начинио га је лажом, јер ни је вјеровао свједочанству којим је Бог посвједочио о Сину своједму.
11. И ово је свједочанство да нам је Бог дао живот вјечни; и овај живот је у Сину његовом.
12. Онај који има Сина има живот; ко нема Сина Божијега нема живота.
13. Ово написах вама који вјерујете у име Сина Божијега, да знате да имате живот вјечни и да вјерујете у име Сина Божијега.
14. И ово је смјелост коју имамо према њему да нас послуша ако што молимо по вољи његовој.
15. И кад знамо да нас слуша што год молимо, знамо да имамо тражено што смо искали од њега.
16. Ако неко види брата својега гдје гријеши гријехом не на смрт, нека се моли, и даће му живот; онима који гријеше не на смрт. Има гријех на смрт, за њега не кажем да се моли.
17. Свака неправда је гријех; а има гријех не на смрт.

18. Знамо да сваки рођени од Бога не гријеши, него који је рођен од Бога чува себе, и нечастиви га се не дотиче.
19. Знамо да смо од Бога, и да свијет сав у злу лежи.
20. А знамо да је Син Божији дошао и дао' нам разум да познајемо Истинитога; и јесмо у Истинитоме, у Сину његовом Исусу Христу. Он је истинити Бог и живот вјечни.
21. Дјечице, сачувајте себе од идола! Амин.

ДРУГА САБОРНА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ЈОВАНА БОГОСЛОВА

1 Поздрав**.** Дјеца Цркве ходе у љубави**.** Чувати се лажних учитеља**.**

(Зач. 75).
1. Старјешина изабраној госпођи и дјеци њезиној, коју ја волим у истини, и не само ја, него и сви који су познали истину,
2. Ради истине која остаје у нама и с нама ће бити вавијек:
3. Да буде с вама благодат, милост, мир од Бога Оца и од Господа Исуса Христа, Сина Очева, у истини и љубави.

4. Обрадовах се веома што сам нашао неке од дјеце твоје да ходе у истини,
као што примисмо заповијест од Оца.
5. А сад, молим те, госпођо, не као да ти нову заповијест пишем, него коју имадосмо
од почетка, да љубимо једни друге.
6. А ово је љубав: да ходимо по заповијестима његовим. Ово је заповијест,
како чусте од почетка, да по њој ходите.
7. Јер многе варалице изиђоше у свијет, који не признају Исуса Христа да је дошао у
тијелу; такав је варалица и антихрист.
8. Чувајте се, да не изгубимо оно што урадисмо, него да примимо потпуну плату.
9. Сваки који преступа и не остаје у учењу Христовом, тај Бога нема; а који остаје у
учењу Христовом, он има и Оца и Сина.
10. Ако неко долази к вама и ово учење не доноси, не примајте га у кућу и не
поздрављајте се.
11. Јер ко се поздравља с њим, учествује у његовим злим дјелима.
12. Имао бих много да вам пишем, али не хтједох на хартији и мастилом, него се надам
да ћу вам доћи и усмено вам говорити, да радост наша буде потпуна.
13. Поздрављају те дјеца сестре твоје изабране. Амин.

ТРЕЋА САБОРНА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ЈОВАНА БОГОСЛОВА

1 Поздрав Гају. Радост због хришћанског живота и гостопримства. Диотреф и Димитрије.

(Зач. 76).
1. Старјешина Гају љубљеноме, којега ја заиста љубим.

2. Љубљени, молим се да у свему добро напредујеш, и здрав да будеш, као што ти
добро напредује душа.
3. Јер се обрадовах веома када дођоше браћа свједочећи о истини твојој,
како ти у истини живиш.
4. Од тога немам веће радости него да чујем како моја дјеца живе у истини.
5. Љубљени, вјерно чиниш што год радиш за браћу и за намјернике,
6. Који посвједочише твоју љубав пред Црквом; и добро ћеш учинити ако их испратиш
достојно Бога.
7. Јер Имена његова ради изиђоше, не примајући ништа од незнабожаца.
8. Ми смо, дакле, дужни примати такве, да будемо сарадници Истини.
9. Писах Цркви; али Диотреф, који жели да буде први међу њима, не прима нас.
10. Зато, ако дођем, споменућу његова дјела која твори, ружећи нас злим ријечима;
и није му то доста, него сам браће не прима, и забрањује онима који би хтјели да их
примају, и изгони их из Цркве.
11. Љубљени, не угледај се на зло, него на добро. Који добро чини од Бога је, а који
зло чини није видио Бога.
12. О Димитрију су посвједочили сви, и сама истина; а и ми свједочимо; и знате да је
свједочанство наше истинито.
13. Много имадох да пишем, али нећу мастилом и пером да ти пишем;
14. Него се надам да ћу те ускоро видјети и усмено ћемо говорити.
15. Мир ти! Поздрављају те пријатељи. Поздрави пријатеље по имену. Амин.

САБОРНА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГ АПОСТОЛА ЈУДЕ (ЈАКОВЉЕВОГ)

1 Поздрав. Борба за вјеру светих и спасење. Лажни учитељ. Опомене вјернима.

(Зач. 77).
1. Јуда, слуга Исуса Христа, а брат Јаковљев, призванима, освећенима Богом Оцем и сачуванима Исусом Христом:
2. Милост и мир и љубав да вам се умножи.
3. Љубљени, старајући се на сваки начин да вам пишем о општем спасењу, имадох потребу да вам пишем молећи да се борите за вјеру једанпут предану светима.
4. Јер се увукоше неки људи одавно унапријед записани за ову осуду, безбожници који благодат Бога нашега изврћу на разврат, и одричу се јединога Владике и Господа нашега Исуса Христа.
5. А хоћу да вас подсјетим, што ви свакако знате, да Господ спасивши народ из земље египатске, погуби затим оне који не вјероваше;
6. И анђеле који не одржаше своје достојанство, него напустише своје боравиште, оставио је за суд великога Дана у оковима вјечним под мраком,
7. Као што Содом и Гомор, и градови око њих који се бјеху на њима сличан начин одали блуду и повели за другим тијелом, стоје као примјер, подвргнути осуди огња вјечнога.

8. Слично, дакле, и ове сањалице скрнаве тијело и презиру Господство (Божије), а на славе хуле.
9. А Михаило Арханђел, када препирући се са ђаволом говораше о Мојсејевом тијелу, не усуди се изрећи хулнога суда, него рече: Господ нека ти запријети!
10. А ови хуле на оно што не знају; а што по природи као бесловесне животиње знају, у томе се развраћају.
(Зач. 78).
11. Тешко њима, јер путем Каиновим пођоше и у пријевару Валаамове плате упадоше, и побуном Корејевом изгибоше.
12. Они су ругло на вашим вечерама љубави, једући с вама без зазора, себе напасајући; облаци безводни, које вјетрови витлају; дрвета јесења, бесплодна, двапут умрла, и из коријена ишчупана;
13. Бијесни таласи морски који се пјенушају својим срамотама; звијезде луталице, за које се мрак таме чува занавијек.
14. Али и за ове пророкова Енох, седми од Адама, говорећи: Гле, иде Господ са хиљадама хиљада светих својих,
15. Да учини суд над свима, и да покара све безбожнике за сва њихова безбожна дјела којима безбожност чинише, и за све дрске ријечи које безбожни грјешници говорише против Њега.
16. Ово су гунђала, роптачи, који ходе по жељама својим, и уста њихова говоре надувене ријечи, и ради користи ласкају људима.
17. А ви, љубљени, сјетите се ријечи које су већ казали апостоли Господа нашег Исуса Христа,
18. Јер вам говораху да ће се у посљедње вријеме појавити ругачи који ће ходити по својим безбожним жељама.
19. Ово су они који стварају раздоре, чулни су и Духа немају.
20. А ви, љубљени, изграђујте себе својом најсветијом вјером, молећи се у Духу Светоме,
21. Одржите себе у љубави Божијој, очекујући милост Господа нашег Исуса Христа за живот вјечни.
22. И са расуђивањем једнима будите милостиви,

23. А друге у страху спасавајте отимајући их из огња, а треће карајте са страхом, мрзећи и хаљину опогањену од тијела.
24. А Ономе који вас може сачувати безпријекорне и поставити пред славом својом непорочне у радости,
25. Јединоме премудроме Богу, Спаситељу нашему, кроз Исуса Христа, Господа нашега, слава и величанство, моћ и власт прије свих вијекова, и сада, и у све вијекове! Амин.

ОТКРИВЕЊЕ СВЕТОГ ЈОВАНА БОГОСЛОВА

1 Јован заточен на Патмосу**.** Виђење Христа **-** Сина Човјечијега**.** Тајна седам звијезда и седам Цркава**.**

1. Откривење Исуса Христа, које њему даде Бог, да покаже слугама својим шта се има збити ускоро; и објави га пославши га преко анђела својега слуги својему Јовану,
2. Који посвједочи ријеч Божију и свједочанство Исуса Христа, све што видје.
3. Блажен је онај који чита и они који слушају ријечи пророчанства, и чувају оно што је написано у њему, јер вријеме је близу.
4. Од Јована на седам Цркава које су у Азији: Благодат вам и мир од Бога, Који јесте и Који бјеше и Који долази; и од седам духова, који су пред пријестолом његовим;
5. И од Исуса Христа, који је Свједок вјерни, Првенац из мртвих, и Господар над царевима земаљским. Ономе који нас љуби и опра нас од гријеха наших крвљу својом,
6. И учини нас царством, свештеницима Богу и Оцу својему, њему слава и моћ у вијекове вијекова. Амин.
7. Ево, Он долази са облацима, и угледаће га свако око, и они који га прободоше; и заплакаће због њега сва племена земаљска. Да! Амин.
8. Ја сам Алфа и Омега, говори Господ Бог, Који јесте и Који бјеше и Који долази, Сведржитељ.
9. Ја, Јован, брат ваш и заједничар у невољи и царству и трпљењу у Исусу Христу, бијах на острву званом Патмос због ријечи Божије и свједочења за Исуса Христа.
10. Бијах у Духу у дан Господњи, чух глас иза себе силан као труба, који говораше:
11. Што видиш напиши у књигу, и пошаљи на седам Цркава: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филаделфију, и у Лаодикију.
12. И обазрех се онамо да видим глас који говораше са мном, и обазрјевши се видјех седам свијећњака златних,
13. И усред седам свијећњака Некога налик на Сина човјечијега, обучена у дугачку хаљину, и опасана по прсима појасом златним.
14. А глава његова и коса бијаше бијела као бијела вуна, као снијег, и очи његове као пламен огњени;
15. И ноге његове као сјајни бакар кад се зажари у пећи; и глас његов као хука великих вода.
16. И имаше у својој десној руци седам звијезда, и из уста његових излажаше мач оштар с обје стране, и лице његово бјеше као сунце што сија у сили својој.
17. И кад га видјех, падох к ногама његовим као мртав, и Он положи десну руку своју на ме, говорећи: Не бој се, ја сам Први и Посљедњи
18. И Живи; и бијах мртав и ево жив сам у вијекове вијекова, и имам кључеве од смрти и од пакла.
19. Напиши, дакле, што си видио, и што јесте и што ће бити послије овога:

20. Тајну седам звијезда које си видио на десници мојој, и седам свијећњака златних. Седам звијезда јесу анђели седам Цркава, а седам свијећњака јесу седам Цркава.

2 Христова порука Црквама: у Ефесу, Смирни, Пергаму и Тијатири.

1. Анђелу Цркве у Ефесу напиши: Тако говори Онај који држи седам звијезда у десници својој, и који ходи посред седам свијећњака златних:
2. Знам дјела твоја, и труд твој, и трпљење твоје, и да не можеш да подносиш зле, и провјерио си оне који говоре за себе да су апостоли а нису, и нашао си да су лажни.
3. И трпљење имаш, и намучио си се за Име моје, и ниси сустао.
4. Али ми је криво на тебе, што си ону прву љубав твоју оставио.
5. Сјети се, дакле, откуда си пао, и покај се, и она прва дјела чини; ако ли не, доћи ћу ти ускоро, и уклонићу свијећњак твој с мјеста његова ако се не покајеш.
6. Али ово имаш што мрзиш дјела николаита, која и ја мрзим.
7. Ко има ухо нека чује што Дух говори Црквама. Ономе ко побиједи даћу му да једе од дрвета живота које је у рају Бога мога.
8. И анђелу Цркве у Смирни напиши: Тако говори Први и Посљедњи, који бјеше мртав и оживи:
9. Знам дјела твоја, и невољу и сиромаштво - али си богат - и хулу оних који говоре да су Јудејци а нису, него синагога сатанина.
10. Не бој се нимало од онога што има да претрпиш. Гле, ђаво ће неке од вас бацити у тамницу, да би вас искушао, и имаћете невољу десет дана. Буди вјеран до саме смрти и даћу ти вијенац живота.
11. Ко има ухо нека чује шта Дух говори Црквама. Ономе који побиједи неће наудити друга смрт.
12. И анђелу Цркве у Пергаму напиши: Тако говори Онај који има мач оштар с обје стране:
13. Знам дјела твоја, и гдје обитаваш, ондје гдје је пријесто сатанин; и држиш Име моје, и ниси се одрекао вјере моје ни у оне дане у које је Антипа, вјерни свједок мој, убијен код вас, гдје сатана борави.
14. Али мало ми је криво на тебе, што имаш ту оних који се држе учења Валаама, који научи Валака да баци саблазан међу синове Израиљеве да једу жртве идолске и да блудниче.
15. Исто тако имаш и ти оних који се држе учења николаита.
16. Покај се, дакле; ако ли не, доћи ћу ти ускоро, и војеваћу с њима мачем уста својих.
17. Ко има ухо нека чује шта Дух говори Црквама. Ономе који побиједи даћу да једе од мане сакривене, и даћу му камен бијели, и на камену ново Име написано, које нико не зна осим онога који га прима.
18. И анђелу Цркве у Тијатири напиши: Тако говори Син Божији, чије су очи као пламен огњени, а ноге као сјајни бакар:
19. Знам дјела твоја, и љубав, и вјеру, и служење, и трпљење твоје, и садања дјела твоја су бројнија од ранијих.
20. Али мало ми је криво на тебе што допушташ жени Језавељи, која вели за себе да је пророчица, да учи и заводи слуге моје да блудниче и да једу жртве идолске.

21. И дадох јој вријеме да се покаје, али она неће да се покаје од блуда свога.
22. Ево бацам је у постељу болесничку, а оне који чине прељубу с њом у невољу велику, ако се не покају од дјела њених,

23. И дјецу њезину погубићу смрћу; и познаће све Цркве да сам ја који испитује бубреге и срца, и даћу свакоме од вас по дјелима вашим.
24. А говорим вама осталим Тијатирцима, који не држе учење ово, који не познају дубине сатанине, као што говоре; нећу метнути на вас друго бреме,
25. Али оно које имате држите док не дођем.
26. И ономе који побиједи и одржи дјела моја до краја, даћу власт над незнабошцима;
27. И владаће над њима гвозденом палицом, и они ће се разбити као судови лончарски;
28. Као и ја што примих од Оца мога; и даћу му звијезду јутарњу.
29. Ко има ухо нека чује шта Дух говори Црквама.

3 Порука Христова Црквама**:** у Сарду**,** Филаделфији и Лаодикији**.**

1. И анђелу Цркве у Сарду напиши: Тако говори Онај што има седам духова
Божијих и седам звијезда: Знам твоја дјела, имаш име да си жив, а мртав си.
2. Прени се и бди, па утврди остало што је готово да помре, јер не нађох твоја дјела да су савршена пред Богом мојим.
3. Памти, дакле, како си примио и чуо, држи то и покај се. Ако ли не будеш бдио, доћи ћу ти као лопов, и нећеш знати у који час ћу доћи на те.
4. Али имаш и у Сарду неколико њих, који не укаљаше хаљине своје, и ходиће са мном у бијелима, јер су достојни.
5. Тако ће онај који побиједи бити обучен у хаљине бијеле, и нећу избрисати име његово из Књиге живота, и признаћу име његово пред Оцем мојим и пред анђелима његовим.
6. Ко има ухо нека чује шта Дух говори Црквама.
7. И анђелу Цркве у Филаделфији напиши: Тако говори Свети, Истинити, који има кључ Давидов, који отвара и нико неће затворити, и који затвара и нико неће отворити.
8. Знам дјела твоја; ево, отворио сам врата пред тобом која нико не може затворити; јер мало снаге имаш, а одржао си моју ријеч, и ниси се одрекао Имена мога.
9. Ево дајем ти из синагоге сатанине оне који говоре за себе да су Јудејци а нису, него лажу; ево, учинићу да они дођу и да се поклоне пред ногама твојим, и да знају да те ја љубим.
10. Зато што си одржао моју заповијест о трпљењу, и ја ћу тебе сачувати од часа искушења који ће доћи на васцијели свијет да искуша оне који живе на земљи.
11. Долазим ускоро; држи што имаш, да нико не узме вијенца твога.
12. Онога који побиједи учинићу стубом у храму Бога мога, и више неће изићи напоље; и написаћу на њему Име Бога мога, и име града Бога мога, новога Јерусалима, који силази с неба од Бога мога, и ново Име моје.

13. Ко има ухо нека чује шта Дух говори црквама.
14. И анђелу Цркве у Лаодикији напиши: Тако говори Амин, Свједок вјерни и истинити, Зачетник творвине Божије:
15. Знам дјела твоја, да ниси ни студен ни врућ. О, да си студен или врућ!
16. Тако, пошто си млак, и ниси ни студен ни врућ, изблуваћу те из уста својих.
17. Јер говориш: Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слијеп, и наг.

18. Савјетујем ти да купиш од мене злата огњем жеженога, да се обогатиш; и бијеле хаљине, да се обучеш, те да се не покаже срамота голотиње твоје; и масти да помажеш очи своје, да видиш.
19. Ја оне које љубим карам и поправљам; зато ревнуј, и покај се.
20. Ево стојим на вратима и куцам; ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њим, и он са мном.
21. Ономе који побиједи даћу да сједи са мном на пријестолу моме, као и ја што побиједих и сједох са Оцем мојим на пријестолу његовом.
22. Ко има ухо нека чује шта Дух говори Црквама.

4 Виђење славе пријестола Божијег и поклоњење Сведржитељу на пријестолу**.**

1. Потом видјех: и гле, врата отворена на небу, и чух онај исти глас гдје збори са мном као труба и говори: Попни се амо, и показаћу ти шта има да буде послије овога.
2. И одмах бијах у Духу; и гле, пријесто стајаше на небу, и на пријестолу сјеђаше Неко,
3. По изгледу сличан камену јаспису и сарду; и около пријестола бијаше дуга на изглед као смарагд.
4. И около пријестола бијаху двадесет и четири пријестола, и на пријестолима видјех двадесет и четири старјешине гдје сједе, обучени у бијеле хаљине, и са вијенцима златним на главама својим.
5. И од пријестола излажаху муње и гласови и громови; и седам свијећњака огњених гораху пред пријестолом, а то су седам духова Божијих.
6. И пред пријестолом као море стаклено, слично кристалу; и насред пријестола и око пријестола четири жива бића, пуна очију сприједа и позади.
7. И прво биће бјеше слично лаву, и друго биће слично телету, и треће биће имаше лице као човјек, и четврто биће бјеше слично орлу у лету.
8. И свако од четири жива бића имађаше по шест крила, наоколо и изнутра пуна очију, и дан и ноћ не мирују говорећи: Свет, Свет, Свет Господ Бог Сведржитељ, Који бјеше и Који јесте и Који долази.
9. И када жива бића дадоше славу и част и хвалу Ономе који сједи на пријестолу, Који живи у вијекове вијекова,
10. Падоше двадесет и четири старјешине пред Оним што сједи на пријестолу, и поклонише се Ономе што живи у вијекове вијекова, и положише вијенце своје пред пријестолом говорећи:

11. Достојан си, Господе и Боже наш, да примиш славу и част и силу, јер си Ти створио све, и вољом твојом све настаде и сазда се.

5 Јагње Божије узима књигу са седам печата**.**

1. И видјех у десници Онога који сјеђаше на пријестолу књигу исписану изнутра и споља, запечаћену са седам печата.
2. И видјех анђела силна гдје објављује громким гласом: Ко је достојан да отвори књигу и разломи печате њене.
3. И нико не могаше ни на небу, ни на земљи, ни под земљом да отвори књигу нити да загледа у њу.

4. И ја плаках много што се не нађе нико достојан да отвори књигу, нити да загледа у њу.
5. И један од старјешина рече ми: Не плачи, ево, побиједио је Лав који је из племена Јудина, Изданак Давидов, и отвориће књигу и разломити седам печата њених.
6. И видјех посред пријестола и четири жива бића, између старјешина, Јагње гдје стајаше као заклано, и имађаше седам рогова и седам очију, а то су седам духова Божијих који се шаљу по свој земљи.
7. И дође и узе књигу из деснице Онога који сјеђаше на пријестолу.
8. И кад узе књигу, четири жива бића и двадесет и четири старјешине падоше пред Јагњетом; сваки је имао гусле, и златне чаше пуне тамјана, а то су молитве светих.
9. И пјеваху пјесму нову, говорећи: Достојан си да узмеш књигу, и да отвориш печате њене: јер си био заклан и крвљу својом искупио си Богу нас из свакога рода и језика и народа и племена.
10. И учинио си их Богу нашему царевима и свештеницима и цароваће на земљи.
11. И видјех и чух глас многих анђела око пријестола и живих бића и старјешина, и бјеше број њихов миријаде миријада и хиљаде хиљада.
12. Говорећи гласом громким: Достојно је Јагње које је заклано, да прими силу и богатство и премудрост и част и славу и благослов.
13. И чух гдје свако створење што је на небу и на земљи и под земљом и што је на мору, и све што је у њима, говори: Ономе што сједи на пријестолу, и Јагњету, благослов и част и слава и моћ у вијекове вијекова!
14. И четири жива бића рекоше: Амин. И старјешине падоше и поклонише се.

6 Јагње отвара првих шест печата књиге**.**

1. И видјех да Јагње отвори један од седам печата, и чух једно од четири жива бића гдје говори као глас грома: Дођи и види!
2. И видјех, и гле, коњ бијели, и онај што сјеђаше на њему имађаше стријелу; и даде му се вијенац, и наступи побјеђујући, и да побиједи.
3. И кад отвори други печат, чух друго живо биће гдје говори: Дођи!
4. И изиђе коњ риђ, и ономе што сјеђаше на њему даде се да узме мир са земље те да се људи међусобно кољу, и даде му се мач велики.

5. И кад отвори трећи печат, чух треће живо биће гдје говори: Дођи и види! И видјех, и гле, коњ вран, и онај што сјеђаше на њему имађаше мјерила у руци својој.
6. И чух као глас између четири жива бића гдје говори: Мјера пшенице за динар, и три мјере јечма за динар, а уље и вино немој ускратити.
7. И кад отвори четврти печат, чух глас четвртог живог бића гдје говори: Дођи и види!
8. И видјех, и гле, коњ сивац, и јахач на њему коме је име Смрт, и пакао иђаше за њим; и даде му се власт над четвртином земље, да убија мачем и глађу и помором и звјерињем земаљским.
9. И кад отвори пети печат, видјех под жртвеником душе закланих за ријеч Божију и за свједочанство Јагњетово које имаху.
10. И повикаше гласом силним говорећи: Докле ћеш, Господару Свети и Истинити, одлагати да судиш и осветиш крв нашу на онима што живе на земљи?
11. И свакоме од њих даде се хаљина бијела, и речено им би да почину још мало времена, докле се напуни и број сатрудника њихових и браће њихове, који има да буду побијени као и они.

12. И видјех, кад отвори шести печат, наста земљотрес велики, и сунце поста црно као
врећа од костријети, и мјесец сав поста као крв;
13. И звијезде небеске падоше на земљу, као што смоква одбацује заметке своје кад
је зањуља велики вјетар;
14. И небо се измаче као свитак кад се савије, и свака гора и острво покренуше
се с мјеста својих.
15. И цареви земаљски и великаши и војводе и богаташи и силни и сваки роб и
слободњак сакрише се у пећине и стијене горске;
16. И говораху горама и стијенама: Падните на нас и сакријте нас од лица
Онога што сједи на пријестолу и од гњева Јагњетова,
17. Јер дође велики Дан гњева његова, и ко може опстати?

7 Број запечаћених из дванаест кољена. Мноштво спасених крвљу Јагњетовом из свих народа.

1. И потом видјех четири анђела гдје стоје на четири угла земље, и држе четири
вјетра земаљска, да не дува вјетар на земљу, ни на море, нити на икакво дрво.
2. И видјех другога анђела гдје се диже од истока сунца, који имаше печат Бога
живога, и повика силним гласом четворици анђела којима бјеше дано да пустоше земљу
и море, говорећи:
3. Не кварите земље, ни мора, ни дрвећа, док не ставимо печат слугама Бога нашега на
чела њихова.
4. И чух број обиљежених печатом: сто и четрдесет и четири хиљаде оних са печатом
из свију племена синова Израиљевих:
5. Из племена Јудина дванаест хиљада са печатом; из племена Рувимова
дванаест хиљада; из племена Гадова дванаест хиљада;

6. Из племена Асирова дванаест хиљада; из племена Нефталимова дванаест хиљада;
из племена Манасијина дванаест хиљада;
7. Из племена Симеунова дванаест хиљада; из племена Левијева дванаест хиљада;
из племена Исахарова дванаест хиљада;
8. Из племена Завулонова дванаест хиљада; из племена Јосифова дванаест хиљада;
из племена Венијаминова дванаест хиљада оних са печатом.
9. Потом видјех, и гле, мноштво народа којег не може нико избројати, од свакога
племена и рода и народа и језика, стајаше пред пријестолом и пред Јагњетом,
обучено у хаљине бијеле, и палме у рукама њиховим;
10. И клицаху снажним гласом, говорећи: Спасење је у Богу нашему који сједи на
пријестолу, и у Јагњету.
11. И сви анђели стајаху око пријестола и старјешина и четири жива бића, и падоше
ничице пред пријестолом, и поклонише се Богу,
12. Говорећи: Амин! Благослов и слава и премудрост и благодарност и част и сила и
моћ Богу нашему у вијекове вијекова. Амин!
13. И одговори један од старјешина, говорећи ми: Ови обучени у бијеле хаљине,
ко су, и од куда дођоше?
14. И рекох му: Господару мој, ти знаш. И рече ми: Ово су они који дођоше из невоље
велике, и опраше хаљине своје и убијелише их у крви Јагњетовој.
15. Зато су пред пријестолом Божијим, и служе му дан и ноћ у храму његовом; и
Онај који сједи на пријестолу обитаваће на њима.
16. Неће више огладњети, нити ће више ожедњети; и неће их пећи сунце,

нити каква жега.
17. Јер Јагње, које је насред пријестола, напасаће их и водиће их на изворе вода
живота; и убрисаће Бог сваку сузу са очију њихових.

8 Отварање седмог печата. Кадионица са молитвама светих. Прве четири трубе.

1. И кад отвори седми печат, наста тишина на небу око пола часа.
2. И видјех седам анђела који стајаху пред Богом, и даде им се седам труба.
3. И други анђео дође, и стаде пред жртвеником држећи кадионицу златну, и бијаше му
дано много тамјана да принесе са молитвама свих светих на златни жртвеник пред
пријестолом.
4. И узнесе се дим од тамјана са молитвама светих из руке анђелове пред
Бога.
5. И узе анђео кадионицу и напуни је огњем са жртвеника и баци на земљу. И
насташе громови и јека и сијевање муња и земљотрес.
6. И седам анђела који имаху седам труба, припремише се да затрубе.
7. И први затруби, и наста град и огањ, помијешани са крвљу и то би бачено на земљу,
и трећина земље изгорје, и трећина дрвећа изгорје, и сва трава зелена изгорје.
8. И други анђео затруби, и као велика гора огњем запаљена би бачена у море; и
трећина мора поста крв,
9. И изгибе трећина живих створења у мору и трећина лађа пропаде.

10. И трећи анђео затруби, и паде с неба звијезда велика, која гораше као буктиња, и
паде на трећину ријека и на изворе вода.
11. А име звијезди бјеше Пелен. И трећина вода поста пелен, и многи људи
помријеше од вода, јер постадоше горке.
12. И четврти анђео затруби, и ударена би трећина сунца и трећина мјесеца и трећина
звијезда, тако да се помрачи трећина њихова, и да трећина дана не свијетли, такође и
ноћи.
13. И видјех и чух једнога орла гдје лети посред неба и говори снажним гласом:
Авај, авај, авај онима који живе на земљи од осталих гласова трубних оне тројице
анђела који ће тек затрубити.

9 Пета труба и прво зло. Шеста труба и друго зло.

1. И пети анђео затруби, и видјех звијезду гдје паде с неба на земљу и даде јој се кључ
од дубине бездана,
2. И отвори дубину бездана, и изиђе дим из дубине као дим зажарене пећи и помрачи
се сунце и ваздух од дима из бездана.
3. А из дима изиђоше скакавци на земљу и даде им се власт као што имају власт
скорпије на земљи.
4. И речено им би, да не шкоде трави земаљској, нити икаквој зелени, нити икаквом
дрвету, него само људима који немају печата Божијега на челима својим.
5. И даде им се не да их убијају, него да их муче пет мјесеци; и мучење њихово
бијаше као мучење од скорпије кад уједе човјека.
6. И у те дане тражиће људи смрт, и неће је наћи; и пожељеће да умру, и смрт ће
од њих бјежати.

7. А изглед скакаваца бијаше сличан коњима спремним за бој, и на главама њиховим
бијаху као неки вијенци слични злату, и лица њихова као лица људска;
8. И имаху косе као косе женске, и зуби њихови бијаху као зуби у лавова;
9. И имаху оклопе као оклопе гвоздене, и шум крила њихових бијаше као бука
многих коњских кола када јуре у бој.
10. И имаху репове сличне скорпијама, и жаоке, и у реповима својим моћ да шкоде
људима пет мјесеци.
11. Они имаху цара над собом анђела бездана, коме је име на јеврејском
Авадон, а на грчком Аполион.
12. Једно зло прође, ево иду још два зла за овим.
13. И шести анђео затруби, и чух један глас од четири рога златнога жртвеника
који је пред Богом,
14. Гдје говори шестоме анђелу који имаше трубу: Одријеши четири анђела који су
свезани на великој ријеци Еуфрату.
15. И бише одријешена четири анђела припремљена за час, и дан, и мјесец, и годину, да
побију трећину људи.
16. И број војске на коњима бијаше двије стотине милиона; и чух њихов број.

17. И тако видјех у виђењу коње и оне што сјеђаху на њима, који имаху оклопе
огњене, плавичасте и сумпорасте; и главе коња бијаху као главе лавова, и из уста
њихових излажаше огањ и дим и сумпор.
18. Од ова три зла погибе трећина људи, од огња и од дима и од сумпора што излажаше
из уста њихових.
19. Јер је моћ коња у устима њиховим и у реповима њиховим, а репови су њихови
слични змијама, имају главе и са њима шкоде.
20. А остали људи који не погибоше од ових зала, не покајаше се од дјела руку
својих, да се не клањају демонима, ни идолима златним и сребрним и бронзаним и
каменим и дрвеним, који нити могу видјети, ни чути, ни ходити;
21. И не покајаше се за убиства своја, ни за гатања своја, ни за блуд свој, ни за крађе
своје.

10 Анђео са књигом. Седам громова. Јован поједе књигу да пророкује.

1. И видјех другога анђела силна гдје силази с неба, који бјеше одјевен у облак, и
дуга бјеше на глави његовој, и лице његово бјеше као сунце. и ноге његове као стубови
огњени:
2. И он држаше у руци својој књижицу отворену, и стаде својом десном ногом на море а
лијевом на земљу;
3. И повика гласом громким као што риче лав. И кад он повика, проговорише седам
громова гласовима својим
4. А када проговорише седам громова, хтједох да пишем, но чух глас са неба који
говори: Запечати оно што говорише седам громова, и то не пиши.
5. И анђео којега видјех гдје стоји на мору и на земљи, подиже своју десну руку према
небу,
6. И закле се Оним који живи у вијекове вијекова, Који сазда небо и што је на њему, и
земљу и што је на њој, и море и што је у њему, да времена више бити неће;
7. Него у дане гласа седмога анђела, када буде затрубио, онда ће се свршити тајна
Божија, као што јави слугама својим пророцима.

8. И глас који чух са неба, опет проговори са мном и рече: Иди, узми књижицу
отворену у руци анђела који стоји на мору и на земљи.
9. И отидох анђелу и рекох му да ми да књижицу. И рече ми: Узми и поједи је; и
загорчаће ти утробу, али у устима твојим биће слатка као мед.
10. И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и бјеше у устима мојим слатка као
мед, а кад је поједох, постаде горка утроба моја.
11. И рекоше ми: Треба опет да пророкујеш пред народима и племенима и
језицима и царевима многима.

11 Мјерење храма Божијег. Два свједока Божија убијена и оживјела. Седма труба.

1. И даде ми трску сличну палици, говорећи: Устани и измјери храм Божији и жртвеник,
и оне који се клањају у њему;

2. А спољашње двориште храма изостави и њега немој мјерити, јер је дато
незнабошцима, и они ће газити свети град четрдесет и два мјесеца.
3. И даћу двојици свједока мојих и прорицаће хиљаду и двјеста и шездесет дана,
обучени у вреће.
4. Ови су двије маслине и два свијећњака што стоје пред Господаром земље.
5. И ако им ко учини неправду, огањ излази из уста њихових и прождире
непријатеље њихове; и ко им буде хтио учинити неправду, он мора тако погинути.
6. Ови имају власт да затворе небо, да не падне дажд на земљу у дане њихова
пророковања; и имају власт над водама да их претварају у крв, и да ударе земљу
сваком муком кад год буду хтјели.
7. И када сврше свједочење своје, звијер што излази из бездана учиниће рат с њима, и
побиједиће их, и убиће их.
8. И тјелеса њихова оставиће на тргу великога града, који се духовно зове
Содом и Египат, гдје и Господ њихов би распет.
9. И људи из народа и родова и језика и племена гледаће тјелеса њихова три и по дана,
и неће допустити да се тијела њихова положе у гроб.
10. И становници земље радоваће се због њих и веселиће се и дарове ће слати
једни другима, јер ова два пророка мучише становнике земље.
11. А послије три и по дана уђе у њих дух живота од Бога, и стадоше на ноге своје, и
страх велики обузе оне који их гледаху.
12. И чуше силан глас са неба, који им говори: Узиђите овамо! И узиђоше на небо на
облаку, и видјеше их непријатељи њихови.
13. И у онај час би земљотрес велики, и паде десети дио града, и погибе од
земљотреса седам хиљада имена људских, а остали се уплашише и дадоше славу
Богу небескоме.
14. Зло друго прође; ево зло треће долази брзо.
15. И седми анђео затруби. и настадоше громки гласови на небу који говораху:
Постаде царство свијета Царство Господа нашега и Христа његовог, и цароваће у
вијекове вијекова.
16. И двадесет и четири старјешине, који сједе на пријестолима својим пред
Богом, падоше на лица своја и поклонише се Богу,
17. Говорећи: Благодаримо ти, Господе Боже Сведржитељу, Који јеси, и Који бјеше, и
Који долазиш, што си примио силу своју велику, и зацарио се;

18. И незнабошци се разгњевише, и дође гњев твој и вријеме да се мртвима суди, и да се даде плата слугама твојима, пророцима и светима и онима који се боје Имена твојега, малима и великима, и да се погубе они који кваре земљу.
19. И отвори се храм Божији на небу, и показа се ковчег завјета Господњег у храму његовом; и бише муње, и јека, и громови, и земљотреси, и град велики.

12 Жена обучена у сунце и црвена аждаја. Рођење мушког Дјетета. Рат Михаила и анђела са аждајом. Аждаја бачена на земљу.

1. И знак велики показа се на небу: Жена обучена у сунце, и мјесец под ногама њезиним, и на глави њезиној вијенац од дванаест звијезда.
2. И она бјеше трудна, и викаше од болова мучећи се да роди.
3. И показа се други знак на небу, и гле, велика црвена аждаја која имаше седам глава и десет рогова; и на главама њезиним седам круна;
4. И реп њезин вуче трећину звијезда небеских, и баци на земљу. И аждаја стаде пред женом која треба да роди, да када роди прождере дијете њено.
5. И роди мушко Дијете, које ће напасати све народе палицом гвозденом; и Дијете њезино би узето к Богу и пријестолу његову.
6. А жена утече у пустињу гдје имаше мјесто припремљено од Бога, да је ондје хране хиљаду и двјеста и шездесет дана.
7. И наста рат на небу; Михаил и анђели његови завојштише на аждају, и ратова аждаја и анђели њезини;
8. И не одољеше, нити им се више нађе мјеста на небу.
9. И збачена би аждаја велика, стара змија, која се зове ђаво и сатана, која заводи сву васељену, и збачена би на земљу, и с њом збачени бише анђели њезини;
10. И чух глас велики на небу који говори: Сада настаде спасење и сила и Царство Бога нашега и власт Христа његовог, јер је збачен опадач браће наше, који их опадаше пред Богом нашим дан и ноћ.
11. И они га побиједише крвљу Јагњетовом и ријечју свједочења својега, и не марише за живот свој до смрти.
12. Зато се веселите небеса, и ви који живите на њима! Тешко житељима земље и мора, јер сиђе к вама ђаво у јарости великој, знајући да мало времена има.
13. И кад видје аждаја да би збачена на земљу, поче прогонити жену која роди мушко Чедо.
14. И жени бише дата два крила орла великога да одлети у пустињу на мјесто своје, гдје ће се хранити вријеме и времена и пола времена, далеко од змије.
15. А змија испусти за женом из уста својих воду као ријеку, да би је ријека однијела.
16. И земља поможе жени, и отвори земља уста своја и прогута ријеку коју испусти аждаја из уста својих.
17. И разгњеви се аждаја на жену и отиде да ратује са осталима из сјемена њезиног, који држе заповијести Божије и имају свједочанство Исуса Христа.

13 Звијер из мора. Поклоњење звијери. Друга звијер - из земље. Жиг и број звијери.

1. И стадох на пијеску морскоме, и видјех звијер гдје излази из мора, која имаше десет рогова и седам глава, и на роговима њезиним десет круна, и на главама њезиним имена хулна.

2. И звијер коју видјех бијаше слична рису, и ноге јој као у медвједа, и уста њезина као уста лава. И даде јој аждаја силу своју и пријесто свој и власт велику.

3. И видјех једну од глава њезиних као на смрт заклану, и њезина смртна рана излијечи се. И сва земља дивећи се пође за звијери, и поклонише се аждаји која даде власт звијери;
4. И поклонише се звијери говорећи: Ко је као звијер? Ко може са њом ратовати?
5. И дана јој бише уста која говоре охоле ријечи и хуљења, и даде јој се власт да злотвори четрдесет и два мјесеца.
6. И отвори уста своја за хуљење на Бога, да хули Име његово, и дом његов, и оне који станују на небу.
7. И дано јој би да ратује са светима и да их побиједи; и дана јој би власт над сваким родом и народом и језиком и племеном.
8. И поклонише се њој сви они који живе на земљи, чије име није записано у Књизи живота Јагњета закланога од постања свијета.
9. Ако ко има ухо нека чује.
10. Ко у ропство одводи, у ропство ће отићи; ко мачем убија, треба и он мачем да буде убијен. Овдје је трпљење и вјера светих.
11. И видјех другу звијер гдје излази из земље, и имаше два рога као у јагњета, и говораше као аждаја.
12. И сву власт прве звијери чињаше пред њом; и учини да се земља и који живе на њој поклоне првој звијери, чија се смртна рана исцијели.
13. И чињаше знамења велика, па учини да и огањ силази с неба на земљу пред људима.
14. И обмањује оне који живе на земљи чудесима, која јој бише дана да чини пред звијери, говорећи онима који живе на земљи да начине лик звијери, која имаде рану од мача и оста жива.
15. И би јој дано да лику звијери даде дух, да лик звијери и проговори и учини да буду побијени они који се не поклоне лику звијери.
16. И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободњаке и робове, да им даду жиг на десној руци њиховој или на челу њиховом,
17. Да нико не може ни купити ни продати, осим ко има жиг, име звијери или број имена њезина.
18. Овдје је мудрост. Ко има ум нека израчуна број звијери; јер је број човјеков, и број њезин је шест стотина шездесет и шест.

14 Јагње и сто четрдесет четири хиљаде дјевственика на гори Сиону. Три анђела са виjестима. Жетва Сина Човјечијега. Каца Гњева Божијега.

1. И видјех, и гле Јагње које стајаше на гори Сиону и са Њиме сто четрдесет и четири хиљаде, који имаху Име његово и Име Оца његовог написано на челима својим.
2. И чух глас са неба као глас вода многих, и као глас грома јаког; и глас који чух бјеше као гуслање гуслара у гусле своје.
3. И пјеваху пјесму нову пред пријестолом и пред четири жива бића и пред старјешинама; и нико не могаше научити ову пјесму осим оних сто четрдесет и четири хиљаде који су откупљени са земље.

4. Ово су они који се не оскврнише са женама, јер су дјевственици: ово су они који
иду за Јагњетом куда год пођe; ови су откупљени између људи као првина Богу и
Јагњету;
5. И у њиховим устима не нађе се лаж, јер су без мане.
6. И видјех другога анђела који лети посред неба, који имаше вјечно Јеванђеље
да благовијести онима који живе на земљи и свакоме племену и роду и језику и
народу.
7. И говораше снажним гласом: Бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда
његова; и поклоните се Ономе који створи небо и земљу и море и изворе водене.
8. И други анђео следоваше говорећи: Паде, паде Вавилон велики, који је жестоким
вином блуда својега напојио све народе.
9. И трећи анђео следоваше за њима говорећи гласом громким: Ко год се поклони
звијери и лику њезином, и прими жиг на чело своје или на руку своју,
10. И он ће пити од вина гњева Божијег, које је непомијешано наточено у чашу
гњева његовог, и биће мучен у огњу и сумпору пред анђелима светима и пред
Јагњетом.
11. И дим мучења његовог уздизаће се у вијекове вијекова; и неће имати одмора
дан и ноћ они који се клањају звијери и лику њезином, и ко год прима жиг имена
њезина.
12. Овдје је трпљење светих, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову.
13. И чух глас са неба који ми говори: Напиши: Блажени мртви који од сада умиру у
Господу! Да, говори Дух, нека почину од трудова својих, а дјела њихова ће
слиједити за њима.
14. И видјех, и гле облак бијели, и на облаку сјеђаше Неко сличан Сину
човјечијему, који је имао на глави својој вијенац златан, а у руци својој срп оштар.
15. И други анђео изиђе из храма вичући снажним гласом Ономе што сједи на облаку:
Замахни српом својим и жањи, јер дође вријеме да се жање, јер се жетва на земљи
осуши.
16. И Онај што сјеђаше на облаку баци срп свој на земљу, и пожњевена би земља.
17. И други анђео изиђе из храма што је на небу, и он је имао срп оштар.
18. И други анђео изиђе из олтара, који је имао власт над огњем, и повика јаким
гласом ономе који имаше срп оштри: Замахни српом својим оштрим, и одрежи грожђе
винограда земаљског; јер сазреше гроздови његови.
19. И баци анђео срп свој на земљу, и обра виноград земаљски, и метну у велику
кацу гњева Божијега.
20. И изгази се каца изван града, и изиђе крв из каце све до узда коњима у ширину од
хиљаду и шест стотина стадија.

15 Посљедњих седам зала. Пјесма Јагњету на стакленом мору. Седам чаша гњева.

1. И видјех други знак на небу, велики и чудесни: седам анђела који имаху седам
посљедњих зала, јер се у њима сврши гњев Божији.
2. И видјех као стаклено море смијешано са огњем, и оне који побјеђују звијер и
лик њезин и број имена њезина, гдје стоје на мору стакленоме имајући гусле
Божије.
3. И пјеваху пјесму Мојсеја, слуге Божијега, и пјесму Јагњета, говорећи: Велика су
и чудесна дјела твоја, Господе Боже Сведржитељу; праведни су и истинити путеви
твоји, Царе народа!

4. Ко се неће побојати, Господе, и прославити Име твоје? Јер ти си једини Свет: јер ће сви народи доћи и поклонити се пред тобом; јер се судови твоји показаше.
5. И послије овога видјех, отвори се храм скиније свједочанства на небу.
6. И изиђоше седам анђела из храма, који имаху седам зала, који бјеху обучени у чисто и свијетло платно и опасани преко прсију појасима златним;
7. И једно од четири жива бића даде седморици анђела седам чаша златних напуњених гњевом Бога који живи у вијекове вијекова.
8. И напуни се храм дима од славе Божије и од силе његове; и нико не могаше ући у храм док се не сврше седам зала седморице анђела.

16 Седам анђела изливају седам чаша гњева. Велики бој код Армагедона.

1. И чух громки глас из храма гдје говори седморици анђела: Идите и излијте седам чаша гњева Божијега на земљу.
2. И отиде први анђео, и изли чашу своју на земљу; и настадоше ране зле и љуте на људима који имају жиг звијерин и који се клањају лику њезином.
3. И други анђео изли чашу своју на море, и оно постаде крв као од убијенога, и све живо угину у мору.
4. И трећи анђео изли чашу своју на ријеке и на изворе водене; и постаде крв.
5. И чух анђела вода који говори: Праведан си Ти, Који јеси и Који бјеше, и Свети, што си ово судио;
6. Јер пролише крв светих и пророка, и крв си им дао да пију, јер су заслужили.
7. И чух жртвеник гдје говори: Заиста, Господе Боже Сведржитељу, истинити су и праведни судови твоји.
8. И четврти изли чашу своју на сунце, и дано му би да жеже људе огњем.
9. И сагореваху људи од велике жеге, и хулише на Име Бога који има власт над мукама овим, и не покајаше се да му даду славу.
10. И пети изли чашу своју на пријесто звијери; и царство њезино поста мрачно, и гризли су језике своје од бола,
11. И хулише Бога небескога од болова и рана својих, и не покајаше се за дјела своја.
12. И шести изли чашу своју на велику ријеку Еуфрат; и пресахну вода њезина, да се приправи пут царева са истока сунчевога.

13. И видјех гдје из уста аждаје и из уста звијери и из уста лажнога пророка излазе три нечиста духа као жабе;
14. Јер ово су духови демонски који чине чудеса, и одлазе царевима цијеле васељене да их скупе на бој за Дан онај велики Бога Сведржитеља.
15. Ево долазим као лопов; благо ономе који бди и који чува хаљине своје, да не ходи наг и не виде срамоту његову.
16. И сабра их на мјесто, које се јеврејски зове Армагедон.
17. И седми изли чашу своју на ваздух, и изиђе глас велики из храма небеског од пријестола, говорећи: Сврши се!
18. И насташе муње и громови и гласови, и би велики земљотрес; такав земљотрес и тако велики какав не би откада су људи на земљи.

19. И град велики раздијели се на три дијела, и градови незнабожачки падоше; и Вавилон велики би споменут пред Богом да му се да чаша вина жестине гњева његовог.
20. И свако острво ишчезе, и горе се не нађоше.
21. И град велики као талант паде с неба на људе, и хулише људи на Бога због зла од града, јер је велико зло његово.

17 Вавилон као жена блудница која сједи на црвеној звијери**.** Тајна жене и звијери**.** Побједа Јагњета**.**

1. И дође један од седам анђела који имаху седам чаша, и говори са мном и рече ми: Ходи да ти покажем осуду блуднице која сједи на водама многим,
2. С којом блудничише цареви земаљски, и становници земље опише се вином блуда њезина.
3. И одведе ме у Духу у пустињу. И видјех жену гдје сједи на црвеној звијери која бјеше пуна имена хулних и имаше седам глава и десет рогова.
4. И жена бјеше обучена у порфиру и скерлет и накићена златом и драгим камењем и бисером, и имаше чашу златну у руци својој, пуну гнусоба и нечистота блуда свога.
5. И на челу њезину написано име, тајна: Вавилон велики, мати блудница и гнусоба земаљских.
6. И видјех жену гдје се опија од крви светих и од крви свједока Исусових. И видјевши је, зачудих се чудом великим.
7. И рече ми анђео: Зашто се чудиш? Ја ћу ти казати тајну жене и звјери што је носи и има седам глава и десет рогова.
8. Звијер коју си видио бјеше и нема је, и изићи ће из бездана и отићи у пропаст; и зачудиће се они становници земље чија имена нису записана у Књигу живота од постања свијета, гледајући звијер, која бјеше и нема је, и појавиће се.
9. Овдје је ум који има мудрост. Седам глава, то су седам гора на којима жена сједи;
10. И јесу седам царева: пет њих паде, и један јесте, а други још не дође, и кад дође мало треба да остане.
11. И звијер која бјеше и није, она је и осми, и од седморице је, и у пропаст иде.

12. И десет рогова које видје, то су десет царева који царство још не примише, него ће као цареви примити власт на један час са звијерју.
13. Ови једно мишљење имају, и своју силу и власт дају звијери.
14. Ови ће с Јагњетом заратити и Јагње ће их побиједити, јер је Господар над господарима и Цар над царевима; и они који су с Њим, позвани и изабрани и вјерни.
15. И рече ми: Воде што видје, гдје сједи блудница, то су народи и гомиле, племена и језици.
16. И десет рогова што видје, и звијер, они ће омрзнути блудницу, и опустошиће је и оголити, и месо ће њезино јести, и сажећи ће је огњем.
17. Јер је Бог дао у срца њихова да учине вољу његову, и да учине вољу једну, и да даду царство своје звијери, док се не сврше ријечи Божије.
18. И жена коју видје, јесте град велики, који има царство над царевима земаљским.

18 Пад Вавилона**.** Плач царева и трговаца**.** Радост светих на небу**.**

1. И послије овога видјех другога анђела гдје силази с неба, који имаше власт
велику; и земља се засија од славе његове.
2. И повика снажним гласом, говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и постаде станиште
демонима и тамница свакоме духу нечистоме, и тамница свију птица нечистих и
мрских; јер се жестоким вином блуда њезина напојише сви народи;
3. И цареви земаљски блудничише с њом и трговци земаљски обогатише се од силне
страсти њезине.
4. И чух глас други с неба који говори: Изиђите из ње, народе мој, да не
саучествујете у гријесима њезиним, и да вас не снађу зла њезина.
5. Јер гријеси њезини достигоше до неба, и Бог се опомену неправде њезине.
6. Узвратите јој као што је она вама узвратила, и удвојте јој двоструко по дјелима
њезиним; у чашу коју је она наточила, наточите јој два пута онолико.
7. Колико је она себе славила и наслађивала се, толико јој дајте муке и жалости;
јер у срцу своједу говори: Сједим као царица, и удовица нисам, и жалости нећу
видјети.
8. Зато ће у један дан доћи зла њезина: смрт и жалост и глад, и биће
сажежена огњем; јер је силан Господ Бог који јој суди.
9. И заплакаће и зајаукати за њом цареви земаљски који блудничише и пироваше
с њом када виде дим од пожара њезина,
10. Стојећи издалека због страха од мучења њезина, и говорећи: Авај, авај,
граде велики Вавилоне, граде моћни, како у једном часу дође суд твој!
11. И трговци земаљски заплакаће и зајаукати за њом, што њихове товаре нико више
не купује;
12. Товаре злата и сребра и драгога камена и бисера и платна и порфире и свиле и
скерлета, и сваког мирисног дрвета и свакојаког посуђа од слоноваче и свакојаких
посуда од најскупљега дрвета, мједи и гвожђа и мермера,

13. И цимета и балсама и тамјана и мириса и ливана, и вина и уља, и бијела брашна и
пшенице, и говеда и оваца, и коња и кола, и тијела и душа људских.
14. И воће које жели душа твоја удаљи се од тебе, и све масно и сјајно отиде од тебе, и
никад га више наћи нећеш.
15. Трговци ових ствари, који се обогатише од ње, стаће издалека због страха од
мучења њезина плачући и јаучући,
16. И говорећи: Авај, авај, граде велики, обучени у свилу и порфиру и скерлет и
накићени златом и драгим камењем и бисером, јер у једном часу пропаде толико
богатство!
17. И сви кормилари лађа, и сви који некуда плове, и лађари, и они који раде на мору,
стадоше издалека,
18. И викаху гледајући дим од пожара њезина гово рећи: Који град би као овај велики
град?
19. И посуше прахом главе своје, и повикаше плачући и ридајући, говорећи: Авај, авај
граде велики, у коме се обогатише богатством његовим сви који имају лађе на мору,
јер у једном часу опустје!
20. Весели се над њим, небо, и светитељи, и апостоли и пророци, јер изрече
Бог суд ваш над њим.
21. И један анђео узе камен велики као воденични, и баци у море, говорећи:
Тако ће са хуком бити бачен Вавилон град велики, и неће се више наћи;

22. И глас гудача и пјевача и свирача и трубача неће се више чути у теби; и никакав мајстор ни од какве заната неће се више наћи у теби, и хука камена воденичнога неће се чути у теби;
23. И свјетлост свјетиљке неће се више показати у теби, и глас женика и невјесте неће се више чути у теби; јер трговци твоји бијаху великаши земаљски, и од твојих мађија преварени бише сви народи,
24. И у њему се нађе крв пророка и светих и свих посјечених на земљи.

19 Слављење Бога на небу због осуде Вавилона. Свадба Јагњетова. Виђење Христа Цара. Звијер и лажни пророк поражени.

1. И послије овога чух као глас силни народа многога на небу гдје говори: Алилуја! Спасење и слава и част и сила Богу нашему;
2. Јер су истинити и праведни судови његови, што осуди блудницу велику, која поквари земљу блудом својим, и освети крв слугу својих од руке њезине.
3. И поново рекоше: Алилуја! И дим њезин дизаше се у вијекове вијекова.
4. И падоше двадесет и четири старјешине, и четири жива бића, и поклонише се Богу који сједи на пријестолу, говорећи: Амин! Алилуја!
5. И од пријестола изиђе глас који говори: Хвалите Бога нашега све слуге његове, и који га се бојите, мали и велики.
6. И чух као глас народа многога, и као глас вода многих, и као глас громова силних, гдје говоре: Алилуја! Јер се зацари Господ Бог Сведржитељ.
7. Радујмо се и веселимо се и дајмо славу Њему, јер дође свадба Јагњетова и жена се његова припремила.

8. И дано јој би да се обуче у свилу чисту и свијетлу, јер свила означава праведна дјела светих.
9. И рече ми: Напиши, блажени су они који су позвани на свадбену вечеру Јагњетову. И рече ми: Ово су истините ријечи Божије.
10. И падох пред ноге његове да му се поклоним. И рече ми: Пази, немој! Ја сам слуга као и ти и као браћа твоја која имају свједочанство Исусово; Богу се поклони јер је свједочанство Исусово дух пророштва.
11. И видјех небо отворено, и гле, коњ бијели, и Онај који сједи на њему зове се Вјерни и Истинити, и по правди суди и ратује;
12. А очи су му као пламен огњени, и на глави његовој круне многе, и има Име написано, које нико не зна до Он сам;
13. И обучен је у хаљину црвену од крви, и Име се његово зове: Логос (Ријеч) Божији.
14. И војске небеске иђаху за Њим на коњима бијелим, обучене у свилу бијелу и чисту.
15. И из уста његових излази мач оштар с обје стране, да њиме порази незнабошце; и Он ће их напасати палицом гвозденом, и Он гази кацу вина љутога гњева Бога Сведржитеља.
16. И има на хаљини и на бедру своме Име написано: Цар царева и Господар господара.
17. И видјех једнога анђела гдје стоји на сунцу и повика гласом силним, говорећи свима птицама које лете посред неба: Дођите и скупите се на велику вечеру Божију,

18. Да једете меса од царева, и меса од војвода, и меса од јунака, и меса од коња и оних који сједе на њима, и меса од свих слободних и робова, и од малих и великих.
19. И видјех звијер и цареве земаљске и војске њихове сакупљене да зарате са Оним што сједи на коњу и с војском његовом.
20. И би ухваћена звијер, и с њом лажни пророк који је чинио чудеса пред њом, којима превари оне што примише жиг звијери, и који се клањају лику њезиином; обоје живи бише бачени у језеро огњено, које гори сумпором.
21. А остали бише побијени мачем који изиђе из уста Онога што сједи на коњу; и све се птице наситише од меса њихова.

20 Сатана свезан и бачен у бездан. Прво васкрсење. Посљедња борба. Страшни суд.

1. И видјех анђела гдје силази с неба, који имаше кључ од бездана и ланац велики у руци својој.
2. И ухвати аждају, стару змију, која је ђаво и сатана, и свеза је на хиљаду година,
3. И баци је у бездан, и закључа и запечати над њом, да више не вара народе, док се не наврши хиљаду година; послије тога треба да буде одријешена на кратко вријеме.
4. И видјех пријестоле и сједоше на њих, и даде им се суд; и душе посјечених за свједочанство Исусово и за ријеч Божију, који се не поклонише звијери и

лику њезином, и не примише жига на челима својим и на руци својој; и оживјеше и цароваше са Христом хиљаду година.
5. А остали мртваци не оживјеше док се не сврши хиљада година. Ово је прво васкрсење.
6. Блажен је и свет онај који има удјела у првом васкрсењу; над њима друга смрт нема власти, него ће бити свештеници Богу и Христу, и цароваће с Њим хиљаду година.
7. И кад се наврши хиљада година биће пуштен сатана из тамнице своје,
8. И изићи ће да вара народе што су на четири краја земље, Гога и Магога, да их скупи за битку, чији је број као пијесак морски.
9. И изиђоше на ширину земље, и опколише стан светих, и град вољени; и сиђе огањ са неба од Бога, и поједе их.
10. И ђаво који их вараше би бачен у језеро огњено и сумпорно, гдје је и звијер и лажни пророк: и биће мучени дан и ноћ у вијекове вијекова.
11. И видјех велики, бијели пријесто, и Онога што сједи на њему, од чијега лица побјеже земља и небо, и мјеста им се не нађе.
12. И видјех мртве, велике и мале, гдје стоје пред пријестолом, и књиге се отворише, и друга се књига отвори, која је Књига живота; и бише суђени мртви по дјелима својим као што је записано у књигама.
13. И море даде мртве који су у њему, и смрт и пакао дадоше мртваце који бијаху у њима, и бише суђени сваки по дјелима својим.
14. И смрт и пакао бише бачени у језеро огњено. Ова смрт је друга смрт.
15. И ко се не нађе записан у Књизи живота бачен би у језеро огњено.

21 Ново небо и нова земља. Нови Јерусалим — Невјеста Јагњетова — Свети Град.

1. И видјех небо ново и земљу нову; јер прво небо и прва земља прођоше, и мора нема више.
2. И видјех Свети град, Јерусалим нови, гдје силази са неба од Бога, припремљен као невјеста украшена мужу својему.
3. И чух глас громки са неба који говори: Ево Скиније Божије међу људима, и Он ће становати с њима, и они ће бити народ његов, и сам Бог биће с њима;
4. И Бог ће отрти сваку сузу из очију њихових, и смрти неће бити више, ни жалости ни јаука, ни бола неће бити више; јер прво прође.
5. И рече Онај што сједи на пријестолу: Ево све чиним новим. И рече ми: Напиши, јер су ове ријечи вјерне и истините.
6. И рече ми: Сврши се! Ја сам Алфа и Омега, Почетак и Свршетак. Ја ћу жедноме на дар дати са извора воде живота.
7. Који побиједи наслиједиће све ово, и бићу му Бог, и он ће ми бити син.
8. А страшљивима и невјернима и нечистима и убицама и блудницима и врачарима и идолопоклоницима и свима лажама, њима је удио у језеру које гори огњем и сумпором, што је друга смрт.
9. И дође један од седам анђела, који имаху седам чаша напуњених са седам посљедњих зала, и рече ми говорећи: Ходи да ти покажем Невјесту, Жену Јагњетову.

10. И одведе ме у Духу на гору велику и високу, и показа ми Град, свети Јерусалим, који силази са неба од Бога,
11. И који има славу Божију, и свјетлост његова бијаше слична драгом камену, као камену јаспису који зрачи као кристал;
12. И имаше зид велики и висок, и имаше дванаест врата, и на вратима дванаест анђела; и имена натписана, а то су имена дванаест племена синова Израиљевих.
13. Од истока троја врата, и од сјевера троја врата, и од југа троја врата, и од запада троја врата.
14. И зид Града имаше дванаест темеља, и на њима дванаест имена Дванаест апостола Јагњетових.
15. А онај што говораше са мном имаше метар, трску златну, да измјери Град и врата његова, и зид његов.
16. И Град лежи четвороугаоно, и дужина је његова колика и ширина. И измјери Град трском, на дванаест хиљада стадија: дужина и ширина и висина једнака је.
17. И измјери зид његов на сто четрдесет и четири лакта, по мјери човјечијој, која је и анђелова.
18. И бјеше грађа зида његова јаспис, а Град злато чисто, слично стаклу чистом.
19. И темељи зида Града бијаху украшени сваким драгим камењем: први темељ јаспис, други сапфир, трећи халкидон, четврти смарагд,
20. Пети сардоникс, шести сард, седми хрисолит, осми вирил, девети топаз, десети хрисопрас, једанаести јакинт, дванаести аметист.
21. И дванаест врата дванаест бисера, свака врата бијаху од једнога бисера. И трг Града бијаше злато чисто као провидно стакло.
22. А храма не видјех у њему, јер храм је његов Господ Бог Сведржитељ, и Јагње.
23. И Град не потребује сунца ни мјесеца да му свијетле, јер га слава Божија освијетли, и свјетлост је његова Јагње.
24. И народи ће ходити у свјетлости његовој, и цареви земаљски донијеће славу и част своју у њега;

25. И врата његова неће се затварати дању, јер ноћи ондје неће бити.
26. И донијеће славу и част народа у њега.
27. И неће ући у њега ништа нечисто, ни који чини гадост и лаж, него само записани у Јагњетовој Књизи живота.

22 Ријека воде живота и Дрво живота. Опомена на скори Долазак Христов. Дођи, Господе!

1. И показа ми ријеку воде живота, бистру као кристал, која извире од пријестола Божијег и Јагњетовог.
2. Насред трга његова и са обје стране ријеке Дрво живота, које рађа дванаест родова дајући свакога мјесеца свој род, и лишће од Дрвета бијаше за лијечење народа.
3. И више неће бити никаквога проклетства; и пријесто Божији и Јагњетов биће у њему, и слуге његове служиће Му,
4. И гледаће лице Његово, и Име Његово биће на челима њиховим.
5. И ноћи више неће бити, и неће требати свјетиљке, ни свјетлости сунчане, јер ће их обасјавати Господ Бог, и цароваће у вијекове вијекова.
6. И рече ми: Ове су ријечи вјерне и истините, и Господ Бог светих пророка посла анђела својега да покаже слугама својим шта ће бити ускоро.
7. И ево долазим ускоро. Блажен је који држи ријечи пророштва књиге ове.
8. И ја, Јован, чух и видјех ово. И када чух и видјех, клањајући се падох пред ноге анђела који ми ово показа.
9. И рече ми: Пази, немој! И ја сам слуга као и ти и као браћа твоја пророци и они који држе ријечи књиге ове. Богу се поклони.
10. И рече ми: Не запечати ријечи пророштва књиге ове, јер је вријеме близу.
11. Ко чини неправду нека још чини неправду, и нечисти нека се још прља; а ко је праведан нека још чини правду, и ко је свет нека се још освећује.
12. Ево долазим ускоро, и плата моја са мном, да дам свакоме по дјелима његовим.
13. Ја сам Алфа и Омега, Први и Пошљедњи, Почетак и Свршетак.
14. Блажени су који творе заповијести његове, да имају право на Дрво живота, и да уђу на капије у Град.
15. Напољу су пси и врачари и блудници и крвници и идолопоклоници и сваки који воли и чини лаж.
16. Ја, Исус, послах анђела својега да вам посвједочи ово у Црквама. Ја сам Изданак и Род Давидов, сјајна Звијезда Даница.
17. И Дух и Невјеста говоре: Дођи! И који чује нека каже: Дођи! И ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота на дар.
18. Ја свједочим свакоме који слуша ријечи пророштва књиге ове: ако ко дометне овоме, Бог ће на њега наметнути муке написане у књизи овој;
19. И ако ко одузме од ријечи књиге пророштва овога, Бог ће одузети његов дио од Дрвета живота, и од Града светога, што је написано у књизи овој.
20. Говори Онај који свједочи ово: Да, доћи ћу скоро. Амин, да дођи, Господе Исусе!
21. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима светима. Амин.